COLECŢIA RÂSUL LUMII

LEONIE SWANN

Turma vede urma

thriller ovin

COLECŢIA RÂSUL LUMII 5

LEONIE SWANN (n. 1975, Dachau) este pseudonimul unei scriitoare germane în plină ascensiune. Misterioasă ca un personaj de roman poliţist, autoarea îşi ocroteşte cu grijă identitatea reală, inclusiv contractual. Prin urmare, se ştiu relativ puţine lucruri despre Leonie Swann: a studiat filozofia, psihologia şi teoria comunicării la München, a lucrat în jurnalism şi relaţii publice, în prezent trăieşte la Berlin, unde pregăteşte un doctorat în literatură engleză, nu o atrag mondenităţile, dar – în ciuda acestei reticenţe – are drum deschis spre celebritate. Argument? *Turma vede urma (thriller ovin),* primul său roman, publicat când autoarea abia împlinise treizeci de ani, s-a vândut în peste 100 000 de exemplare în primele şase luni de la apariţie şi s-a tradus în 32 de limbi. Cu ce avem de-a face în cazul acesta, cu un scriitor sau cu un personaj? Biografia lui Leonie Swann pare să reclame un singur răspuns: cu ambele.

LEONIE SWANN

Turma vede urma

Thriller ovin

Traducere din germană de ADRIANA BIŢOIU

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coperta şi ilustraţia ANCEI A ROTARU

LEONIE SWANN
GLENNKILL

Pentru M., fără de care cartea asta nu ar fi apărut niciodată.

Dramatis Oves

În ordinea apariţiei

MAUDE ---------- are miros bun şi e mândră de asta.

SIR RITCHFIELD --------- berbecul-şef, nu mai e în floarea vârstei, îl lasă auzul şi memoria, dar are încă ochi buni.

MISS MAPLE_____ e cea mai deşteaptă oaie din turmă, probabil cea mai deşteaptă oaie din întregul Glen- nkill şi poate chiar din lume. Curioasă, perseverentă, îşi asumă uneori răspunderea.

HEIDE_____ e o oaie tânără şi plină de viaţă, care nu gândeşte de fiecare dată înainte să vorbească.

CLOUD_____ e cea mai lânoasă oaie din turmă.

MOPPEE THE WHAEE_ e oaia cu o memorie de elefant: odaia < e a mcmor.it ceva, nici nu mai mia vreodată.

OTHEEEO_____ un beri>c< iicgi u < u pali u < oar- ne, de i.tsa 1 lebi idean, cu im (recul misiei IOS

ZORA_____ o oaie abisală cu capul negru, singura oaie cu

coarne din turma lui George.

RAMSES_____ un berbec tânăr cu coarnele încă destul de scurte

I.ANE_____ cea mai iute oaie din turmă, gândeşte practic.

SARA_____ o oaie-mamă.

UN MIEI_____ a văzut ceva.

MELMOTH_____ fratele geamăn al lui Ritchfield, un legendar berbec dispărut.

CORDELIA_____ îi plac cuvintele ciudate,

MAISIE_____ o oaie tânără şi naivă.

MIELUL NĂSCUT IARNA_____ un cârcotaş care tulbură ordinea publică.

WILI .OW_____ dintre oile tăcute, pe locul doi în întreaga turmă, şi nimeni nu regretă asta.

BERBECUL LUI GABRIEL_____ o oaie nespus de ciudată.

FOSCO_____ se consideră deştept şi pe bună dreptate.

Cărarea şerpuia încoace şi încolo, Aşa cum binevoiseră oile s-o bătătorească.
STEPHEN CRANE, *l'ales of Adventure*

1

— C/eri era sănătos tun, spuse Maude, iar urechile îi zvâcniră nervos.

— N-are nici o legătură, o contrazise Sir Ritchfield, cel mai bătrân berbec din turmă, doar n-a murit de vreo boală. Cazmalele nu sunt o boală.

Păstorul zăcea nemişcat în iarba verde irlandeză, lângă şura cu fân, nu departe de cărarea care trecea peste câmp. O cioară singuratică i se aşezase pe puloverul gros de lână norvegiană şi-i cerceta chipul cu un interes profesional. Lângă el stătea foarte mulţumit un iepure. Iar ceva mai departe, aproape de faleză, se întrunise conferinţa oilor.

în dimineaţa asta, când îşi găsiseră păstorul atât de neobişnuit de rece şi de ţeapăn, păstraseră un moment de reculegere şi erau foarte mândre de asta. Bineînţeles că, în groaza primelor clipe, se auziseră câteva lucruri nechibzuite, de genul „Cine o să ne mai aducă acuma fân?" sau „Lupul! Lupul!" Dar Miss Maple avusese repede grijă să nu izbucnească panica. Le explicase că oricum doar nişte proaste ar fi mâncat fân în toiul verii pe cea mai verde şi mai mănoasă câmpie din Irlanda şi că nici măcar cei mai rafinaţi lupi nu-şi omorau victimele cu cazmaua. Or, fără îndoială că tocmai o astfel de unealtă ieşea din măruntaiele acoperite de rouă ale

păstorului.
11

Miss Maple era cea mai deşteaptă oaie din tot satul Glennkill. Câteva susţineau chiar că era cea mai deşteaptă oaie din lume. Şi totuşi nimeni nu putea să dovedească acest fapt. E adevărat că în Glennkill se organiza anual un concurs pentru cea mai isteaţă oaie, însă inteligenţa sclipitoare pe care o vădea Maple era demonstrată tocmai de faptul că nu participa la astfel de competiţii. După ce era încoronat cu o cunună de trifoi (pe care avea voie s-o mănânce ulterior), fericitul câştigător petrecea mai multe zile într-un turneu prin cârciumile din localităţile învecinate. Acolo trebuia să tot prezinte şmecheria care-i adusese tidul, clipind prin norul gros de fum până-i dădeau lacrimile, iar oamenii turnau în el Guinness până nu se mai ţinea pe picioare. în plus, din ziua aceea păstorul îl socotea răspunzător pentru fiecare boacănă care avea loc pe pajişte: cel mai isteţ era mereu principalul suspect.

Niciodată însă George Glenn nu avea să mai considere vreo oaie răspunzătoare de ceva. Zăcea mort lângă potecă, în timp ce oile lui se sfătuiau ce era de făcut. Se adunaseră pe faleză între cerul albastru ca marea şi marea albastră ca cerul, acolo unde nu mai mirosea a sânge, şi se simţeau răspunzătoare.

— Nu a fost un păstor prea grozav, spuse Heide, care încă era aproape o mieluşică şi nu putea uita că George îi tăiase minunata coadă când ieşiseră din iarnă.

— Corect! confirmă Cloud, cea mai lânoasă

şi mai mândră oaie pe care ţi-o puteai închipui. Nu ne-a apreciat munca. Oile norvegiene sunt mai bune! Oile norvegiene au mai multă lână! Şi-a comandat pulovere de la oile alea străine din Norvegia – o ruşine, arătaţi-mi alt păstor care să-şi fi jignit turma în halul ăsta!

Se încinse o discuţie aprinsă între Heide, Cloud şi Mopple the Whale. Mopple the Whale insista că un păstor trebuia apreciat în funcţie de cantitatea şi de calitatea hranei, şi că în această privinţă nu se putea spune nimic, dar absolut nimic împotriva lui George Glenn. În cele din urmă oile căzură de acord că un păstor bun era cel care nu tăia niciodată cozile mieilor, nu le aducea câini de pază, le aproviziona cu hrană din belşug, mai ales cu pâine şi zahăr, dar şi cu lucruri sănătoase precum ierburi, nutreţuri concentrate şi sfeclă (da, toate ştiau să se hrănească sănătos), şi care se îmbrăca numai şi numai cu produsele turmei sale, cum ar fi o sarică de lână care să-l acopere din cap până-n picioare. Ar fi arătat minunat îmbrăcat aşa, ca şi cum ar fi fost şi el tot o oaie. Bineînţeles că le era clar tuturor că o astfel de fiinţă desăvârşită nu exista nicăieri pe lume. Dar era un gând frumos la care să visezi. Oilor le scăpară mai multe oftaturi înainte să o ia fiecare pe drumul ei, mulţumite nevoie mare că răspunseseră la toate întrebările.

Miss Maple nu se amestecase până atunci deloc în discuţie. Acum însă le spuse:

— Nu sunteţi deloc curioase să aflaţi de ce-a murit?

Sir Ritchfield o privi uimit.

— A murit de cazma. Nici tu n-ai fi supravieţuit cu o fierătanie ca aia înfiptă-n tine. Nu-i de mirare c-a murit.

Pe Ritchfield îl trecură câţiva fiori reci pe şira spinării. — Şi de unde era cazmaua?

— Cineva l-a înjunghiat cu ea.

Pentru Sir Ritchfield asta lămurise lotul, dar pe Othello, singura oaie neagră din turmă, il cuprinse deodată interesul pentru problemă.

— Nu poate fi vorba decât de un om — sau de o maimuţă foarte mare.

Othello petrecuse o tinereţe zbiii iumală la Grădina Zoologică din Dublin şi nu pierdea ni< iodală ocazia să le amintească de asta.

— Un om, aprobă Maple, mulţumită că numărul sus- pecţilor se restrângea rapid. Cred c-ar trebui să aflam ce om a fost. îi datorăm măcar atât bătrânului George. Când un câine sălbatic îl sfâşia pe vreunul dintre mieii noştri, el încerca mereu să-l găsească pe vinovat. în plus, a fost unul dintre noi. A fost păstorul nostru. Şi nimeni n-are dreptul să înfigă o cazma în el. E o nemernicie, e o crimă!

Acum oile se speriaseră de-a binelea. Vântul îşi schimbase şi el direcţia şi purta în adieri fine, dar uşor de adulmecat, mirosul proaspăt de sânge spre mare, până la ele.

— Şi ce facem când îl găsim pe asasin? întrebă Heide nervoasă. Ei, ce facem atunci?

— Dreptate! behăi Othello.

— Dreptate! behăiră şi celelalte oi.

Şi cu asta rămase stabilit că oile lui George Glenn aveau să facă lumină în cazul morţii brutale a singurului lor păstor.

*

Mai întâi, Miss Maple se duse să cerceteze cadavrul. Nu-i făcea deloc plăcere. Sub soarele de vară irlandez, George începuse deja să răspândească un miros de putrefacţie, iar duhoarea era de ajuns ca să-i dea fiori reci pe spinare oricărei oi.

Ea început îi dădu ocol păstorului la o distanţă respectuoasă. Cioara croncăni dispreţuitoare şi se îndepărtă fâl- fâind din aripile negre. Maple se încumetă mai aproape, examină atentă cazmaua şi adulmecă hainele şi faţa păstorului. în cele din urmă – pe când oile care se strânseseră una într-alta la o distanţă apreciabilă stăteau cu răsuflarea tăiată – îşi vârî chiar botul în rană şi-i răscoli carnea. Sau cel puţin aşa li se păru oilor de la distanţă. Cu nasul însângerat, făcu apoi cale întoarsă la ele.

— Ei, bine? întrebă Mopple, care nu mai suporta încordarea.

Mopple nu suporta niciodată prea bine încordarea.

— E mort, răspunse Miss Maple.

Deocamdată nu păru că vrea să spună mai multe. Apoi aruncă o privire spre poteca de pe câmp.

— Trebuie să fim pregătite. Mai devreme sau mai târziu o să vină oameni aici. Trebuie să observăm ce fac, să fim cu ochii-n patru la

ce povestesc. Şi n-ar trebui să stăm toate la grămadă, să nu dăm de bănuit. Ar trebui să ne purtăm ca de obicei.

— Dar ne purtăm absolut normal, interveni Maude. George e mort, a fost ucis. Ce, ar trebui să paştem în preajma lui, acolo unde încă sunt picături de sânge pe iarbă?

— Da. Exact asta ar trebui să facem.

Othello cel negru păşi hotărât în mijlocul lor. Strânse din nări când văzu feţele îngrozite ale celorlalte.

— Staţi liniştite, mă ofer eu. Mi-am petrecut tinereţea lângă cuşca animalelor de pradă, aşa că n-o să mă deranjeze puţin sânge acolo.

În clipa aceea lui Heide îi trecu prin minte că Othello era un berbec cât se poate de curajos şi hotărî ca pe viitor să pască mai des lângă el, bineînţeles, după ce George avea să dispară, iar pajiştea avea să fie spălată de o ploaie răcoroasă de vară.

Miss Maple făcu repartiţia pentru pază. Sir Ritchfield, care încă avea ochi buni, în ciuda vârstei înaintate, fu postat pe colină. De acolo se vedea peste tufişuri până la şosea. Mopple the Whale nu vedea prea bine, în schimb, avea o memorie excelentă. El m ina sa stea lângă Ritchfield şi să ţină minte ce vedea atesta din urma I hâde şi Cloud supravegheau cărarea care tren a de-a curmezişul peste pajiştea lor: Heide îşi ocupa postul la poarta dinspre sat, iar Cloud se opri în locul unde .....1dispărea după un povârniş. Zora, o oaie cu ţ apul negm. < arc nu se temea de înălţimi, se aşeză pe o stăm a

mai i< ştia de pe peretele abrupt al falezei, urmând ca de acolo să ţină sub observaţie plaja. Zora susţinea că avea printre strămoşi o oaie sălbatică de munte şi, când o vedeai cât de dezinvolt se mişca deasupra prăpastiei, aproape că-ţi venea s-o crezi.

Othello dispăru în umbra dolmenului, aproape de locul unde cazmaua îl ţintuise pe George la pământ. De acolo putea să iasă oricând, prefăcându-se că paşte. Miss Maple nu lua parte la supraveghere. Rămăsese lângă jgheabul cu apă, încercând să-şi spele urmele de sânge de pe nas.

Iar restul oilor îşi făcură de lucru ca de obicei.

*

Puţin mai târziu apăru şi Tom O'Malley, niţel cam ameţit, urcând pe cărarea ce ducea de la Golagh la Glennkill, cu gândul să onoreze cu prezenţa şi cârciuma de aici. Aerul proaspăt, verdele câmpiei şi albastrul cerului îi făceau bine. Pescăruşii cu strigătele lor ascuţite se roteau ameninţători în jurul prăzii – atât de repede, că-l luă ameţeala. Iar oile lui George păşteau paşnice pe acest fundal pitoresc. Superb. Ca într-un pliant al unei agenţii de turism. O oaie se avântase departe de tot şi trona acum ca un leu mic şi alb chiar în faţa povârnişului. Oare cum ajunsese acolo?

— Hei, oiţă, spuse Tom, vezi să nu pici. Ar fi păcat să cadă o frumuseţe ca tine.

Oaia îl privi dispreţuitoare şi deodată Tom se simţi ca un dobitoc. Şi dobitoc, şi beat. Dar de-acum gata. Avea să-i reuşească şi lui ceva.

în domeniul turismului. în turism stătea viitorul sătucului Glennkill. Trebuia să discute neîntârziat despre asta cu băieţii la cârciumă.

Dar înainte să plece se gândi să-l cerceteze îndeaproape pe acel berbec negru minunat. Patru coarne. Era în- tr-adevăr neobişnuit. Oile lui George aveau pe bună dreptate ceva aparte.

Negriciosul însă nu-l lăsă să se apropie suficient, ci îi scăpă cu uşurinţă de sub mână, fără să-şi dea prea multă osteneală.

Atunci văzu Tom cazmaua.

O cazma bună. Nu i-ar fi stricat şi lui una ca asta. Şi nu era nimeni pe-acolo căruia să pară că i-ar aparţine. Hotărî că de-acum încolo va considera că era cazmaua lui. Mai rămânea s-o ascundă sub dolmen, iar la noapte avea să se întoarcă s-o ia. Nu prea îl atrăgea să meargă noaptea la dolmen. Circulau tot felul de poveşti. Dar Tom era un om modem, şi apoi asta era o cazma minunată. însă tocmai când dădu s-o apuce de coadă, lovi cu piciorul în ceva moale.

Iar în această după-amiază, la Mad Boar, pentru prima oară după mult timp, lumea îl ascultă din nou cu atenţie pe Tom O'Malley.

*

La scurt timp după aceea, Heide văzu câţiva oameni urcând în fugă pe drumul dinspre sat. Behăi o dată scurt, apoi lung şi încă o dată scurt, iar Othello apăru fără tragere de inimă sub dolmen.

în faţă mergea un om slab ca un fus, pe care oile nu-l cunoşteau. II priviră cu luare-

aminte. Cel din frunte e mereu important.

După el venea măcelarul. Oilor li se tăie respiraţia. Măcelarul era înspăimântător. Doar ce-i simţeau mirosul şi le tremurau genunchii. Măcelarul mirosea a moarte chinuitoare. A ţipete, a durere şi a sânge. Chiar şi câinii păreau să se teamă de el.

Oile îl urau pe măcelar. Dar îl iubeau pe Gabriel, cel care mergea la câţiva paşi în spatele lui. Era un om mărunţel, cu o barbă zbârlită şi ţepoasă şi o pălărie cu boruri mari. Iuţise pasul, ca să nu fie lăsat în urmă de namila din faţa lui. De ce-l urau pe măcelar, oile ştiau şi încă foarte bine. În schimb, habar n-aveau de ce-l iubeau pe Gabriel. Era pur şi simplu irezistibil. Câinii lui făceau cele mai grozave şmecherii. Gabriel câştiga în fiecare an cu ei marea întrecere de câini ciobăneşti din Gorey, iar oamenii îl respectau foarte mult pentru asta. Se spunea chiar că putea să stea de vorbă cu animalele, deşi nu era adevărat. Oile cel puţin nu înţelegeau nimic din ce mormăia Gabriel în velşa lui. Dar se emoţionau, se simţeau flatate şi în cele din urmă seduse ori de câte ori trecea pe pajiştea lor, prilej cu care se înghesuiau cu mic cu mare să-i tropăie prin preajmă.

Oamenii aproape că ajunseseră acum la cadavru. Cele mai curajoase dintre oi uitară pentru o clipă să se poarte ca de obicei şi-şi întinseră curioase gâturile. La câteva salturi de miel de cadavrul lui George, conducătorul slăbănog rămase ţintuit locului. Silueta lui înaltă se clătină un moment ca o creangă în

bătaia vântului, dar ochii îi rămaseră aţintiţi spre locul de unde cazmaua se ridica din măruntaiele lui George. Gabriel şi măcelarul se opriră şi ei la o oarecare depărtare de cadavru. Măcelarul rămase o clipă cu ochii-n pământ, iar Gabriel îşi scoase mâinile din buzunare. Atunci slăbănogul îşi dezlipi ochii de pe George şi îşi trase cu inima strânsă căciula de pe cap. Măcelarul bolborosi ceva. Mâinile lui cărnoase se încleştară în pumni.

Othello trecu păscând cu vitejie pe lângă ei.

Apoi apăru suind pe cărare şi Lilly, cu faţa roşie ca racul şi părul vâlvoi, gâfâind din greu, şi odată cu ea veni şi un damf ief tin de liliac. Când îl văzu pe George, scoase un ţipăt scurt şi ascuţit. Oile o priviră cu un calm imperturbabil. Lilly trecea uneori pe la orele înserării pe pajişte şi scotea de fiecare dată ţipete scurte şi ascuţite. Când călca în vreo grămăjoară de căcăreze de oaie. Sau când i se agăţa rochia în vreun mărăciniş. Ori când George spunea ceva ce nu-i convenea. Oile se obişnuiseră deja cu asta. Apoi, de îndată *ce* George şi Lilly dispăreau pentru scurt timp în rulotă, se instala iar liniştea. Aşa că ţipetele ciudate ale lui Lilly nu le mai înspăimântau de mult.

Deodată, un ţipăt jalnic şi prelung despică văzduhul. Mopple şi Cloud se pierdură cu firea şi o luară la goană spre colină, unde începură ruşinate să pască spre a mai salva cât de cât aparenţele.

Fără să-i mai pese de iarba udată de ploaia de azi-noap- te, Lilly căzuse în genunchi lângă

mort şi scotea acum acele urlete înfiorătoare. Mâinile ei alergau ca două gâze ameţite peste puloverul şi haina lui George, trăgându-l zadarnic de guler.

Măcelarul se apropie pe neaşteptate de ea şi o trase grosolan de braţ înapoi. Oile îşi ţinură respiraţia. Măcelarul se mişcase iute ca o pisică. Acum comenta ceva. Lilly îl privea ca şi cum atunci s-ar fi trezit brusc dintr-un somn adânc. Ochii îi erau plini de lacrimi. îşi mişcă buzele, dar nici un sunet nu tulbură liniştea câmpiei. Măcelarul răspunse ceva. Apoi o prinse pe Lilly de mânecă şi o trase deoparte, la o distanţă apreciabilă de ceilalţi doi bărbaţi. Slăbănogul îl bătea la cap pe Gabriel, căutând să-l convingă de ceva.

Othello privi înjur după ajutor: dacă rămânea cu ochii pe Gabriel, atunci avea să-i scape ce se petrecea între măcelar şi Lilly – şi invers. De fapt, cele mai multe oi îşi dăduseră seama de situaţie, însă nimeni n-avea chef să se apropie prea mult de cadavru sau de măcelar, ţinând cont că duhneau amândoi a moarte.

Noroc că tocmai atunci apăru dinspre jgheabul cu apă, tropăind cu paşi repezi, Miss Maple, care preluă supravegherea măcelarului. Mai avea o pala roşiatică şi suspectă pe nas, dar se tăvălise prin mocirlă şi acum arăta doar ca o oaie ciufulită şi murdară.

— ... respingător, tocmai îi spunea măcelarul lui Lilly. În orice caz, poţi să ne

scuteşti de scene. Crede-mă, drăguţă, acum ai cu totul alte griji.

O apucase cu degetele lui butucănoase de bărbie şi-i ridicase puţin capul, ca să-l privească direct în ochi.

Lilly zâmbi împăciuitoare.

— De ce m-ar bănui cineva pe mine? îl întrebă ea, încercând să-şi elibereze capul. Doar eu şi cu George ne-am înţeles bine dintotdeauna.

Măcelarul o ţinea neînduplecat de bărbie.

— V-aţi înţeles bine. Exact. Pentru ei, ăsta e un motiv suficient. Cine altcineva s-a mai înţeles bine cu George? Stai să se deschidă testamentul, atunci o să vedem cât de bine v-aţi înţeles. Nu prea te scalzi în bani, nu-i aşa? Cos- meticalele nu-ţi aduc tocmai o avere şi nici cu farmecele tale nu prea faci mare brânză pe aici. Da' vino la Ham şi n-o să mai trebuiască să-ţi faci griji pentru mizeriile astea.

Gabriel strigă ceva. Ham se întoarse brusc şi se înapoie lângă ceilalţi. Pe Lilly o lăsă acolo. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. îşi strânse mai tare şalul în jurul umerilor şi se scutură. O clipă păru gata să plângă. Maple o înţelegea pe deplin. Să fii înşfăcat de un măcelar – era ca şi cum te-ar fi tras moartea de urechi.

Cei patru oameni mai schimbară câteva cuvinte, însă oile erau prea departe să înţeleagă ceva. Apoi se lăsă o tăcere stânjenitoare. Gabriel se întoarse şi o luă agale spre sat pe urmele slăbănogului. Lilly păru să se gândească o clipă, apoi plecă şi ea

cu paşi repezi după cei doi bărbaţi.

Ham nu mai era atent la ceilalţi. Acum stătea chiar lângă George. Unul dintre degetele lui de măcelar, groase ca nişte cârnaţi, se ridică încet, plutind ca o muscă deasupra cadavrului. Apoi degetele măcelarului pictară prin aer două linii deasupra lui George. Una lungă, care se întinse de la capul acestuia până la burtă, şi o alta mai scurtă, de la un umăr la altul, astfel încât cele două linii se intersectară. Abia când Gabriel îl mai strigă o dată, se îndreptă şi măcelarul cu paşi greoi către sat.

*

Mai târziu veniră trei poliţişti să facă poze. Aduseseră cu ei şi o jurnalistă parfumată, care făcuse mai multe poze decât poliţiştii. Se dusese chiar până la stânci şi o fotografiase pe Zora pe ţancul ei, iar apoi pe Ritchfield şi Mopple, care păşteau în faţa dolmenului. Oile erau obişnuite cât de cât cu atenţia turiştilor cu rucsacuri în spate, dar interesul presei le scoase repede din sărite. Mopple îşi pierdu primul cumpătul şi fugi behăind din toţi rărunchii pe colină. Celelalte se molipsiră şi-l urmară panicate. Până şi Miss Maple şi Othello se speriară. în câteva clipe se strânseră toate pe colină, numai că acum începuse să le fie ruşine.

Poliţiştii nici nu se uitară la oi. Scoaseră cazmaua din George, îl puseră pe mort într-un sac mare de plastic, mai cercetară puţin pământul şi apoi dispărură într-o maşină albă.

La scurt timp după aceea începu să plouă. Nu peste multă vreme pajiştea arăta ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată acolo.

Oile hotărâră că era mai bine să se adăpostească în şură. Aşa că o luară la pas împreună, tropăind încetişor, pentru că acum, atât de repede după moartea lui George, şura le părea cam întunecată şi înspăimântătoare. Doar Miss Maple mai rămase câtăva vreme afară în ploaie, ca să se spele de noroi şi de pata de sânge.

Când intră în şură, oile erau strânse în jurul lui Othello, îl asaltaseră cu întrebări, însă berbec ccl aştepta tăcut. Heide behăi neliniştită:

— Cum ai rezistat atât de aproape de măcelar? Eu aş fi murit de frică, da' şi aşa aproape c-am murit când l-am văzut urcând pe cărare!

Miss Maple dădu ochii peste cap. Era totuşi de apreciat că Othello rămăsese absolut nepăsător la admiraţia înflăcărată a turmei sale. Foarte lucid, se întoarse spre Miss Maple.

— Primul a vorbit măcelarul. „Porcii!", asta a spus.

Oile se priveau uimite. Nu văzuseră porci până atunci pe câmpia lor. Din fericire! Cuvintele măcelarului nu aveau nici un sens. Dar Othello era foarte sigur pe ceea ce auzise.

— Mirosea a furie. Şi a teamă. Dar mai ales a furie. Slăbănogului i se făcuse frică de el. Nu şi lui Gabriel.

Othello păru să se gândească o clipă la curajul lui Gabriel. Apoi continuă:

— Lilly n-a spus absolut nimic raţional. Doar „George" şi „Ah, George", „De ce tocmai acum" şi „De ce mi-ai făcut asta". Vorbea cu George. Cred că nu se prinsese că era mort. Măcelarul a apucat-o apoi de braţ şi a tras-o înapoi. „Nimeni nu-l atinge", a spus el. Şi ea, abia şoptit, mai mult înspre ceilalţi decât spre măcelar: „Vă rog, vreau doar să rămân un moment singură cu el". Dar nu i-a răspuns nimeni, a vorbit doar măcelarul. „Dacă are cineva dreptul ăsta, atunci aceea e Kate", i-a zis el. Părea foarte duşmănos, iar apoi a tras-o la o parte.

Oile dădură aprobator din cap. Chiar şi de departe, oile îşi dăduseră seama cum stăteau lucrurile. Bănuielile se îndreptară imediat către măcelar, din simplul motiv că fiecare oaie din turmă îl vedea în stare că căsăpească o fiinţă vie cu o cazma. Miss Maple clătină însă nerăbdătoare din cap, iar Othello vorbi mai departe.

— De îndată ce măcelarul s-a îndepărtat suficient de mult, slăbănogul a început să-l bată la cap pe Gabriel. Mirosea ciudat, a whisky şi Guinness, dar nu ca şi cum ar fi băut. Se simţea mai mult pe corp şi pe haine. Şi în special pe mâini.

— El a fost! behăi Ramses, un berbec foarte tânăr, cu o imaginaţie vie. Şi şi-a turnat whisky pe mâni, pentru că nu mai suporta mirosul de sânge!

— Poate, spuse Miss Maple şovăind.

Maude, care avea cel mai bun miros din

toată turma, clătină din cap:

— Oamenii nu simt sângele ca noi. Nu stau prea bine cu mirosul.

— În plus, nu ştim dacă criminalul avea sânge pe mâini, adăugă Miss Maple. De fapt, nu ştim aproape nimic.

Şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Othello.

— „George mai avea multe de gând, era cu capul plin de planuri nebuneşti", i-a şoptit apoi slăbănogul lui Gabriel. „Da' acu s-au dus toate pe apa sâmbetei, nu?" A vorbit foarte repede, atât de repede, că n-am apucat să reţin tot. Oricum, a vorbit tot timpul de planurile lui George. Cred că voia să-l tragă de limbă pe Gabriel. Dar Gabriel n-a spus nimic.

Othello îşi înclină gânditor capul.

— Aş zice că slăbănogul l-a enervat. De aceea l-a strigat Gabriel înapoi pe măcelar. Cum s-a apropiat el, slăbănogul n-a mai zis nici pâs. Apoi au vorbit toţi odată. Lilly a spus „Cineva ar trebui să-i anunţe soţia", Gabriel „Ar trebui să chemăm poliţia" şi măcelarul „Eu rămân până atunci cu el." Apoi slăbănogul a îngăimat repede: „Nimeni nu rămâne singur aici." Ceilalţi l-au fixat o clipă pe măcelar, poate puţin cam ameninţător, aşa cum se privesc berbecii între ei înaintea duelului. Măcelarul s-a făcut roşu ca racul. Dar apoi a dat din cap.

*

La sfârşit, Miss Maple le întreba dacă existau nelămuriri. Fiecare oaie trebuia să spună ce nu înţelesese sau dacă ar mai fi vrut

să ştie ceva. Miss Maple se aşezase la mijloc lângă oaia ei preferată, Mopple the Whale. Dacă vreo întrebare i se părea mai interesantă, atunci îi făcea repede un semn cu ochiul lui Mopple şi berbecul cel grăsuţ o memora. Odată memorat ceva, nici că mai uita.

— De ce ne-au făcut poze? începu Mande.

— De ce a plouat? întrebă Cloud.

— De ce a ieşit George noaptea pe păşune? zise şi Heide.

Maple îi făcu semn lui Mopple, iar Heide se uită mândră la Othello.

— De ce a venit măcelarul aici? continuă Maude.

— Şi ce treabă are măcelarul cu Lilly? întrebă Othello. Miss Maple dădu iar din cap.

— Ce e un testament? adăugă Lane.

Miss Maple îi făcu semn lui Mopple.

— Or să-l aducă pe George înapoi? întrebă Heide.

— Când o să se mai poată paşte acolo unde a fost George? o descusu Cloud.

— O să crească porci pe câmpia noastră? vru să ştie Maude.

— De ce cu o cazma? Putea să-l împingă de pe stânci, spuse Zora.

Miss Maple clipi spre Mopple.

— Şi ce-i cu lupul? întrebă Sara. E periculos pentru miei sau pentru noi?

Miss Maple ezită o secundă, dar de data asta nu-i mai făcu semn lui Mopple.

— De ce nu-l omoară nimeni pe măcelar? se miră Cloud. Câteva oi behăiră încântate, dar Miss Maple nu se clinti. — De când era pe

păşune? zise Mopple the Whale.

Miss Maple îl aprobă, iar chipul lui Mopple străluci de bucurie.

Un miel făcu un pas în faţă. Nici măcar nu i se dăduse încă un nume. Oile primeau unul abia după ce treceau de prima iarnă din viaţa lor.

— O să se întoarcă spiritul lui George? întrebă el timid.

Cloud se aplecă spre el cu o privire caldă şi-l mângâie cu lâna ei pufoasă şi bogată.

— Nu, micuţule, spiritul lui George nu se mai întoarce. Oamenii nu au suflet. Nici suflet, nici spirit. Chiar aşa.

— Cum poţi să spui aşa ceva? protestă Mopple. Până la urmă, n-avem nici cea mai mică idee dacă oamenii au şi ei un suflet sau nu. Nu pare plauzibil, dar nici exclus.

— Orice miel ştie că sufletul stă în miros. Iar oamenii n-au un miros grozav, argumentă Maude.

Ea însăşi avea un excelent simţ al mirosului şi cugetase adeseori la raportul „nas-suflet”.

— Dacă aşa stau lucrurile, o să vezi doar un spirit micuţ de tot. Deci n-ai de ce să te temi de el.

Othello se aplecă puţin amuzat spre miel.

— Dar l-am văzut deja! behăi mielul. Era înfiorător. Foarte mare, mult mai mare ca mine, am mirosit bine asta. Marc şi miţos. Şi a dansat. La început am crezut că e un spii ii lup, dar acum ştiu că George e mort, deci trebuie să li fost spiritul lui. Mi-a fost atât de teamă, că azi-dimineaţă m am gândit că poate

visasem.

Miss Maple îi aruncă o privire iscoditoare mielului.

— De unde ştii că George era deja mort?

— L-am văzut.

— L-ai văzut pe George mort şi nu ne-ai spus nimic?

— Nu, n-a fost deloc aşa, se smiorcăi mielul. Am văzut cazmaua, doar cazmaua. Dar George era sub ea, nu-i aşa?

Părea îngândurat.

— Sau crezi că a căzut mai târziu peste cazma?

Mai multe nu putură să scoată de la miel. Se strecurase noaptea afară din şură – de ce anume, nu ştia să spună; văzuse cazmaua la lumina lunii şi spiritul miţos al lupului, pe care nu era în stare să-l descrie prea bine; fugise înspăimântat înapoi şi adormise imediat de frică.

Acum se lăsase tăcerea. Oile se înghesuiră mai aproape una într-alta. Mielul îşi vârî adânc capul în lâna lui Cloud, pe când celelalte oi îşi plecară încurcate privirile. Miss Maple oftă.

— O nouă întrebare pentru Mopple: Cine este spiri- tul-lup? Şi unde e Tess?

Oile se uitară una la alta. Chiar aşa, unde era Tessy, bătrânul ciobănesc al lui George, însoţitorul lui fidel, singurul lui prieten, cel mai blând câine ciobănesc care avusese grijă de ele vreodată?

*

După ce toate celelalte oi adormiră, Miss Maple mai şopti o întrebare. Ii spuse lui

Ramses că nu ştia dacă criminalul avea sânge pe mâini. Adevărul era că nu ştia nici măcar dacă avea mâini. Chipul lui George îi păruse liniştit, mirosind puţin a Guinness şi a ceai, hainele afumate, câteva flori printre degete. Lucru ciudat, pentru că George nu prea le avea cu florile. Punea mai mult preţ pe legume.

Dar mai găsise ceva acolo. Ceva care o făcuse să ridice puţin cu nasul puloverul însângerat al lui George. Acolo, pe abdomenul palid al lui George, puţin mai sus de locul unde fusese înfiptă cazmaua, se vedea amprenta unei copite de oaie – una singură şi atât.

C/n ziua următoare, oile descoperiră o lume nouă, fără păstor şi fără câine. La început ezitară până să se hotărască să iasă din şură. în cele din urmă se încumetară totuşi afară, în frunte cu Mopple the Whale, pe care-l răzbise foamea. Era o dimineaţă minunată. Noaptea zânele dansaseră pe iarbă şi lăsaseră în urmă mii de perle de apă. Marea arăta de parcă fusese linsă de curând, albastră, clară şi netedă, iar pe cer se odihneau câţiva norişori pufoşi. Dacă era să ne luăm după legendă, norii ăştia erau oi care săriseră într-o bună zi de pe stânci şi pribegiseră tot înainte, nişte oi alese, care păşteau acum pe cer şi nu fuseseră niciodată tunse. în orice caz, erau un semn bun.

Pe oi le cuprinse o voioşie nebună. Ieri stătuseră atât de mult pe loc, că le duruseră tendoanele de atâta încordare. Aşa că azi se porniră să zburde neastâmpărate pe păşune ca nişte miei. Galopau în viteză spre stâncile abrupte, se opreau brusc pe marginea prăpastiei şi o luau înapoi la goană spre şură. în scurt timp îşi pierdură toate suflul.

Apoi Mopple the Whale le propuse să meargă în grădina de legume. În spatele şurii cu fân se afla rulota ciobanului, o maşină ca vai de ea, cu care George Glenn călătorise odinioară prin ţară împreună cu o altă turmă. Acum îşi mai ţinea acolo câteva lucruri, iar uneori mai petrecea aici
câte o noapte. În spatele rulotei se afla o mică grădină de legume pe care le plantase chiar

George, nişte salată, mazăre, ridichi, năsturel, roşii, andive, gălbenele şi câteva fire de praz.

Grădina se afla pe păşune, însă oile nu aveau voie acolo, aşa că George o împrejmuise cu un gard. Interdicţia li se părea dură, mai ales că gardul în sine n-ar fi fost o problemă prea mare pentru ele. Dar gardul, interdicţia şi vigilenţa lui George le împiedicaseră până atunci să se bucure de paradisul legumicol aşa cum se cuvenea. Acum George murise şi odată cu el şi interdicţia. Aşa că după ce Lane împinse zăvoi ul cu botul ei îndemânatic, Maude se năpusti asupra gălbenelelor, Cloud se duse ţintă la mazăre şi Heide la roşii. În câteva minute nu mai rămase nimic din straturile frumos aranjate de legume.

încetul cu încetul se făcu linişte. Ruşinate, oile îşi ridicară privirea şi tropăiră spăsite una câte una, înapoi pe păşune. La poartă stătea Othello, singurul care nu luase parte la atacul asupra legumelor. Acesta îi făcu semn lui Miss Maple, iar ea îl urmă în spatele rulotei, unde se afla de obicei cazmaua cu care George lucra în grădină. Azi însă nu mai era nimic acolo, în afară de un perete alb şi câteva muşte înşirate la soare. Othello îşi aţinti cercetător ochii asupra lui Miss Maple.

Iar Maple îi răspunse cu o privire gânditoare.

Restul amiezii oile îl petrecură căindu-se. Mopple mâncase odată cu salata atât de mulţi melci, că i se făcuse rău. Un miel călcase cu copita pe o aşchie ascuţită şi acum şchiopăta. Şi toate oile se gândeau la George.

— S-ar fi supărat rău de tot, spuse Ritchfield.

— Ar fi ştiut să-i vindece copita, zise Cloud.

— Ne citea poveşti, îşi aminti şi Cordelia.

Aşa era. George îşi petrecea mult timp pe câmpie. Apărea dis-de-dimineaţă, când ele, îngrămădite laolaltă, încă dormeau liniştite somnul dulce al oilor. Tess, el însuşi cu ochii lipiţi de somn, trebuia să le mâne afară pe păşune. În acest timp, George râdea.

— Turmă leneşă! striga el. La muncă!

în fiecare dimineaţă se simţeau puţin jignite. Apoi începeau să pască, iar George dispărea cu Tess după rulotă, lucra prin grădină sau mai aranja câte ceva pe ici, pe colo.

Până după-amiază le trecea supărarea. Atunci se adunau uneori în faţa scărilor rulotei, iar George le citea. Odată o poveste cu zâne, din care aflaseră cum apare rouă pe păşune, altădată dintr-o carte despre bolile oilor, când le băgase în sperieţi, sau dintr-un roman poliţist pe care nu-l înţeleseseră. Nu-l pricepuse nici George, pentru că aruncase cartea cât colo după ce trecuse de jumătate şi nu mai aflaseră niciodată cine era criminalul.

De cele mai multe ori însă bătrânul George le citea romane de dragoste, volumaşe din hârtie cenuşie, în care toate femeile se numeau Pamela şi aveau părul roşu „ca un apus de soare în Pacific". George nu citea romanele astea pentru că era un tip romantic şi nici pentru că i-ar fi lipsit gustul literar (deşi, fără îndoială, cartea cu bolile oilor

fusese de o îndrăzneală nemaiauzită), ci doar ca să aibă ce critica. Citea cum Pamela cea roşcată juca pe degete tot felul de piraţi naivi, medici sau baroni, se înfuria peste măsură şi le înjura pe toate roşcatele din lume, dar mai ales pe nevastă-sa.

Oile ascultau uimite cum George le dezvăluia detalii intime. Pamela lui fusese cea mai frumoasă femeie din partea locului şi la început abia realizase ce noroc dăduse peste el. Dar abia se căsătoriseră că Pam (care de fapt se numea Kate) începuse să facă o minunăţie de plăcinte cu mere şi să se îngraşe. George rămăsese slab şi devenise din ce în ce mai morocănos. Visase să călătorească prin Europa cu o turmă de oi, iar plăcintele cu mere nu-i aduceau nici o câte o noapte. În spatele rulotei se afla o mică grădină de legume pe care le plantase chiar George, nişte salată, mazăre, ridichi, năsturel, roşii, andive, gălbenele şi câteva fire de praz.

Grădina se afla pe păşune, însă oile nu aveau voie acolo, aşa că George o împrejmuise cu un gard. Interdicţia li se părea dură, mai ales că gardul în sine n-ar fi fost o problemă prea mare pentru ele. Dar gardul, interdicţia şi vigilenţa lui George le împiedicaseră până atunci să se bucure de paradisul legumicol aşa cum se cuvenea. Acum George murise şi odată cu el şi interdicţia. Aşa că după ce Lane împinse zăvorul cu botul ei îndemânatic, Maude se năpusti asupra gălbenelelor, Cloud se duse ţintă la mazăre şi Heide la roşii. În câteva minute nu mai rămase nimic din straturile

frumos aranjate de legume.

Încetul cu încetul se făcu liniște. Ruşinate, oile îşi ridicară privirea şi tropăiră spăsite una câte una, înapoi pe păşune. La poartă stătea Othello, singurul care nu luase parte la atacul asupra legumelor. Acesta îi făcu semn lui Miss Maple, iar ea îl urmă în spatele rulotei, unde se afla de obicei cazmaua cu care George lucra în grădină. Azi însă nu mai era nimic acolo, în afară de un perete alb şi câteva muşte înşirate la soare. Othello îşi aţinti cercetător ochii asupra lui Miss Maple.

Iar Maple îi răspunse cu o privire gânditoare.

Restul amiezii oile îl petrecură căindu-se. Mopple mâncase odată cu salata atât de mulţi melci, că i se făcuse rău. Un miel călcase cu copita pe o aşchie ascuţită şi acum şchiopăta. Şi toate oile se gândeau la George.

— S-ar fi supărat rău de tot, spuse Ritchfield.

— Ar fi ştiut să-i vindece copita, zise Cloud.

— Ne citea poveşti, îşi aminti şi Cordelia.

Aşa era. George îşi petrecea mult timp pe câmpie. Apărea dis-de-dimineaţă, când ele, îngrămădite laolaltă, încă dormeau liniştite somnul dulce al oilor. Tess, el însuşi cu ochii lipiţi de somn, trebuia să le mâne afară pe păşune. În acest timp, George râdea.

— Turmă leneşă! striga el. La muncă!

În fiecare dimineaţă se simţeau puţin jignite. Apoi începeau să pască, iar George dispărea cu Tess după rulotă, lucra prin grădină sau mai aranja câte ceva pe ici, pe

colo.

Până după-amiază le trecea supărarea. Atunci se adunau uneori în faţa scărilor rulotei, iar George le citea. Odată o poveste cu zâne, din care aflaseră cum apare rouă pe păşune, altădată dintr-o carte despre bolile oilor, când le băgase în sperieţi, sau dintr-un roman poliţist pe care nu-l înţeleseseră. Nu-l pricepuse nici George, pentru că aruncase cartea cât colo după ce trecuse de jumătate şi nu mai aflaseră niciodată cine era criminalul.

De cele mai multe ori însă bătrânul George le citea romane de dragoste, volumaşe din hârtie cenuşie, în care toate femeile se numeau Pamela şi aveau părul roşu „ca un apus de soare în Pacific". George nu citea romanele astea pentru că era un tip romantic şi nici pentru că i-ar fi lipsit gustul literar (deşi, Iară îndoială, cartea cu bolile oilor fusese de o îndrăzneală nemaiauzită), ci doar ca să aibă ce critica. Gitea cum Pamela cea roşcată juca pe degete tot felul de piraţi naivi, medici sau baroni, se înfuria peste măsură şi le înjura pe ţoale roşcatele din lume, dar mai ales pe nevastă-sa.

Oile ascultau uimite cum George le dezvăluia detalii intime. Pamela lui fusese cea mai Inimoasă femeie din partea locului şi la început abia realizase ce noroc dăduse peste el. Dar abia se căsătoriseră că Pain (< ai e de fapt se numea Kate) începuse să facă o minunăţie de plăcinte cu mere şi să se îngraşe. George rămăsese slab şi devenise din ce în ce mai morocănos. Visase să călătorească prin Europa cu o turmă de oi, iar

plăcintele cu mei c nu i aduceau nici o alinare. Când povestea ajungea aici, oile se amărau şi îşi coborau de cele mai multe ori capetele. Le-ar fi plăcut să se plimbe prin Europa, pe care şi-o închipuiau ca pe o pajişte înverzită, plină de meri.

— Acum n-o să mai mergem niciodată în Europa, spuse Zora.

— N-o să mai ajungem niciodată pe cealaltă păşune, adăugă Heide.

— Azi era iar timpul să ne luăm pastila.

Lane era singura care regreta că George nu mai era aici ca să le bage pe gât pastila săptămânală de calciu. Ii plăcea la nebunie gustul. Celelalte însă se scuturau.

Mopple se înduioşase.

— N-ar trebui să-l uităm, vorbi el. Şi n-ar fi trebuit să mâncăm legumele. S-ar cuveni să îndreptăm lucrurile.

Zora rămăsese cu privirea pierdută spre mare.

— De ce nu? spuse ea absentă.

Mopple începu să rumege cu poftă ultima foaie de salată care-i rămăsese. De fiecare dată când Zora spunea ceva, rămânea ca trăsnit.

— Cum vrei să îndrepţi lucrurile? îl întrebă Cloud.

După o scurtă dezbatere, hotărâră să renunţe la un petic din pajiştea lor în cinstea lui George. Nu la grădina de legume, acolo oricum nu mai era nimic de salvat. Totuşi, la poalele colinei dădură peste un loc cu multe ierburi care le plăceau – unde pe viitor nu mai avea voie să pască nici o oaie – şi-l botezară

Georges Place. Dintr-odată se simţiră uşurate.

Din depărtare, Miss Maple observă cum turma ei întemeia *George's Place.* Se gândi la George, la felul cum le citea poveşti, dar şi la faptul că acest lucru se petrecea mai rar în ultimul timp. Adeseori George nu mai venea deloc la ele pe păşune, ci doar trecea repede pe acolo cu vechitura lui de maşină. Tess sărea de pe focul de lângă şofer şi le scotea dimineaţa pe păşune, iar seara cei doi se mai întorceau o dată să numere oile. În rest, nu erau de găsit toată ziua. La început, George încercase să-l înveţe pe Tessy să aibă grijă de oi în absenţa lui, dar nu reuşise. Ciobănescul era convins că George era cel pe care trebuia să-l păzească înainte de toate. Pe oi le veghea doar ca să-i facă lui plăcere.

Miss Maple se întreba unde dispăruse Tess. Oare fugise? Dacă da, atunci probabil că George murise într-un fel absolut îngrozitor. Câinele era devotat ca o oaie pentru miei şi curajos la nevoie. Pentru George ar fi făcut totul. Dar George murise, iar Tess dispăruse fără urmă.

Deodată, Mopple se desprinse cu mişcări neobişnuit de iuţi din grupul care admira *George's Place* şi care, încet- încet, începuse să poftească tocmai la ierburile care creşteau acolo. Gonea spre Miss Maple, când deodată Sir Ritchfield îi blocă drumul. Maple n-ar fi putut să spună de unde apăruse aşa deodată. Ritchfield îl privi ameninţător pe tânărul berbec, iar Mopple se retrase din calea lui, însă nu înapoi la *George's Place,* ci spre stânci. Acolo îşi plecă gânditor privirea spre

mal.

Ritchfield i se alătură lui Maple.

— Ce ţi-e şi cu tineretul din ziua de azi, trebuie să i se mai spună din când în când ce înseamnă respectul, spuse el. Altfel, sfârşesc ca Melmoth.

Miss Maple nu-i răspunse. Nici o oaie nu semăna mai puţin cu Melmoth decât Mopple.

Treptat, se potoli şi entuziasmul pentru *George's Place.* Oile se întoarseră iar la trebui ile lor obişnuite, adică la păscut. Miss Maple le urmărea cu pi ivirea. Era bine că se liniştiseră. Când aveau să lie sătule şi mai puţin agitate, aveau să devină iarăşi curioase şi sa I « aule mai departe pe ucigaş în stilul lor, întrerupă11< Iu se din < aud în când de foame şi de teamă, dar neîndm ai< >ai e Maple le cunoştea pe toate; le văzuse pe cele tinere crescând, cu cele mai în vârstă crescuse ea însăşi. Pe vremea când încă era doar un miel, Ritchfield şi Melmoth ţinuseră turma în tensiune cu escapadele lor. Ritchfield nu mai vorbise de fratele lui geamăn de atâta timp, încât Maple era aproape convinsă că-l uitase. Acum însă se simţea neliniştită. Aerul era proaspăt, o briză răcoroasă adia dinspre mare, iar miresmele florilor se înălţau pe tot cuprinsul pajiştii. Şi totuşi, deodată, începu să miroasă din toate părţile a moarte, a moarte proaspătă şi a moarte de demult, aproape uitată. Maple începu să pască.

*

După-amiază, oile avură iarăşi oaspeţi dintre oameni. Dinspre sat sosiră o femeie

dolofană şi un bărbat îmbrăcat în negru, cu un guler tare şi un nas deosebit de lung. Femeia era îmbrăcată şi ea în negru, dar cu părul roşu ca focul, ochii albaştri şi obrajii trandafirii, le părea colorată oilor. Mirosea aşa de bine a mere, că de data asta se oferiră cât ai zice peşte cinci voluntari care să fie cu ochii pe cei doi: Miss Maple, Othello, Heide, o oaie tânără pe nume Maisie şi Mopple the Whale.

Oamenii se opriră în faţă dolmenului.

— Aici a fost? întrebă femeia.

Bărbatul dădu din cap. Roşcata privi în pământ. Ploaia şterse urma cazmalei, aşa că nu se uita unde ar fi trebuit.

— E îngrozitor, spuse ea cu o voce piţigăiată. Cine-ar face aşa ceva, cine?

Oile ciuliră urechile. Poate că bărbatul înalt, îmbrăcat în negru, avea să-i dea chiar acum răspunsul. Bărbatul rămase însă tăcut.

— Nu mi-a fost mereu uşor cu el, adăugă femeia.

— Nimănui nu i-a fost uşor cu George, observă năsosul. Era un suflet pierdut, un miel rătăcit, dar Domnul l-a primit la el în nemăsurata lui bunătate.

Oile se priviră cu gura căscată. Cloud behăi confuză.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc puţin mai bine, continuă femeia. În ultimul timp era tare ciudat. Credeam că doar vârsta e de vină. Se ducea cu maşina şi primea scrisori pe care nu

aveam voie să le deschid. Şi – se întinse puţin pentru a-i şopti ceva lunganului la ureche, dar oile reuşiră s-o audă – am descoperit că citeşte pe ascuns romane, romane de dragoste, ştiţi dumneavoastră.

Se înroşi. Ii stătea bine. Bărbatul o privi curios.

— Intr-adevăr? întrebă el.

O luară agale spre rulotă. Oile începură să se agite. Aveau să descopere în scurtă vreme ce făcuseră din grădina lui George.

Ochii femeii trecură peste rulotă, peste straturile roase de verdeţuri şi vrejurile rupte ale roşiilor.

— E frumos aici, oftă ea.

Oilor nu le venea să-şi creadă urechilor.

— Poate c-ar fi trebuit să mai trec şi eu pe aici, pe la el. Dar nu voia. Nu m-a primit niciodată. Aş fi putut să-i aduc măcar o prăjitură. Acum e prea târziu, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu m-au interesat niciodată oile. George aducea lâna, iar apoi mă ocupam eu de ea. O lână minunată şi moale...

Femeia scoase un sughiţ.

— Ce o să se întâmple cu turma, foite? întrebă năsosul. E o bucată bunicică de pământ aici, şi cineva mai trebuie să aibă grijă şi de animale.

Kate privi înjur.

— N-ai spune că ar trebui s.i aibă cineva grijă de ele. Par mulţumite.

— O turmă are nevoie de un păstor, mormăi el acru. Ham ţi le-ar cumpăra cu

siguranţă, dacă ai vrea să nu mai ai nici o bătaie de cap cu ele.

Oile încremeniră de groază, însă femeia dădu din umeri.

— Ham numai păstor nu e, spuse ea. N-ar avea grijă de ele.

— Există mai multe feluri în care te poţi îngriji de cineva. Cu dragoste şi cu severitate, cu vorba sau cu sabia. Domnul ne-a învăţat asta. Important e să domnească ordinea.

Nasul lung al bărbatului îmbrăcat în negru părea să se îndrepte plin de reproşuri spre chipul femeii.

— Dacă nu vrei să vorbeşti tu cu Ham, pot s-o fac eu pentru tine, adăugă el.

Femeia clătină din cap, iar oile răsuflată uşurate.

— Nu, Ham iese din discuţie. Dar nici măcar nu ştiu dacă toate astea îmi aparţin sau nu. Există un testament. George l-a făcut la un avocat din oraş. Trebuie să fie un testament foarte neobişnuit, a căutat mult până a găsit avocatul potrivit. Acolo scrie cui îi aparţin toate astea. Eu nu le vreau. Sper doar că nu i-a lăsat nimic *ei.*

Deodată, păşunea nu păru s-o mai încânte.

— Mergem?

Bărbatul dădu din cap.

— Curaj, copilă. Domnul e păstorul meu, n-o să duc lipsă de nimic.

Plecară, trecând cu paşi greoi chiar prin *George ’s Place* şi strivind în picioare câteva mlădiţe tinere.

*

Othello scrâşni din dinţi.

— Eu sunt al naibii de bucuros că Domnul nu e păstorul meu.

Celelalte îl aprobară.

— înainte să ne vândă măcelarului, eu mă car, behăi Mopple.

Oile rămaseră cu gura căscată. Mopple nu era prea viteaz. Dar avea dreptate.

— Iar eu o să sar de pe stânci, completă Zora.

Celelalte ştiau însă că Zora spera pe ascuns să se numere printre oile alese care deveneau nori.

— Ba o să rămâneţi aici, le spuse Miss Maple cu blândeţe. Acum măcar ştim ce este un testament. Hotărăşte cui o să-i aparţină de aici înainte lucrurile şi oile lui George.

— Da! E la un „ocat" în oraş, adăugă Heide. Şi o să-i spună năsosului că George nu ne-ar fi vândut niciodată măcelarului.

Se simţeau într-adevăr uşurate.

— Să sperăm că o să-l găsească în curând, oftă Lane.

— George nici nu era un miel, comentă Heide.

— Şi femeia era oricum prea bătrână să fie copilul năsosului, interveni şi Mopple.

— A minţit, spuse Othello. Lunganului nu-i plăcea de George, da' absolut deloc. Sincer, nici mie nu îmi place de *el.* Şi nici de celălalt domn de care a vorbit.

— Domnul, ăsta a fost! izbucni deodată Heide. El l-a luat pe George. Şi atunci s-a petrecut tot: s-au certat, mai întâi cu vorba, apoi cu sabia. Doar că n-avea nici o sabie la îndemână, aşa că a luat cazmaua. Năsosul

aproape că a mărturisit, nu?

Mopple confirmă.

— Probabil că s-au certat din c auza ordinii. George nu era prea ordonat, în afară de giadina de legume.

Berbecul privi ruşinat spre Grogr'v *Place,* apoi continuă: — Acum mai trebuie să aflam c ine este Domnul ăsta. Maple îl privi sceptică.

Cloud nu scosese până alune i nu i un < uvânt.

— Domnul este un miel, începu ea deodată.

Celelalte o priviră consternate, cu ochii cât cepele. Cloud însăşi păru la rândul ei surprinsă.

— Ba e un păstor, o contrazise Heide. Un păstor foarte prost, mult mai prost decât George.

Cloud clătină din cap.

— Nu, nu. Lucrurile stau cu totul altfel. Dacă mi-aş putea aminti mai bine...

Cloud se uită ţintă la un smoc de iarbă de lângă copitele ei, însă oile îşi dădură seama că se gândea la cu totul altceva.

— Pe omul ăsta... îl cunosc deja. A mai fost o dată la noi pe păşune, cu mult timp în urmă. Pe atunci eram încă un mieluşel. George mă ţinea în braţe, tocmai îmi tăiase copitele. Totul mirosea a ... a pământ şi a soare... ca o ploaie de vară. Un miros atât de frumos şi apoi... apoi am simţit ceva amar. Am ştiut imediat că lui George nu-i plăcea de individ. Venise să-l invite undeva pe George, dar vocea nu-i era deloc prietenoasă. Voia să blagoslovească animalul. Nu ştiam ce înseamnă a blagoslovi, dar suna la fel ca a

căsăpi. Ştiam că eu eram animalul – George tocmai mi-o spusese, când nu voiam să stau locului. Mi s-a făcut frică. George a izbucnit în râs. Dacă te referi la Ham, îl binecuvântezi în fiecare duminică, i-a zis el. Celălalt s-a enervat. Nu mai ştiu exact ce-a spus, dar a vorbit mult despre Domnul şi de faptul că El avea să-i judece pe oameni şi să-i separe, aşa cum un păstor bun separă oile de capre.

Oile trebuiră să admită că nu era o idee rea.

Cloud privea gânditoare spre smocul ei de iarbă. Abia când Zora o împinse uşor cu nasul în coaste, vorbi mai departe, încet şi şovăielnic:

— La un moment dat, s-a enervat şi George. M-a luat şi m-a pus în braţele năsosului. Binecuvântează-l pe dobitocul ăsta, a spus el. Celălalt mirosea urât şi mi s-a făcut frică. Nu ştia cum să mă ţină, dar până la urmă m-a luat cu el. Casa lui era cea mai mare din sat, la fel de mare şi de ascuţită ca el. M-a închis în grădina lui. Singură-singurică. Era şi un măr acolo, dar îl împrejmuise, iar merele căzuseră şi putreziseră pe pământ.

Câteva oi behăiră revoltate. Pe Cloud o trecură fiorii.

— Apoi au năvălit deodată mulţi oameni în casă. Au venit cu câini, cu oi străine şi cu un porc. A trebuit să intru şi eu. Era o hărmălaie îngrozitoare, dar năsosul avea o voce puternică şi l-a auzit toată lumea. Bine aţi venit în Casa lui Dumnezeu! Asta a spus. Asta şi alte lucruri.

Cloud făcu o pauză, ca şi cum s-ar fi gândit

la ceva.

— Atunci înseamnă că-l cheamă Dumnezeu, spuse Sir Ritchfield.

Othello se strâmbă.

— Dumnezeu?

— Poate, spuse Cloud nesigură. Dar apoi am descoperit că i se închinau unui miel. Mi-a plăcut ideea. Toţi oamenii ăştia slăveau un miel, dar unul deosebit. îl numeau „Domnul". Apoi s-a auzit muzică, aşa, ca de la radio, doar că... suna mai fals. M-am uitat puţin înjur şi m-am speriat îngrozitor. Pe perete atârna un bărbat, un bărbat dezbrăcat, şi deşi sângera din mai multe răni, nu mirosea a sânge.

Apoi Cloud se opri şi nu vru să le povestească mai departe.

— Iar în el era înfiptă o cazma, nu-i aşa? întrebă Sir Ritchfield triumfător.

— Dumnezeu ăsta mi se pare destul de dubios, spuse Mopple. După câte se pare, are mai mulţi oameni pe conştiinţă. Şi treaba cu mielul e, pr< «babil, doar un pretext. Doar ai văzut şi tu că nu ştie să se poarte cu mieii.

— E foarte puternic, adăuga (Joud, care se cam fâstâcise. Toţi oamenii au căzut în genuin hi în faţa lui. Iar el a spus că ştie totul.

Maude rumega gânditoare < âteva lire de iarbă.

— Acum îmi amintesc, spuse ea. (!loud dispăruse o zi întreagă. Mama ei a căutat-o < a. ma rog... ca mama ei.

— Şi de ce nu ne-ai zis niciodată nimic despre asta? întrebă Zora.

— N-am înţeles ce s-a întâmplat de fapt, răspunse Cloud încet.

Arăta puţin confuză şi începu să-şi frece încurcată nasul de unul dintre picioarele din faţă.

Oile se gândeau mai departe la Dumnezeu.

— Nu ştie tot, behăi Othello. Nu ştia că George citeşte romane cu Pamela.

— Citea, spuse Sir Ritchfield sec.

— Ucigaşul se întoarce mereu la locul faptei, îşi dădu cu părerea Mopple the Whale. Iar năsosul *s-a întors* la locul faptei.

Mopple privi în jur cu mândrie. Era singurul indiciu pe care-l reţinuseră din romanele poliţiste ale lui George. Mopple îl memorase, bineînţeles.

— Ce crezi? o întrebă el pe Miss Maple.

— E suspect, aprobă ea. Nu-i plăcea de George şi nici lui George nu-i plăcea de el. îl preocupa ce avea să se întâmple cu noi şi cu păşunea. Iar când s-au aflat în faţa dolmenului, el s-a uitat acolo unde trebuia, exact în locul unde a fost George.

Oile tăcură impresionate. Maple continuă:

— Poate să fie însă o simplă coincidenţă. Până la urmă, a stat tot timpul cu ochii în pământ. Sunt prea multe semne de întrebare acum. Din ce discuţie a ieşit Ham? Cine este *ea,* cea căreia Kate speră ca George să nu-i fi lăsat nimic? Care-i treaba cu Lilly, cu Ham şi cu George?

— Nu e uşor să-i înţelegi pe oameni, încheie Maude.

*

Oile îşi plecară capetele. Păscuseră nişte iarbă, iar acum mai rumegau câteva gânduri.

Mopple se gândea că nu-l înţelesese mereu

nici măcar pe George, deşi George era uşor de înţeles – atâta cât putea fi un om. Era preocupat de grădina lui de legume şi le citea oilor romane cu Pamela. Plăcintele cu mere, în schimb, nu-l interesau. Dar în ultimul timp, chiar şi George mai făcea câte ceva neobişnuit. Uneori îşi lua ţinta cu el.

Când George mărşăluia pe păşune în cizmele lui de cauciuc, cu ţinta rotundă şi vopsită în toate culorile sub braţ, Mopple se refugia într-un loc sigur. Şi singurul loc sigur, de unde nu se mai vedea ţinta, se afla în spatele rulotei, exact lângă grădina de legume. Acolo îl găsea George, când ieşea pentru a doua oară din maşină, cu pistolul lucios în mână. îndrepta acel lucru îngrozitor spre Mopple şi începea să urle:

— *În flagranti, în flagranti,* mâinile sus!

Mopple fugea de fiecare dată în zigzag pe pajişte, mâncând pământul, iar George murea de râs. Apoi cobora treptele şi, puţin mai târziu, ţinta începea să se (latine, în timp ce Mopple tresărea şi el în acelaşi ritm.

Mai demult zgomotul era insuportabil, însă între timp George cumpărase un amortizor de zgomot şi nu se mai auzea decât un plescăit uşor, ca şi cum o oaie ar fi muşcat dintr-un măr. Sunetul ăsta era, pe lângă frica lui Mopple, singurul rezultat concret al tragerilor la ţintă. Zelul lui George era complet lipsit de sens. Mopple ar fi făcut cu cea mai mare plăcere acelaşi zgomot, bineînţeles, cu mere reale, însă George nu voia cu nici un chip să renunţe la ţintă.

Miss Maple se gândea cum trecuseră

mâinile lui Lilly peste haina lui George, căutând ceva ca nişte insecte.

Zora era, în schimb, preocupată de cât de puţin suportau oamenii înălţimile. De îndată ce se apropiau prea mult cu paşii lor nesiguri de stânci, se albeau la faţă ca varul şi se împleticeau şi mai tare. Când era vorba de stânci, orice oaie era mult superioară unui om. Nici măcar George nu mai avea ce să facă atunci când Zora se aşeza pe colţul ei preferat de stâncă. Păstorul se mulţumea să rămână la o distanţă sigură şi, cum ştia că n-avea rost să-şi piardă timpul cu drăgălăşenii, se punea pe înjurat. Când se plictisea, începea să arunce în ea cu diverse lucruri, la început doar cu smocuri murdare de iarbă, după aceea şi cu căcăreze uscate de oaie.

Uneori vântul aducea ca răspuns din vale câte-un blestem stins, care abia răzbătea până sus. Asta îi îmbunătăţea dispoziţia lui George cât ai bate din palme. Se lăsa în patru labe, se ţâra spre stânci şi trăgea cu ochiul peste margine. Vedea apoi turişti sau săteni, pe care-i nimerise în cap cu proiectilele lui. Bineînţeles că Zora îi vedea şi ea. Apoi se priveau unul pe altul, păstorul întins pe burtă, cu rânjetul pe buze, şi Zora, care trona pe stânca ei precum caprele sălbatice. Iar în clipa aceea se înţelegeau bine.

Zora se gândea că oamenii ar avea multe de câştigat dacă s-ar hotărî şi ei să meargă în patru labe.

Ramses medita la povestea cu tigrul evadat, pe care Othello o mai povestea din

când în când câte unei turme uimite de miei.

Heide era cu gândul la drumul spre cealaltă păşune, la bâzâitul insectelor, la huruitul maşinilor care treceau pe lângă ele mirosind urât şi la întinderea netedă ca oglinda a mării. Primăvara aerul mirosea a pământ reavăn, vara stolurile de vrăbii treceau prin lanuri ca nişte frunze bătute de vânt, iar toamna trebuia să te fereşti de ghindele care cădeau cu zgomot peste oi când se scuturau copacii. Iarna chiciura desena modele ciudate pe asfalt. De fiecare dată drumul fusese minunat, până soseau în locul unde le pândeau oamenii verzi. Oamenii verzi aveau căciuli şi arme, şi nu te puteai aştepta la nimic bun din partea lor. Când ajungeau la ei, până şi George devenea nervos. Le vorbea totuşi cu prietenie şi avea grijă ca nu cumva câinii lor să se apropie prea mult de oi. Fără George n-ar fi reuşit niciodată să treacă nevătămaţi de oamenii în verde. Heide se întreba acum dacă aveau să mai revadă vreodată cealaltă păşune.

Cordelia se minuna cum puteau oamenii să inventeze cuvinte, să lege apoi cuvintele astea inventate unele de altele şi – înşirate aşa – să le mai şi noteze. Era magie curată. Până şi cuvântul ăsta Cordelia îl ştia doar pentru că George le explicase ce era magia. Când George întâlnea în timp ce citea vreun cuvânt pe care credea că oile nu-l vor înţelege, se oprea şi le explica. Uneori le desluşea cuvinte pe care oricum le ştia deja orice oaie, cuvinte

precum „profilaxie" sau „antibiotic". Profilaxia era înaintea bolii, iar antibioticul în timpul ei. Şi amândouă aveau gust amar. (Jeorge nu părea să se descurce prea bine în domeniul ăsta. Se încurca în explicaţii încâlcite, în care era vorba mai ales despre rolul principal pe care-l jucau nişte animălnţe. În cele din urmă, se dădea bătut înjurând.

Cu alte explicaţii însă se declara mulţumit, deşi oile nu pricepuseră o iotă. În cazurile astea, se străduiau să nu-i dea deloc de bănuit lui George cât de nedumerite erau în realitate, ceea ce le şi reuşea de cele mai multe ori.

Dar uneori chiar le învăţa ceva nou. Cordelia iubea explicaţiile lui George. îi plăcea la nebunie să afle cuvinte care desemnau lucruri pe care încă nu le văzuse sau nici măcar nu se puteau vedea. Cuvintele astea le memora întocmai.

„Magia", le spusese odată George, „e ceva neobişnuit, ceva ce nu există de fapt. Dacă pocnesc din degete şi Othello devine deodată alb, atunci e magie. Dacă iau o găleată cu vopsea şi-l vopsesc în alb, atunci nu mai e nici o magie." Râsese şi o clipă arătase ca şi cum ar fi avut într-adevăr chef să pocnească din degete sau să aducă o găleată. Apoi continuase: „Tot ce pare magie e de fapt doar o şmecherie. Nu există magie."

Cordelia păştea cu gura plină. Era cuvântul ei preferat, un cuvânt pentru ceva ce nici măcar nu exista. Apoi se gândi la moartea

lui George. Era tot ca o magie. Cineva îl înjunghiase pe păstor cu o cazma pe păşunea lor. George trebuie să fi ţipat îngrozitor şi totuşi, nici una dintre oile lui nu auzise ceva, deşi şura era destul de aproape. Iar un miel văzuse chiar un spirit, un spirit care dansase fără să facă vreun zgomot. Cordelia clătină din cap.

— E o şmecherie, murmură ea.

Othello îşi aminti iar de clovnul acela înfiorător.

Lane se gândea la acei oameni ciudaţi care-l vizitau din când în când pe George. Veneau mereu noaptea. Lane avea un somn uşor şi auzea scrâşnetul cauciucurilor când coteau de pe strada asfaltată pe cărare. Atunci se ascundea în umbra dolmenului şi-i urmărea pe ascuns. Era ceva la care-i plăcea să se uite, ca un spectacol care-i aparţinea doar ei. Farurile maşinilor tăiau clipind întunericul sau se încâlceau licărind în ceaţa care se înfăşură atunci ca un nor alb în beznă. Erau maşini mari, cu motoare care torceau ca nişte pisici când urcau pe cărare, şi nu miroseau nici pe departe ca automobilul lui George, pe care-l botezase el însuşi „Anticristul". Apoi luminile se stingeau şi una sau două umbre în paltoane lungi şi întunecate se apropiau de rulotă. Mergeau cu băgare de seamă pe întuneric, străduindu-se să nu calce în căcărezele proaspete de oaie. O mână ciocănea în lemn. O dată, de două ori, încă o dată. Uşa rulotei se deschidea brusc şi desena o tăietură roşiatică şi luminoasă în

întuneric. Străinii stăteau pentru o clipă în prag ca nişte corbi uriaşi, apoi intrau repede. Lane nu reuşise niciodată să le vadă feţele. Şi totuşi, între timp îi deveniseră aproape familiare...

*

Deodată, ceva întunecat urcă pe cărare spre păşune. Oile începură să se agite. Galopară cu mic, cu mare pe colină, de unde nu-l mai scăpară din ochi pe intrus. Dumnezeu se întorsese. Gonea pe câmpie încolo şi încoace ca un câine de vânătoare, cu nasul lui lung îndreptat spre pământ.

Mai întâi înconjură dolmenul, apoi merse pe cărare până la stânci. Cât pe-aici să cadă în prăpastie, dacă nu şi-ar fi ridicat iute nasul în ultima clipă, ca să vadă albastrul nesfârşit din faţa lui. Brusc, trupul lui mare şi negru se opri pe margine. Un oftat de uşurare trecu prin întreaga turmă. Urmăriseră cu încordare mişcările nasului, din momentul în care Dumnezeu se îndreptase spre stânci.

Omul îmbrăcat în negru se uită scurt la ele. Othello îşi coborî ameninţător coarnele, însă Dumnezeu o luase deja înapoi pe cărare spre sat. După ce făcu câţiva paşi, auzi ceva. încremeni locului, ciuli urechile, apoi se întoarse brusc şi, cu chipul palid şi încruntat, o luă la fugă pe păşune.

Oile auziră şi ele acum un zgomot nedesluşit, foşnitor. Semăna oarecum cu zgomotul pe care-l făcuseră ele însele când se năpustiseră în grădina de legume a lui George. Se apropia din ce în ce mai mult. începură să distingă voci omeneşti şi câini

care lătrau. Apoi oile descoperiră ce-l gonise pe năsos: pe păşune trecea cu paşi grei o turmă – o turmă cum oile nu mai văzuseră până atunci.

</ui George nu-i plăcuseră oamenii. Doar rareori venea cineva pe păşune, câte un ţăran sau vreo bătrână cu chef de vorbă. George se înfuria atunci. Vâra o casetă zgomotoasă în casetofonul său cenuşiu şi se furişa în grădina de legume, unde se apuca de o treabă cât mai mizerabilă, până când oaspetele îşi lua tălpăşiţa.

Până atunci, oile nu mai văzuseră o turmă întreagă de oameni şi erau prea uimite ca să mai intre iar în panică. Mopple avea să afirme mai târziu că ar fi văzut în total şapte oameni, dar Mopple era miop. Zora numărase douăzeci, Miss Maple patruzeci şi cinci, iar Sir Ritchfield foarte mulţi, în orice caz, mai mulţi decât putea să numere. În plus, pe memoria lui Ritchfield nu dădeai două parale, mai ales când era agitat. Uita mereu pe cine numărase deja, aşa că îl număra pe fiecare de câte două sau chiar trei ori. în plus, îi socoti şi pe câini.

Mopple îşi mijise ochii şi se zgâia morocănos la oamenii din faţa lor. N-aveau decât să lase baltă teoria cu criminalul care se întoarce la locul faptei. Se întorseseră *toţi* la locul crimei, iar ucigaşul se ascundea cu siguranţă printre ei. Oile priveau curioase cum mergea turma de oameni. Nu era condusă nici de cel mai puternic, nici de cel mai

deştept, ci de Tom O'Malley. Apoi veneau copiii, femeile şi abia la

3

final bărbaţii, care rămăseseră puţin în urmă şi îşi ţineau ruşinaţi mâinile în buzunare. în spate de tot mai păşeau câţiva oameni foarte bătrâni, care înaintau încet, cu picioarele tremurânde.

Tom adusese cu el o cazma, o cazma jalnică, ruginită şi veche. O înfipse în pământ, la cel puţin zece paşi depărtare de locul unde fusese George. Oamenii, care merseseră până atunci ca orice turmă ascultătoare în spatele conducătorului, se traseră înapoi, de parcă Tom i-ar fi stropit cu apă rece, şi formară respectuoşi un cerc la o oarecare distanţă.

— Aici a fost! tună Tom. Exact aici. Până aici a sărit sângele, zise el şi făcu doi paşi mari spre dolmen, iar aici – făcu iar trei paşi în altă direcţie – aici am stat eu. Mi-am dat imediat seama că bătrânul George şi-a găsit sfârşitul. Sânge peste tot. Faţa îi era schimonosită îngrozitor, iar limba îi atârna albastră în afară.

Nu se potrivea nimic. Pe Miss Maple o surprinse cât era de ciudat. De fapt, aşa ar fi trebuit să arate, cum spusese Tom. Mult sânge şi o faţă chinuită de durere, din cauza luptei cu cazmaua. Dar George era lungit pe păşune ca şi cum s-ar fi întins doar să doarmă puţin.

Turma de oameni se mai dădu înapoi

câţiva paşi şi scoase un sunet ciudat, de parcă ar fi tras aer în piept, ceva între spaimă şi uimire. Tom urlă mai departe:

— Dar Tom al vostru şi-a păstrat cumpătul. S-a dus imediat la Mad Boar ca să cheme poliţia...

O voce răguşită îl întrerupse:

— Da, Tom al nostru găseşte drumul spre cârciumă şi cu ochii închişi!

Oamenii izbucniră în râs. (âipul lui l om coborî ruşinat, începu iar să vorbească, de data asta atât de încet, încât oile nu mai reuşiră să-l înţeleagă de pe colină. Dacă înainte turma de oameni mai păstrase < al de < al ordinea, acum se risipiră care încotro. Copiii alergaţi încoace şi încolo, iar adulţii se tot adunau în grupuleţe şi behăiau neîntrerupt. Vântul aducea până la ele doar frânturi de cuvinte.

— împăratul spiriduşilor! împăratul spiriduşilor! împăratul spiriduşilor! cântau copiii.

— ...probabil c-a lăsat totul bisericii! se auzi un ţăran cu faţa roşie.

— Lilly a avut o cădere nervoasă, când l-au găsit! ciripi o femeie tânără, cu obrajii bucălaţi.

Cel care stătea lângă ea o ţinea de mână şi râdea.

Un bărbat scund dădea din umeri.

— A fost un păcătos, la ce vă aşteptaţi?

— Şi tu eşti la fel de păcătos, Harry, rânji o bătrână cu un dinte lipsă. Eu zic doar atât: Lonely Heart Iun. Mătuşa ta dragă se poate

considera într-adevăr fericită că are un nepot atât de grijuliu.

Omul păli şi nu mai scoase nici un cuvânt.

— A strâns o avere. Afaceri necurate, spuse un bărbat mai burtos.

— George avea datorii, toată lumea ştie asta, adăugă un altul.

— ...s-a simţit puţin prea atras de oile lui, le povestea un băiat tânăr celorlalţi doi cu care stătea de vorbă. Ştiţi voi la ce mă refer.

Şi făcu o mişcare cu mâinile. Ceilalţi doi râseră.

— Crimă din gelozie printre oi, sigur! ţipă cel mai slab dintre ei, atât de tare, încât câteva femei întoarseră capul.

Râsetele neplăcute ale celor trei se auziră din nou.

— Probabil că l-a luat prin surprindere, zise un bărbat care mirosea puternic a transpiraţie. Iar George era al naibii de greu de surprins.

— O catastrofa pentru turism, spuse altul cu o voce piţigăiată, George ştie într-adevăr cum să ne încurce socotelile.

— .. .voia să-i vândă tot lui Ham, oile, pământul, totul! comentă o femeie fără gât.

— Dracul şi-a băgat coada, le explică o femeie cu faţa ascuţită ca a unui şoarece celor doi copilaşi blonzi.

— Dumnezeu să-l ierte! exclamă o alta cu vocea tremurată.

Oile o cunoşteau. George o numea „Beth cea milostivă". Beth apărea cu regularitate în

faţa rulotei, ca să-l convingă pe George să facă tot felul de „fapte bune". Oile nu prea ştiau ce erau faptele bune şi se gândeau că George trebuia să lucreze undeva într-o grădină de legume. George avea însă grădina lui. Şi oile înţelegeau de ce încerca George mereu să scape de Betb. Era evident însă că femeia nu înţelegea. După fiecare refuz, îi punea în mână lui George un teanc de cărţulii ca să-i salveze sufletul păcătos. Ce se petrecea cu sufletul lui George (dacă avea aşa ceva) nu s-ar fi putut spune. Dar cărticelele îl bucurau nespus, deşi nu le citea niciodată. Iar în seara următoare aveau la masa de fiecare dată cartofi, pe care George îi cocea la un lo< mic şi strălucitor.
*

Deodată, duşmanul sări printre oi – duşmanul dintot- deauna, din faţa căruia nu le rămânea decât să fugă. Până de curând fuseseră doar câţiva care adulmecaseră pe pă-şune. Stăpânii lor îi mai chemau când şi când înapoi cu câte un fluierat – atunci trebuiau să se aşeze, însă încercau iar să se îndepărteze cu următoarea ocazie. Nimic neobişnuit. Dar cu cât grupurile oamenilor se strângeau mai aproape de dolmen, cu atât mai departe se aventurau câinii. Nimeni nu mai era atent la ei. Acum se adunaseră într-o mică haită trei câini ciobăneşti, urmaţi iute de un al patrulea. Ochii ciobăneştilor străluceau, iar blana lor pestriţă scânteia pe pajişte. Lungiţi, se furişară spre colină. Oile behăiră agitate. Acum câinii aveau să le mâne şi să le apere, gonindu-le care încotro şi aducându-le iar

împreună cu mişcările lor, asemenea unor animale de pradă cărora nu li se putea opune nici o oaie. Nu le era într-adevăr teamă, mai fuseseră duse de mii de ori până atunci, însă ca de obicei nu se simţeau în largul lor.

Apoi văzură mişcările celuilalt câine şi nervozitatea li se transformă în teamă. Aparent, câinele-lup cenuşiu se comporta exact ca ceilalţi. Se lungise, aşteptase, apoi se apropiase din ce în ce mai mult. Dar ceva nu era în regulă. Nu lătrase deloc, nu ezitase. Era ca şi cum doar ar fi imitat dansul câinilor ciobăneşti, un joc la care lua parte fără să respecte regulile. O clipă, întreaga turmă îşi ţinu răsuflarea: erau vânate pentru prima dată în viaţa lor. Câinele se năpusti.

Printre oi izbucni o panică de nedescris. Mioarele ţâşniră înspăimântate în toate direcţiile, iar câinii ciobăneşti se luară buimăciţi după ele. Mopple fugi exact prin mijlocul grupului de oameni şi-l răsturnă pe Harry Păcătosul. Zora se salvă pe colţul ei de stâncă. De acolo, era singura oaie care mai putea să observe ce se întâmpla.

Colina se golise. La poalele ei, lângă *George's Place,* se aflau două siluete întunecate, Othello şi câinele. Amândoi încercau să se ridice în picioare. Othello reuşi primul şi atacă. Până atunci, Zora nu mai văzuse niciodată o oaie atacând. Othello ar fi făcut mai bine să fugă. Othello *ar fi trebuit să* fugă. Câinele ezită. Ii trebui o secundă să-şi recunoască prada în Othello, care tocmai se repezise la el. Apoi tăbărî. Cu puţin timp înainte de impact deveni nesigur, se opri şi, în

ultimul moment, reuşi să se tragă din calea berbecului. Othello îşi schimbă imediat direcţia şi, întor- cându-se împrejur, galopă iar spre câine. Zora se uită cu neîncredere spre colină. Ii era clar acum că Othello era mai rapid decât câinele. Şi se părea că şi câinele înţelesese asta. Se tupilă la pământ, arătându-şi colţii, încât să-l atace pe berbec de jos.

*

Zora închise repede ochii şi încercă să se gândească la altceva. Se gândea mereu la asta în momentele mai urâte ale vieţii. Era ziua când adusese pe lume primul miel şi îşi aminti durerile şi supărarea care urmaseră. Mielul rămăsese maroniu ca pământul, chiar şi după ce-i linsese atent sângele de pe blăniţă. Maroniu ca pământul şi cu faţa nea- gră. Mai târziu lâna aceea pământie devenise albă şi pufoasă, dar Zora nu avea de unde să ştie asta atunci. Se mirase doar de ce, dintre toate oile de pe păşune, ea era singura care adusese pe lume un miel întunecat. Dar apoi mielul behăise, mic şi pământiu, cu o voce mai frumoasă decâl a tuturor celorlalţi miei. Şi mirosea bine, mai bine dec ât toate lucrurile care se puteau mânca. Iar Zora ştiuse atunci că avea să aibă grijă de el şi să-l apere împotriva lumii întregi, pământiu sau nu. Şi chiar în aceeaşi zi îl dusese la stânci ca să-i arate marea şi pescăruşii.

Zora se linişti. Până acum dăduse să sugă la trei mici, care deveniseră cele mai curajoase şi mai destoinice oi pe care ţi le

puteai închipui. Anul ăsta însă nu mai adusese nici un miel pe hune, şi nici dintre celelalte oi nu mai era vreuna gestantă. Zora înţelese de ce în ultimul timp abia mai putuse medita, cocoţată acolo pe stânca ei, şi de ce era în continuare mai departe ca oricând de a deveni o oaie-nor. Era din cauza mieilor care-i lipsiseră întreaga vară. Doar două oi tinere şi prostuţe aduseseră pe lume miei, entuziasmate şi neîndemânatice, iar George înjurase de fiecare dată. Apoi mai era bineînţeles şi mielul ăla care se născuse iarna... Zora strâmbă dispreţuitoare din nări. Ciuli urechile. Ce i-ar mai fi plăcut să audă acum nişte mieluşei behăind, dar totul era îngrijorător de liniştit, în afară de ţipetele pescăruşilor pe care Zora nu-i mai lua de mult în seamă. Iar oamenii zumzăiau în depărtare ca un nor de insecte.

*

Deodată, Zora auzi un ţipăt înfricoşător. Ochii i se deschiseră larg, deşi ea încerca să-i ţină închişi. Fără se vrea, îşi îndreptă iar privirea spre colină. O siluetă întunecată era lungită pe pământ. Picioarele i se zbăteau în aer, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Zora se cutremură. Câinele îi venise de hac lui Othello. Abia o clipă mai târziu observă că la pământ era de fapt câinele-lup. De Othello, nici urmă.

Câinele miţos se chinuia în zadar să se ridice. Stăpânul lui, unul dintre tinerii cu râs neplăcut, se apropie de el. Era palid şi,

neştiind ce să facă, îi dădu câinelui un picior. Un ţăran trebui apoi să vină să-l ridice şi să-l ia de acolo.

Oamenii mormăiau agitaţi. Nici unul nu putea să-şi explice ce păţise dintr-odată câinele acela frumos şi puternic. Când îi văzură blana însângerată de pe burtă, câteva femei începură să ţipe. Cuvintele „Satana" şi „împăratul spiriduşilor" erau iar pe buzele tuturor. Femeile îşi chemară mieii lângă ele. Pe bărbaţi îi trecură apele şi clăti nară îngrijoraţi din cap.

Câinii răniţi păreau să declanşeze printre oameni aceeaşi panică pe care o provocau cei sănătoşi printre oi. Turma omenească se îndepărtă grăbită, la fel de brusc cum apăruse.

În urmă rămase doar cazmaua.

*

Zora stătea neclintită pe steiul ei de stâncă, întrebându-se dacă nu cumva visase. Asta trebuie să fi fost. Iarba din jurul ei era catifelată ca botul unei oi în plus, aici creşteau ierburi la care nu putea ajunge nimeni altcineva. „Ierburile abisului", aşa le numea Zora, şi i se păreau mai gustoase decât orice altceva era de mâncat pe câmpie. Briza mării adia răcoroasă şi sărată spre înălţimi, iar deasupra apei se roteau pescăruşii. Era un sentiment plăcut să vezi acele păsări albe şi zgomotoase zburând sub tine, era plăcut să fii singur. Aici era în siguranţă.

Se uită la celelalte. Incet-încet, turma se

liniştise din nou şi începuse să pască. Othello rumega în mijlocul lor. Nici o oaie nu părea să-i dea atenţie în mod deosebit. Zora se gândi cât de puţin ştiau de fapt despre Othello.

George aducea uneori oi străine cu el. De cele mai multe ori erau miei abia înţărcări şi turma îi primea ca şi cum s-ar fi născut acolo. Din cât îşi amintea Zora, doar două oi mature fuseseră aduse din altă parte: Othello şi Mopple the Whale. Mopple le fusese adus în urmă cu două ierni cu maşina zgomotoasă a lui George, cu care acesta tians porta oile pe bancheta din spate. Acolo îl văzuseră pentru prima dată, un berbec tânăr şi grăsuţ, care privea nedumerii pe geamul maşinii şi mesteca harta lui George. Acesta îl aşezase în faţa lor şi le ţinuse o scurtă cuvântare. Mopple era o „rasă de carne", dar nu trebuia să le fie frică, aici nu ajungea nimeni „sub cuţit", era vorba doar de o „mică împrospătare a sângelui". Oile nu-l înţelesesem şi la început se temuseră puţin de Mopple. Dar tânărul berbec era mereu prietenos şi puţin cam fâstâcit, iar când Sir Ritchfield îl provocase la duel, constataseră pentru totdeauna că nu aveau a se teme de Mopple.

Othello nu fusese niciodată provocat la duel de Ritchfield. Şi nici o oaie nu se mirase vreodată de asta. Mai ciudat era însă că nici Othello nu-l provocase pe Ritchfield. Ceva din persoana lui Sir Ritchfield părea să-i inspire respect lui Othello, şi cu cât Ritchfield devenea mai surd şi mai uituc, cu atât mai

puţin puteau celelalte oi să-i înţeleagă reţinerea.

Nici o oaie nu văzuse când venise Othello. Pur şi simplu apăruse acolo într-o dimineaţă – un berbec matur, cu patru coarne răsucite şi periculoase. *Patru coarne!* Nu mai văzuseră niciodată o oaie cu patru coarne. Oile-mamă fuseseră impresionate, iar berbecii îl cam invidiau pe ascuns. Nu trecuse mult timp de atunci, iar Zora îşi amintea bine toate astea. Pe Othello George nu-l mai prezentase. în schimb, păstorul cântase, fluierase şi dansase, emoţionat cum nu-l mai văzuseră oile până atunci. George cântase în limbi străine pe care nici o oaie nu le înţelegea şi-l unsese pe berbec cu temuta alifie pentru arsuri pe rana ce i se întindea într-o fâşie strâmtă, dar impresionantă, pe toată fruntea. Oile se cutremuraseră, însă Othello nu se clintise. George sărise apoi atât de mult de pe un picior pe altul, că trebuise să-şi dea jos puloverul de lână.

Zora se hotărî să se întoarcă la celelalte oi. Avea de gând să le întrebe dacă Othello răpusese într-adevăr un câine mare şi sur. I se părea puţin probabil, dar ceea ce se întâmplase îi depăşea puterea de înţelegere. O întâlni pe Maude, care păştea lângă *George's Place,* atât de aproape, încât Zora abia se abţinu să-i zică ceva.

Maude rumega dusă pe gânduri.

— Maude, începu Zora, ai văzut cum s-a luptat Othello cu câinele?

Maude o fixă cu privirea fără să înţeleagă ceva.

— Othello e o oaie, îi răspunse ea.

Apoi adăugă amabilă:

— Iarba de-aici este excelentă.

Zora se întoarse cu spatele. Voia s-o întrebe pe Maple sau, şi mai bine, pe Mopple. Dacă exista o oaie care să-şi amintească lucrurile mai neobişnuite, atunci aceea era Mopple the Whale.

Când îşi ridică botul, încercând să adulmece unde era Mopple, îl observă pe Othello, care apăruse printre celelalte oi şi păştea acum aproape de ea. Arăta ca întotdeauna. Zora îşi afundă iar capul în iarbă şi începu să pască. Cel mai bine era ca o oaie să uite cât mai repede lucrurile imposibile şi năucitoare, înainte ca lumea să-i fugă de sub copite.

*

Oile nu sunt de obicei prea vorbăreţe. Şi asta din pricină că, de cele mai multe ori, au gura plină de iarbă. Insă şi din cauză că uneori au şi în cap tot iarbă. Dar toate oile apreciază poveştile bune. Cel mai mult le place să asculte şi să se minuneze, mai ales pentru că pot să asculte şi să rumege în acelaşi timp. Iar de când nu mai era George, care să le citească poveşti, simţeau că le lipsea ceva. Astfel se întâmpla că uneori o oaie începea să le depene câte o poveste celorlalte oi. Oaia asta era adeseori Mopple the Whale, din când în când Othello şi doar rareori o oaie ma mă. Oile-mame vorbeau cel mai mult de odraslele lor, ceea ce nu prea le

interesa pe celelalte. Bineînţeles că existau şi miei legendari, cum fusese odată şi Ritchfield, dar mamele lor îşi ţineau cu înţelepciune gura.

Când povestea Othello ceva, toate oile erau captivate, deşi nu prea îl înţelegeau. Othello le povestea despre lei, despre tigri şi girafe, despre animale ciudate din ţări arzător de fierbinţi. Şi adeseori se luau la harţă, pentru că fiecare oaie îşi imagina altfel aceste vietăţi. Oare girafele miroseau a fructe stricate, aveau urechi stufoase sau măcar puţină lână? Poveştile lui Othello nu erau niciodată mai mult decât simple descrieri, însă erau de ajuns pentru ca oilor să li se furnice pielea pe spinare. În schimb, despre oameni Othello nu vorbea niciodată.

Când povestea Mopple, era vorba mai mereu despre oameni. Mopple le spunea poveştile pe care le spusese odată George. Memorase totul şi povestea acum aproape la fel de frumos ca George pe treptele rulotei. Singura deosebire era că poveştile nu erau la fel de lungi. La un moment dat, lui Mopple i se făcea foame şi atunci se termina cu povestea. Şi cu cât era mai frumoasă, deci cu cât era mai mult vorba despre câmpii, pajişti şi iarbă, cu atât se termina mai repede. Iar oile se întrebau încordate nu cum avea să se termine toată povestea, ci când avea să se oprească Mopple din vorbit.

Iar astăzi lucrurile nu stăteau bine deloc. Mopple tocmai le spunea povestea cu zâne. Şi

în nici o altă poveste nu se vorbea atât de mult despre pajişti înverzite, iarbă şi fructe ca în aceasta. Mopple ajunsese la balul pe care-l ţineau zânele noaptea, pe câmpia de pe malul lacului, iar ochii îi sclipeau de poftă. Le istorisi cum nişte spiriduşi invidioşi începuseră să arunce cu mere în zânele care dansau, iar ochii i se umeziră. Apoi le descrise cum apăruse împăratul spiriduşilor din iarba înaltă. împăratul spiriduşilor, cel care putea să-i scoale pe morţi din morminte şi să-i hăituiască pe cei vii. Atunci se petrecu ceva neobişnuit. Cineva îl întrerupse pe Mopple.

— Oare chiar a fost împăratul spiriduşilor? întrebă timid Cordelia.

Toate oile înţeleseră că se referea la moartea lui George. Mopple rupse un smoc de iarbă cu iuţeala fulgerului.

— Sau Satan? adăugă Lane.

— Prostii, fornăi Ramses nervos. Satan n-ar face aşa ceva niciodată.

Câteva oi behăiră aprobator. Nici una nu-l credea pe Satan în stare de aşa ceva. Satan era doar un măgar bătrân, care păştea uneori pe păşunea din apropiere şi scotea nişte ţipete de ţi se făcea părul măciucă. Vocea îi era intr-adevăr îngrozitoare, în rest însă li se păruse mereu inofensiv.

— Eu tot mai cred că „Dumnezeu" ăla l-a omorât, spuse Mopple cu gura plină. Beth crede şi ea la fel.

Oile o respectau într-o oarecare măsură pe Beth, întrucât crezuse mereu cu tărie într-un

lucru atât de îndoielnic precum sufletul lui George.

— Şi de ce ar li făcut aşa ceva? întrebă Mande.

— Nebănuite sunt căile Domnului, o lămuri Cloud.

Celelalte o priviră uimite. Cloud înţelese că spusese ceva ciudat.

— El singur spune asta, explică ea.

— Atunci minte!

Othello părea furios. Ochii oilor-mame străluceau plini de admiraţie. Numai Miss Maple nu se lăsă impresionată.

— În noaptea în care a murit George, a fost flux sau reflux? întrebă ea deodată.

Preţ de câteva clipe tăcură toate. Cugetau.

— Flux! behăiră apoi Mopple şi Zora într-un glas.

— De ce întrebi? o descusu Mande.

Maple începu să alerge preocupată încoace şi în< olo.

— Dacă ar fi aruncat cadavrul lui George peste stânci, atunci nimeni n-ar mai fi ştiut vreodată ceva de el. Marea l-ar fi dus de aici, poate chiar până în Europa. Şi nimeni n-ar fi bănuit nimic. Aşa pe pajişte putea fi găsit de oricine, ba chiar era imposibil să *nu-l* găsească cineva. Criminalul a vrut ca George să fie găsit. De ce? De ce ar vrea cineva cu orice preţ ca altcineva să fie găsit?

Oile prinseră iar să cugete îndelung.

— Pentru că vrei să-i faci cuiva o bucurie? întrebă ezitând Mopple.

— Pentru că vrei să avertizezi pe cineva? spuse Othello.

— Pentru că vrei să-i aminteşti cuiva ceva? îşi dădu cu părerea şi Sir Ritchfield.

— Exact! exclamă Miss Maple mulţumită. Acum trebuie doar să mai descoperim cine se bucură, cine este avertizat şi cine îşi aminteşte. Şi ce anume îşi aminteşte.

— Dar nu putem să aflăm asta, oftă Heide.

— Ba poate că da, zise Miss Maple.

Şi fără să mai rostească vreun cuvânt, oile începură să pască. O vreme tăcură toate, gândindu-se emoţionate la sarcina măreaţă care le stătea înainte.

Deodată, un miel behăi puternic de teamă şi de furie. Sara, mama lui, îi ţinu revoltată isonul. Oile îşi întoarseră curioase privirile spre cei doi. Sara se tot scutura încoace şi încolo, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge o insectă insistentă şi supărătoare din blană. Lângă ea stătea mielul cu o faţă plângăcioasă. Apoi ceva mic şi ciufulit se strecură printre picioarele Sarei şi o zbughi mâncând pământul de acolo.

Ala micu'. Hoţul de lapte. Mielul care se născuse iarna.

Profitase de acele clipe, când toată lumea căzuse pe gânduri, ca să fure laptele Sarei. Câteva oi-mame behăiră indignate.

Orice oaie ştie că un miel care se naşte iarna nu poate însemna nimic bun pentru turmă. În afara timpului propice, mieii născuţi iarna vin pe lume în frig, cu o fire sucită şi un suflet mic şi răutăcios. Pieze rele, din cauza cărora prădătorii înfometaţi dau târcoale turmelor îngheţate. Miei lacomi, nepăsători şi la fel de reci precum ziua când au văzut

lumina palidă a acestei lumi. Şi niciodată nu existase un miel mai rău ca acesta, care bântuia prin turma lor de anul trecut. Se născuse în cea mai întunecată noapte, în aceeaşi noapte îi murise mama. Se aşteptaseră ca mielul să moară şi el. Dar, şontâc-şontâc, se ţinuse scâncind după turma care se tot ferea în silă de el. Două zile fusese aşa. Iar în cea de-a treia zi crezuseră că în sfârşit o să moară. Dar George le stricase socoteala cu sticla lui cu lapte. Când îl behăiseră pline de reproş, păstorul mormăise cuvântul „curajos" şi mielul crescuse mare, împotriva oricărei logici: un hoţ de lapte care acţiona fără nici o remuşcare, disproporţionat ca o capră, mult prea mic pentru un miel de vârsta lui, dar rezistent şi rafinat. Iar acum încercau să-l ignore, atât cât se putea.

De aceea, nici de data asta nu se agitară în mod deosebit. După ce se convinseră că mielul fugise până la marginea pajiştii şi stătea acum pitulat după copacul unde sălăşluiau de obicei nişte ciori, începură să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Restul zilei îl petrecură aşa cum se cuvenea pentru nişte oi. Rumegară îndelung (peste tot, în afară de *George's Place),* leneviră apoi toropite în ultimele raze ale soarelui şi tro- păiră în cele din urmă la şura cu fân, după ce Cloud le dăduse de veste că avea să fie o noapte ploioasă.

Acolo se înghesuiră una într-alta, cu mieii la mijloc, oile mai bătrâne înjur, iar berbecii mari la exterior şi căzură imediat într-un somn adânc.

Miss Maple avu un vis tulbure, un vis în care nu puica să vadă iarba nici măcar sub nasul ei de oaie.

În faţa ei se înălţa dolmenul, mai mare şi mai turtit dec ât în realitate, iar pe el se aflau trei umbre. Erau oameni, mai multe nu-şi dădu seama după miros. Maple le simţi pi ivii ile aţintite asupra ei. Oamenii ăştia vedeau pe întuneric.

Deodată, unul dintre ei se îndreptă spre Maple. Silueta sa neclară luă forma măcelarului. Maple se întoarse cu spatele şi o luă la goană. Cazmaua, pe care o ţinuse cumva cu o copită din faţă, căzu cu un zgomot înfundat pe pământ.

În urmă auzi vocea măcelarului. „O turmă are nevoie de un păstor", murmura el. Dar Maple ştia acum că nu de un păstor avea ea nevoie, ci de o turmă. Behăi şi alte oi îi răspunseră din întuneric. Tot poticnindu-se, fugi înainte, găsi turma şi se ascunse în mijlocul ei, din ce în ce mai adânc în ghemul lânos şi liniştitor.

Ceva însă nu-i dădea pace. Era turma ei, fără îndoială, dar nu mirosea aşa cum ar fi trebuit. De ce, Maple nu ar fi ştiut să spună. Il auzi pe măcelar apropiindu-se şi înlemni, iar turma încremeni şi ea în jur. Apoi se porni o rafală de vânt care risipi întunericul de parcă ar fi fost ceaţă. În lumina lâncedă, Miss Maple observă că toate oile din turma ei erau negre. Ea era singura oaie albă în toată turma. Măcelarul se îndreptă fix spre ea, ţinând în mâini o plăcintă cu mere.

Deodată, înjur se întunecă, iar Miss Maple

se trezi. Ră- suflând uşurată, vru să se afunde mai adânc în lâna lui Cloud, vecina ei preferată de somn. Dar ceva nu era în regulă. Mirosul. Oile din jur miroseau ca turma ei, şi totuşi diferit. Putea s-o adulmece pe fiecare oaie în parte: Mopple, care mai mirosea puţin a salată, Zora cu parfumul ei proaspăt de mare, izul răşinos de berbec al lui Othello. Dar era ca şi cum printre ele s-ar fi amestecat şi alte oi – oi cu mirosuri străine şi ciudate, oi care nu dezvăluiau nimic din personalitatea lor, oi şi nu prea. Miss Maple privi confuză şi obosită în jur, dar în şură era la fel de întuneric ca în visul ei. Nu ştia ce să mai creadă. Afară răpăia ploaia, iar alte zgomote nu se mai auzeau. Totuşi, Maple fu dintr-o-dată sigură, că zărise ceva mişcându-se la poarta şurii. O împinse pe Cloud uşor într-o parte. Cloud începu să be- hăie încetişor în somn, iar alte oi i se alăturară. Miss Maple îşi pierdu pentru o clipă orientarea în norul de oi care behăiau. După câteva secunde, behăitul se stinse şi Maple auzi iar ploaia. Merse mai departe, cu chiu cuvai, spre ieşire.

Afară noaptea era rece şi umedă. Maple se afundă în noroi până la genunchi. Lâna i se îmbibă toată de apă şi în scurt timp i se păru de două ori mai grea decât de obicei. Se gândi îngrozită la miel şi hotărî să meargă la dolmen, când auzi un zgomot puternic, ca şi cum s-ar fi prăvălit nişte pietre. Venea dinspre stânci. Maple suspină. Stâncile erau cu siguranţă ultimul loc unde ar fi vrut să se

întâlnească într-o noapte ploioasă şi neagră ca smoala cu spiritul-lup. Totuşi, se urni într-acolo.

Pe stânci nu era atât de întuneric cum se temuse. Marea reflecta frânturi de lumină, iar plaja, deşi neclară, se vedea până departe. Nu era nimeni acolo. Oricine ar fi produs zgomotul, probabil că se prăbuşise de pe stânci. Maple păşi grijulie cu copitele umede pe povârnişul alunecos şi privi cu luare-aminte în jos. Bineînţeles că nu văzu nimic, nu văzu nici măcar cât de adâncă era prăpastia. Vru să se dea înapoi şi observă că nu avea să-i fie uşor. Iarba era udă şi alunecoasă, iar pământul afânat devenise mocirlos. 1 se întinsese o capcană, iar Miss Maple, cea mai deşteaptă oaie din Glennkill şi poate chiar din lume, căzuse în ea fără să bănuiască nimic. Maple se gândi că deşteptăciunea nu prea-ţi mai era de mare ajutor când visaseşi urât şi aşteptă ca o mână sau un bot să-i dea un brânci delicat, dar hotă rât, în hău.

Aşteptă mult şi bine. Când îşi dădu seama că nu era absolut nimeni în spatele ei, se enervă. Cu o săritură furi oasă, ajunse iar pe pământul cât de cât solid şi tropăi înapoi spre şură cu paşi şovăitori. Se opri în faţa porţii şi trase adânc aer în piept. Mirosea doar a turma ei şi a nimic altceva. Maple răsuflă uşurată şi observă că-i tremurau picioarele, începu s-o caute pe Cloud, care încă behăia încetişor undeva în întuneric, adâncită poate

într-un vis fără măcelari şi plăcinte cu mere, doar cu un câmp întins şi verde de trifoi.

Deodată, copita care încă îi tremura se afundă într-un lichid cald, un lichid care picura din Sir Ritchfield. Bătrânul berbec stătea nemişcat, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit buştean. Era însă ud ca o oaie care fusese ţinută mult timp în apă. Miss Maple îşi culcă capul pe spatele pufos al lui Cloud şi se adânci în gânduri.

t/n ziua următoare nu se simţea nici o adiere, iar pescăruşii nu mai ţipau ca de obicei. O ceaţă groasă şi cenuşie plutea peste câmpie. Nu se vedea mai departe de două oi puse una lângă alta. Rămaseră vreme îndelungată în şură, unde era uscat şi bine. De când Tess şi George nu le mai scoteau cu noaptea-n cap, deveniseră mai pretenţioase.

— E ud pe jos, spuse Maude.

— E rece, îi ţinu isonul Sara.

— E o obrăznicie, zise Sir Ritchfield.

Si cu asta fu spus totul. Bătrânul berbec ura ceaţa. Atunci nu-i mai erau de nici un folos ochii ageri. De auzit, nu mai auzea prea bine şi în plus uita repede din ce direcţie venise.

Dar mai exista un motiv pentru care toate oile se codeau să iasă. Ceaţa li se părea azi nefirească. Ca şi cum în spatele aburului alb s-ar fi perindat umbre ciudate.

Aşa că rămaseră în şură până la prânz. Le cuprinseră pe rând plictiseala, mustrările de conştiinţă şi în cele din urmă foamea. Dar îşi amintiră cât de mult se supăraseră pe George şi pe Tess în astfel de zile şi nu se clintiră. Capetele gânditoare şi albe ale oilor rămaseră cu privirea aţintită în negură, în timp ce Mopple încerca de zor să se strecoare afară printr-o gaură în peretele din spate al şurii.

4

*

Aşchii de lemn din scândurile uscate i se agăţară de lână şi-i intrară în pielea lui sensibilă de oaie. Lui Mopple îi scăpă un vaiet. După ce trecu pe jumătate, începu să se întrebe dacă ideea cu gaura fusese într-adevăr inspirată.

„Dacă a trecut capul, atunci merge şi restul", spusese George mereu. Dar abia acum îi căzu fisa lui Mopple că George se referise la şobolanii care reuşeau cumva să intre în rulotă şi apoi se năpusteau la conservele găurite de rugină.

Mopple nu văzuse niciodată un şobolan de aproape, dar deodată nu mai era aşa de sigur dacă arătau într-adevăr ca nişte oi mai mici. Mama lui Mopple îi povestise asta pe când mai era un miel mititel şi grăsuţ, iar el se temea de mişcările lunecoase şi de atingerile moi, ca o adiere, ale şobolanilor. Mama îi spusese că şobolanii ar fi doar nişte oi foarte mici şi pufoase, care treceau în turme prin şui i, ca să le aducă vise oilor mai mari, far de nişte oi mic i şi pufoase nici măcar Mopple nu mai putea să se teamă.

Când se făcuse berbec mare, se întrebase de ce alte oi dădeau uneori în micile oi-şobolani şi ajunse la concluzia că erau, probabil, dintre cele care visaseră urât. Mopple nu putea să se plângă de visele lui. Nu era prea mare lucru de capul lor, dar măcar erau liniştite.

Acum Mopple se gândi pentru prima oară cum arătau oile. De exemplu, Zora: un nas elegant, chipul negru şi catifelat, coame

arcuite graţios (Zora era singura oaie cu coame din turma lui George şi-i stăteau minunat), trupul mare şi lânos şi patru picioare lungi şi drepte cu copite delicate. Capul era, probabil, cea mai frumoasă parte a corpului unei oi, dar cu siguranţă nu cea mai mare.

Mopple se mişca încurcat încoace şi încolo, ferm hotărât să nu intre în panică – în orice caz, nu imediat. Oare fusese cinstit să încerce să o şteargă aşa printr-o gaură, pe ascuns, fără să le spună nimic celorlalte oi? Avea el motivele lui, dar erau nişte motive întemeiate? Uneori pur şi simplu i se făcea foame mai repede şi mai des decât celorlalte oi. Nu era un motiv neîntemeiat. Mopple îşi lungi gâtul, reuşi să apuce cu dinţii un smoc de iarbă şi se mai linişti.

Celălalt motiv era ceva mai complicat. Era legat de Sir Ritchfield, de memoria lui Mopple, de Miss Maple sau chiar de toţi trei împreună. Un indiciu, În romanele poliţiste ale lui George fuseseră multe indicii, dar George aruncase cartea. Miss Maple ar fi ştiut însă ce era de făcut cu un indiciu. Iar Ritchfield încerca să-l împiedice pe Mopple să i-l dezvăluie lui Maple. Aşa că Mopple trebuia neapărat să iasă, ca să i-l spună pe ascuns lui Miss Maple. Şi cum ea nu era în şură, trebuia să fie pe undeva pe-afară. Sau nu?

înainte totul i se păruse cât se poate de simplu, dar acum pe Mopple îl înţepa o aşchie ascuţită în coaste şi se temea îngrozitor ca nu cumva să se rănească şi să se golească aidoma lui Sir Ritchfield. Oile împărtăşeau

părerea că Sir Ritchfield avea pe undeva o gaură, prin care amintirile i se scurgeau în neant. Bineînţeles că n-ar fi îndrăznit să spună aşa ceva cu voce tare, doar dacă Ritchfield ar fi fost suficient de departe încât să nu le audă. Intre timp însă, nu mai trebuia să te duci prea departe pentru ca Sir Ritchfield să nu audă.

Mopple încercă să-şi tragă burta. Nu-l mai înţepa aşa de rău. Respiră uşurat şi imediat simţi iar într-o parte aşchia înţepându-1. Aproape că îşi pierdu cumpătul. Mopple simţea panica suflându-i în ceafă ca un animal de pradă, iar faptul că nu se putea întoarce s-o vadă era şi mai rău. Avea să se golească mai mult decât Sir Ritchfield, avea să uite totul, chiar şi faptul că voia să iasă pe gaura asta. Şi atunci avea să rămână înţepenit aici pe veci şi să moară de foame. Să moară de foame tocmai el, Mopple the Whale!

Mopple se strânse atât de mult, încât văzu stele verzi şi începu să dea panicat din picioarele din spate.

*

Othello îşi petrecuse aproape toată noaptea afară pe păşune, ud până la oase şi agitat nevoie-mare. Oare eZavea să se întoarcă? Din momentul în care Othello îl văzuse pe Sir Ritchfield, începuse să spere pe ascuns. Şi să se teamă. Iar acum se întâmplase ceea ce aştepta de atâta vreme. Amintirea unui miros ameţitor şi inconfundabil persista în nările lui Othello. Gândurile îi împresurau ca un vârtej coarnele.

Bucurie, supărare, furie, o mie de întrebări, stânjeneală şi un gol în stomac.

Dar Othello învăţase să-şi potolească vârtejul din cap. Adulmecă prin aburii de ceaţă în direcţia şurii: un miros acru de agitaţie şi buimăceală. Turma fusese cuprinsă de nelinişte. Şi pe bună dreptate. Chiar şi lui Othello i se părea că azi ceaţa avea ceva neobişnuit.

Ritchfield încă nu-şi lăsase oile afară din şura uscată. Cu atât mai bine. Othello se întreba ce spera să obţină ber- becul-şef cu asta. Oare ştia Ritchfield cine venise azi-noapte pe păşunea lor? încerca să le ascundă asta celorlalte oi? Şi de ce?

Berbecul negru se gândi o clipă în ce direcţie s-o apuce. Cea mai improbabilă direcţie, bineînţeles. Se îndreptă spre stânci. Ploaia din noaptea trecută şi aerul înceţoşat risipiseră aici orice miros. Othello îşi înclină puţin capul şi căută cu ochii după urme, aşa cum ar fi făcut, poate, un om. Şi asta îl făcu să se ruşineze puţin.

Aproape surd şi aproape fără miros, auzi el în sine vocea bine cunoscută, puţin batjocoritoare. O voce din amintiri, însoţită de foşnetul aripilor negre ale ciorilor. *Dacă vrei să ştii ce ştiu oamenii, atunci trebuie să te gândeşti la ce nu ştiu. Pentru ei contează doar ceea ce văd cu ochii. Nu ştiu mai multe decât noi, ştiu mai puţin şi de aceea sunt atât de greu de înţeles, dar...* Othello scutură din cap, ca să alunge vocea. Erau sfaturi bune, fără

îndoială, sfaturi nepreţuite, dar vocea obişnuia să-i ţină discursuri confuze, iar el trebuia acum să se concentreze.

Într-un loc pământul nu era doar noroios, ci de-a dreptul răscolit. Fusese, probabil, Miss Maple. *El* nu ar fi lăsat o asemenea dezordine în urmă. Othello căuta un indiciu cât mai discret. Ceva mai departe văzu un pin gârbovit, singurul de prin împrejurimi. *Prieteni ai copacilor veşnic verzi, păzitori de secrete, înţelepţi cu rădăcini.* Pinul îl atrăgea pe Othello.

Înconjură copacul firav de mai multe ori, până când acesta păru să se încline sfios într-o parte. Nimic neobişnuit. În afară de gaură, bineînţeles, dar Othello nu dădea doi bani pe poveştile care se spuneau despre gaură. Gaura de lângă rădăcinile pinului care trecea de-a curmezişul prin stâncă. Zi şi noapte auzeai marea vuind pe acolo, şopo- tind şi învolburându-se ca un râs batjocoritor din adânc. Se zvonea că pe lună plină pe acolo ieşeau târându-se din mare nişte creaturi care atingeau şura cu fân cu degetele lor alunecoase. Othello ştia totuşi că dungile lucitoare care se vedeau a doua zi dimineaţa pe scândurile şurii erau de fapt doar dâre de melci. În principiu, celelalte oi o ştiau şi ele. Doar că le plăceau poveştile. Şi în unele zile vedeai câte trei sau patru oi tinere mai îndrăzneţe strânse în jurul pinului, ascultând sunetele care se auzeau prin gaură şi speriindu-se una pe alta ca să se distreze.

Acum Othello îşi aţinti şi el privirea prin gaură, pentru prima dată cu un oarecare

interes. Peretele era abrupt, fără îndoială, dar nu suficient de abrupt pentru un om care ştia să-şi folosească mâinile şi nici prea abrupt pentru o oaie foarte curajoasă. Othello ezită. *Ceea ce nu e gustos deprima dată când îl rumegi nu se face mai bun nici la a zecea rumegarelW* tachină vocea. *Aşteptarea e hrana temerilor,* adăugă ea apoi, ceva mai nerăbdătoare, când berbecul rămase în continuare neclintit locului. Dar Othello nu mai dădea atenţie vocii. Ca vrăjit, privea ţintă ceva întunecat şi sclipitor de la picioarele lui. O pană lucioasă, neagră şi liniştită ca noaptea. Othello fornăi. Mai întoarse o dată capul în direcţia şurii, apoi dispăru prin gaură.

*

Deodată, respirând greu şi tremurând din toate încheieturile, Mopple reuşi să iasă. Se rănise la coaste, iar într-un loc simţea o durere ascuţită şi înţepătoare. Ca să se liniş-tească, Mopple pronunţă cele mai grele cuvinte pe care le învăţase: „Operaţiunea Polifem". George spunea uneori chestia asta şi nici o oaie nu-l înţelesese vreodată. Iar Mopple se număra printre puţinele oi care puteau să-şi amintească şi lucrurile pe care nu le înţelegeau. După aceea se simţi ceva mai curajos şi chiar puţin mai hotărât.

întoarse capul ca să admire, nu lipsit de mândrie, gaura mică prin care el, Mopple the Whale, tocmai se streiurase. Dar peretele de lemn al şurii dispăruse deja în ceaţă. Era o ceaţă nefiresc de deasă, atât de densă şi zemoasă, că Mopj >k ■ se simţi aproape

tentat să muşte din ea. Se stăpâni însă şi rupse în schimb câteva fire de iarbă.

Pentru Mopple ceaţa nu era o problemă prea mare. Vedeai mai prost prin ceaţă, de acord, dar Mopple oricum vedea prost. II deranja mai mult faptul că din cauza stropilor reci de apă care-i umpleau acum nările nu mai putea să adulmece prea bine. Dar în rest se simţea protejat, aşa ascuns cum era în ceaţă. îşi închipui că păşea prin lâna uşoară ca fulgul a unei oi uriaşe şi gândul îl încântă. Apoi, fără să-şi mai facă vreo grijă, se puse pe păscut. Acum era sigur că măcar primul motiv fusese bun. Lui Mopple îi plăcea la nebunie iarba împresurată de ceaţă, cu un gust clar şi curat ca apa, spălată de orice alte mirosuri neplăcute. Pe Miss Maple putea s-o caute şi mai târziu, de fapt, poate că avea să fie şi ea atrasă la un moment dat de foşnetul ierbii pe care o mesteca. Se plimbă agale încolo şi încoace, până când îşi mai potoli foamea.

Deodată, îşi lovi nasul de ceva rece şi tare. îngrozit, Mopple făcu un salt înapoi, cu toate cele patru picioare dintr-odată. Acum însă nu mai văzu ce-l speriase aşa. Mopple ezită. în cele din urmă, curiozitatea învinse. Făcu un pas în faţă şi privi în jos. Se lovise de cazmaua în jurul căreia Tom O'Malley adunase turma de oameni. Nu fusese suficient de adânc înfiptă în pământ, se înclinase într-o parte şi apoi căzuse pe pământ. Mopple se uită urât la cazma. Lucrurile oamenilor ar fi trebuit să stea în magazia cu unelte, nu aruncate aiurea pe păşune. Cazmaua nu mirosea deloc cum ar fi trebuit să miroasă în mod normal un lucru

omenesc: a sudoare, a furie şi a lucruri înţepătoare. Pe cazmaua asta se mai simţea doar vag amintirea unui miros de om; în rest, mirosea la fel de curat ca o piatră de cremene.

Dar dacă miroseai mai atent, constatai că acel iz devenea încet-încet mai puternic, mai înţepător şi mai clar: apă cu săpun, whisky şi soluţie de curăţat cu oţet. Mopple adulmecă miasma unei bărbi scurte şi unsuroase şi a unor picioare nespălate. Destul de târziu, îşi dădu seama că nu cazmaua mirosea atât de puternic, ci un om în carne şi oase, care mergea pe undeva prin ceaţă în imediata lui apropiere. Ridică iute capul şi văzu o siluetă, conturul alb şi ceţos al unei persoane care se îndrepta în pas de melc spre el din lateral. Arăta înspăimântător. Mopple se gândi la spiritul-lup, la cazma şi la dolmen, la profanarea grădinii de legume şi la faptul că şi George avusese uneori picioarele nespălate. îşi pierdu cumpătul şi o şterse de acolo prin ceaţă.

Nu era o idee bună să fugi prin ceaţă, iar Mopple the Whale ştia asta. Dar mai ştia şi că nu putea să rămână pur şi simplu pe loc. Picioarele care altădată îl purtau fără împotrivire cu paşi molcomi spre ierburile sălbatice şi covoarele înmiresmate de iarbă nu-l mai ascultau nicidecum. Parcă toată ceaţa din lume s-ar fi adunat în capul lui Mopple, care cel mai mult şi-ar fi dorit s-o uite pur şi simplu, să devină tot numai picioare şi să fugă din calea tuturor, să fugă de George, de spiritul-lup, de Miss Maple, de câinii răi,

de Sir Ritchfield, de amintirea lui şi mai ales de moarte. Una dintre copite îl durea din cauza puterii neobişnuite cu care picioarele sale loveau pământul, iar asta îl ajută să mai scape puţin de ceaţa din cap. încerca să se gândească la ceva, la orice, şi brusc îi trecu prin minte cel mai neplăcut lucru: ceea ce trebuia să se întâmple din moment în moment.

Nu putea să fugă aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, un obstacol avea să-i iasă înainte. Puteau foarte bine să fie stâncile sau şura cu fân. Sau rulota lui George. „De n-ar fi rulota", îşi zise Mopple. Gândul de-a se întâlni la grădina cu legume, locul nelegiuirii sale, cu spiritul furios al lui George, care agita amenințător o salată mâncată, il înfricoşa cel mai mult.

Apoi Mopple the Whale se izbi de ceva mare, moale şi cald. Berbecul îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă cu un horcăit. Mirosea înţepător, şi înainte ca Mopple să-şi dea bine seama ce era, picioarele i se înmuiară de frică. Se aşeză în fund şi, ameţit de zdruncinătură, se holbă în ceaţă cu ochii bulbucaţi. Horcăitul se transformă într-o înjurătură, cuvinte pe care Mopple nu le mai auzise niciodată în viaţa lui şi pe care totuşi le înţelese imediat. Apoi din ceaţă se ivi măcelarul; mai întâi doar mâinile lui uriaşe şi roşii, apoi burta rotundă şi în cele din urmă ochii mici, înspăimântători şi sticloşi. II măsurară pe Mopple fără să se grăbească, părând chiar să se bucure de ceva. Şi, fără vreo altă avertizare, măcelarul se repezi la

Mopple. Nu încercă să-l apuce, nu-l lovi şi nu făcu nici măcar un singur pas. Pur şi simplu se propulsă cu tot corpul asupra berbecului grăsuţ ca şi cum ar fi vrut să-l strivească sub greutatea propriului trup.

Următorul lucru pe care-l observă Mopple fu că, într-un fel sau altul, reuşise să-i scape. Şi nu doar o dată, ba chiar de mai multe ori. Măcelarul căzuse de fiecare dată în mocirlă, iar coatele, burta, genunchii şi jumătate din faţă îi erau acum negre de noroi. Pe obrazul stâng i se lipiseră nişte fire verzi de iarbă ca o bărbuţă, iar pentru ochii miopi ai lui Mopple măcelarul arăta ca un tigru mare şi rău. Restul feţei care nu se murdărise încă, mai ales fruntea şi pielea din jurul ochilor, era roşie ca o limbă inflamată de oaie. Gâtul îi era şi el la fel de roşu, neobişnuit de gros şi de umflat. Mopple tremura din tot corpul. Era la capătul puterilor, prea obosit ca să-i mai poată scăpa încă o dată măcelarului.

Se lăsase o linişte deplină. Măcelarul observă şi el că Mopple era sfârşit. Una dintre mâini se strânse într-un pumn uriaş şi lovi în palma celeilalte cu un zgomot răsunător, după care palma se închise în jurul pumnului. Ca şi cum palmele măcelarului s-ar fi contopit într-o minge de carne crudă. Oasele mâinilor i se albiră, iar Mopple auzi un sunet stins şi răutăcios, un trosnet îndepărtat, ca şi cum un os s-ar fi rupt undeva înăuntru. Neajutorat, berbecul rămase cu privirea aţintită la măcelar, în timp ce rumega mecanic ultimul smoc de iarbă pe care-l rupsese în vremuri mai îndepărtate şi mai fericite. Nu avea nici

un gust. Mopple nu-şi mai amintea de ce păscuse. De fapt, nu mai ştia nici măcar ce rost avea ca o oaie să pască pe lumea asta, atâta timp cât existau măcelari. Măcelarul se dădu cu un pas mic înapoi, fără îndoială cu intenţia de a face ceva foarte rău şi definitiv. Apoi parcă îl înghiţi deodată pământul.

Mopple rămase buimac locului şi rumegă mai departe, până când termină şi ultimul firicel de iarbă din gură. Nu se gândea la nimic – doar la faptul că trebuia să rumege mai departe. Atâta timp cât mesteca, nu avea să i se întâmple nimic. I se părea un lucru cam prostesc, să rumege aşa cu botul gol, dar nu îndrăznea să rupă alt smoc de iarbă.

Vântul mai risipi perdeaua de ceaţă şi deodată pe Mopple îl izbi o briză de aer proaspăt. Ca o fereastră prin care Mopple avea ocazia să vadă. Şi chiar văzu – cerul. Lumea înceta exact în faţa copitelor lui Mopple. Berbecul stătea chiar pe marginea prăpastiei, mai aproape decât s-ar li încumetat vreodată de bunăvoie. Aşa că încetă să se mire unde dispăruse măcelarul. Mopple se cutremură. Cu cea mai mare grijă, făcu un pas înapoi. Şi încă unul. Apoi Mopple the Whale se întoarse şi dispăru iar în ceaţă.

Până acum, lui Mopple îi plăcuse întotdeauna ceaţa, încă de când era un mieluşel, într-o bună zi ciobanul îi interzisese să mai sugă de la mama lui. Fusese o zi proastă pentru Mopple. Se îngrăşa prea repede şi pica mult, spusese păstorul. Şi din ziua aceea, de la mama lui supsesc ciobanul cu un aparat. Şi păstorul era gras, dar nici o

oaie nu putea să-i interzică ceva. Mopple primise apoi o băutură din lapte cu apă şi-i plăcea să se uite cum se amestec a laptele cu apa, ba chiar mai aştepta puţin înainte să bea. Fire albe de lapte curgeau ca o broderie prin apă, până se forma o ţesătură delicată şi densă. Pânza ca ceaţa, îngro- şându-se mereu, însemna pentru Mopple promisiunea că avea să se sature şi că totul va fi bine. Mopple înţelesese însă astăzi că ceaţa nu era lâna unei oi uriaşe şi, dacă totuşi era, atunci oaia asta avea nişte purici înfiorători, asemenea unor măcelari cu mâinile de carne crudă, transformând tot ce atingeau în aceeaşi carne crudă.

Treptat, începu şi el să se mire de urletul brutal, care părea să se ridice de undeva din adânc, acoperind păşunea ca un corp masiv. Era un urlet furios şi disperat, cum nu mai auzise niciodată şi care-l umplu de groază pe Mopple până în vârful coarnelor lui ascuţite de berbec. începură să-l doară dinţii şi copitele, dar nu mai încercă să fugă. Ştia acum că nu putea s-o şteargă aşa, pur şi simplu, nici măcar la celelalte oi care erau la rândul lor doar un fel de ceaţă şi puteau să se evapore la fel de repede. Ii mai văzuse o dată dispărând pe toţii fraţii săi, pe amicii de supt şi pe prietenii de lapte, când se întorsese acasă doar ciobanul, gras şi indiferent, ca şi cum nu s-ar li întâmplat nimic.

Mopple privi în pământ şi dădu cu ochii de iarba care era la fel de verde ca înainte. Iarba îl salvase. Poate că trebuia să se ghideze după iarbă. Fără să-şi ridice privirea din pământ,

Mopple nu se mişcă din loc. Aşează cu băgare de seamă o copită înaintea celeilalte, cu ochii la iarbă, indiferent unde l-ar fi dus.
*

Othello se înfurie. Gaura nu fusese mare lucru, ba chiar era uşor de trecut, odată ce te încumetai prin ea. Nici nu se aştepta la altceva din partea lui! *Problemele nu se află în picioare, nici în ochi sau în gură. Problemele se află mereu în cap,* îi şoptea vocea. Othello îşi cerceta acum gândurile, atent cum numai o oaie care rumega ar fi putut. Şi totuşi, nu ştia ce să facă mai departe. Mersese deja o bucată bună pe plajă, fără să găsească nici cea mai mică urmă. Simţea nisipul alunecând uşor, dar în acelaşi timp leneş şi viclean sub copite. Şi deodată se mai auzise şi urletul ăsta.

Nu se distingea suficient de aproape ca să-l nelinişteascăîntr-adevăr pe Othello, dar era tare şi enervant. Ce ar fi putut oare să scoată sunetul ăla? Era curios. Şi în orice alte condiţii, s-ar fi întors s-o vadă pe fiinţa care urla. Dar ceea ce avea poate să găsească aici îl interesa şi mai mult. Probabil că se afla aproape de sat. Othello ştiu că era timpul să dispară de pe plajă.

Berbecul privi în sus spre stânci. Aici panta era mai lină, iar în unele locuri stâncile erau chiar netede şi acoperite cu nisip. Acolo unde vântul formase mici dune, creşteau ierburi cu frunze aspre. Nu erau prea bune de mâncat, dar măcar te puteai căţăra pe ele. Othello se căţără în sus pe colină. Odată ajuns

sus, văzu şi mai multe ierburi ţepoase şi o cărăruie strâmtă, care şerpuia în nenumărate bucle prin praf. Buruienile se întindeau la fel de plictisitor în toate direcţiile şi nu-i dezvăluiau nimic. *Când nu ştii ce să faci mai departe, ori renunţi, ori laşi lucrurile aşa cum sunt,* vorbi batjocoritor vocea, *aşa că iese cam acelaşi lucru.* Othello se încăpăţână să rămână pe loc. Porneau de aici o sumedenie de drumuri pe care ar fi putut să apuce o oaie, dar pe unul cu siguranţă nu l-ar fi ales nici una. Adică – aproape nici una. Othello o luă pe cărarea spre sat.

Drumul coti nehotărât de câteva ori când într-o direcţie, când într-alta, apoi ajunse la un zid din pietre brute şi o luă pe lângă el tot înainte, drept ca un picior de oaie. Zidul era atât de înalt, încât Othello nu reuşi să vadă nimic, chiai dacă se ridică pe picioarele din spate.

Ii păru rău, pentru că după zid se întâmplau lu< nu i stranii. Se auzeau mai multe voci murmurând pe un ton neobişnuit de scăzut, şi asta nu doar pentru că ar fi fost înăbuşite de ceaţă. Othello simţi o agitaţie puternică şi o linişte nefirească în acelaşi timp. Iar oamenii rareori se străduiau să facă linişte. Asta însemna ceva. Othello ajunse la o poartă mică din fier forjat. Apăsă pe clanţă cu copita din faţă, iar uşa cedă cu un scârţâit înfricoşător. Berbecul negru se strecură uşor ca o umbră şi, cu băgare de seamă, închise iar uşa cu capul. Nu era pentru prima dată când îi erau de folos timpurile urâte petrecute la circ.

La început, Othello avu impresia că nimerise într-o uriaşă grădină de legume. Oriunde-ţi întorceai privirea, domnea o ordine desăvârşită: drumuri drepte şi parcele pătrate, miros de pământ proaspăt şi plante îngrijite. Fără îndoială, cineva plantase ceva aici. Doar că nu mirosea chiar apetisant. Făpturi omeneşti treceau cu paşi mărunţi pe drumuri. Păreau să sosească din toate părţile, atraşi magic de un punct spre care se îndreptau şuşotind din toate direcţiile.

Othello se ascunse în spatele unei pietre aşezate în picioare. Se simţea neliniştit, dar nu din cauza oamenilor. Mirosul era de vină. Othello ştia acum cu siguranţă că nu se afla într-o grădină de legume. Poate că era tocmai opusul unei grădini de legume. Un miros greu plutea împreună cu ceaţa peste drumurile pietruite, peste parcele şi peste sumedenia de pietre. Othello se gândi la Sam. Sam fusese un angajat de la Grădina Zoologică atât de prost, încât până şi caprele îşi băteau joc de el. Apoi Sam fusese numit de administraţia Grădinii Zoologice supraveghetor la cuşca leilor. Guşca era în ţara nimănui, în spatele ţarcului cu elefanţi, iar Othello înţelesese încă de pe când era mieluşel de ce pleoapele elefanţilor atârnau mereu atât de roşii şi de grele. Orice animal de la Zoo ştia de cuşcă. Când Sam se întorcea de acolo, caprele îl lăsau în pace, iar ochii animalelor care mâncau cadavre se îngustau. Când Sam ieşea din cuşca leilor, mirosea a moarte.

*

Othello participa pentru prima oară la o

înmormântare, dar se comportă exemplar. Stătea negru şi serios printre pietrele de mormânt şi mai rupea din când în când câte o panseluţă, în timp ce asculta cu urechile ciulite muzica şi vocile oamenilor. Văzu lada maronie coborând şi mirosi imediat cine se afla înăuntru. II mirosi şi pe Dumnezeu, chiar înainte ca acesta să se ivească din ceaţă, legănându-se ceremonios. Dumnezeu vorbi despre el însuşi, iar Kate cea dolofană începu să plângă. Negri precum corbii, ceilalţi oameni se strânseră murmurând în jurul ei. Se părea însă că la bietul George, care zăcea acum în lada aceea, nu se gândea nimeni. Doar Othello.

Othello îşi aminti de ziua când îl văzuse pe George pentru prima dată, scrutând prin fumul de ţigară cu care Othello era obişnuit în acele zile. De undeva îi curgea sânge în ochi şi era atât de slăbit, încât abia se mai ţinea pe picioare. Câinele de lângă el murise, dar asta nu însemna mare lucru. Venea mereu altul. Principala grijă a lui Othello era să nu cadă şi să rămână cu ochii deschişi. Şi îi era greu, foarte greu. Ar fi vrut să clipească şi să îndepărteze sângele din ochi, dar când îi închise o dată, aşa rămaseră, închişi. Câteva clipe nu fusese nimic altceva decât un întuneric divin, apoi, mult mai târziu, auzise vocea. *Prin ochii închişi vine moartea,* îi spunea ea. Othello n-avea nimic împotrivă să moară; totuşi, deschisese ascultător pleoapele şi privise drept în ochii verzi ai lui George. Ciobanul se uita la el atât de atent, încât Othello se agăţase de privirea lui pana când

picioarele încetaseră să-i tremure. Apoi se întorsese spre uşa prin care intrau câinii şi îşi coborâse coarnele.

Puţin mai târziu, era întins sângerând pe bancheta din spate a maşinii învechite a lui George. George era pe scaunul din faţă, dar maşina stătea locului, iar noaptea împresura curioasă ferestrele. Bătrânul păstor se întorsese spre el, iar în ochii lui nu se mai citea acum doar atenţia, ci şi triumful. „Mergem în Europa", îl anunţase el.

Dar George se înşelase. Nu mai ajunseseră în Europa. „Dreptate", îşi zise Othello. „Dreptate."

ile avuseseră o zi mizerabilă. Niciodată în viaţa lor nu se mai simţiseră atât de neprotejate. Mai întâi ceaţa, apoi sentimentul neplăcut că prin această ceaţă se mişca ceva necunoscut, nişte plescăituri îndepărtate şi adieri palide de mirosuri duşmănoase.

Mielul de iarnă îi atrăsese sub un pretext oarecare pe ceilalţi doi miei într-un colţ întunecat al şurii cu fân, iar acolo îi speriase atât de rău, încât cei doi o luaseră la goană de frică, izbindu-se de perete. Unul se lovise la cap, celălalt la unul dintre picioarele din faţă. Ritchfield nu văzu nimic, nu auzi nimic şi rămase neînduplecat. Apoi răsună urletul acela groaznic, iar bătrânul berbec-şef trebui şi el în sfârşit să admită că era ceva în neregulă. Părea aproape uşurat, probabil pentru că acum auzise şi el ceva.

Urletul fu prea de tot pentru oi. Ţâşniră pe

păşune şi alergară prin ceaţă zvâcnind din urechi, prea agitate ca să mai pască. În cele din urmă se făcu linişte, dar liniştea le înspăimântă deodată şi mai mult. Se adunară pe colină, strânse una într-alta. Maude zvârli nervoasă din picioare şi-l nimeri pe Ramses în nas. Domnea o proastă dispoziţie generală şi aşteptau cu nerăbdare vântul ca să risipească ceaţa, şi odată cu ea şi liniştea aceea apăsătoare. Se

întâmpla ceea ce nici unei oi nu i-ar fi trecut vreodată prin cap: le lipseau ţipetele pescăruşilor.

Spre prânz începu să bată vântul, iar pescăruşii se făcură auziţi din nou. Zora se căţără pe stânci, apoi începu să behăie şi în scurt timp toate oile se bulucirăpe marginea prăpastiei, atât de aproape pe cât puteau îndrăzni, şi se holbară în adânc. Jos, printre stânci, pe un petic mic de nisip, era prăbuşit măcelarul. Era întins pe spate şi părea uimitor de turtit şi de lat. Ritchfield afirmă chiar că vedea un fir de sânge în colţul gurii, dar azi oile n-aveau chef să discute cu el şi nu credeau nici un cuvânt. Măcelarul ţinea ochii închişi şi nu se mişca. Oile sorbeau din ochi priveliştea. Apoi, deodată, ochiul stâng al măcelarului se deschise, iar buna dispoziţie a oilor dispăru cât ai bate din palme. Ochiul spălăcit al măcelarului le privi pe fiecare în parte, iar oilor începură să le tremure genunchii chiar acolo sus, pe stânci. Ochiul căută ceva, dar nu găsi şi se închise la loc. Atente, oile se traseră înapoi de pe marginea prăpastiei.

— O să-l ia apa, spuse Maude cu optimism.

Celelalte nu erau chiar aşa de sigure.

— Trece mereu câte un om tânăr cu câinele pe plajă, oftă Cordelia.

Câteva oi dădură din cap. Ştiau asta din romanele cu Pamela.

— Câinele îl găseşte pe om. Tânărul e vrăjit şi-l ia cu el, completă Cloud, care

ascultase mereu cu cea mai mare atenţie. Dar măcar după aia n-o să mai fie acolo, adăugă ea.

Oile ştiau însă că nu era acelaşi lucru. „Marea nu dă nimic înapoi", spusese mereu George noaptea la flux, când arunca lăzile din rulota sa peste stânci. în schimb, tinerii se plictiseau repede de pradă. Chiar şi de Pamelele frumos mirositoare, aşa că-ţi dădeai seama repede cât de iute avea să reapară măcelarul cu degetele lui ca nişte cârnăciori.

— Mopple the Whale ar trebui să ne spună povestea cu Pamela şi pescarul, îşi dădu cu părerea Lane.

Celelalte behăiră aprobator într-un glas. Le plăcea la nebunie povestea cu pescarul, pentru că era vorba despre o căpiţă uriaşă de fân. Mopple ştia să povestească foarte frumos, iar când termina, rămâneau toate fără glas, închipuindu-şi ce ar face *ele* în căpiţa de fân.

Dar Mopple nu era acolo. II căutară mai întâi în grădina de legume, apoi la *George's Place.* Locul era teafăr şi nevătămat. Le părea puţin rău că-l crezuseră pe Mopple în stare de aşa ceva. Oile tăcură, neştiind ce să facă mai departe. Apoi Zora tropăi înapoi la stânci, fluturându-şi neliniştită coada, să vadă dacă nu cumva se zărea undeva pe plajă şi vreun ghemotoc alb de lână. Din fericire, Mopple nu era acolo jos. În schimb, se convinse că oile avuseseră dreptate. Nu unul, ci trei tineri îl ridicau pe o targă pe măcelarul împietrit, bineînţeles ca să-l ia acasă cu ei. Zora clătină

din cap, nemulţumită de atâta lipsă de judecată. Behăi din nou spre celelalte oi, însă nimeni nu se mai încumetă să vină să-i vadă pe cei trei tineri care-l cărau anevoie pe măcelar, îşi aminteau de ochiul lui şi le îngheţa sângele-n vine.

Incet-încet, se prinseră că Mopple nu era de găsit pe păşune. Nu mai înţelegeau nimic.

— Poate c-a murit, spuse abia şoptit Lane.

Zora îşi scutură capul cu hotărâre.

— Dacă cineva e mort, nu înseamnă că trebuie să şi dispară.

George murise şi el, şi totuşi, era acolo. într-un fel, se bucurau că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Mopple.

— A devenit o oaie-nor, behăi Ramses entuziasmat. A reuşit.

Oile îşi întoarseră capetele în sus, dar cerul era cenuşiu şi spălăcit ca o băltoacă murdară.

— Nu se poate să fi dispărut, zise Cordelia. E ca şi cum lumea ar fi găurită. Parc-ar fi magie.

Heide se scărpină cu un picior după ureche.

— Poate că pur şi simplu a plecat, îşi dădu cu părerea Mande.

— Nu poţi să pleci aşa, pur şi simplu, o contrazise Ramses. Nici o oaie n-ar face aşa ceva.

O vreme îndelungată tăcură toate. Se gândeau la acelaşi lucru.

— Melmoth a plecat, spuse Cloud în cele din urmă.

Heide îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă într-o parte. Celelalte oi îşi întoarseră privirile.

Cunoşteau toate povestea lui Melmoth, deşi nici unei oi nu-i plăcea s-o povestească sau s-o asculte. Nimeni nu amintea ceva în gura mare. Era o poveste pe care oile-maine o şopteau uneori mieilor la ureche, ca să-i avertizeze. Era o poveste fără măcar o căpiţă de fân, o poveste imposibila, care le înspăimânta pe toate.

— Melmoth e mort, interveni deodată Sir Ritchfield.

Oile tresări tă. Vorbiseră foarte încet şi nimeni nu-şi făcuse griji că tocmai Ritchfield ar fi putut să audă ceva.

— Melmoth e mort, repetă el. George l-a căutat. Cu câinii măcelarului. Şi când s-a întors, George mirosea a moarte. L-am aşteptat. Am rămas singur lângă rulotă, într-a cincea noapte. L-am aşteptat şi am mirosit moartea. Nici o oaie n-are voie să părăsească turma.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Oile îşi coborâtă rând pe rând capetele şi începură să pască mecanic. Nu mai încăpea îndoială că era o zi foarte proastă pentru ele.

Ar fi întrebat-o cu plăcere pe Miss Maple despre soarta lui Mopple, dar Miss Maple lipsea. L-ar fi întrebat cu plăcere pe Othello dacă exista ceva dincolo de păşune, un loc unde s-ar fi putut duce, pentru că Othello cunoştea lumea şi Grădina Zoologică. Dar Othello intrase şi el în pământ. Acum chiar că erau în încurcătură. începură să se întrebe

dacă nu cumva se strecurase un hoţ în turmă, alegându-şi cea mai grăsuţă, cea mai puternică şi cea mai deşteaptă oaie. Un hoţ pe care nu-l puteai mirosi. Poate că spiritul-lup, împăratul spiriduşilor sau Domnul, oricine ar fi fost el. Nu era un gând prea plăcut.

Sir Ritchfield se hotărî să numere oile. Era o procedură anevoioasă. Sir Ritchfield ştia să numere doar până la zece, şi nici măcar atât întotdeauna. Aşa că oile se văzură nevoite să formeze câteva grupuleţe. Apoi se iscară certuri: oile susţineau că nu fuseseră numărate niciodată până atunci, în timp ce Ritchfield era convins că, dimpotrivă, le numărase deja. Toate oile se temeau să nu fie uitate la numărătoare şi apoi să dispară. Câteva încercară chiar să se furişeze în alte grupe, ca să fie numărate de două ori. Ce-i în mână nu-i minciună. Ritchfield behăi şi fornăi, iar în cele din urmă rezultă că pe pajişte erau în total treizeci şi patru de oi.

Apoi se priviră încurcate. Abia acum se lămuriseră că nu ştiau de fapt câte oi ar fi trebuit să fie pe câmpie. Numărul la care ajunseseră atât de greu se dovedea a fi complet inutil.

Erau dezamăgite. Speraseră că aveau să se simtă mai în siguranţă după numărătoare. George era mereu nespus de mulţumit când termina de numărat. „Ţineţi-o tot aşa”, le spunea el apoi, însă uneori se mărginea la câte un „aha”. În cazul ăsta, ori se ducea la stânci, ca să arunce cu gunoi în Zora, ori în grădina de legume, unde un miel cu tupeu îşi băga gâtul prin gardul cu ochiuri mari,

întinzându-şi limba cât putea de mult.

George ştia mereu ce era de făcut după numărat, far ele habar n-aveau.

Ramses o împinse supărat pe Maude cu capul. Maude behăi revoltată. Heide îi ţinu isonul. Zora o ciupi pe Heide de spate. în mod ciudat, Heide nu-i dădu atenţie. în schimb, Lane, Cordelia şi cele două tinere oi-mame începură se behăie într-un glas. Ritchfield scormoni iarba cu copitele, iar Lane îi dădu un ghiont lui Maisie, cea mai naivă oaie din toată turma. Luată prin surprindere, Maisie aproape că se răsturnă, apoi o muşcă uşor de ureche pe Cloud. Aceasta dădu din copite şi o nimeri pe Maude într-unul dintre picioarele din faţă. Toate oile erau jignite şi behăiau enervate. Brusc amuţiră, de parcă le-ar fi făcut cineva un semn – toate, în afară de Sir Ritchfield, care împărţea copite în toate părţile şi behăia de zor să se facă linişte şi disciplină.

Othello tocmai cobora pe cărare. Le măsură uimii şi puţin amuzat, apoi trecu pe lângă ele şi se duse drept la stânci. Oile se priviră nedumerite. Cloud îi lingea impa ciuitoare urechile lui Maude, în timp ce Ramses îi ronţăia piciorul Cordeliei. Berbecul negru privi în jos spre plaja, la forma pe care o lăsase în nisip măcelarul, şi-şi înclină capul. Oile l-ar fi întrebat mai multe, dar deodată nimeni nu se mai gândi să-l deranjeze. Le era de ajuns să ştie că oile dispărute se mai şi

întorceau. începură iar să pască, pentru prima oară cu o oarecare poftă în acea zi.

*

Trei bărbaţi se întâlniră sub tei. Unul mirosea a transpiraţie, celălalt a săpun, iar al treilea abia mai respira. Frica le dădea târcoale cu ochi scăpărători.

— Dacă Ham dă acum ortul popii, spuse transpiratul, atunci *garantat* urmăm la rând.

— Ce prostie, îngăimă cel cu respiraţia întretăiată. Ce risc aiurea. George – cine ştie? Dar Ham păstrează totul la avocat, nu? Asta nu ameninţă fără să se bazeze pe ceva.

Frica îi dădu dreptate.

— Ce idiot a putut să fie, oftă transpiratul.

— Ham?

O adiere cu miros de săpun dădu de ştire că spălatul făcuse o mişcare largă.

— Şi crezi că n-a fost un accident?

— Eu aşa cred, şopti transpiratul, iar apele îl trecură şi mai tare.

— Accident? râse vocea întretăiată. De ce să cadă Ham de pe stânci? Un individ atât de sigur pe el ca Ham! De ce s-ar fi plimbat pe-acolo? Ei bine, nu! E-a momit cineva acolo, niţel parfum de viorele pe o scrisoare, şi Ham, vită proastă cum e, bineînţeles că s-a dus.

— Dar n-a murit, spuse transpiratul. Tare ca fierul, aşa a fost mereu. Slavă Domnului. Şi are şanse destul de mari, aşa spun doctorii. De mers, probabil că n-o să mai poată. Dar până la urmă contează că trăieşte.

— Poate c-a şi uitat. După un asemenea

accident...

Vocea spălatului suna aproape optimist.

— Ham ţine minte, spuse cel care horcăia. Nu ştie el prea multe, da' odată ce i-a intrat ceva în cap, nu-i mai iese aşa uşor. Când l-a îmbătat Josh, în seara dinaintea nunţii lui George.... Mai ştiţi?

Ceilalţi dădură din cap şi încercară să zâmbească. Bineînţeles că ştiau. Josh îi pusese în faţă lui Ham un pahar după altul, iar Ham, care în rest abia dacă punea gura pe băutură, le dăduse pe gât unul după altul. Ce mai râseseră atunci. Nu mai putea să zică nici măcar cum îl cheamă, iar la sfârşit i se pusese o muscă în ochi, iar el nici măcar nu clipise.

—Josh şi-a primit banii pentru flecare pahar, ba chiar mai mult... În orice caz, mie nu mi-ar plăcea să-şi bată cineva joc de mine aşa.

Cel transpirat chicoti. Ii călca pe nervi pe ceilalţi doi.

— Când o să se trezească Ham, o să-şi amintească, spuse cel cu răsuflarea tăiată. Atunci o să-nceapă iar distracţia!

Tăcere. Cei trei dădură din cap, apoi se îndepărtară, fiecare în altă direcţie. Frica zâmbi, se întoarse cu o mişcare elegantă, iar coama îi flutură în jurul bătrânului tei. Apoi îi urmări pe fiecare dintre ei până acasă.

Teiul era foarte bătrân. Mai demult se aflase în mijlocul satului, iar oamenii se obişnuiseră să danseze în jurul lui. Ii aduseseră jertfe sângeroase, iar teiul

crescuse parcă şi mai frumos. Odinioară poate mai apucase să vadă şi lupi, însă zărise cu siguranţă câinii-lup cu care noii domni vânau animale sălbatice, vite şi oameni. Azi rămăsese singur. Salul îl lăsase în urmă. Dar tot îi mergea bine. Trunchiul îi era mai înalt decât două oi luate împreună, iar în spatele acestui trunchi se ascundea acum Mopple the Whale. Venise aici pentru că se simţea în siguranţă la adăpostul teiului. Era ca într-un staul. Iar când apăruseră cei trei bărbaţi, nu mai fugise. Mopple ştia acum că nu avea rost să fugă. Stătuse pur şi simplu liniştit pe loc şi rumegase mai departe, memorând fiecare cuvânt.

Mopple căzu pe gânduri. Nu medita la cei trei bărbaţi, nici măcar la măcelar – orice, în afară de măcelar! Mopple se gândea la frică. Nu-i văzuse pe oameni şi nu ştia prea multe despre ei, în afară de aromele şi de sunetele care se strecuraseră până la el prin frunzişul puternic mirositor al teiului. Dar Mopple văzuse frica, fiecare gest al ei, atât de clar, de parcă trunchiul bătrânului tei ar fi fost făcut din apă. Era mai mare decât o oaie şi mergea pe patru picioare. Un animal de pradă mare şi puternic, cu blană mătăsoasă şi ochi inteligenţi. Lui Mopple nu-i fusese teamă de această frică; în fond, nu-l mai privea pe el.

O pasăre începu să cânte. O pasăre de noapte. Incet-în- cet, se făcea seară. Mopple se gândi la celelalte oi şi încetă să rumege. Deodată, i se făcu atât de dor de turma lui, că

începu să-l furnice lâna groasă din spatele urechilor. Era timpul ca o oaie anume să-l scarpine pe ceafă, asta era mai important decât animalele străine şi măcelarii furioşi. Mopple îşi amintea drumul pe care-l străbătuse azi prin ceaţă, iar urechile i se legănată bucuroase încoace şi încolo, în timp ce tropăia agale spre casă.

*

Mopple ajunse abia la apus. Părea mai gânditor ca de obicei, iar oilor li se păru chiar că slăbise. Nu atât de mult încât să se vadă, dar destul încât să se mişte altfel. Câteva oi alergară să-l întâmpine behăind bucuroase. Abia acum, când lipsise, îşi dăduseră seama cât de mult ţineau de fapt la Mopple the Whale. Mirosea nespus de bine, aşa cum doar o oaie sănătoasă tun şi cu o digestie perfectă poate să miroasă, şi ştia cele mai frumoase poveşti. II asaltară cu întrebări, dar Mopple era tăcut cum nu mai fusese niciodată până atunci. O bănuială îngrozitoare plutea în aer, bănuiala că Mopple nu-şi mai amintea bine ce i se întâmplase. Dar nimeni nu îndrăzni să spună ceva. Mopple se duse lângă Zora, iar aceasta, pierdută în gânduri, dar nu lipsită de afecţiune, îl scărpină pe ceafă.

Se întunecă, însă oile rămaseră afară. O aşteptau pe Miss Maple, dar nici urmă de ea. Abia când o lună mare şi rotundă se înălţă sus pe cer, se văzu în depărtare silueta mică a unei oi care se apropia. O umbră lungă şi întunecată îi mergea înainte. Era Maple. Părea extenuată. Cloud o linse pe faţă în semn de bun-venit.

— Hai, în şură cu voi, spuse Maple.

Iu şură, toate oile se strânseră în jurul ei. Pe ferestruica îngustă de aerisire, razele lunii cădeau molatic pe feţele curioase ale oilor. Miss Maple se sprijini de Cloud, afun- dându-se în lâna ei pufoasă.

— Unde ai fost? o întrebă Heide nerăbdătoare.

— Am făcut cercetări, îi răspunse Miss Maple.

Oile ştiau ce erau cercetările, cunoşteau cuvântul din romanele poliţiste. În timpul cercetărilor, detectivul îşi băga nasul în lucruri străine şi dădea de necazuri.

Miss Maple le povesti cum bătuse singură drumul până la casa lui George. Chiar prin mijlocul satului, unde fusese cât pe-aici s-o calce o maşină, iar un câine mare şi roşu o alergase lătrând. Apoi se ascunsese sub grozama din faţa ferestrei lui George şi trăsese cu urechea la ce vorbeau cei dinăuntru. Oile fură uimite de curajul lui Maple.

— Şi nu ţi-a fost deloc frică? o întrebă Heide.

— Ba da, recunoscu Miss Maple. îngrozitor de Irit ă. De-aia mi-a luat atât de mult, pentru că nu mai aveam curaj să ies din tufişul de grozamă. Dar am auzit o sumedenie de lucruri.

— Mie nu mi-ar fi fost frică! declară Heide, uitându-se cu coada ochiului la Othello.

Celelalte oi erau însă mai interesate să afle ce auzise Maple.

Miss Maple le povesti cum încă de la

amiază mai mulţi oameni trecuseră pe la Kate, nu toţi în acelaşi timp, ci în grupuri mici sau singuri. Toţi spuseseră acelaşi lucru. Că trebuia să fie îngrozitor. O nenorocire teribilă. Că acum Kate trebuia să fie puternică. Kate abia răspunsese, doar câte un „da” şi „nu” şi „ah”, şi plânsese tot timpul într-o batistă mare. Dar apoi, seara, târziu de tot, mai bătuse cineva la uşă. Era Lilly. Atunci Kate nu a mai plâns. „Ce tupeu ai!”, i-a spus ea lui Lilly. „Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău”, a şoptit Lilly. „Măcar nu l-ai luat *tu”,* s-a zbârlit Kate şi i-a trântit lui Lilly uşa în nas. Ca o pisică rea, spuse Miss Maple. Exact ca o pisică rea.

Oile nu erau prea surprinse. Şi Pamelele din romane aveau adeseori un comportament urât şi de neînţeles. îşi pierdură repede interesul pentru istorioara care părea s-o fascineze atât de mult pe Maple. Până la urmă, aveau alte griji pe cap.

— Aţi avut o zi frumoasă? întrebă Maple oftând, când observă că nimeni nu-i mai dădea atenţie.

Oile făcură nişte feţe dezorientate. Apoi îi povestiră ce se întâmplase în acea zi.

— Avea un ochi deschis, începu Lane.

— Măcelarul era întins pe plajă, o completă Maude.

— Mopple nu ne-a spus nici o poveste, adăugă şi Heide, uitându-se urât spre berbec.

— Arăta foarte turtit, comentă Sara.

— Ne-am certat, spuse Cordelia.

— Sir Ritchfield ne-a numărat, o informă Ramses.

— L-au luat nişte tineri cu ei, zise Zora.

Miss Maple oftă.

— Să-mi povestească Mopple, ceru ea.

— Mopple a fost plecat, o anunţă Cordelia.

Maple păru surprinsă.

— Othello n-a fost nici el! suspină Heide.

Miss Maple îl privi întrebătoare pe Othello.

Othello le spuse despre grădina ciudată şi despre George, pe care-l îngropaseră într-o ladă. Un murmur trecu prin turmă.

— N-au o groapă anume, dar nici morţii nu putrezesc aşa, pur şi simplu. Seamănă mai mult cu o grădină. Nu cu o grădină de legume, dar cu o grădină, şi totul e foarte ordonat. Şi ştiţi cum se numeşte grădina? întrebă Othello, uitându-se înjur cu ochi scăpărători. Ogorul lui Dumnezeu!

Oile se priviră revoltate. O grădină în care se semănau mor ţi!

— El a fost, murmură Ritchfield.

Maple se uită la berbec. Arăta bătrân, mai bătrân ca de obicei, iar coarnele lui răsucite ca nişte şuruburi păreau să atârne prea greu pentru el.

— Nu erau prea trişti oamenii, continuă Othello. Agitaţi da, foarte agitaţi, dar nu trişti. Nervoşi. întunecaţi şi vorbăreţi ca nişte corbi, şi ştim cu toţii ce mănâncă de obicei corbii.

Oile dădură din cap cu feţele sobre.

— Măcelarul nu era acolo, s-au mirat toţi de asta. Acum probabil că nu se mai miră nimeni. în rest, erau toţi acolo, Kate şi cu Lilly şi Gabriel, Tom, Beth, Dumnezeu şi mulţi alţii pe care nu-i cunoaştem. Pe omul ala uscăţiv, care a venit cu ceilalţi trei la George prima

oară, îl cheamă Josh Baxter. El e cârciumarul.

Toate privirile se îndreptară spre Miss Maple. 1)ai iute ligenta oaie îşi freca gânditoare nasul de unul dintre pi< î< >a rele din faţă. Oile erau dezamăgite. îşi închipuisem că va fi palpitant să-l caute pe criminal, că va merge mai simplu şi mai ales mai iute. Ca în romanele cu Pamela, unde, la scurt timp după orice moarte misterioasă, obişnuia să apară un străin la fel de misterios, cu chipul prelung şi plin de cicatrici, sau cu ochii neliniştiţi şi reci. De multe ori o voia pe Pamela pentru sine şi, după cel mult două-trei pagini, un tânăr chipeş îi venea de hac într-un duel. Aici însă povestea păruse să devină poliţistă şi George aruncase repede cartea. Pe atunci fuseseră tare dezamăgite, dar acum se întrebau dacă nu cumva fusese mai bine aşa decât să-şi bată capul degeaba în fiecare zi.

— Trebuie să aflăm ce fel de poveste-i asta, spuse Cordelia.

Celelalte o priviră nedumerite.

— În fiecare poveste e vorba de alte lucruri, le explică ea pe îndelete. în romanele cu Pamela e vorba despre pasiune şi despre Pamela. În poveşti e vorba despre vrăjitorii. În cartea cu bolile oilor despre bolile oilor. În romanele poliţiste despre indicii. Dacă am şti ce fel de poveste e asta, ne-am da seama la ce anume trebuie să fim atente.

Oile se priviră cam încurcate.

— Să sperăm că nu-i o poveste despre bolile oilor, behăi Maude.

— E o poveste poliţistă, behăi Miss Maple,

sigură pe ea.

— E o poveste de dragoste, behăi Heide pe neaşteptate. Nu vedeţi? Lilly, Kate şi George. E *exact* ca în romanele cu Pamela. Lui George nu-i plăcea de Kate, ci de Lilly. Dar lui Kate îi plăcea de George. Şi apoi, gelozie şi crimă. Până la urmă, e foarte simplu!

De entuziasm, Heide ţopăi ca un miel.

— Da, spuse Miss Maple prevăzătoare. Dar atunci Lilly e cea care-ar trebui să fie moartă, nu George. Ar fi avut loc un duel, iar concurenţii ar fi încercat să se omoare. În plus, nu omori pe cine vrei să ai, ci pe cel care vrea să ţi-l ia! Dar, adăugă ea, când văzu dezamăgirea care-i umbrise chipul lui Heide, m-am gândit şi eu la asta. Intr-un fel, toată afacerea asta miroase a aşa ceva. Şi totuşi, nu prea are sens.

— E o poveste de dragoste, repetă Heide încăpăţânată.

— Şi dacă George a fost unul dintre rivali? întrebă Othello. Pentru Lilly? Sau poate că a apărat-o pe Kate.

Miss Maple îşi înclină gânditoare capul. Dar păru că deocamdată nu voia să mai comenteze nimic despre subiectul ăsta.

*

Mult mai târziu, când celelalte oi aţipiseră deja, Mopple, care pentru prima oară în viaţa lui nu reuşea să doarmă, văzu prin uşa întredeschisă a şurii umbra unei oi care stătea nemişcată pe stânci, privind în jos spre mare: Maple. Mopple se urni din loc. La început

stătură tăcuţi unul lângă altul. După o vreme, Mopple începu să-i povestească despre grozăviile din acea zi, în timp ce Maple îl asculta liniştită.

— Nu mă simt în largul meu, spuse ea în cele din urmă.

Mopple oftă.

— Uneori mă înspăimântă puţin. Eu n-aş rezista să mă uit atât de mult la mare – vreau să spun, atât de mult ca Zora.

— Nu mă refer la mare, Mopple, spuse Maple cu o voce caldă, mă refer la toate. S-au întâmplat foarte multe lucruri. Mai demult abia trecea câte-un om pe aici. în afară de George, bineînţeles, dar el nu era doar un om, era păstorul nostru. Şi asta e cu totul altceva.

Miss Maple se gândi puţin.

— Şi deodată, vin în turmă. Au ajuns să se strecoare până şi dimineaţa prin ceaţă. Măcelarul şi încă cineva. Normal că toate se leagă. Oare chiar l-au ademenit pe măcelar aici? Cine? Şi de ce? De ce le era frică oamenilor de sub (ci să nu moară, deşi nu le plăcea de el? Trebuie să fim cu ochii-n patru, Mopple. Iar tu trebuie să reţii tot.

Mopple îşi ridică încet capul. Era mândru că avea cea mai bună memorie din toată turma. Apoi îşi aduse aminte de ce se strecurase dimineaţa pe furiş din şura cu fân.

— Am reţinut deja ceva, spuse el.

Mopple îi istorisi lui Maple cum stătuse cu Ritchfield pe colină şi memorase tot ce văzuse bătrânul berbec. Aproape tot. Când cei patru

oameni – Gabriel, Josh, Lilly şi măcelarul – o luaseră iar spre sat, Ritchfield era cu ochii pe ei şi observase cum cineva rămăsese puţin în urma celorlalţi şi se aplecase. Ridicase ceva? Pusese cevajos? Sau rupsese ceva? Apoi pe Ritchfield îl apucase strănutatul. De cinci ori la rând. Iar când terminase, uitase *cine* se aplecase şi *ce* avusese în mână.

— A uitat complet! suspină Mopple plin de milă. Intr-o clipă. Incredibil! în schimb, acum ştie că a uitat ceva şi încearcă să mă intimideze, ca să nu spun nimănui, zise el şi îşi înclină capul. Nici n-aş fi spus nimănui. îmi place de Ritchfield. E berbecul-şef. Dar cred că avem un indiciu.

O privi întrebător pe Maple, care rămăsese cu privirea pierdută asupra mării întunecate.

— Un indiciu, spuse ea gânditoare. Dar pentru ce anume? Nu e stilul lui Ritchfield să intimideze alte oi dacă spun adevărul.

Tăcu.

— Şi totuşi, e ciudat, adăugă ea după câteva secunde. Se gândea iar. Apoi păru să fi ajuns la o concluzie.

— Eşti în stare să taci mâlc, Mopple? întrebă ea.

Mopple the Whale tăcea.

Maple îi povesti despre urma de copită de pe pieptul lui George.

— Una dintre oi s-a suit pe pieptul lui George, spuse ea. Sau a călcat pe el. E greu de spus. întrebarea e, când? înainte să moară? Poate. Dar nu cu mult timp înainte,

urma era evidentă. Asta înseamnă că...

Mopple o privea curios.

— Asta înseamnă că o oaie a fost în preajma lui George cu puţin înainte sau după moartea lui. Sau *în timp ce* murea. O oaie puternică. Sau una grea.

îi aruncă o privire fugară lui Mopple.

— Dar de ce să calce o oaie pe George? S-a apărat împotriva lui? Ca atunci când ne dădea tableta de calciu?

Mopple se gândi la tableta de calciu şi mişcă din urechi.

— Dar lucrul cel mai ciudat, continuă Maple, e că oaia asta nu ne-a spus nimic despre episod. De ce? Sau a uitat tot...

— Ritchfield! behăi Mopple.

Apoi se fâstâci. Promisese totuşi să tacă. Dar Miss Maple era prea concentrată ca să-l ia în seamă.

— ...sau nu vrea să ne povestească. Mopple, spuse Maple şi se uită serioasă la el. Trebuie să ne gândim bine dacă nu cumva o oaie ar putea avea legătură cu moartea lui George. Nu numai oamenii se poartă ciudat. Şi unele dintre noi. Sir Ritchfield. Othello. E adevărat că ne-a povestit despre grădina morţii. Dar de ce s-a dus acolo, nu ştim. De fapt, ştim teribil de puţin despre Othello. Nu ştim ce făcea seara cu George în spatele rulotei. Trebuie să luăm în calcul toate variantele, Mopple.

Berbecul înghiţi în sec. Nu mai spuse nimic.

Când se întoarseră amândoi puţin mai

târziu în şură, toate oile erau treze. Neliniştea plutea în aer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Miss Maple.

Oile tăcură îndelung. Apoi Mande făcu un pas în faţă. Lumina lunii i se aşternea pe nas, alungindu-l înspăimânt tător de mult.

— Heide a găsit un lucru! anunţă ea.

l>t/şa începu noaptea când se petrecură toate acele întâmplări despre care oile aveau să behăie multe luni după aceea. începu pe când Heide stătea retrasă într-un colţ, mută de ruşine, cu ochii întregii turme aţintiţi neîncrezători asupra ei.

— Un lucru? izbucni deodată Mopple.

— Un lucru? îl îngână încet Cordelia.

— Ce este un lucru? întrebă un miel. Pot să mănânc şi eu un lucru de ăsta? Doare?

Mama lui tăcu încurcată. Cum să-i explici unui miel atât de mic ce era un lucru?

— De fapt... nu e chiar un lucru, murmură Heide.

Lăsase capul în jos şi nu părea prea dispusă să le asculte pe celelalte oi.

— E frumos.

— E de mâncat? întrebă Mopple.

Când era vorba de lucruri, Mopple the Whale putea fi la fel de sever ca oricare altă oaie.

— Nu cred, zise Heide şi îşi pleoşti abătută urechile.

— Trăieşte? întrebă Zora.

— Eu... Probabil!

Pe chipul lui Heide se putea citi că abia acum îi trecuse prin minte posibilitatea asta.

— Am vrut să văd dacă trăieşte. Când cade lumina pe el, se mişcă ceva. E tare frumos. La fel de frumos ca apa. Voiam doar să-l ţin ca să pot să-l privesc la nesfârşit...

— Heide!

Sir Ritchfield făcu un pas înainte. Mergea

mândru, cu bărbia ridicată, iar coarnele lui, care se răsuciseră deja pentru a treia oară, aruncau în lumina lunii o umbră plină de reproş la picioarele lui Heide. Othello îl privi ciudat. înţelegeai dintr-odată de ce Ritchfield încă era berbecul-şef.

— La tot ceea ce e cu adevărat frumos poţi să te uiţi la nesfârşit. Cerul. Iarba. Oile-nor. Razele de soare licărind în lână. Astea sunt lucrurile care contează. De avut, nu poţi să le ai.

Ritchfield vorbea cum i-ar fi vorbit unui mieluşel abia născut. Spunea lucruri pe care de altfel le ştiau d< ja cu toate. Oile erau însă mişcate.

— De avut, poţi să ai doar ce trăieşte. Un miel, o turmă. Când stăpâneşti ceva, te stăpâneşte. Dacă trăieşte şi e o oaie, atunci e bine. Oile ar trebui să se aibă una pe aha. Turma trebuie să rămână împreună, oile-mame cu mieii şi bei becii. Nici o oaie nu are voie să părăsească turma... O prostie, o mare prostie... Ar fi trebuit să-mi ţin gura, ce bine era dacă mi-aş fi ţinut gura...

Pe Ritchfield îl luase gura pe dinainte. Mai aruncă o privire spre Heide şi mormăi ceva pentru sine. Pe chipul lui Heide apăruse iar expresia aceea încăpăţânată pe care o aveau uneori oile tinere, şi tocmai voia să se strecoare pe furiş printre celelalte oi, când o voce spartă răsună din cel mai întunecat ungher al şurii. O voce răguşită ca o creangă putrezită şi aruncată la mal.

— Nu e bine să ai, se auzi vocea. Nu e bine să ai lucruri.

Toate îşi întoarseră nasul spre Willow, care stătea în umbră, în spatele ieslei goale. Ochii ei îmbătrâniţi străluceau ca două picături de rouă. Heide îşi plecă uşor capul, copleşită de ruşine.

— Mamă, murmură ea.

în mod normal, oile-mame şi mieii lor sunt legaţi unul de altul ca tulpinile de ovăz de pământul nisipos. O oaie-mamă care-şi dojeneşte propria odraslă de faţă cu toată lumea e ceva nemaivăzut. Dar Willow nu spusese până atunci nimic împotriva lui Heide, şi asta pentru că pur şi simplu nu vorbea. Cel puţin asta susţineau oile mai răsărite. Dintre oile tăcute, Willow era pe locul doi în întreaga turmă. Ultima oară vorbise la scurt timp după naşterea lui Heide, când făcuse o observaţie fără importanţă şi exagerat de pesimistă despre vreme. Nici o oaie nu regreta însă că Willow nu se număra printre oile vorbăreţe. Se zvonea doar că păscuse în tinereţe o brazdă întreagă de măcriş. Altfel nu-ţi puteai explica acreala ei notorie. Dar de data asta chiar nu exagerase.

— E ruşinos! exclamă Cloud.

— E scandalos, întări Zora şi culese liniştită un pai uitat în ieslea goală.

— E lipsit de demnitate, adăugă Lane.

— E prostesc, spuse Mande.

— E omenesc, încheie Ritchfield, care îşi luase iar faţa serioasă de berbec-şef.

Şi cu asta fusese spus totul. Heide arăta ca şi cum avea să se preschimbe dintr-o clipă în

alta într-un animal tare mic şi prostuţ.

Miss Maple îşi înălţă curioasă urechile.

— Ce fel de lucru e ăsta de fapt? întrebă ea.

— E...

Heide se opri. Voise să spună „frumos", dar încet-încet îi devenise clar cât de nepotrivit era să vorbească aşa despre lucruri. Se gândi ce ar mai fi putut să spună de bine despre acel lucru.

— Nu are sfârşit, zise ea în cele din urmă.

— Toate au un sfârşit, suspină Sara.

— Dacă un lucru nu ar avea sfârşit, atunci n-ar mai exista nimic altceva, nici măcar o oaie pe lume, spuse Zora, care-şi punea adeseori astfel de întrebări, în timp ce medita pe stânca ei.

Oile se priviră melancolic.

Insă Heide se încăpăţână.

— Sunt două semne pe el, semne ca acelea din cărţi. Până la urmă, poate că nici măcar nu e un lucru, ci o poveste. Şi mai seamănă puţin cu un lanţ, cu lanţul lui Tessy, doar că e mai scurt şi fără sfârşit. Poţi să te uiţi la el ore în şir şi tot nu-i vezi capătul.

— Şi te-ai chiorât la el ore în şir, behăi Maude. Iţi miroase deja nasul a lucru omenesc. Am simţit-o imediat.

Heide mărturisi tot. Găsise lucrul pe păşune, la scurt timp după moartea lui George, şi se lăsase vrăjită de el. Ros togolise deasupra lui un pietroi ca să-l protejeze. Abia azi îl luase între buze şi-l ascunsese sub dolmen, în timp < c Ritchfield număra oile. Acum regreta. Nu voia să mai vada vreodată

lucrul ăla.

Oile hotărâră să trimită fără întârziere o expediţie la dolmen, ca să scoată lucrul o dată pentru totdeauna din viaţa lor. Aveau să-l înveţe unde îi era locul: în lumea lucrurilor, pe pământ, departe de oile respectabile. Expediţia era fără îndoială o chestiune de onoare. Se gândiră cine ar fi trebuit să participe. Lui Cloud i se puse dintr-odată vechiul junghi la încheietură, Sara trebuia să-şi alăpteze mieluşelul, iar pe Lane o apucă strănutatul. Şi toate aflară cu surprindere că Mopple nu vedea pe întuneric.

Toate oile se temeau să meargă noaptea la dolmen, la atât de puţin timp după ce acolo fusese văzut dansând spiritul unui lup. În cele din urmă, expediţia fu alcătuită din Sir Ritchfield, Othello, Miss Maple, care era fără îndoială curioasă să afle ce era cu lucrul acela, Maude, căreia nu-i pica niciodată la timp o scuză, şi Zora, care era prea mândră să-şi găsească una. Iar Mopple se văzu obligat să le însoţească. Degeaba făcu câţiva paşi prin şură şi intră într-un stâlp, ca să le convingă pe celelalte ce orb era noaptea. Mopple era oaia cu o memorie de elefant. Şi trebuia să meargă cu ele, dacă voiau să scape repede de lucrurile trădătoare.

Afară le aştepta o noapte caldă şi plăcută, cu lună. De la rulotă se vedea tocmai până la stânci, dar adulmecatul era îngreunat de miresmele tari ale nopţii.

Cu Ritchfield în frunte, tropăiră cu paşi iuţi spre dolmen. Maude era cu ochii-n patru ca să depisteze imediat, cu nasul ei fin, spiritele-lup

care ar fi putut să apară. Celelalte oi îşi vârâră capetele sub acoperişul de piatră, Mopple şi Zora dintr-o parte, restul din cealaltă. Cu câteva lovituri de copită, Othello scormonise pământul şi scosese lucrul afară. Se strânseseră toate buluc, aruncându-şi umbrele pe mormânt, aşa că la început nu văzură nimic. Aproape acoperit de parfumurile nopţii, un miros omenesc se ridica spre ele din pământ. Un miros de mâini transpirate, metal şi un iz iute, care le gâdila nările şi pe care oile nu-l cunoşteau. Maple îl convinse pe Mopple să facă doi-trei paşi înapoi, iar când berbecul grăsuţ se trase la o parte, niţel cam jignit, o rază mare de lună lumină lucrul.

Erau dezamăgite. Toate speraseră pe ascuns să descopere ceva destul de frumos (bineînţeles, atât de frumos pe cât putea fi un lucru), dar chestia aruncată în praf în faţa lor era doar un fel de lănţişor subţire de care era legată o bucată de metal. Intr-adevăr, nu avea nici un sfârşit, pentru că forma un cerc. Dar la asta se rezuma toată nesfârşirea lui. Se holbară pline de dispreţ la lucrul acela omenesc.

— Chiar sunt nişte semne pe el, constată Sir Ritchfield, care se simţea penibil că până atunci bătuse câmpii.

Acum putea să-şi recâştige respectul celorlalte datorită ochilor săi ageri.

— Primul semn e ascuţit ca un cioc de pasăre îndreptat în sus, spuse el, şi în mijloc are o liniuţă. Iar celălalt semn e ca o burtă pe două picioare. înseamnă că reprezintă un om.

Cred că e un semn rău!

Ritchfield le privi cu importanţă pe celelalte oi.

Mopple voia să arunce lucrul de pe stânci.

Zora nici să n-audă. Spunea că ar fi fost păcat de stânci să le strice cu lucrul acela.

Maude behăi surprinsă, dar nimeni n-o luă în seamă.

Sir Ritchfield credea că era mai bine să-l îngroape, dar nu voia nicicum să-l atingă.

Maude behăi iar.

Mopple n-ar fi avut nimic împotrivă să-l atingă, dar nici nu era de acord să-l îngroape şi să pască vreodată mai târziu deasupra lui.

Miss Maple îi surprinse pe toţi.

— O să-l păstrăm, spuse ea. E un indiciu. A apărut dupa moartea lui George. Poate că l-a pierdut criminalul. E ca gunoiul, adăugă ea, când Sir Ritchfield o privi cu ochi mari fără să înţeleagă.

— Nu miroase a gunoi, se băgă şi Mopple în seamă.

Maude behăi alarmată.

Maple clătină nerăbdătoare din cap.

— Mi-a mai trecut asta prin cap în staul. Oamenii ţin la lucruri. Şi lucrurile se ţin de oameni. O să-l găsim pe criminal dacă o să cercetăm cu atenţie lucrurile.

În acea clipă, Maude se înghesui lângă celelalte oi sub dolmen, iar câteva secunde mai târziu o rază de lumină goni pe lângă ele. Trei oameni o urmăreau îndeaproape. Raza de lumină se opri la rulota lui George şi alunecă

în sus pe pereţi. Căuta, probabil, o ascunzătoare.

— închide odată lanterna aia nenorocită, spuse o voce. E lumină suficientă să alegi boabele de grâu, şi Tom O'Malley vine cu lanterna!

între timp, raza de lumină găsise evident o deschizătură, pentru că deodată dispăru.

— Dacă ne mai trâmbiţezi numele pe-aici, chiar că nu mai ştiu de ce ne-am tras tâmpeniile astea de ciorapi pe faţă, se plânse o altă voce.

Oile o mai auziseră cu o zi înainte. Era Harry Păcătosul.

Tom O'Malley chicoti. Oile remarcară că nu mirosea a băutură. Din cauza asta, aproape că nu-l recunoscuseră.

— Hai, spuse el, hai, las-o mai moale. Că nu facem nimic rău. Facem ce trebuie făcut – pentru Glennkill!

— Pentru Glennkill, murmură Harry.

— Pentru pielea noastră, spuse şi vocea pe care o auziseră la început şi care era a lui Josh Slăbănogul. Acu' ori cântăm *Where GlennkiU's Bonny Hills So Bright,* ori deschidem naibii odată rabla asta şi căutăm lucrul după care am venit.

Nimeni n-avea chef să cânte. Oile răsuflară uşurate. Cele trei umbre se îndreptară cu paşi apăsaţi spre uşa rulotei – două mai rotofeie, una subţire şi lungă cât o prăjină. Se părea că până la urmă raza de lumină nu putuse să-i

păcălească. Metalul sclipi în lumina lunii, iar cheile zor- năiră. Şi zornăiră aşa mult timp.

— Nu se potriveşte, se enervă Harry Păcătosul.

Slăbănogul se izbi de trei ori de uşă.

— Să te fut, George! Ei, asta a fost.

îşi turti nasul de cele două ferestre mititele ale rulotei. Era aşa de înalt, că nici măcar nu trebuise să se ridice pe vârfuri.

— Şi-acu' ce facem? întrebă Tom.

— Trebuie să luăm iarba, spuse Harry. O să spargem uşa.

— Ai înnebunit? spuse Josh. Asta n-o mai fac. E ilegal!

— Dar să sustragi dovezi e legal, nu? comentă Harry ironic. Dacă găsesc aici droguri, ne-am ras. Nu tu dolme- nul elfilor. Nu tu ponei. Nu tu centrul cultural celt. Nu tu specialităţi de whisky. Şi tu poţi să-ţi iei gândul şi de la hotelul tău de pe plajă.

— Poate că nici măcar nu sunt droguri, spuse Josh.

— Ce altceva să fie? Cum crezi că s-a ţinut la suprafaţă tot timpul bătrânul George? Cu alea câteva oi amărâte? Mă faci să râd! I-a mers rău? A vrut vreodată să vândă terenul? Ţi-a râs în faţă, când te-ai dus cu banii la el. A prăpădit priveliştea asta minunată pe oile lui, şi acum, că în sfârşit a murit, vrei să apară Glennkill în ziar ca un cuib de drogaţi?

Oilor le tremurau genunchii de nervi.

— Harry are dreptate, Josh, zise Tom, care se legăna din obişnuinţă pe călcâie. A aruncat cu gunoi în turişti, n-a lăsat pe nimeni pe-aici

şi chiar ne-a ameninţat cu pistolul, ca să bage frica-n noi. Şi de ce? te întreb. Ar li putut să transforme pământul ăsta într-o mină de aur. Păi, peu t iu că pământul era deja o mină de aur, ăsta e răspunsul. Noaptea veneau bărcile la mal, apoi ascundea totul în rulotă, iar a doua zi traversa la bordul rablei.

Josh clătină mai departe din cap.

Dar pe Tom îl luase valul şi acum striga în toiul nopţii pe câmpie.

— Să nu care cumva să crezi că George a fost un mieluşel nevinovat! L-au văzut copiii seara – cu un berbec negru. Perversul! Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să mai găsim înăuntru.

Nişte capete albe apărură cât ai zice peşte în gura şurii. Fiecare oaie de pe păşune asculta acum cu urechile ciulite. Şi nu doar oile. Maude trăgea de mai mult timp neliniştită aer pe nări. De aici nu putea să-i mai miroasă pe oamenii cu ciorapi, miresmele nopţii învăluind îngăduitoare transpiraţia nervoasă a intruşilor. Şi totuşi, la fiecare răsuflare venea un damf omenesc, de mâncare gătită, pe care abia îl simţea, mai mult inconştient. Mai întâi crezuse că venea de la acel lucru, dar acesta se afla pe pământ. Mirosul de om venea în schimb de undeva de sus.

înălţă capul în aer şi adulmecă. Acum era sigură. Cineva se afla pe acoperişul dolmenului.

Un vânător iscusit, Maude se convinse imediat. O mânca gâtul – o senzaţie pe care n-o mai trăise şi care-i amintea totuşi de

văgăuni stâncoase şi strâmte, şi de hoţi care se ascund. „Lupul!”, îşi zise ea. „Lupul!"

Când o oaie se gândeşte la lup, în mod normal behăie şi o ia la goană cât de repede o ţin picioarele ei de oaie. Dar Maude nu se clinti. Duşmanul era prea aproape, iar acum că-l descoperise, mirosul lui o înconjura din toate părţile. Nu se apropia, era deja *acolo.* Maude nu ştia ce era de făcut. Rămase pe loc ca hipnotizată şi continuă să respire adânc neajutorată.

E uimitor cât de uşor poate trece teama de la o oaie la alta. Maude nu se mişcase şi nu scosese nici un sunet. Şi totuşi, toate cele cinci oi ştiură imediat de prezenţa lupului. Răsuflarea întretăiată a lui Maude le dădea de ştire cât de aproape era duşmanul, iar mirosul ei sărat cu nuanţe amare le vorbea de fugă şi de capcană. Le bătea inima să le sară din piept. Totuşi, pentru că Maude nu se clintea, şi celelalte oi rămaseră nemişcate. Maude era oaia lor de avertizare şi ştia cel mai bine despre pericolul care le pândea. Ceea ce făcea ea aveau să facă toate oile.

Maude era conştientă de responsabilitatea pe care-o purta pe umeri. Incapabilă să fugă, încerca măcar să-l adulmece pe vânătorul de pe acoperiş pe cât de bine putea: mirosea a fum.

Era un om, asta era sigur. Mâncase ceapă de curând. Doar din cauza mirosului de ceapă îi fusese atrasă atenţia asupra lui la început. Maude auzea cum stomacul omului se strângea din cauza cepelor păcătoase.

Slăbănogul izbi iar în uşa rulotei. Se auzi

un zgomot slab şi temător – poate că era raza de lumină care se afla înăuntru şi căreia i se făcuse frică. Bărbatul de pe dolmen se încordă. Maude ştiu atunci că omul nu le vâna pe ele, ci pe cei trei bărbaţi de lângă rulotă. Simţi o undă de uşurare.

Intre timp, la rulotă se terminase discuţia interesantă despre George şi Othello.

— Aţi căutat şi prin maşină? întrebă Tom. Nimic n-au făcut, absolut nimic. Nici o anchetă, nici o întrebare. Muşa- malizaţi, uitaţi şi îngropaţi, asta e deviza pe-aici. Sunt toţi în aceeaşi oală, poliţia şi mafia drogurilor. Toţi sunt cumpăraţi!

În vocea lui Tom se simţea o urmă de dezamăgire că nu-şi dăduse nimeni osteneala să-l cumpere şi pe el.

— Aşa e! confirmă slăbănogul, care se enervase. Şi-a tunci de ce trebuie să dăm buzna aici, când oricum nu se interesează nimeni de chestia asta?

Tăcură. Harry se mai împinse o dată în uşă Iară lragci <■ de inimă. înăuntru nu se auzea nimic. Tom deschise gura şi o închise la loc. Se întoarse cu spatele la ceilalţi doi şi dad u să plece spre şosea. Apoi încremeni.

— O maşină! zise Tom şi înjură.

Oile o auziseră demult. O maşină mare fără lumini venea huruind încet pe şosea. Se opri şi zgomotul încetă. Cei trei oameni intrară în panică şi fugiră care încotro ca potâr- nichile. Harry Păcătosul îşi schimbă de câteva ori direcţia ca să-şi piardă urma, în timp ce lunganul se gârbovise ca să poată alerga mai repede. Oile rămaseră cu gura

căscată. Până acum nu le trecuse prin cap cât de sperioşi puteau fi oamenii. Erau mândre de ele că-şi păstraseră cumpătul la sosirea maşinii. Apoi bărbaţii descoperiră dintr-odată şura cu fân. Goniră repede într-acolo, se năpustiră înăuntru pe lângă oi şi urcară pe scară în pod.

Oile o zbughiră afară ca nişte picături de lapte spre bărbatul care venea dinspre şosea. Dar acesta nici nu le luă în seamă. Şi nici nu păru să se mire de oile care behăiau ameţite, alergând haotic încoace şi încolo pe câmpie. Fără să se grăbească, se îndreptă cu paşi mărunţi spre rulotă.

Doar şase oi stăteau nemişcate sub dolmen. Maude rezistase cu tărie spaimei generalizate. Rămase mai departe cu atenţia aţintită asupra vânătorului de deasupra lor. Acesta se întinsese cât era de lung, lipindu-se de piatră. Cepele din stomac începuseră iar să bolborosească. Respira agitat. Maude înţelese că şi vânătorului îi era frică.

Bărbatul de lângă rulotă nu se izbi de uşă. Ciocăni. O dată scurt, de două ori lung şi încă o dată scurt. Aşteptă. Apoi se apucă să meşterească în tăcere la broască. Inima vânătorului bătea acum la fel cu a unei oi când trebuia să înghită o tabletă de calciu. Dar nu se mişcă nici el. Nu *îndrăznea* să se mişte. Un clinchet fin, metalic, răsună deasupra câmpiei ca ţipătul unui greier. Dar uşa rămase închisă. În cele din urmă, bărbatul se întoarse şi se îndepărtă iar, urcând spre cărare.

Un motor hurui.

Liniște.

CZineînţeles că în această noapte se mai întâmplară şi alte lucruri, dar nu la fel de spectaculoase precum cele de la rulota lui George. Bărbatul de pe dolmen dispăru fără să scoată vreun sunet, nelăsând în urmă nimic altceva decât un iz de ceapă. Ceva mai târziu, cei trei bărbaţi ieşiră morţi de frică din şura cu fân. Cu cât încercau să facă mai puţin zgomot, cu atât erau mai gălăgioşi. Fără să scoală o vorbă, se întoarseră în sat. Uşa rulotei le devenise dintr-o- dată indiferentă.

Oile observară cu maximă atenţie toate aceste evenimente şi mai stătură o vreme cu urechile ciulite. La un moment dat, pe pajişte se lăsă liniştea. Oile rămaseră împrăştiate pe pajişte ca nişte nori albăstrii şi miraţi, pe când Othello semăna cu un nor fumuriu de furtună. O pală de aer le risipi încet teama. De somn însă nu mai putea fi vorba. îşi îndoiră gâtul şi începură să pască.

Se păştea uimitor de bine pe întuneric. Insectele de noapte zumzăiau prin iarbă, stârnindu-le apetitul, şi totul mirosea a ierburi umede şi parfumate. De ce oare lăsase să le scape până acum această plăcere? George era de vină. George insistase mereu să petreacă noapte de noapte în şura aia plictisitoare cu fân, în timp ce lumea de afară era *127*

7

atât de apetisantă. Fusese un păstor rău şi n-avusese nici cea mai mică idee despre arta păscutului.

Dacă ştia cineva ceva despre păscut, atunci ele erau acelea. Bineînţeles că aveau loc nenumărate controverse, dar asta doar făcea lucrurile mai interesante. Miss Maple prefera trifoiul dulceag şi florile, iar Cloud se delecta cu plantele cu petale mai aspre, dar picante. Maude era leşinată după o iarbă cam fadă, laptele-cucului, cum o numeau oile. Era convinsă că făcea bine mirosului, când de fapt era exact pe dos: doar o oaie cu un miros excelent putea să adulmece o buruiană atât de ştearsă dintr-un covor înmiresmat de ierburi apetisante. Sir Ritchfield mânca mai ales plantele atrăgătoare, cu frunze mari, şi nu-l deranja prea mult dacă mai nimerea şi măcriş printre ele. Sarei îi era groază de măcriş. Lane adora ierburile iuţi ca urechea-iepurelui şi ştevia, Cordelia, căreia nu-i prea plăcea să se aplece, rumega mai întâi spicele înalte de ovăz, iar Mopple rădea tot, fără deosebire. Când se întorceau pe păşunea cealaltă după o absenţă mai lungă, se putea spune cu uşurinţă, după urmele proaspete, cine şi unde păscuse.

Zora savura păscutul la lumina lunii. Se simţea bine- dispusă, vioaie şi totuşi într-o dispoziţie filozofică, meditativă şi gata de acţiune deopotrivă. Dispoziţia ideală pentru poveşti. Zora era singura oaie căreia îi plăcea nu numai să asculte poveşti, dar şi să

inventeze unele din când în când. Nu poveşti complicate, doar câteva gânduri înşirate. De fapt, nici nu conta prea mult ce se întâmpla, mult mai important era cum priveai lucrurile. Poveştile o ajutau pe Zora să priceapă cum făcea lumea faţă evenimentelor. O interesa să înţeleagă totul cât mai precis cu putinţă, fiecare aspect, fiecare detaliu. Zora era convinsă să poveştile ei erau un exerciţiu bun pentru a-şi înfrânge teama de abis, în plus, îi făceau plăcere.

Zora îşi spuse o poveste cu Mopple. Poveştile cu Mopple the Whale se numărau Iară îndoială printre favoritele ei. „Mopple the Whale vrea să mănânce ierburile abisului, dar Mopple the Whale nu se încumetă", îşi zise Zora. Nu-i uşor să te concentrezi pe o poveste în care ţi-e clar doar ce *nu* se întâmplă. Dar Zora avea exerciţiu. Mopple se proptise fix lângă stânci, la câţiva metri de steiul Zorei. Se prefăcea, bineînţeles, că-l interesează doar priveliştea. Vântul bătea dinspre ţărm, aşa că Zora adulmeca mirosul plăcut al lui Mopple. Apoi îşi fixă atenţia asupra vântului: rafale puternice fâşâiau prin blana lui Mopple şi lâna începuse să-i fluture ca nişte flăcărui albe. Curentul îl împingea cu blândeţe spre stânci, iar Mopple devenea din ce în ce mai agitat. Vremea însă era frumoasă. Zora nu-şi mai făcea de mult griji despre asta şi orice vreme i se părea acum frumoasă. Pescăruşii ţipau (normal, doar erau legaţi de abis precum vântul de mare). încet, se lăsa seara.

George stătea pe treptele rulotei şi pufăia dintr-o pipă. Fără ca păstoi ui să-i fi observat, doi turişti se plimbau pe mal, încovoiaţi sub nişte rucsacuri imense. Unul dintre ei o zări pe Zora pe stânci şi-o arătă celuilalt. Turiştii se bucurară. Mopple se prefăcu brusc interesat de acei oameni cu rucsacuri şi mai făcu un pas mititel spre prăpastie. Restul turmei păştea la o oarecare distanţă. Apoi Othello se opri din păscut, cu ochii aţintiţi asupra lui Mopple, vizibil amuzat. „Othello e isteţ", îşi zise Zora din poveste, „poate nu chiar atât de deştept ca Miss Maple, dar isteţ. Othello e foarte atent!" Astea erau gândurile Zorei din poveste. La ce se gândea în schimb Othello, n-ar fi ştiut să zică. Undeva departe păşteau Lane şi Cordelia. Iar hăt în spatele lui Lane era... Zorei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Acolo unde păşunea se învecina cu asfaltul străzii, se afla măcelarul, care nu mirosea a nimic. Avea un singur ochi, aşezat drept în mijlocul frunţii, iar ochiul acela îl fixase neîndurător pe Mopple the Whale.

Zora scutură din cap. Categoric, nu era genul de poveste care să ajute o oaie să-şi înfrângă teama de adânc. Oare ce căuta măcelarul în povestioara ei liniştită?

Ridică privirea şi observă că se tr ezise la timp din gânduri. Ajunsese la marginea lui *George's Place,* tocmai bine ca s-o apuce într-altă direcţie. Zora se uită cu un ochi critic. I se părea că între timp locul se mai micşorase.

Chiar când voia să se întoarcă, observă în

întuneric o oaie care stătea de cealaltă parte a lui *George ’s Place* şi o privea. În mod normal, Zora n-ar fi dat prea multă atenţie acestui lucru. La păscut era consecventă: trebuia să se concentreze asupra lucrurilor importante şi să nu se lase distrasă de orice mărunţiş. Dar ceva nu era în regulă cu oaia asta. Părea chiar puţin ameninţătoare. Zora ridică adulmecând capul, dar vântul îşi schimbase acum direcţia şi nu-i dezvălui nimic. Miji ochii. O pereche de coarne răsucite. Sii Ritchfield. Zora răsuflă uşurată. O clipă se temuse... nu ştia prea bine de ce. Behăi prietenoasă spre Sir Ritchfield, însă berbecul nu-i răspunse. Zora îşi aminti cât de mult surzise Ritchfield în ultimul timp şi behăi mai tare.

Ritchfield întoarse capul şi se uită spre dolmen.

— A plecat, nu? şopti el.

Zora era surprinsă cât de blând suna vocea lui Ritchfield când vorbea încet. în mod normal, tuna şi fulgera, şi cu cât devenea mai bătrân, cu atât era mai rău. Zora se întrebă la cine se referise. La vânător? La George? Deodată înţelese cu certitudine că la George trebuie să se fi referit.

— Nu se mai întoarce, nu-i aşa? insistă Ritchfield.

— Nu, îi răspunse Zora. Nu se mai întoarce.

I se făcuse frig în răcoarea nopţii şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie iar în şura cu fân, înghesuită cu celelalte oi la căldură.

— Iar Ritchfield nebunul a stat şi s-a uitat,

spuse Ritchfield, aproape înveselit.

Zora se holbă la el. Avu deodată impresia că priveşte într-un abis mai mare şi mai periculos decât cel pe care-l vedea de pe stânci. închise o clipă ochii, ca să se adune. Când îi deschise iar, Ritchfield dispăruse de la locul lui. Zora căută cu ochii înjur. Ii pierise cheful de păscut. Apoi îl descoperi pe Ritchfield lângă dolmen şi tropăi spre el. Stătea în firea Zorei să cerceteze abisurile acestei lumi.

— Cum adică „a stat şi s-a uitat"? îi şopti ea lui Ritchfield.

Berbecul o privi uimit.

— Ce? behăi el.

— Cum adică „a stat şi s-a uitat"? murmură Zora ceva mai tare.

— Mai tare! ţipă Ritchfield.

Zora clătină din cap şi se întoarse gânditoare la stâncile ei.

*

Ceva mai târziu trecu şi Miss Maple pe lângă *George 's Place.* De când era interzis să mai pască aici, locul le atrăgea pe oi într-un mod misterios. Maple ridică uşor capul şi tocmai voia să se întoarcă, când văzu ceva scandalos.

— Mopple! fornăi ea.

Chiar prin mijloc trecea o brazdă proaspătă de păscut, mare şi neruşinată. Când se mai uită o dată, Maple îşi dădu seama că-l nedreptăţise pe Mopple. Nu toate

ierburile fuseseră mâncate. Pe peticul răvăşit se mai înălţau, subţiri şi răspândind un miros dulceag, câteva brânduşe. Te gâdilau plăcut la nas când le mâneai şi se numărau printre cele mai iubite plante. Prin urmare, era de neconceput ca Mopple să le fi iertat.

Maple se gândi cărei oi din turmă nu-i plăceau brânduşele. Nu-i veni nimeni în minte. Şi totuşi, îi sărise în ochi la un moment dat. încercă să-şi amintească mai bine. În zadar. Se enervă că nu avea memoria lui Mopple. Dacă o oaie păscuse intenţionat în *George 's Place,* atunci era lucru serios. însemna că nu-şi amintea cu plăcere de George. Era o insultă.

Miss Maple cercetă locul cu privirea. Nimic ieşit din comun. Cele mai multe oi rupeau ritmic smocuri de iarbă şi doar câteva îşi ridicaseră capetele. Lui Miss Maple îi pierise foamea. Neobişnuită să mănânce la o oră atât de târzie, iarba îi picase greu la stomac. Hotărî să se ocupe mai îndeaproape de rezolvarea crimei. Dar mai întâi existau câteva chestiuni practice de rezolvat şi Maple o luă la pas spre dolmen.

La puţin timp după aceea, oile o văzură îndreptându-se în direcţia şurii cu *lucrulm* gură. Arăta mulţumită şi puţin ţanţoşă.

— Ce vrei să faci? o întrebă Cloud.

— Trebuie să-ncepem să ne gândim ce-o să facem când o să-l găsim pe criminal, explică Miss Maple şi trecu mai departe.

Cloud o urmă până la intrarea în şură. Acolo se opri. Miss Maple dispăru în

întuneric. Când se întoarse, nu mai avea nimic în gură şi părea şi mai mulţumită. Ochii îi străluceau de încântare.

— Am rezolvat o problemă, spuse ea.

Celelalte oi nu păreau prea fericite.

— Mi-a luat *lucrul*| behăi Heide.

— Rău a făcut! spuse Willow, care se număra de obicei printre cele mai tăcute oi din turmă, într-un atac subit de logoree.

Maple îşi măsură turma cu privirea. Toate oile se uitau acum ţintă la ea şi doar câteva cu ochi buni. Cloud părea spăsită, Heide era geloasă, Maude doar îngrijorată, iar Ritchfield sever. Doar Mopple păştea fericit mai departe şi când trecu pe lângă ele rumegând pierdut în gânduri, radia mai multă căldură lânoasă decât întreaga turmă la un loc.

Miss Maple oftă.

— Nu vreau *lucrul* pentru mine. E pentru oameni. V-aţi gândit vreodată până acum ce-o să se întâmple când o să-l găsim pe criminal? Credeţi c-o să-l trăsnească fulgerul aşa, din senin? Avem nevoie de dovezi!

— Asta nu-i o dovadă, behăi Maude. E un *lucru.*

— Dar poate c-o să fie o dovadă, spuse Maple nerăbdătoare.

Nu ştia nici ea prea bine ce rol putea să joace *lucrul* demascarea ucigaşului.

— N-o să-l găsim noi pe criminal, oftă Lane.

— Ne ajunge să ştim că George a murit de cazma, vorbi Sir Ritchfield împăciuitor.

— Exact! behăi şi Maude.

Treaba cu cazmaua era oricum tot ce se

înţelegea din crima asta.

— Exact, îi ţinură isonul celelalte oi.

— Gata cu ancheta!

— Gata cu gânditul!

Miss Maple îşi privi dezamăgită turma.

— Dar sunt atât de multe întrebări, spuse ea. Voi singure le-aţi pus pe unele dintre ele. Unde-i Tess? Cine e spi- ritul-lup? Ce-a căutat Dumnezeu pe păşune? Care-i treaba cu Lilly şi cu Kate? De ce a venit Ham aici? Ce are a face George cu drogurile? Şi de fapt ce sunt drogurile? Cine este vânătorul? De ce a fost aici? A fost un vânător pe câmpia noastră şi nu vreţi nici măcar să ştiţi de ce?

— Exact! Contează să nu se mai întoarcă, behăi Maude, iar câteva oi behăiră aprobator. Şi chiar dacă o să mai vină, îl adulmec eu iar, adăugă Maude, nu lipsită de mândrie.

Mopple trecu iar pe lângă ele, rumegând şi strălucind de mulţumire, dovada vie că fericirea pământească exista şi puteai ajunge la ea pe căi simple. Celelalte oi îl priviră puţin invidioase.

— Vezi, zise Sir Ritchfield, aşa ar trebui să-şi petreacă ziua oile. Păscând! Nu punându-şi întrebări! Oricum nu putem să găsim răspunsuri. De-asta a dat George de pământ cu romanul poliţist. A înţeles că nu poţi să afli tot. Şi ar trebui să înţelegi şi tu asta, Maple!

Miss Maple răscolea nerăbdătoare cu copita firele de iarbă amestecate cu pământ.

— Dar nu putem să ignorăm ce s-a întâmplat, spuse ea încăpăţânată. Trebuie să existe un sfârşit. Dacă George ar fi citit cartea până la capăt, am fi ştiut cum se termină. Iar

eu vreau să ştiu. Şi vreţi şi voi la fel de mult. Sunt convinsă că sunteţi curioase. Doar că nu vreţi să vă bateţi prea tare capetele voastre de oi.

— E prea mult pentru noi, constată încurcată Cordelia. Sunt multe lucruri omeneşti pe care nu le putem înţelege. Şi nu mai avem pe nimeni care să ne explice cuvintele.

(Celelalte nu mai scoaseră un cuvânt. Unele se uitau pierdute la iarba din faţa copitelor, ca şi cum ar fi vrut să vadă cum creşte. Altele căutau cu ochii oile-nori de pe cerul nopţii.

— Ar trebui să uităm pur şi simplu, şopti încet Cloud. Ar fi mult mai uşor dacă am uita tot.

Din nou se auziră behăituri de aprobare. Uitarea era o reţetă verificată din bătrâni împotriva grijilor. Cu cât o întâmplare era mai neobişnuită şi mai zguduitoare, cu atât trebuia uitată mai repede. Oare de ce nu le trecuse prin cap până acum?

Maple o privi neîncrezătoare.

— Dar dacă uităm tot, atunci n-o să mai existe poveşti, spuse ea. E ca o poveste, nu înţelegeţi?

Nimeni nu-i răspunse.

— Nu vreţi! zise ea consternată.

Celelalte o priviră jignite.

— Ba vrem, o lămuri Cloud cu o gravitate solemnă. Doar că nu în acelaşi fel ca tine.

— Ba da, spuse Maple. Doar că nu ştiţi asta! E foarte simplu. Acolo afară e un lup. Numai că nu ştim cine e. Cum să ne păzim de

el dacă nu putem să-l recunoaştem? Nici măcar nu mai avem un păstor care să aibă grijă de noi. Cineva l-a sfâşiat pe George şi voi încă mai credeţi că totul e-n ordine!

N-o mai văzuseră până atunci pe Maple aşa de furioasă. Dacă se gândeau bine, n-o văzuseră *niciodată* furioasă.

— Nici măcar nu v-aţi da seama dacă s-ar strecura lupul în turmă. Nu vă mai amintiţi de povestea cu lupul în blană de oaie?

Era cea mai înfiorătoare poveste pe care o auziseră vreodată de la George. Nu era cinstit să le amintească de ea acum, în toiul nopţii.

— Ori îl găsiţi voi pe lup, ori vă găseşte el pe voi. Simplu. Toate poveştile au un sfârşit. Şi nu foloseşte la nimic să arunci cartea la mijloc doar pentru că nu înţelegi ceva! fornăi Maple. Dacă voi nu vreţi să-l aflaţi, atunci o să-l aflu singură.

Cloud, care nu prea suporta diferenţele de opinie, o privi cu ochii umezi.

— Avem nevoie de un păstor, murmură ea.

Dar Maple nu o luă în seamă. Dădu dispreţuitoare din coadă, iar apoi se duse sub copacul unde îşi făceau veacul ciorile, cât mai departe de celelalte oi. Ajunsă acolo, rămase cu privirile pierdute în întuneric.

— Dreptate! behăi ea.

Othello fu singurul care-i răspunse.

— Dreptate! behăi şi el.

Celelalte oi se priviră confuze. Apoi începură iar să pască. Doar aşa, ca să-i facă în ciudă. Voiau să-i demonstreze lui Miss Maple cât de minunată putea fi existenţa simplă şi banală a unei oi. Doar Othello mai mormăia

dus pe gânduri.

— Dreptate, behăia el încetişor, dreptate.

— Ce e dreptatea?

Deodată, mielul născut iarna se ivi în faţa lui Othello, cu trupul lui mic şi ciufulit, cu capul parcă prea mare şi ochii scăpărători.

— Ce e dreptatea?

Othello stătu să se gândească. De fapt, era mai înţelept să nu aibă de-a face cu mielul ăsta. De cele mai multe ori când deschidea gura, le aducea numai necazuri.

— Ce e dreptatea?

Şi totuşi. Lui Othello îi plăcea uneori de mielul născut iarna. Era exact genul de oaie care l-ar fi pus în încurcătură pe clovnul înfiorător de la circ. Aşa că Othello hotărî să-şi asume riscul.

— Dreptatea..., începu el.

Mielul făcu ochii mari. Până atunci, berbecul negru nu mai vorbise niciodată cu el.

— Dreptatea, repetă el.

De fapt, ce era dreptatea? La Zoo, câteva oi erau luate din când în când din ţarc. Pentru animalele de pradă, deşi nimeni nu vorbea despre asta. Nici cele mai slabe şi nici cele mai proaste. Oricare. Şi nu era drept. Iar apoi Lucifer Smithley îl cumpărase pe Othello pentru numărul său cu aruncatul cuţitelor. Pentru că arăta cum arăta, negru şi aparent periculos cu cele patru coarne ale sale. Pentru că în blana neagră nu se vedea sângele, când Lucifer nu mai nimerea cu siguranţa lui drăcească, aşa cum scria pe afiş. Nici asta nu fusese drept. Apoi Smithley crăpase. Asta fusese drept, dar Othello ajunsese apoi în

mâinile acelui clovn groaznic şi fusese obligat să facă trucuri prosteşti în arenă.
Nu fusese *deloc* drept! Apoi Othello se înfuriase, iar câinele ăla mizerabil al clovnului nu supravieţuise. Asta fusese iarăşi ceva drept, dar clovnul îl vânduse apoi pe Othello unui măcelar. Nedrept! Iar măcelarul îl dusese la luptele cu câini. Nedrept! Nedrept! Nedrept!

Othello fornăi, iar mielul îşi ridică neîncrezător ochii spre el. *Gândeşte-te la dâra pe care o lasă melcul în iarbă, găn- deşte-te la ce te aşteaptă,* îl avertiză vocea.

Berbecul îşi adună gândurile.

— Dreptatea este când poţi să te duci unde vrei şi să paşti unde vrei. Când poţi să mergi pe drumul tău. Când poţi să lupţi pentru drumul tău. Când nu-ţi fură nimeni drumul. Asta e dreptatea!

Dintr-odată, Othello devenise sigur pe el.

Mielul îşi înclină capul prea mare. Nările îi fremătau a batjocură ori poate a admiraţie.

— Iar lui George i-au furat drumul? întrebă el.

Othello dădu din cap:

— Drumul spre Europa.

— Dar poate că şi George a vrut să ia drumul cuiva, şi atunci s-au bătut. Asta ar fi drept!

Othello rămase surprins cât de bine îl înţelesese mielul. Se gândi atent.

— George n-ar fi furat niciodată drumul cuiva, răspunse el apoi.

— Şi totuşi, poate că asta s-a întâmplat, insistă mielul. Poate că n-a avut de ales.

Uneori trebuie să furi, pentru că nimeni nu-ţi dă ceva de bunăvoie. Cine-i de vină că nimeni nu dă nimic de bunăvoie?

— Dumnezeu! exclamă Othello, fără să stea pe gânduri nici măcar o clipă.

— Năsosul? întrebă mielul. Cum aşa?

Dar Othello se întorsese înapoi în trecut şi nu-l mai auzea. Era înconjurat de garduri, mereu altele. Şi apoi, fulgi de zăpadă. Prima zăpadă a lui Othello. N-avusese însă timp să se mire, pentru că trebuia să tropăie în urma clovnului şi să încerce să-i fure o batistă din buzunar. Apoi clovnul se împiedicase. Aşa, din senin. Fără să fie nimeni de vină. Copiii cu hainele şi căciulile lor călduroase începuseră să râdă. Şi Othello ştia ce credea clovnul când râdea lumea de el.

Şutul pe care i-l dăduse clovnul când se ridicase iar în picioare nu făcuse parte din spectacol.

— De ce trebuie să muncească oaia de Crăciun? întrebase o voce de copil. Nu e drept!

O femeie râsese.

— Bineînţeles că e drept. Domnul a făcut animalele ca să le slujească oamenilor. Aşa stau lucrurile.

Othello fornăi furios. Aşa stăteau lucrurile. Lângă el fornăi şi mielul, imitându-l puţin batjocoritor în furia sa. Apoi dădu cu obrăznicie din copite şi se îndepărtă ţopăind pe pajişte. Othello privi în jur.

La orizont, cerul se înroşise ca botul unui miel abia născut. Deodată, privind în direcţia satului, Odiello descoperi silueta întunecată a

unei oi. încremeni. Câteva clipe mai târziu, alte câteva oi se profilară pe cerul dimineţii, far printre ele se zărea limpede un om cu o pălărie mare pe cap. Păstorul Gabriel îşi aducea turma pe păşunea lor.

t/l/n *fluture alb, o picătură de lapte care dansa jucăuşă în văzduh, o fărâmă de abur mătăsos îşi luă zborul. Mătasea se făcea din omizi, din turme uriaşe de viermi trecători şi umili. Erau fierţi şi li se fura pielea, în timp ce oile erau tunse. Nu te mai gândeai că purtai pe propria piele suc de viermi sau lână, atâta vreme cât era albă şi-ţi ţinea de cald. Toţi voiau să fie albi ca mieii, şi totuşi nu rezistau, o vopseau şi miroseau urât. Dar goliciunea rămânea, ăsta era secretul, secretul gol-goluţ. Goi în faţa lucrurilor, aşa stau oamenii, la voia lucrurilor, trădaţi de ele şi trădându-le.*

Ce fusese de data asta ? O cazma, nu-i aşa ? O cazma! Amintirea ei îl cutremură. De râs. lotuşi, o urmă de tristeţe i se strecură în copita stângă şi-l cuprinse încet-încet pe de-a-ntregul.

Era o zi frumoasă, iar el se afundă liniştit în verdele ierbii. Peticul alb care zburda prin aer deasupra lui nu avea nici o şansă cu atâta verde. Miresmele pluteau deasupra lui, îl împresurau, iarfluturele se adânci supus în marea de verde. Verdele se întindea până la orizont şi până la cer. Verdele era cântecul nebuniei. Să creşti, să creşti mereu, fără sens sau raţiune, şi să le insufli tuturor creaturilor pofta de a face la fel. Iar ele făceau la fel. Verdele era cea mai frumoasă poruncă din lume.

Domol, aproape fără ca el s-o observe, o altă voce apăruse la orizont: o mică pată roşie îşi revărsa cântul în nebunia lumii, o floare

călătoare de mac, o pală fierbinte de aer venea cu paşi apăsaţi pe drumul de ţară, chibzuită, hotărâtă. Doar un nebun ar fi ignorat mica pată de roşu. Se ridică în picioare fornăind şi se uită atent prin iarba înaltă. Cioara de pe spatele lui porni în zbor.

O femeie cobora pe drum. Faţa îi era acoperită de o pălărie de pai cu boruri largi, care îşi arunca umbrele ascuţite până pe gât. Se vedea însă că era o femeie tânără. Avea un geamantan în mână şi-l ducea cu uşurinţă. Doar o femeie tânără arfi îndrăznit să poarte o rochie de un roşu atât de aprins, roşie ca sângele, de la umeri până la coapse. Răspândea un miros proaspăt şi puternic, amestecat cu izul aspru al pământului şi cu transpiraţia ei sănătoasă. Un miros de care să te îndrăgosteşti.

Tânăra femeie rămase locului. îşi lăsă geamantanul jos, în mijlocul drumului. Nu era o idee bună. Din depărtarea verde putea să apară oricând o maşină şi să-i verse rochia roşie ca sângele pe asfalt. El însuşi mergea prudent pe străzi. Deşerturi pe care umblai, abisuri care înghiţeau orice sunet. Tinerei femei nu părea să-i pese de toate astea. Dar era, bineînţeles, înaltă şi vedea peste întinderea verde. Raţiune şi foc. Iarba avea să i se plece înainte. În jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea înfăşurată o batistă. Se şterse cu ea peste obraji. Apoi privi spre cer, iar el îi zări faţa. Doar pentru o clipă, apoi umbra îi întunecă iar ochii şi chipul până la roşul

rochiei. Se aplecă şi luă ceva din geamantan. O hartă. Era deci o străină, nu se întorcea acasă. Sau puteai să te întorci acasă într-un loc necunoscut? De fapt, puteai oare să te întorci acasă? Aparţinea acestui loc ca stăpână a nesfârşitului verde, asta era clar. Dar ce aveau să spună oamenii palizi ? Oamenii palizi care locuiau în sat şi tocau amintiri ?

Femeia înjură. Tare frumos înjura, ca unul care mână vitele. Apoi izbucni în râs. Ce ciudat era râsul! Strident ca un behăit, fără să fie adresat nimănui. Un sunet nefiresc.

Femeia îşi ridică iar geamantanul cu o mişcare iute, aşa că-ţi dădeai seama că-l lăsase jos nu de oboseală, ci pentru că trebuia să chibzuiască. O femeie chibzuită. Apoi, în mod cu totul surprinzător, părăsi strada.

Cât pe-aici să dea de el prin iarba înaltă. Să iasă de pe asfalt fără săfluture din gene şi fără să-şi dea ochii peste cap! Cei mai mulţi oameni ezită înainte să-şi schimbe drumul. Sunt neîncrezători şi temători, ca şi cum pământul ar fi plin de gropi de care să se împiedice, iar primii paşi îi fac de parcă ar călca prin noroi. Femeia ieşise de pe drum ca o oaie: hotărâtă, urmându-şi cu încredere nasul. îşi urma nasul şi acum, când se îndrepta spre sat isteaţă ca o oaie. Nu se lăsase înşelată de stradă, era o femeie deş-teaptă. Avea să-i facă să joace pe acei oameni palizi după cum voia ea, asta era cert. Acum avea motive de bucurie.

*

Oile trăiseră mereu cu convingerea că Gabriel era un păstor minunat. Măcar după îmbrăcăminte. Gabriel purta şi iarna, şi vara un cojoc din lână de oaie nevopsită. Câteva afirmau chiar că ar fi fost din lână nespălată. Gabriel mirosea pe atât de asemănător cu o oaie pe cât putea un om să-i semene unei oi. Mai ales când vremea era umedă.

În plus, Gabriel ştia cum să-i facă un compliment oii. Nu prin cuvinte, aşa cum obişnuia uneori George (mult prea rar), ci doar privind-o cu ochii lui albaştri, fără să clipească măcar o dată. Un astfel de gest îi încălzea sufletul oii şi-i înmuia genunchii.

Oile îşi puneau multe speranţe în Gabriel.

Până acum nu se întâmplase totuşi mare lucru. Câinii lui Gabriel le adunaseră, iar păstorul le numărase. Totul fără ca nimeni să scoată vreun sunet. Câinii lui Gabriel nu lătrau. Niciodată. Doar se holbau la oi şi asta era de ajuns ca să le furnice teama de lup până în măduvă.

Mai apoi li se păru chiar că nu fuseseră mânate de câini deloc. Un scurt moment de jenă, şi erau deja adunate toate în faţa lui Gabriel, ca aduse de o mână nevăzută. La un semn, câinii dispăruseră.

Gabriel stătuse în faţa rulotei, nemişcat şi tăcut ca un dolmen, şi le privise cu ochii lui albaştri, pe fiecare în parte, una după alta, ca şi cum ar fi vrut să descopere ceva. Apoi îşi înclinase scurt capul în faţa fiecărei oi, aproape imperceptibil.

Cele mai multe oi erau sigure că fusese un gest de recunoaştere. Gabriel le verificase şi

le găsise bune. Era palpitant. Se simţeau puţin mândre, până când Othello le strică buna dispoziţie.

— Ne-a numărat, fornăi el iritat, doar ne-a numărat. Nimic altceva.

Spre deosebire de restul turmei, Othello nu se bucurase că aveau un nou păstor. Stătuse deoparte, iar mintea îi era frământată de gânduri negre.

Un dresor. în ochii lui Othello fierbea o furie mai veche. 11 recunoscuse imediat: aceleaşi gesturi scurte, aceeaşi plictiseală în ochi. Aceeaşi viclenie în spatele unei amabilităţi înşelătoare. Şi acel clovn crud fusese tot un dresor, cu zahăr, înfometare şi un chin lent. Sădise în Othello o furie aprigă, iar Othello era surprins să găsească această furie la fel de proaspătă şi nealinată după atâta vreme.

Dar nu avea să-i cedeze furiei atât de repede. Se schimbase. Se gândi la ziua când învăţase cum să-şi potolească furia şi să aibă răbdare.

Fusese ziua când clovnul nu închisese imediat uşa de la staul. în schimb, se aplecase peste lada de recuzită, cu spatele la Othello. Acesta îşi vârâse înfometat nasul în fân, dar ochii nu i se dezlipiseră nici o clipă de pe spatele clovnului.

Uitase de fân.

îşi coborâse coarnele.

Atunci auzise pentru prima dată vocea. O voce neobişnuit de adâncă şi de blândă, care ascundea multe.

— Fii atent, berbecule negru, îi spunea

vocea din spatele lui, furia ţi-a coborât deja în coarne, te face să vezi roşu în faţa ochilor, şi dacă nu eşti atent, o să te ia pe sus.

Othello nici măcar nu se întorsese.

-— Da, şi? fornăise el. Şi? De ce nu? O merită.

Afară pe fereastră fâlfâise o cioară.

— Nu-i de nasul tău, îl tachinase vocea. împotriva cui crezi să-ţi îndrepţi furia? Doar nu împotriva lui, cel care se hrăneşte cu temeri, cel care stă cu biciul pe voi. împotriva ta ţi-ai îndreptat furia, o furie turbată, şi n-o să-i rezişti odată ce se porneşte.

Othello fornăia.

Cu coarnele plecate, cu ochii aţintiţi la clovn.

Dar nu se avântase.

— Da, şi? mai fornăise el o dată.

Vocea tăcea.

Othello se întorsese. în spatele lui stătea un berbec cu lâna argintie şi coarnele puternice. Un berbec în floarea vârstei. Un berbec-şef: muşchi, tendoane şi graţie sub o blană miţoasă. Ochii lui de culoarea chihlimbarului scăpărau drăcesc în întunericul staulului. Othello îşi îndreptase încurcat privirea într-o parte.

Clovnul reapăruse din lada de recuzită, trântise uşa de la staul şi dispăruse. Lui Othello îi fugise lumea de sub picioare de dezamăgire. Deodată, berbecul străin apăruse lângă el şi-l înghiontise cu nasul. Mirosea ciudat, a multe lucruri pe care Othello nu le înţelegea.

— Ei şi, îi murmurase berbecul cenuşiu la

ureche, acum te simţi plouat? Păi de ce? Dacă ţi-ai fi lăsat frâu liber furiei, şi-ar fi dat seama ce hram porţi, din coarne prin ochi până în inimă. Aşa, habar n-are. Avantajul tău. Tot ce nu ştie e în avantajul tău. *Trebuie să-i găseşti punctele slabe.* Asta-i şmecheria.

Deodată, berbecul păruse amuzat.

Othello zvâcnise din urechi să alunge şirul nesfârşit de cuvinte care începuseră să i se învârtă haotic prin minte în întuneric. Dar berbecul nu-i lăsase timp să-şi revină.

— Uită de furie, repetase el. Gândeşte-te la dâra pe care o lasă melcul în iarbă, gândeşte-te la vremurile care te aşteaptă.

— Dar sunt furios, răspunsese Othello doar ca să spună ceva.

— Atunci luptă! zisese berbecul.

— Cum să lupt, dacă mă ţine mereu închis? exclamase Othello.

Acum, când lucrurile începeau să-l intereseze, berbecul devenise deodată taciturn ca o mamă-oaie prost-dispusă.

— Nu-mi e nimic de ajutor!

— *Dacă gândeşti, te ajută,* îl îndemnase berbecul.

— Gândesc, spusese Othello. Gândesc zi şi noapte.

Nu era întru totul adevărat, noaptea dormea de cele mai multe ori epuizat într-un colţ al staulului. Dar voia să se impună în faţa acelui berbec străin.

— Atunci te gândeşti la ce nu trebuie, îi răspunsese acesta, puţin impresionat.

Othello tăcea.

— Le ce te gândeşti? îl întrebase cenuşiul.

— La fân, recunoscuse Othello abătut.

Cum era de aşteptat, berbecul clătinase dezaprobator din cap.

— Gândeşte-te la sclipirea din blana cârtiţei, la foşnetul vântului prin frunze şi la senzaţia pe care o ai în stomac când o iei gonind la vale pe un povârniş. Gândeşte-te cum miroase drumul care ţi se aşterne înainte, gândeşte-te la libertatea pe care ţi-o suflă vântul în faţă. Dar nu te mai gândi niciodată la fân.

Othello îl privise pe berbecul argintiu. îşi simţea stomacul ciudat şi asta nu pentru că i-ar fi fost foame.

— Dacă vrei să-ţi fie simplu, adăugase el, gândeşte-te la mine.

*

Othello se gândi la el, iar furia se răsuci înapoi în cele patru coarne ale sale, acolo unde trebuia să rămână. Scutură din cap, ca să-şi alunge gândurile de altădată. Oile din turmă încă îl priveau uimite.

— Ne-a numărat, repetă el morocănos, doar ne-a numărat.

Acum, după ce le spusese Othello, începuseră şi ele să-şi dea seama că aşa fusese. Erau dezamăgite. Dar dispoziţia li se îmbunătăţi rapid. Dacă la Gabriel chiar şi număratul era atât de agreabil şi de misterios, atunci ce palpitante trebuiau să fie lucrurile cu adevărat importante, precum umplerea ieslei cu hrană, împrăştiatul paielor sau adusul sfeclei. Sau cititul. Oile fierbeau de nerăbdare să vadă ce avea să le citească

Gabriel.

— Poezii, suspină Cordelia.

Nu ştiau prea bine ce erau poeziile, dar erau cu siguranţă ceva foarte frumos, pentru că Pamelei din romane i se citeau uneori poezii la lumina lunii de către bărbaţi; iar George, care nu avea niciodată o părere prea bună despre Pamela, înceta atunci să înjure şi începea să ofteze.

— Sau ceva despre trifoi! exclamă Mopple plin de speranţă.

— Despre mare, despre cer şi despre curaj, spuse Zora.

— În orice caz, nu despre bolile oilor, adăugă şi Heide. Tu ce spui, Othello?

Othello tăcea.

— O să ne citească tare, tare şi clar, aşa cum se cuvine, zise Sir Ritchfield.

— O să ne explice multe cuvinte noi, behăi Cordelia.

Erau din ce în ce mai curioase. Oare ce avea să le citească Gabriel? Abia aşteptau să vină orele după-amiezii.

— De ce nu le întrebăm pe ele? îşi dădu Cloud cu părerea.

„Ele” erau celelalte oi, turma lui Gabriel. Câinii păstorului le adunaseră la marginea păşunii, iar Gabriel tocmai era ocupat să le împresoare cu un gard de sârmă ghimpată. Oile lui George nu mai ştiau ce să creadă despre asta. În orice caz, pajiştea le era astfel micşorată considerabil.

— Tocmai acolo unde creşte laptele-

cucului, mormăi Maude.

Celelalte nu erau supărate din cauza buruienii ăleia. Le deranja ideea în sine.

Pe de altă parte, se bucurau că oile lui Gabriel nu aveau să alerge aşa, de capul lor, printre ele. Cu picioarele scurte şi trunchiul alungit, cu nasurile lungi şi fără haz, ochii neliniştiţi şi lâna de o culoare palidă, neobişnuită, li se păreau puţin cam ciudate. Plus că miroseau neplăcut. Nu păreau bolnave, dar emanau un iz de nervi şi de apatie. Iar lucrul cel mai neobişnuit la ele era că nu aveau practic lână, ci doar un puf cârlionţat şi des. Şi se vedea că nu fuseseră tunse de curând. De ce avea Gabriel nişte oi atât de nevolnice? La ce erau bune? Gabriel trebuie să fi fost foarte prietenos, dacă se ocupa de nişte oi atât de inutile.

îşi închipuiau ce fericit era acum Gabriel, fiindcă dăduse în sfârşit peste o turmă lânoasă. în scurt timp nu avea să-şi mai poată explica ce găsise la celelalte oi şi avea să le dea. Iar până atunci trebuiau să se împace într-un fel cu ele. Şi cea mai bună cale de împăcare cu oile lui Gabriel era să le ignori. Dar acum începuse să le roadă curiozitatea.

— Eu parcă le-aş întreba ce le citeşte, spuse Maude, dar mă gâdilă nările dacă mă apropii de ele prea mult.

Toate privirile se îndreptară spre Sir Ritchfield. Ca ber- bec-şef, era de datoria lui să ia legătura cu cealaltă turmă. Dar

Ritchfield clătină din cap.

— Răbdare! fornăi el enervat.

Mopple nu se încumeta. Brusc, Othello nu mai părea interesat de problemele literare, iar celelalte oi erau prea mândre ca să discute cu o turmă nedorită.

În cele din urmă, Zora acceptă să meargă ea. Reflectase îndelung sus pe stâncă şi ajunsese la concluzia că mândria, oricât ar fi fost de îndreptăţită, nu trebuia să împiedice o oaie să afle cât mai multe lucruri despre lume. Prinse momentul când Gabriel era ocupat cu un colac de sârmă ghimpată în spatele rulotei şi o luă repede la pas.

Oile lui Gabriel păşteau. Primul lucru care o izbi pe Zora fu cât de aproape stăteau unele de altele, umăr la umăr. Cu siguranţă, nu era prea comod să paşti aşa înghesuit. Nimeni nu-i dădu atenţie Zorei, deşi o simţiseră probabil de mult după miros. Zora se opri la marginea turmei şi aşteptă politicoasă ca cineva să-i vorbească, dar nu se întâmplă nimic. Uneori câte o oaie îşi mai ridica întâmplător capul, uitându-se nervoasă înjur. Dar nimeni nu păru s-o observe pe Zora, de parcă ar fi fost invizibilă. Zora stătu o bună bucată de vreme şi le privi, mai degrabă mirată decât supărată. Apoi îşi pierdu răbdarea şi slobozi spre turma străină un behăit tare şi limpede.

Toate gurile se opriră din păscut. Oile îşi ridicară gâtul. Capetele se întoarseră ca la un semn în direcţia ei. Un şir nesfârşit de ochi apoşi o fixau din priviri. Zora aştepta. Nu-i era deloc frică. Avea cerul, marea şi mai ales stâncile. Zora era obişnuită să se uite într-un

abis. Stătea în faţa lor ca în faţa unei furtuni şi le ţinea piept.

Poate că era un test. O probă de curaj. Ca să mai destindă situaţia, Zora dădu zglobie din urechi şi rupse în joacă vreo câteva fire de iarbă. Dar nu se întâmplă nimic.

La celălalt capăt al turmei, câteva oi îşi coborâră capetele, iar un zgomot monoton de rumegat dădu de ştire că începuseră iar să pască. Totuşi, cei mai mulţi ochi rămaseră în continuare îndreptaţi spre Zora. Trebui să admită că toţi aceşti ochi o nelinişteau. În ei tremura o lumină ca fâşiile de raze care licăreau uneori pe cer în zilele urâte. În astfel de zile, o oaie abia reuşea să-şi păstreze capul limpede.

În scurt timp se lămuri că nu avea la ce să se aştepte din partea celorlalte oi. Absolut deloc. Dacă avea să se întâmple ceva aici, atunci va fi doar datorită ei. Zora aruncă o privire în spate spre propria turmă. Şi aici unele capete erau aţintite în direcţia ei. Un moment i se păru Zorei că propriile oi o priveau şi ele la fel de ciudat. Observă apoi că se înşelase. Sir Ritchfield se cocoţase pe colină şi părea sobru şi atent. Cloud, Maude, Lane şi Cordelia se lipiseră una de alta, numai ochi şi urechi. La câţiva paşi în faţa lor se afla Mopple, care îşi mijea şi el ochii spre ea. Zora ştia că la o asemenea depărtare Mopple nu mai vedea prea multe din ea, doar o pată albă cu negru. Era emoţionată. Şi deodată nu i se mai păru deloc greu să discute cu oile astea străine.

— Buna ziua, începu ea.

Se hotărâse să încerce cu ceva uşor.

— Vă place iarba aici? le întrebă ea.

îşi dădu seama prea târziu că celorlalte oi s-ar putea să li se pară o răutate ceea ce spusese, o aluzie la faptul că se năpustiseră aici la mâncarea altora. Despre asta puteau discuta şi mai târziu, când atmosfera avea să se mai destindă.

— Nici vremea nu e rea, continuă Zora.

Era greu s-o dai în bară când abordai subiectul ăsta. Cerul era cenuşiu şi cald, aerul umed şi răcoros, iar păşunea răspândea miresme care de care mai îmbietoare.

Oile străine tăceau mâlc. Câteva dintre capetele care se apucaseră între timp de păscut se ridicară iar. Şi mai mulţi ochi apoşi erau aţintiţi spre Zora. Poate că erau doar nişte oi mai profunde. Poate că nu le plăcea să vorbească despre mărunţişuri. Cine ştie ce lucruri importante le citise deja Gabriel?

— Am putea să vorbim despre cum poţi să ajungi în cer, le propuse Zora.

Oile lui Gabriel nu scoaseră nici un sunet.

— Cumva tot e posibil, adăugă Zora. Până la urmă, vedem cu toate oile-nori. Dar cum? Oare există vreun loc pe unde te poţi căţăra pur şi simplu la cer? Sau trebuie doar să paşti mai departe prin aer?

Zora le privi curioasă pe celelalte. Nimic. Ba da, o uşoară schimbare. Zorei i se părea acum că sticlirile iritate din ochii apoşi ai oilor se înteţiseră.

Zora îşi pierdu răbdarea.

— Mi-e indiferent ce credeţi. Ca să fiu sinceră, sunt convinsă că are legătură cu felul

cum îţi depăşeşti teama de abis. Dar nu de-asta am venit aici.

Se hotărî să le vorbească deschis.

— E vorba de Gabriel. E păstorul vostru de mult timp. Am vrea să ştim ce vă citeşte.

Oile se holbau mute la ea. Oare nu înţelegeau? Imposibil. O oaie nu putea să fie atât de proastă. Zora fornăi.

— Păstorul! Ce nu înţelegeţi? Gabriel! Gabriel!

îşi întoarse capul în direcţia lui şi văzu că acesta aproape terminase de pregătit cel de-al doilea colac de sârmă ghimpată.

Era timpul să dispară.

îşi mută iar ochii spre turma lui Gabriel şi constată că tot nu se schimbase nimic. Gata, era de ajuns!

Chiar în faţa Zorei, la doar câţiva metri depărtare, apăru un berbec străin. Zora îi aruncă o ultimă privire furioasă – şi se opri. Oare stătuse acolo tot timpul? Zora nu-şi mai amintea. Apoi observă că oile astea străine nu erau deloc atât de mici cum i se păruseră. Aveau într-adevăr picioarele cam scurte, însă erau mai mari şi mai masive. Berbecul din faţa ei îi făcea o impresie puternică. Ceva îi amintea Zorei de măcelar. Şi nu-i plăcea deloc. Voise să spună ceva acid şi dispreţuitor la plecare, dar acum i se părea mai indicat să dispară cât mai repede. Berbecul o privi şi Zora avu deodată impresia că sclipirile ciudate din ochii lui se stinseseră. Pentru prima dată, simţi că cineva îi dădea atenţie. Berbecul clătină încetişor, aproape imperceptibil, din cap.

Zora se întoarse şi o porni întins spre stânca ei.

*

Către prânz, Gabriel terminase deja gardul. Se aşează pe treptele rulotei, acolo unde altădată stătuse mereu George, şi-şi aprinse o pipă. Oile traseră pe nări rotocoalele fine de tutun. Mirosea neobişnuit, misterios. în spatele vălului de fum se ascundea adevăratul Gabriel, într-un loc unde nici o oaie nu putea să-l adulmece. Până şi Maude trebui să admită că n-ar fi putut spune prea multe despre Gabriel, îmbrăcat în blana lui de oaie şi împresurat de mirosul de tutun.

Prânzul era tihnit cum nu mai fusese de mult. Cu siguranţă şi datorită soarelui de un galben blând, pitit pe jumătate după nişte nori. Marea se întindea la nesfârşit, albastră şi calmă, iar insectele zumzăiau prin tufişuri. Dar cea mai importantă era mulţumirea că un păstor atât de iscusit şedea acum pe treptele rulotei. Şi bucuria la gândul că Gabriel avea să le citească în orele amurgului.

Deodată, un om goni nebuneşte cu bicicleta spre ele şi pacea oilor dispăru într-o clipită. Oile nu aveau încredere în biciclişti. Preventiv, se retraseră iute pe colină. Dar omul de pe bicicletă nici nu le luă în seamă şi se îndreptă direct spre Gabriel.

Aflându-se acum la o distanţă sigură, oile se mai liniştiră întru câtva şi ciuliră urechile spre rulotă. Omul se dădu jos de pe bicicletă şi se aşeză drept în faţa lui Gabriel. Acum îl recunoscură. Era acelaşi bărbat care venise cu Lilly, cu Ham şi cu Gabriel, ca să vadă

primii cadavrul lui George, acelaşi slăbănog înalt care îşi lipise nasul de fereastra rulotei în noaptea trecută: Josh. Mirosea a săpun şi a picioare nespălate. Mopple se ascunse în spatele dolmenului, aruncând priviri furişe şi temătoare printre pietre.

Oile curajoase, precum Othello, Cloud şi Zora, tropăiră curioase mai aproape.

— Josh, se auzi spunând Gabriel, fără să scoată pipa din gură.

Ochii săi albaştri îl fixau pe slăbănog. Oile ştiau cum trebuia să se simtă acum lunganul. Cu o expresie măgulită pe chip şi genunchii înmuiaţi.

Slăbănogul scotoci nervos în buzunarul de la haină. Găsi o cheie şi i-o întinse respectuos lui Gabriel.

— De la Kate. Până l-a urmă a găsit-o. Intr-o cutie cu biscuiţi de ovăz. închipuie-ţi! Biscuiţi de ovăz!

începu să râdă. Oile înţeleseră acum de ce era aşa nervos. Probabil că mâncase toţi biscuiţii cu ovăz.

— Kate crede că trebuie să fie pe undeva prin rulotă, zise el. în casă sigur nu e.

— Bine, răspunse Gabriel.

Luă cheia şi o aruncă nepăsător pe treaptă lângă el.

— Gabriel? zise slăbănogul.

Tăcere. O coţofană zbură curioasă peste acoperişul rulotei.

— Ge se întâmplă dacă nu găsim nimic?

— Atâta timp cât nici altcineva nu găseşte nimic..., spuse Gabriel.

Ochii lui albaştri căutau marea la fel de

albastră. Nori de fum îi ieşeau din gură.

— Gabriel, ştii ce se spune?

Gabriel arăta ca şi cum n-ar fi ştiut şi nici n-ar fi avut chef să afle. Totuşi, slăbănogul vorbi mai departe.

— Se spune că nu e-n rulotă. Că totul e trecut în testament

— Dacă-i aşa, atunci o să aflăm duminică, spuse Gabriel.

Slăbănogul scoase un zgomot scurt, nervos. Apoi îşi trase capul între umeri şi se întoarse la bicicletă. Când ajunse cam la trei paşi, Gabriel îl chemă înapoi.

— Hei, Josh!

— Gabriel?

— S-au petrecut destule prostii pe-aici, da? Ar trebui să ai grijă să nu se mai repete.

— Prostii? Cum adică?

Josh părea înspăimântat.

— De exemplu, plimbările nocturne la rulota lui George. Ce vrea să însemne asta? Reuşiţi doar să speriaţi oile.

Cloud era mişcată. Chiar şi acum, Gabriel se gândea la ele.

Josh nu părea să aibă chef să discute despre noaptea trecută.

— Da’ ce fel de oi sunt astea? întrebă el.

Cârciumarul se uită aspru la oile lui Gabriel şi vorbi repede:

— Oricum, arată destul de ciudat. Nici n-am mai văzut oi ca astea până acum.

— E o rasă nouă de came, spuse Gabriel

din colţul gurii.

îl privi pe Josh cu ochii lui albaştri. Cârciumarul nu se mai simţi în stare să rostească nici un cuvânt. Tăcură o vreme.

Josh oftă.

— Afli tot, nu?

Gabriel mormăi ceva în velşa lui şi oile se întrebară dacă nu cumva avea o a doua limbă în gură.

— N-a mers altfel, se văicări Josh. Tom şi Harry s-ar fi dus oricum, idioţii. Să găsească iarba, să evite scandalul, să nu dăuneze turismului, mereu aceeaşi placă. Ca şi cum despre *asta* ar fi vorba... Habar n-au. Aşa că m-am gândit c-ar fi bine să fiu şi eu cu ei, înţelegi? Le-am dat o cheie falsă, ca să nu aducă nici o unealtă şi să fiu sigur că nu intră înăuntru.

Gabriel dădu din cap plin de înţelegere. Josh răsuflă vizibil uşurat. Deodată, i se păru că-i venea mult mai uşor să vorbească.

— Dar ştii ce? N-am fost singuri. Mai era cineva. Un străin. Unul dintre ăia cu drogurile, dacă mă-ntrebi. Aşa că are legătură şi cu treaba asta. Dac-o găsesc *ei* înaintea noastră...

O coţofană trecu iar în zbor deasupra lui Gabriel şi a lui Josh. Nu s-ar fi putut spune cu siguranţă dacă era aceeaşi. Descrise un cerc elegant şi ateriză croncănind pe acoperişul rulotei.

— N-o s-o găsească, îl asigură Gabriel. Habar n-au de casetă. Le pasă doar de marfa lor şi-atât. în plus, acum suni eu aici. Tu ar

trebui să ai grijă la cârciumă şi să-i mai liniş-teşti puţin pe oameni.

Josh îl aprobă plin de entuziasm. Oile îl înţelegeau bine. Era pur şi simplu o bucurie să-i faci pe plac lui Gabriel.

— Gabriel?

Josh dădu iar să plece, dar se mai întoarse o dată.

Gabriel îşi mută pipa din colţul drept al gurii în cel stâng şi-l privi întrebător pe celălalt.

— Ţi-ai aranjat la fix aici.

Josh făcu un gest larg, care îl cuprinse pe Gabriel, rulota, oile şi întreaga păşune.

Gabriel dădu din cap.

— Oile trebuie supravegheate puţin, măcar până apare testamentul. Cei de la administraţie chiar mi-au fost recunoscători. Protecţia animalelor, regulile de igienă, tot balamucul. În plus, mai economisesc din mâncare pentru ale mele.

Un zâmbet cuceritor îi lumină faţa.

— Şi, bineînţeles, pot să stau aici cât vreau, adăugă el, ciocănind cu mâna în treptele rulotei.

Josh zâmbi uşurat. îşi luă rămas-bun, se avântă pe bicicletă şi o luă zdrăngănind spre sat.

De îndată ce Josh dispăru după o cotitură a drumului, mâna arămie a lui Gabriel coborî pe treapta rulotei. Dar Gabriel pipăi în zadar. Cheia nu mai era acolo. Strălucea şi zornăia sus pe acoperiş, în ciocul coţofenei.

*

în grija lui Gabriel, oile deveniseră mai

ambiţioase ca oricând. Păşteau conştiincioase, mergând cu paşi mari şi regulaţi, îşi arcuiau graţios gâtul în jos, deveniseră „animale cu randament bun la îngrăşare” şi rumegau cu plăcere până şi ierburile uscate, mai puţin gustoase. Chiar şi atunci când se odihneau în umbra vechii şuri, îşi ţineau capetele drepte şi-l cercetau pe Gabriel cu coada ochiului. Gabriel nu le studia deloc. Ţopăia ca un miel tânăr şi neastâmpărat după o coţofană, din tufiş în copac, din copac într-un arbust, pe păşune, în lung şi-n lat...

— *lĂ/e* exemplu, Glendalough, spuse străina. Se retrage câte-un sfânt de-ăsta în pustie şi cum află oamenii, abia dacă mai poate scăpa de pelerini. Cel mai mare loc de pelerinaj din Evul Mediu, şi pentru ce? Oamenii sunt ca o turmă, se iau unii după alţii. Trebuie doar să-i laşi să creadă că toată lumea vine aici, şi dacă ajung să creadă asta, atunci sigur vine toată lumea. Simplu.

Muşcă dintr-un fursec şi zâmbi. Rochia îi era roşie ca fragii.

în faţa ei era aşezat un coş întreg cu fursecuri, acoperii cu un şerveţel, ca să nu intre muştele, dar oile le adulmecară. Femeia înmuie fursecul mai întâi în frişcă, apoi într-un gem roşu. Dintr-un ceainic îşi turnă ceai într-o ceş- cuţă de plastic, aruncă două cubuleţe de zahăr brun şi mai turnă nişte frişcă. Fursecuri, gem, ceai, zahăr şi frişcă, toate aşezate ordonat pe o pătură uriaşă în carouri colorate. în plus, mai erau înşirate acolo o sticlă cu suc de portocale, caşcaval, nişte prăjiturele pentru ceai, pâine prăjită, un bor- cănaş cu maioneză şi o salată de roşii cu pătrunjel. Pătura ca atare acoperea doar o mică porţiune din pajiştea oilor, aproape de stânci, acolo unde, din fericire, ierburile mai interesante fuseseră mâncate deja. Culorile tari le întărâtau pe oi, care oricum erau deja enervate: Gabriel plecase şi le lăsase singure, după ce umblase aiurea pe păşune după o coţofană.

Miresme nebănuite pluteau deasupra

păşunii şi le seduceau nările. Oile rămăseseră la o distanţă sigură, dar priveau cu o poftă nebună coşul cu fursecuri şi salata de roşii.

La un capăt al păturii şedea Beth cea blândă, un morman negru de sfială, cu încheieturile mâinilor fine şi o coafură îngrijită, străduindu-se să ocupe cât mai puţin loc cu rochia ei înfoiată. Nu mânca nimic, dar uneori îşi ducea mâinile la piept şi le strângea în jurul unui obiect mic şi lucios. De fiecare dată când făcea asta, borcănelul cu maioneză se clătina.

— Credinţa, suspină ea acum, credinţa nu e niciodată ceva simplu. Nu propria credinţă. Credinţa altora – dimpotrivă.

Străina râse. Un al doilea fursec primi botezul în frişcă.

— Dar luaţi şi dumneavoastră, spuse ea.

Beth clătină din cap fără să rostească o vorbă. Ochii îi rătăciră spre dolmen.

— Ar trebui să mâncaţi, zise femeia, e bun. Văd că nici în rest nu prea mâncaţi, adăugă ea, privind braţele slăbă- noage şi păroase ale lui Beth.

— Da, răspunse Beth cu o voce hotărâtă, nici în rest nu prea mănânc. Locuiesc lângă un *take-away.* Când vezi în fiecare zi cum oamenii se îmbuibă fără cap, în loc să aibă grijă de sufletul lor, îţi piere pofta de mâncare.

Femeia nu păru impresionată şi muşcă pofticioasă din fursec.

— Ştiţi ce e într-adevăr ciudat? continuă ea, stâlcind cuvintele pentru că nu terminase de mestecat. Ştiţi cum ajunge lumea să

creadă că toţi vin aici? Trebuie să-i convingi că locul e pustiu. *Asta* îi convinge. Toată lumea caută singurătatea. Dacă un loc e pustiu, atunci vin toţi să se bucure de el.

Beth privea ţintă înainte. Borcănaşul cu maioneză se clătina. Maude reflectă cât de neplăcut mirosea Beth. Iute şi dulceag. Mirosea a foamete. Mirosea a moarte timpurie. Ii strica lui Maude aromele seducătoare care se ridicau de pe pătura colorată.

— Totuşi, nu înţeleg de ce vă faceţi griji.

Pe femeia în roşu nu părea s-o deranjeze că Beth mirosea urât şi tăcea.

— Aici e un loc de vis. Orice om s-ar simţi bine aici.

— Eu nu, spuse Beth. De fapt, nimeni din Glennkill nu s-ar simţi bine aici. S-au întâmplat lucruri îngrozitoare. N-ar trebui să spun asta, doar am interesul să vă conving. Şi totuşi, o spun. Nu mă mai las intimidată. Domnul e cu mine.

— Lucruri îngrozitoare? întrebă femeia liniştită. Cu atât mai bine. Oamenilor le plac lucrurile îngrozitoare. A fost torturat un creştin de către păgâni? Minunat! Un păgân a fost aruncat de creştini în mare? Şi mai bine! Când e vorba de fărădelegi, nimic nu e mai căutat în turism.

Femeia în roşu se descurca bine cu vorbele. Cordelia o asculta plină de admiraţie. Străina era plină de poveşti.

Beth sughiţă. Se auzi ca un chicotit înfundat, dar cine privea chipul lui Beth îşi dădea seama că fusese un sughiţ ascuns cu

disperare.

Femeia observă şi deveni serioasă.

— A, vă referiţi la crimă? Mă scuzaţi, n-am ştiut că aici s-a petrecut.

Puse fursecul din care muşcase înapoi pe pătură.

— Aici s-a întâmplat, spuse Beth cu o voce de mormânt. Borcănelul cu maioneză se clătină din nou.

— Era rudă cu dumneavoastră? Prieten?

Vocea femeii în roşu era acum caldă.

Beth se scuturã.

— N-a fost rudă. Şi cu siguranţă nici prieten. Ar fi râs la gândul ăsta. A râs mereu de mine. Dar am fost împreună la şcoală, la şcoala primară de aici, din sat. A fost o moarte îngrozitoare, o moarte păgână.

— Am citit în ziar despre ea, spuse cealaltă gânditoare. Ucis cu o cazma. N-a fost prea frumos. Totuşi, nu trebuie să vă îngrijoraţi în legătură cu turiştii. Deşi bineînţeles că ar prinde bine o arestare. Există deja vreun suspect?

Femeia se întinse după salata de roşii. Un oftat surd străbătu turma de oi. Salata de roşii le interesa cel mai mult de pe toată pătura. în adâncul sufletului, speraseră că femeia avea să se îndoape cu fursecuri şi să nu se mai atingă de salată. Acum lucrurile stăteau prost.

— Unii spun că ar fi vorba de bani, de droguri sau de alte lucruri şi mai rele, zise Beth şi se înroşi. Dar nu ăsta e cel mai grav lucru. Cel mai grav e că aici în Glennkill

circulă în libertate un om...

Vocea îi deveni atât de piţigăiată, încât nu mai părea deloc a ei. Oile se strânseră aproape una de alta şi dădură nervoase din urechi.

— Din afară e un om ca toţi ceilalţi, dar înăuntru e un animal sălbatic, măcinat de o cumplită boală a sufletului, de o mare lipsă de credinţă, de o disperare...

Beth fixă ochii străinei, iar cealaltă îi susţinu privirea fără teamă pentru câteva clipe. Apoi înfipse furculiţa în castronul cu salată şi ridică o roşie mică, întreagă. Oile făcură ochii cât cepele. Nu mai văzuseră până acum roşii atât de mici. Chiar şi roşiile cele mai amărâte din grădina lui George (care nu prea avusese niciodată succes cu roşiile) erau uriaşe în comparaţie cu roşioara asta. Dar mirosea la fel ca una mare. Mirosea – şi apoi dispăru cu o repeziciune înfricoşătoare între dinţii strălucitori ai femeii îmbrăcate în roşu.

Acum, că Beth se pusese pe vorbit, nu mai era chip s-o opreşti.

— Vedeţi dumneavoastră, nu-i o crimă practică. Nu din cele cum vezi la televizor. Unde e vorba de bani sau de putere. M-am gândit mult la asta. Eu aşa simt, pur şi simplu. împart cărţuliile astea, ştiţi, nişte texte minunate despre Bunavestire, şi dacă faci asta suficient de mult timp, începi să-i cunoşti pe oameni. Puteţi să râdeţi de mine, dar îi simt.

Vocea lui Beth, care devenise de

nerecunoscut, tremura. Mâna femeii, care tocmai ducea la gură o furculiţă încărcată cu *două* roşii micuţe, nu tremura deloc.

— Aş putea să vă povestesc nişte lucruri... Asta e o crimă la care e vorba despre suflet, atâta măcar pot să spun. Despre vină. Cine a făcut aşa ceva ştia ce e bine şi ce nu, dar n-a avut puterea să facă binele. Şi ăsta e lucrul îngrozitor, să nu ai puterea să faci ce e bine – atât de îngrozitor, că ai vrea să-ţi retezi propria slăbiciune cu cuţitul. Cu cuţitul... Dar slăbiciunea rămâne, iar la un moment dat nu mai vezi nici o altă ieşire decât să distrugi ceea ce e mai puternic decât tine. Să distrugi ce nu poţi să atingi – ăsta e cel mai rău păcat al omului. Doamne-ajută!

Beth vorbise uitându-se spre cer, cu capul ridicat, ca şi cum ar fi uitat complet de femeia în roşu. Dar acum cele două se priviră din nou. Ochii femeii se îngustaseră şi o furculiţă cu alte două roşioare plutea uitată în faţa buzelor ei aprinse. Ochii lui Beth erau rotunzi şi larg deschişi precum ochii copiilor. Zâmbi tristă. Oile uitară pentru o clipă de roşii. N-o mai văzuseră niciodată pe Beth zâmbind. Era drăguţă. În orice caz, îi stătea bine.

— Cred că vi se pare ciudat. Eu îi simt pe oameni, doar v-am spus.

Femeia în roşu clătină din cap. Vru să spună ceva, dar Beth i-o luă înainte. Era ceva cu totul neobişnuit ca Beth să nu lase pe cineva să vorbească.

— Vedeţi dumneavoastră, am vorbit cu poliţia. Apropo, am fost singura. Inchipuiţi-vă: un sat întreg şi eu sunt singura care întreabă.

O să murim cu toţii aici sufocaţi de tăcere.

Beth inspiră adânc.

— Poliţia, deci. Cei de-acolo spun că George a fost mai întâi otrăvit. A adormit liniştit. Abia *apoi* a fost lovit cu cazmaua. După ce murise, înţelegeţi? Şi te întrebi de ce, iar poliţia din oraş probabil că nu-şi bate prea mult capul cu asta. Dar eu am mers cu cărţuliile mele din uşă-n uşă ani întregi. Ştiu ce păgâni sunt de fapt oamenii ăştia de-aici.

Două buze roşii se închiseră, înghiţind două roşii la fel de aprinse.

— Ştiţi, circulă o veche superstiţie. Când a murit cineva, n-ai voie să te apropii de persoana respectiva în prima oră. Se spune că acolo stau de pază câinii diavolului, ca să înghită sufletul mortului. Iar sufletul lui George aparţinea diavolului! Vă puteţi închipui ce groază trebuie să fi simţit acest om pierdut, venit lângă cadavru cu cazmaua? Cât i-a trebuit ca să-şi învingă groaza? Dumneavoastră spuneţi că pentru turism crima nu are nici o importanţă. Dar eu simt că Glennkill o să poată trăi iar abia după ce oaia asta neagră o să plece din turma noastră.

Beth se ridică brusc, cu o mişcare surprinzător de elastică. Othello se uită urât la ea. Pe două picioare, Beth îşi pierdu repede bruma de eleganţă.

— Dacă aveţi întrebări, despre turism, vreau să spun, treceţi vă rog pe la casa parohială... Zilnic de la zece la douăsprezece,

miercurea de la nouă.

Vru să se întoarcă, dar cealaltă o prinse cu blândeţe de mânecă. Ochii îi erau la fel de îngustaţi.

— Şi dacă am întrebări despre George? îi şopti ea lui Beth.

O voce adâncă. Gravă şi frumoasă. O voce de povestitor.

Beth înmărmuri. Ochii ei căutară iar albastrul imaculat al cerului. Când îşi coborî în cele din urmă privirea spre femeia în roşu, urma unui zâmbet îi stăruia pe buze.

— Atunci, murmură ea, veniţi diseară la mine. Casa albastră de vizavi de biserică. În faţă e un *take-away.* Eu locuiesc în spate.

Beth se întoarse şi în scurt timp nu se mai văzu decât o siluetă neagră care se micşora din ce în ce mai mult pe cerul după-amiezii. Străina privi în urma ei nemişcată. În castronul cu salată odihnea uitată o ultimă roşie.

*

Othello se alesese cu ultima roşie. Stătea gânditor acolo, privind cum dispărea iar, rând pe rând, în coş tot ce mai era de mâncat. Apoi femeia în roşu se îndepărtă, păşind îngândurată pe lângă stânci în direcţia satului. Acum Othello era înconjurat de chipuri de oi care mai de care mai invidioase. De unde ştia el mereu ce era de făcut? Cine-l învăţase să se descurce aşa de bine cu oamenii? Să se aşeze pur şi simplu în faţa

femeii, nu cu insistenţă, dar nici cu timiditate, tocmai în momentul când aceasta voia să pună la loc castronul de salată? Femeia începuse să râdă cu glasul ei bun şi grav ca al lui George, dându-i castronul lui Othello. Iar Othello se delectase fără grabă cu ultima roşioară.

Acum domnea proasta dispoziţie. Nimeni n-ar fi îndrăznit ce îndrăznise Othello, mai ales că fusese vorba şi de o femeie complet străină, dar nici o oaie nu era împăcată cu gândul că el primise roşia. Doar Miss Maple cugeta la altceva. Păştea atât de adâncită în gânduri, că la un moment dat trecu neatentă chiar şi pe lângă o tufă falnică de trifoi. După asta îţi dădeai seama cât de preocupată era.

— Nu-i proastă, murmură Miss Maple, mai mult pentru sine, Beth nu-i proastă. Se gândeşte prea mult la suflete şi prea puţin la oameni, dar nu-i proastă deloc.

— Nici femeia în roşu nu-i proastă, spuse Othello, puţin cam mândru.

— O, nu, îl aprobă Miss Maple. Femeia în roşu nu-i proastă deloc.

— Nu m-aş fi gândit că George are un copil, interveni Maude. Doar aţi mirosit şi voi, nu?

Câteva oi se adunaseră atrase de dialogul interesant care se înfiripase între Maple, Othello şi Maude. Dădură din cap. Mirosul de familie. Transpiraţia, pielea şi părul. Era, fără îndoială, fata lui George.

— însă nu ştim ce-nseamnă asta, constată

Cordelia.

Era adevărat. Pentru oi nu conta cine era tatăl. Dar cine putea spune cât de important era pentru oameni? în romanele cu Pamela exista un tată care îşi ţinea fiica închisă, ca să nu fugă cu un baron.

— Dar Pamela cu merele nu-i în nici un caz mama ei, zise Cloud.

Se uitară iar dezorientate una la alta. Ce putea să însemne asta? Avea vreo însemnătate?

— A spus ceva important, continuă Miss Maple. E la fel ca George, spune lucrurile importante astfel încât să le înţeleagă şi o oaie. A spus că oamenii sunt ca o turmă, se iau unii după alţii. Mi se pare c-a nimerit-o.

Miss Maple uitase acum cu totul de păscut şi tropăia concentrată încoace şi încolo.

— Locuiesc cu toţii în acelaşi loc, în sat. Vin împreună să vadă cazmaua. Se iau unii după alţii. Dar de ce...

Miss Maple se opri locului.

— De ce ni se pare aşa de neobişnuit? De ce n-am priceput până acum că oamenii se iau unii după alţii? Răspunsul e simplu.

Miss Maple cercetă oile din jur. Se vedea pe feţele lor că răspunsul nu era destul de simplu. Dar tocmai când voia să-şi continue gândul, Sir Ritchfield începu să behăie agitat.

— A părăsit turma! George a părăsit turma!

Câteva oi behăiră nervoase, iar Miss Maple dădu din cap aprobator.

— Da, spuse ea, probabil că George a

părăsit turma. N-a fost niciodată împreună cu turma de oameni. Sau poate că a fost gonit din turmă. Era mereu supărat pe oamenii din sat, toate ştim asta. Era supărat pentru că fusese gonit? Sau era supărat pe ei dinainte şi de asta a părăsit turma? Se poate să fi rămas singurul neprotejat, pentru că a părăsit turma. S-ar putea chiar ca moartea să fie o *pedeapsă* pentru că a părăsit turma.

Oile tăceau înfiorate. Li se părea îngrozitor că păstorul lor părăsise turma.

— Dar câinii diavolului? şopti Cordelia. Pe asta n-a mai meritat-o.

Lane se cutremură.

— Trebuie să fie nişte câini înfiorători, dacă şi oamenii se tem de ei. Poate că spiritul-lup era de fapt un câine al diavolului.

Gândul la spiritul-lup le dădu fiori reci pe şira spinării, în ciuda vremii însorite, tocmai bună de păscut. Instinctiv, se strânseră mai aproape una de alta. Cloud începu să behăie înfricoşată.

Numai Maude se strâmbă batjocoritor.

— Câinii diavolului nu pot să fie prea *mari,* dacă te gândeşti cât de mici sunt sufletele oamenilor: abia ajung până la genunchiul unei oi – cel mult – aşa cred. Aşa că e suficient un câine destul de mic.

Oile se gândiră la cel mai mic câine pe care-l văzuseră vreodată. Fusese cam cât o sfeclă mai mare, cu blana aurie şi nasul cârn, şi lătrase la oi din braţele unei turiste. Oare *aşa* arătau câinii diavolului? Sau spiritul-lup?

Oile se liniştiră. Nu aveau a se teme de astfel de câini.

Miss Maple clătină nerăbdătoare din cap.

— Dar oamenii *cred* că au suflete mari, spuse ea. Beth avea dreptate. Oamenii îşi închipuie, probabil, câinii diavolului mari şi înspăimântători. Cum se explică în cazul ăsta că nu le-a fost frică să înfigă cazmaua în George?

Oile se gândiră în zadar.

Maple cugetă mai departe:

— Acum ştim de ce n-a auzit nimeni ţipetele lui George: pentru că n-a ţipat. Pentru că era deja mort când au înfipt cazmaua în el. De aici şi expresia liniştită de pe chipul lui. De aceea a fost atât de puţin sânge pe câmpie.

Oile rămaseră cu gura căscată. Acum că le spunea Miss Maple, lucrurile erau clare ca o baltă curată.

Miss Maple dădu din urechi ca să alunge câteva muşte mai insistente.

— Dar asta tot nu explică nimic. Doar ridică noi întrebări. Până acum, am pornit mereu de la faptul că George a fost omorât cu cazmaua. De ce s-o mai înfigă cineva în el, dacă era deja mort?

Turma tăcu încurcată. Cum să ştie o oaie răspunsul la o întrebare atât de grea? Miss Maple nu păru însă deloc descurajată şi tropăi iar vioaie încolo şi încoace.

— Acum se deschid noi posibilităţi. Poate că avem doi criminali diferiţi, unul care l-a otrăvit pe George şi un altul care *a crezul* că-l

omoară cu cazmaua. Sau cazmaua era acolo ca să ascundă adevărata crimă. Dar pentru mine – Miss Maple făcu o pauză şi rupse câteva fire de margarete, – cazmaua pare o prostie. Ca şi cum atât i-a dus capul pe câţiva miei. Poate că ucigaşul a avut curajul să se folosească de cazma doar pentru că nu era *singur.*

*

Mai târziu, după ce celelalte oi se răspândiră deja care încotro pe păşune, mielul născut iarna, care nu primise încă un nume, era tot acolo, de parcă prinsese rădăcini în locul unde discutaseră oile. Auzise tot, afundat în lâna moale a lui Cloud. La început stătuse lângă ea doar pentru că-i era cald. Dar apoi ascultase din ce în ce mai interesat. Şi-l apucase tremuratul, pierdut în lâna lui Cloud. îşi dorise să aibă curaj, mult curaj, suficient ca să mai poată vorbi şi a doua oară în faţa acelor oi bătrâne şi înţelepte. Dar oare l-ar fi crezut? L-ar fi ascultat măcar? în cele din urmă, nu se mai încumetase.

Ar fi vrut să le spună că greşeau. Că Miss Maple, cea mai deşteaptă oaie din întregul Glennkill şi poate chiar din lume, făcuse o greşeală îngrozitoare.

Pentru că spiritul-lup nu avea blana aurie. Spiritul-lup era înfiorător, lăţos şi cenuşiu. Mielul ştia că spiritul-lup nu trebuia neglijat şi nici luat în derâdere. Spiritul-lup continua să vâneze pe colinele sălbatice de dincolo de păşune. Seara, când luna era deja sus, cerul

nu se întunecase de tot şi toate lucrurile îşi răspândeau mirosurile adevărate, îl simţeai. Aşa cum simţeai întunericul chiar dacă ţineai ochii închişi. Era greşit să te lupţi cu spiritul-lup doar în gânduri, când el hălăduia pe undeva pe-acolo. Mielul se gândi la felul cum spiritul-lup îşi întinsese aripile negre la dolmen şi-i auzi pentru a doua oară ţipătul răguşit.

în jurul lui, celelalte oi păşteau liniştite.

*

Totuşi, cine privea mai atent ar fi observat că seninătatea care domnea pe pajişte era înşelătoare. încet, dar sigur, un grup de oi mai îndrăzneţe se adunară în spatele rulotei, acolo unde Ritchfield nu avea cum să le vadă.

Iar oile astea se gândeau să părăsească turma.

Miss Maple le instigase.

Ţinea cu tot dinadinsul să se strecoare noaptea în sat şi să tragă cu urechea la dialogul dintre Beth şi femeia în roşu. Dar să se ducă acolo încă o dată singură – la asta nu se mai încumeta. Aşa că le strânsese aici pe cele mai curajoase oi din turmă, Zora, Othello, Lane, pentru că puteau să gândească practic ca nici o altă oaie, Cloud, pentru că păşteau mereu împreună, şi Mopple, oaia cu o memorie de elefant.

Până acum, propunerea ei nu fusese întâmpinată cu prea mult entuziasm.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma! behăi Cloud.

Şi cu asta i se păru că spusese totul.

— Dar nu părăsim turma, le explică Maple. Dacă pleacă *o singură* oaie, atunci părăseşte turma. Aici am greşit. N-o să mai fac asta. Nici o oaie nu rezistă singură, zise Maple şi se scutură. Dar dacă e vorba de mai multe oi, două sau trei, atunci n-au cum să părăsească turma. Pentru că formează ele deja o mică turmă!

Le privi triumfătoare pe celelalte.

— Atunci putem să mergem toate, behăi Cloud. Dacă merge toată lumea, atunci merg şi eu!

Ochii îi străluciră plini de curaj.

Maple clătină din cap.

— Nu putem să mergem toate. Ar bate la ochi. Toată grădina lui Beth ar fi atunci plină de oi – asta dacă Beth ar avea grădină. Ar intra la bănuieli.

Avea dreptate.

— Trebuie să fie doar câteva oi, continuă Miss Maple. Atunci pot să se ascundă în tufişuri şi la umbra copacilor, iar dacă le vede cineva, o să creadă că s-au rătăcit. Doar mergem până la casa lui Beth, ascultăm ce e de ascultat şi ne întoarcem. E simplu.

— Şi unde-i casa lui Beth? întrebă Zora. Ar putea fi oriunde.

— E lângă *take-away.* În faţa bisericii. Şi e albastră, adăugă Miss Maple.

— Dar cum o să găsim *take-away-uY?* Sau biserica? Nici măcar nu ştim ce e, oftă Lane.

Oile tăcură dezorientate, puţin dezamăgite, dar şi uşurate că nu mai trebuia să plece nimeni în expediţia aceea periculoasă. După pauza cuvenită, aveau să se

dedice iar păscutului.

Până când se trezi tocmai Mopple the Whale să deschidă gura.

— La *take-away* au cartofi prăjiţi, murmură el dus pe gânduri, în timp ce rumega un smoc de iarbă.

Se vedea că nu fusese atent. Abia când îşi dădu seama de tăcerea celorlalte oi, îşi ridică brusc capul şi se uită direct spre Maple, care-l fixa cu ochi scăpărători.

Mopple era singura oaie din turmă care avea experienţă cu cartofii prăjiţi. George îi dăduse odată unul dintre beţi- şoarele acelea galbene şi unsuroase, ca să-i demonstreze că nu aveau să-i placă. Gestul eşuase, iar de atunci Mopple ştia cum miroseau şi chiar ce gust aveau cartofii prăjiţi. Şi putea deci să-şi amintească mirosul.

Astfel, Mopple urma să fie oaia-ghid. Era un plan indestructibil.

10
7

C/n centrul sătucului Glennkill se afla o piaţă inică şi banală: patru copaci neîngrijiţi, o bancă, o coloană de marmură cu o inscripţie şi un tufiş unde o oaie se putea ascunde cu uşurinţă.

Tufişul arunca pe pământ două umbre: una mată în lumina aurie şi o alta precisă, dar mai palidă. Şi asta pentru că într-o parte se afla o casă ascuţită, aurie la lumina felinarelor, iar

în cealaltă parte ardea neonul rece de la *take-away.*

În spatele restaurantului era întuneric beznă.

Iar în beznă aşteptau trei oi.

Maple, Othello şi Mopple the Whale porniseră la apus la drum ca să audă dialogul dintre Beth şi femeia în roşu. Mopple era supărat. I se promiseseră cartofi prăjiţi pentru cooptarea în expediţie, dar apoi Maple şi Othello îl trăseseră nemiloşi din faţa uşii acelui *take-away.* Acum se chiora cu ceilalţi pe o fereastră în casă şi trebuia să asiste cum savura Beth o farfurie plină cu bunătăţi: gulie, morcovi, ridichi, ţelină şi, ca desert, un măr mare şi roşu. În plus, ca să poată să vadă ceva, Mopple trebuia să-şi ţină copitele din faţă pe un ghiveci cu flori de la fereastră, lungindu-şi în acelaşi timp gâtul, iar din cauza poziţiei incomode începuse să-l doară spatele. Viaţa nu era corectă.

De pe stradă se auzeau zgomote neliniştitoare, zumzet de automobile, râsetele unor bărbaţi, lătrat de câini. Curtea prindea parcă toate aceste zgomote şi le arunca la nesfârşit între peretele casei şi zidul golaş al garajului.

După ce termină de mâncat, Beth se ridică de la masă. Pe farfurie rămăseseră un morcov, trei ridichi, un fir de ţelină şi jumătate din mărul mare şi roşu. Mopple reîncepu să spere. Dar Beth luă farfuria din cameră şi se întoarse în scurt timp cu mâinile goale. Apoi se lăsă într-un fotoliu şi se apucă

să se joace cu un lanţ de biluţe din lemn. Beth lăsa bilele să-i alunece printre degete, murmurând neîncetat. *Tatălnostrucareleeşti...*

Când mai apoi se auziră în sfârşit nişte paşi hotărâri trecând pe lângă *take-away* şi intrând în curte, Beth nu păru nici măcar să observe, atât de concentrată era. Dar oile îşi dădură imediat seama cine venea aşa întins după colţ, proiectându-şi umbra pe pământ la lumina neonului. Mirosea la fel de bine, a pământ, a soare şi a sănătate, chiar dacă un iz de ţigară întuneca toate aceste miresme.

Mopple începu să se agite, cu gândul s-o şteargă prin curtea din spate. Dar toate oile rămaseră pe poziţii. Repetaseră totul dinainte. Dacă femeia în roşu se oprea la uşă, atunci aici, ascunse în spatele tufişului de grozamă, erau ferite de privirile ei.

Femeia în roşu ciocăni, iar Beth tresări în fotoliu. Puse iute bilele la o parte, îşi făcu un semn cu degetul mare pe piept şi se repezi la uşă. Apoi Beth şi străina dispărură din raza de vedere a oilor, care nu mai auziră decât un mormăit neclar. Devenea palpitant. Nu mai văzuseră până atunci interiorul unei case omeneşti. Se părea că nu se intra direct de-afară.

în cele din urmă, uşa de la cameră se deschise. Femeia în roşu intră, urmată de Beth. Acum nu mai era chiar atât de roşie, pentru că purta pantaloni albaştri şi o cămaşă verde.

— Rebecca, zise ea. Puteţi să-mi spuneţi liniştită Rebecca.

Dar Beth nu spuse nimic şi amândouă se

priviră o clipă fără să scoată un cuvânt.

— N-aţi venit aici pentru turism, începu Beth în cele din urmă. Aţi venit pentru George.

Era o constatare.

Rebecca dădu din cap.

— Aş dori să aflu cât mai multe despre viaţa lui. Şi despre moartea lui. Dacă pe lângă asta mai ajut şi la dezvoltarea turismului, cu atât mai bine.

Zâmbi batjocoritor, dar Beth era prea concentrată ca să observe.

— De ce? Sunteţi de la poliţie? Dumnezeu ştie că era timpul să facă ceva şi ei.

Rebecca roşi.

— Nu, răspunse ea, sunt aici... din motive foarte personale.

Ochii lui Beth se îngustară.

— Şi totuşi, nu prea ştiţi nimic despre el, zise ea. Atunci nu prea mai rămân multe posibilităţi...

Rebecca îşi coborâse privirile şi tăcea.

— Şi veniţi la mine cu aşa ceva!

Vocea lui Beth era puţin agitată, ca odinioară, când îi vâra în mână lui George cărţuliile ei.

— Tocmai la mine! Am crezut că sunteţi o persoană onorabilă. Ar trebui să vă dau afară – cu Buna Vestire în mână, dar să vă dau afară. Ce căutaţi aici?

Rebecca o privea iar. încă zâmbea, dar acum părea mult mai tristă.

— Dumneavoastră aţi numi-o iertare, spuse ea încet.

Ceea ce nu reuşise nici unul dintre

comentariile otrăvite ale lui George reuşi acum cu uşurinţă răspunsul Rebeccăi. Beth rămase ca trăsnită. O vreme nu mai spuse nimeni nimic. Mâinile fine ale Rebeccăi descriau cercuri pe scrin.

Mopple se plictisi. îşi întinse gâtul şi degustă una dintre muşcatele din ghiveci, mestecând-o zgomotos. Othello îi aruncă o privire furioasă. Mopple îi răspunse cu nişte ochi nevinovaţi.

în spatele ferestrei, Beth se albise ca varul.

— Dumnezeul meu, şopti ea, Dumnezeul meu.

Apoi păru să se gândească la altceva. Se mai linişti.

— Ceai?

Rebecca dădu din cap.

Afară bubui ceva. Mopple se întinsese prea mult după un boboc de muşcată, îşi pierduse echilibrul şi acum stătea zăpăcit în fund. Othello fornăi.

— Mopple, dacă mai mănânci o singură frunză, te alerg mâine pe câmpie până o să slăbeşti ca o capră bătrână.

Mopple se opri imediat din mestecat şi se ridică iar în picioare. Maple le aruncă o privire plină de reproş celor doi berbeci. Cei trei îşi reocupară apoi posturile de observare la umbra muşcatelor.

Dar Beth şi Rebecca dispăruseră. Nu se mai auzea decât clinchetul porţelanului.

— N-o să găsiţi nimic, spunea Beth. În nici un caz dacă-i întrebaţi pe oamnei.

— Atât de mare a fost scandalul? se auzi vocea Rebeccăi.

— Despre aşa ceva nu se poate vorbi, comentă Beth. în primul rând pentru că nimeni nu ştie nimic. Doar multe detalii inofensive, care nu se potrivesc. Tot satul e putred ca un măr, de la miez, înţelegeţi? Ca un măr.

Mopple se strâmbă. Fusese o greşeală să meargă în satul ăsta. Tocmai voia să se dea jos de pe ghiveci, când Miss Maple se prinse ce se întâmplase cu Beth şi Rebecca. Nu dispăruseră. Doar se afundaseră în două fotolii, iar ei nu le mai vedeau din cauza muşcatelor. Enervant.

— Uitaţi-vă la asta, spuse Beth.

Ceva foşni pe masă.

— Ah, spuse Rebecca.

Beth râse ofilit.

— Devine şi mai interesant dacă vă spun unde am găsit-o.

Maple nu mai rezista.

— Mopple, behăi ea încetişor, dar hotărât ca un ber- bec-şef, mănâncă muşcatele astea. Fă o gaură prin ele. Repede.

Mopple era cel mai rapid mâncău din tot satul. Câteva tufe de muşcate nu-i ajungeau nici pe-o măsea. Insă de data asta Mopple nu se clinti. Stătea între Maple şi Othello şi arăta ca şi cum ar fi fost deranjat la stomac.

— Mopple the Whale!

Miss Maple era furioasă cum nu mai fusese de mult. Mopple o privi nefericit, apoi întoarse capul spre Othello.

— Mănâncă-le, mârâi Othello printre dinţi.

La scurt timp după aceea, locul unde se înălţaseră frumuseţe de muşcate era pustiu.

Iar dincolo de pustiu oile le vedeau acum pe Beth şi Rebecca stând la masă. Dinăuntru se vedea, probabil, ca şi cum Beth ar fi plantat trei capete de oaie în ghiveci. Din fericire, nici uneia dintre femei nu-i trecu prin gând să se uite pe fereastră. Erau prea adâncite în discuţie pentru asta.

— Ca şi cum ar fi fost o farsă a unor copii proşti, spuse Beth.

— Hmmm, mormăi Rebecca.

Amândouă priveau legăturica de paie de pe masă. Cineva legase paiele în aşa fel încât semănau cu un om, cu braţe, picioare şi cap, iar apoi înfipsese o crenguţă în el.

— Ştiţi cum îi spuneau copiii lui George? *împăratul spiriduşilor!* Inchipuiţi-vă. De unde o scoseseră... Păgânii ăştia! Bineînţeles că-l vorbeau doar pe la spate. Of, s-au temut de el ca de necuratul...

Rebecca dădu din cap.

— Şi atunci aţi crezut...

— Că e o farsă a unor copii proşti. N-ar fi fost pentru prima dată, oftă Beth. Am găsit-o într-o dimineaţă, săptămâna trecută, pe treptele de la rulota lui George. Ştiţi, n-am renunţat niciodată la el, deşi râdea mereu de mine. Dar nu era acolo. 11 găseai foarte rar în ultimul timp. Aşa că am luat chestia asta cu mine. M-am gândit că n-are rost să se supere din cauza copiilor şi a aiurelilor lor cu Împăratul spiriduşilor.

— Şi acum credeţi...

— Acum cred c-a fost un avertisment. Şi eu sunt de vină că nu l-a primit, zise Beth şi zâmbi plină de tristeţe. Dar până la urmă nu e

chiar aşa de rău. George oricum nu l-ar fi luat în seamă. De asta sunt sigură, George nu asculta niciodată de avertismente.

Tăcură o vreme.

— De ce nu mai trecea aşa de des pe acolo în ultimul timp? întrebă Rebecca. Ce făcea când nu era acolo?

Beth îşi împreună mâinile.

— Dacă aş şti. Se îmbrăca ordonat înainte să plece, atâta ştiu. în costum şi cu cămaşă albă. Arăta cu zece ani mai tânăr, un adevărat gentleman. Bineînţeles că lumea vorbea. Dar eu nu cred nici un cuvânt. Cred că se ducea în oraş, la Dublin, pe la diverse autorităţi, la bănci, lucruri de-astea. Voia să plece de aici, din Glennkill, înţelegeţi?

— Şi cineva nu voia ca el să plece? întrebă Rebecca.

Beth o aprobă.

— Ceva legat de o femeie?

Beth clătină din cap indignată. Rebecca ridică din sprâncene.

— Atunci credeţi că era vorba de bani?

Beth izbucni iar în râsul acela ofilit.

— Asta se întreabă toţi cei de pe-aici. Bani, numai la asta se gândesc. Păgânii ăştia! Măcar avea George bani? Nu, aş spune eu. După cum a trăit. O bucată de pământ, câteva oi, o căsuţă şi nişte afaceri mărunte. Majoritatea de aici au mai mult. Cei mai mulţi câştigă bine din turism, deşi se plâng toţi. Dar, pe de altă parte, uneori George apărea cu diverse lucruri. Lucruri scumpe, chiar foarte scumpe. Un ceas... nimeni din întregul Glennkill nu şi-ar fi permis un astfel de ceas,

nici măcar Baxter, cârciumarul, deşi a început să se îngraşe cu pensiunea lui. Vorbesc acum la figurat. Dacă o să-l vedeţi, o să înţelegeţi de ce zic la figurat.

Beth chicoti ca o copilă.

— Iar George n-a dat nimic pe ceasul ăla scump. Planta ridichi cu el la mână.

Mâinile lui Beth se jucau cu omuleţul de paie. Pe neobservate, în voce i se strecurase o undă de admiraţie.

— Acum aşteaptă toţi să se deschidă testamentul. Duminica asta, sub cerul liber, o să vină un avocat din oraş. George a stabilit clar totul. Banii, asta îi interesează pe păgâni. Puteţi să mă credeţi, niciodată n-a fost aşteptat pe aici vreun eveniment cu o încordare mai mare, nici măcar concursul ăsta prostesc pentru oi.

— Cea mai isteaţă oaie, spuse Rebecca, zâmbind şi ea. Fără îndoială, un magnet pentru turism. Iar George le fură spectacolul.

— Nu merită să vă duceţi, spuse Beth. Ce pot să le facă bietelor animale! Jalnic. Eu trebuie să mă duc, pentru munca de binefacere.

Un braţ de la păpuşa de paie se rupse. Arăta acum ca şi cum ar fi ţinut în mână un snop de fân. Degetele subţiri ale lui Beth răsuciră îndemânatice un pai în jurul snopului, până când omuleţul păru din nou întreg.

între timp, Maple constată că o cuprinsese un sentiment neplăcut, din copite până la blană. Era ca şi cum urechile i-ar fi fost înfundate cu lână sau ca şi cum geamul dintre

ele şi Beth ar fi fost opac ca fumul. Auzea şi vedea, dar avea mereu sentimentul că se afla în ceaţă. Dură o clipă până înţelese de ce. Prin geamul de sticlă nu mai putea să le *adulmece* pe Beth şi pe Rebecca. Nici un miros nu mai trăda dacă spuneau adevărul, ce simţeau şi de ce se temeau. O lume incompletă şi fantomatică. Probabil că aşa era mereu pentru oameni, cu sufletele lor micuţe şi nasurile lor inutile. Maple se gândi la ce însemna asta. Neîncredere. Nesiguranţă. *Frică.* însemna frică.

— ... nestatornic, cu toane, tocmai povestea Beth. Eu nu cred asta. Inima omului e un lucru tare ciudat. Poate să se agate de un singur lucru în viaţă şi acolo rămâne, la bine şi la rău.

Oile rămaseră uimite. Beth vorbea doar de „Bunavestire" şi de „faptele bune", numind orice altceva „vorbărie de doi bani..Şi deodată, vorbea lucruri de doi bani, Iară să mai încerce să-i dea Rebeccăi nici măcar una dintre cărţuliile ei. Părea un miel, aşa fără griji cum arăta. Curajoasă şi fragilă în acelaşi timp. Era cu siguranţă foarte emoţionată.

— Ham, de exemplu, spuse Beth.

Rebecca o privi fără să înţeleagă.

— Ham?

— Abraham Rackham, măcelarul, îi explică Beth şi un zâmbet îi lumină chipul serios. Dacă vreţi să aflaţi ceva, trebuie să înţelegeţi mai întâi cum gândesc oamenii pe-aici. Bineînţeles că Abraham li se pare prea lung. Dacă ai mai mult de două silabe în nume, n-ai nici o şansă.

Se gândi un moment.

— Totuşi, există şi excepţii. Gabriel. Ciudat, nu m-am gândit niciodată la asta. Nimeni nu s-ar încumeta să-i zică Gabe.

— Dar Ham?

— O să înţelegeţi când o să-l vedeţi. Abe ar fi fost, poate, mai normal, oricum sătenii nu sunt prea originali. Dar avem deja un Abe, plus că el are „ham" de două ori în nume. Şi mai e şi meseria lui. Ah, trebuie să-l vedeţi!

— Ce-i cu Ham?

— În locul dumneavoastră, cu el aş începe. E mereu foarte evlavios, de parcă ar fi singurul de pe lumea asta care-a citit Biblia. Dar oamenii se tem de el. în ce-l priveşte, şi lui îi e frică. În măcelărie... a pus o cameră de supraveghere. De o veşnicie. O are de când noi nu văzuserăm lucruri de-astea decât prin filmele americane. Dar de ce ar avea nevoie de o astfel de cameră într-o măcelărie? Nici măcar la bancă n-au. înseamnă că-i e o frică teribilă. Şi totuşi, nu-i aşa. E de ajuns să te uiţi la el ca să-ţi dai seama. Dar eu cred că-i e frică de ceva. Pesemne că are ceva de ascuns. Cel puţin aşa cred. I-am vorbit o dată despre asta, la colecta pentru Crăciun.

— Şi?

— A roşit. Era iritat. încurcat. Iar Ham nu-i omul care să se fâstâcească uşor. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea găsi în abatorul lui. Doamne fereşte!

Stomacul lui Mopple începu să scoată zgomote ciudate. Othello îi aruncă iar o privire plină de reproş.

Rebecca îşi trecu limba peste buze.

— E un loc ciudat aici. Nu aşa mi-l închipuisem. Am crezut că e liniştit.

— Era liniştit, spuse Beth. Odinioară era tare liniştit.

— Evident, nu îndeajuns.

Beth clătină din cap.

— Nu vorbesc de cum era înainte de moartea lui George. Mă refer la o vreme mult mai îndepărtată. Cu ani buni în urmă, zise Beth şi se gândi puţin. Acum şapte ani. Am fost plecată o jumătate de an în Africa. Când m-am întors, totul era schimbat. Oamenii erau mai superstiţioşi. Şi le era mai puţin frică de Dumnezeu. Iar pe George l-a afectat cel mai mult. De atunci a început să se retragă treptat. De atunci, of, nu mai ştiu nici eu...

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Nimic, bineînţeles, spuse Beth cu amărăciune. Asta dacă mă iau după ce mi-au povestit. Dar de atunci – şi Beth se înclină iar în faţă – toţi cei de aici aşteaptă mântuirea.

Genunchii lui Mopple începură să tremure. Alunecă de pe flori şi rămase încremenit, privind cu ochii sticloşi la zidul garajului. Mirosea dintr-odată acru, ca de la nişte scoruşe fermentate. Mopple dădu ochii peste cap. Avea colici! Mopple the Whale, care putea să mănânce o grămadă de trifoi proaspăt pe stomacul gol, avea colici. Muş-catele alea nu erau lucru curat!

Othello şi Maple îl flancară pe Mopple, împiedicându-l să se aşeze. Mersul încolo şi încoace era singurul lucru care-i putea fi de ajutor în cazul ăsta. Ştiau asta de la George.

— înainte, Mopple, îi şopti Maple. încă un

pas, încă un pas.

— Să nu behăi, Mopple, murmură Othello.

Mopple se împletici înainte, cu privirea fixă, dar nu behăi. Maple şi Othello îl plimbau încolo şi încoace prin curtea din spate de la *take-away.*

Apoi, deodată, se deschise uşa. Mirosul acru al Ini Beth se revărsă afară. Ca şi cum Beth şi-ar fi păstrat în casă mirosul condensat, luând de fiecare dată doar un strop cu ea. Mlădios ca o nevăstuică, mirosul bogat şi cald al Rebeccăi se strecură prin pustiul acru. Ieşise deja în curte. Mopple, Maple şi Othello abia reuşiră să ajungă după tufişul de grozamă.

— Vă mulţumesc mult, îi zise Rebecca mirosului dezolant din uşă. Mi-a fost de mare ajutor, mai ales ce mi-aţi spus la sfârşit.

Zâmbi strengăreşte.

— Mi s-a făcut foame. Credeţi că mai e deschis la *lake-away?*

— Nu la ăsta de aici, se auzi din cadrul uşii. Aici trebuie să fiţi mulţumită dacă găsiţi deschis ziua. Dar puteţi să mâncaţi ceva la mine. Salată cu pâine?

— Nu, mulţumesc mult.

Rebecca zâmbi din nou şi făcu câţiva paşi spre stradă. Apoi se mai întoarse o dată.

— Ce nu înţeleg e că nu aveţi deloc o părere bună despre Glennkill. Dar atunci de ce aţi rămas aici?

Din uşă nu se auzi nici un răspuns.

— Să spunem, din motive foarte personale, şopti apoi o voce greu de recunoscut ca fiind a lui Beth.

— George? întrebă Rebecca, dar uşa se închisese deja. Rebecca traversă gânditoare curtea şi dispăru după colţ. La fix. Mopple se ghemuise tot. Din nou îl luară să meargă prin curte, Maple şoptindu-i la ureche încurajări, iar Othello ameninţări.

La un moment dat, Mopple se opri locului.

— înainte! behăi Maple.

Othello îi dădu un ghiont deloc blând cu botul.

— Nu, spuse Mopple cu glasul stins.

— Trebuie, mârâi Othello.

— Nu, continuă Mopple. Nu trebuie. Nu înţelegeţi? Mi-a trecut. Mi-e foame.

*

Când cele trei oi părăsiră ceva mai târziu curtea acelui *take-away,* pe străzi domnea liniştea. Lui Mopple îi mai tremurau puţin picioarele, dar înghiţi cele câteva flori pe care un om neprevăzător le plantase în jurul coloanei de marmură din mica piaţă.

Miss Maple o luă spre pajişte, însă după câţiva paşi observă că Othello nu era cu ei. Berbecul negru rămăsese ca un nor mic şi întunecat lângă coloana de marmură. Maple behăi spre el, îndemnându-l să se întoarcă la ei, dar Othello clătină din cap.

— Eu rămân, le zise el.

Maple ciuli curioasă urechile. Dar Othello făcu doar o faţă secretoasă şi în clipa următoare dispăru în umbra tufişurilor. Miss Maple i-ar fi urmat cu plăcere, dar Mopple the Whale mirosea a dezorientare, a lacrimi în ochi şi a genunchi tremurând, şi nu voia să-l

lase singur tocmai acum. Tropăiră înapoi pe păşune împreună.

Ochii lui Mopple încă erau puţin umezi. Maple mergea lângă el, vioaie cum nu mai fusese demult.

— A fost interesant, comentă ea. Nu ţi-ar plăcea şi ţie să ştii ce s-a întâmplat acum şapte ani? întrebă ea şi căzu pe gânduri.

Şapte ani. Foarte mult timp. Maple era cea mai deşteaptă oaie din Glennkill, dar tot nu reuşi să-şi închipuie cât însemnau şapte ani. încercă din nou cu şapte veri. Nimic. Şapte ierni? Nu-şi amintea cu adevărat decât de ultima iarnă, când George bătuse în cuie un covor vechi în faţa uşii de la şură, ca să le protejeze de vântul rece. Înainte de asta mai fuseseră o iarnă şi încă una. Urma iernilor se pierdea în întuneric.

Mopple era cu gândurile lui.

— Măcelarul a fost! exclamă el.

— De ce? întrebă Maple şi-l privi neliniştită pe Mopple. Pentru că are o cameră de supraveghere? Nici măcar nu ştim ce-i asta.

Dar Mopple era prea îndărătnic să admită că s-ar fi putut înşela, iar Maple continuă:

— Nimănui nu-i place de măcelar. Şi totuşi, oamenilor de sub tei le era teamă să nu moară.

Scutură din cap.

— E tare multă frică pe aici. Tuturor le e frică. E o minune că George se temea atât de puţin.

— Dar au vrut să-l sperie, spuse Mopple. Cu paie.

Clătină din cap de atâta prostie omenească. Erau într-a- devăr multe lucruri teribile şi îngrozitoare pe lume, dar cu siguranţă paiele nu se numărau printre ele.

Maple era de acord.

— Un avertisment.

Un nou gând i se înfiripă în minte şi rămase pe loc. Mopple o privi întrebător.

— Mopple, zise ea, dacă o figurină atât de mică, înţepată cu o creangă, trebuia să fie un avertisment pentru George, atunci n-ar putea asta să însemne că un George înţepat e un avertisment mai mare pentru altcineva?

Mopple o privea confuz, dar Maple nu aştepta cu adevărat un răspuns. Deja îşi continuase firul gândurilor.

— Iar copiilor le era frică *de* George. De ce? De ce tuturor copiilor? Ce era atât de îngrozitor la George, încât aşa de mulţi se temeau de el? Mopple, continuă ea, să ţii minte „împăratul spiriduşilor”.

— împăratul spiriduşilor, fornăi Mopple.

11

«Jă descopere casa lui Dumnezeu nu fusese o problemă pentru Othello: era cea mai mare din sat, înaltă şi ascuţită, exact aşa cum spusese Cloud. Mai greu era să se apropie pe furiş de ea. Altfel decât toate celelalte case, era luminată din faţă. Doar sub arcul porţii se întindea umbra. Othello ciuli urechile. În depărtare schelălăia un câine, iar de undeva se auzea muzică. în rest, linişte. Othello tropăi repede prin curtea luminată. Două oi-umbre mergeau alături de el, iar o alta mai lungă şi mai ştearsă venea în urmă. Chiar şi aşa, în patru nu făcură nici un zgomot.

La umbra uşii, Othello rămase iar singur. Adulmecă. Afară mirosea a stradă, a maşini şi a noapte de vară catifelată; dinăuntru, prin crăpături, se strecurau mirosuri răcoroase, tari şi iuţi, care-i gâdilau nările.

Nici un om – de fapt, nici o fiinţă vie.

Sau nu era aşa?

Când începi să te avânţi, ar trebui să te opreşti, îi şopti vocea din cap. Othello mai adulmecă o dată.

Poate unul sau doi şoareci. Sigur nimic mai mare de atât. Uşa era singura care-l îngrijora. Mai înaltă şi mai lată decât toate uşile pe care le văzuse până atunci. Clanţa era atât de sus, încât nici măcar el, sprijinit pe picioarele din spate şi întinzându-se cu copitele din faţă, n-ar fi ajuns.

Arăta ca şi cum în spatele uşii ar fi locuit nişte uriaşi. Dumnezeu era înalt, îşi zise Othello, dar parcă nici chiar atât de înalt.

Să încerce să apuce clanţa cu dinţii? îşi propti picioarele din faţă în uşă şi îşi lungi gâtul. Uşa cedă. Nu mult, dar suficient ca Othello să arunce o privire. Uşa era acum deschisă, iar clanţa inutilă.

Se lăsă iar pe toate cele patru picioare şi îşi coborî capul. Cu coarnele lui de berbec, uşa înaltă fu împinsă fără probleme.

Ascultă.

Linişte.

Othello puse o copită înăuntru pe piatra rece, apoi pe a doua. Tocmai voia să păşească şi cu copita din spate, când vocea se făcu iar auzită.

Orice drum reprezintă de fapt două drumuri, zise ea. Până acolo şi înapoi, îşi spuse Othello şi încremeni. *Drumul înapoi e mereu mai important,* adăugă vocea puţin batjocoritoare.

Berbecul negru fornăi nerăbdător. Era furios pe el însuşi. Dacă uşa se deschidea spre interior, asta nu însemna nici pe departe că avea să meargă la fel de uşor şi în direcţia opusă.

Othello făcu câţiva paşi înapoi, până când spatele îi ajunse iar în lumină, aruncând trei umbre lungi pe caldarâm. îşi coborî coarnele. Apoi se năpusti. Atac — impact — paradă cu coarnele ridicate. O secvenţă elegantă de mişcări, care i-ar fi adus respectul în orice duel cu un alt berbec.

Uşa grea din lemn se deschise larg. Pentru

o clipă, Othello văzu multe bănci, coloane înalte şi o cupolă uriaşă în lumina lunii. Un manej?

Uşa se clătină înapoi şi ridică un văl fin de praf. Ieşi prin cadru şi reveni. Iar în afară. încolo şi încoace. Acum era sigur: putea să deschidă uşa din interior la fel de uşor ca din afară.

Othello aşteptă în umbra porticului de la intrare, până când se lăsă iar liniştea. Apoi continuă să aştepte. Furia cedase locul unei răbdări calculate. în scurt timp avea să-l provoace pe Dumnezeu la duel pentru toate durerile, suferinţa şi nenumăraţii ochi hapsâni şi indiferenţi de pe lumea asta.

Totuşi, când păşi mai apoi pe lespedea netedă de piatră, iar uşa din spatele lui se închise, lăsându-l în întuneric, Othello nu se mai simţi în largul lui. Prea multe îi aminteau aici de circ. Orga din care răsunau melodii vesele pentru cele mai îngrozitoare lucruri. Băncile goale pentru spectatori. Platforma. Acolo se afla recuzita: un microfon, un mic podium şi o bancă. Mai încolo, un spalier din vârfuri metalice şi lumânări arzând. Othello îşi închipuia bine cum diverse creaturi nefericite erau obligate să treacă peste acest obstacol zi de zi. Spre bucuria spectatorilor. Fără îndoială că de o astfel de reprezentaţie avusese parte şi Cloud atunci. Othello era bucuros că dăduse de urma lui Dumnezeu. Plăcerea spectatorilor trebuia să înceteze.

Tropăi printre rândurile de bănci. Un

covor roşu şi gros atenua zgomotul fiecărui pas. Covorul roşu era destinat doar artiştilor de circ. Oamenilor. Vai de animalul care punea din neatenţie piciorul pe el. Dar lui Othello puţin îi păsa.

Apoi auzi un zgomot. Un scârţâit scurt, de uşă neunsă. Sau să fi fost un animal? Un om? Othello scrută locul printre rândurile de bănci. în faţa lui, praful gros dansa în lumina lunii. în spate se vedea o bârnă. Iar de ea, mai mult moartă decât vie, atârna o făptură omenească. Ea făcuse oare acel zgomot? Othello se cutremură: victima unui număr de aruncat cuţite! Nu părea un accident. Oricine ar fi aruncat cuţitele ştiuse precis ce făcea.

Când Othello se apropie şi mai mult, îi deveni clar că zgomotul nu putuse să vină de la acel om. Cloud avusese dreptate. Nu putea să-i miroasă sângele, iar Othello înţelese imediat de ce: silueta era din lemn.

În mod ciudat, Othello nu se simţi deloc mai liniştit. Ştia că oamenii făceau obiecte din lemn. De ce ar fi vrut însă să facă *astfel de* lucruri, era peste puterea de înţelegere a unei oi.

Undeva în casa lui Dumnezeu trosni o uşă.

Paşi.

Dumnezeu?

Năsosul apăruse la celălalt capăt al încăperii, pe o uşă laterală. Purta cu el o luminiţă care dansa în întuneric.

Othello alunecă tăcut ca o umbră printre bănci. Traversă o rază de lună şi ajunse la perete. Acolo se afla o ladă din lemn, iar în

faţa ei atârna o draperie grea de catifea. Dinspre ea venea un miros de piatră, de lemn, de praf şi de puţină frică. Othello ezită.

Lumina se apropie.

Othello urcă o treaptă de lemn şi dispăru în ladă. Cutele draperiei se mişcară. încolo şi încoace.

Dar omul trecu mai departe.

„Se pare că Dumnezeu nu ştie tot", îşi zise Othello triumfător.

Berbecul nu mişcă nici un muşchi. Când draperia se linişti, privi atent în jur prin lada înaltă. O bancă. În lateral, o deschizătură cu o plasă. Pentru aerisire, probabil. O ladă de transport pentru oameni? Se potrivea cu mirosul. Aici oamenii se temuseră.

De afară se auzi un ton metalic. De undeva din depărtare.

Othello se hotărî să arunce o privire afară. Printre faldurile draperiei se vedea excelent.

Năsosul stătea pe podium. Fără tragere de inimă, se apucă să meşterească la spalierul cu lumânări. Din când în când se mai uita la ceas. Era agitat.

O vreme nu se mai întâmplă nimic.

Apoi afară se auzi un huruit şi ceva se târşâi pe pietriş, din ce în ce mai aproape.

Domnul se întoarse nerăbdător.

Uşa cea mare zbură deodată într-o parte, zgârie piatra şi se înţepeni într-o ridicătură în podea. Se clătină din cauza loviturii. Prin deschizătura înaltă lumina cădea înăuntru — însă nu era lumina rece a lunii, ci o lumină galbenă, de la felinarul din curte.

Othello aştepta curios. Se auziră iar huruitul şi târşâitul. O siluetă apăru în lumină, micuţă ca un copil, dar atât de lată, că abia încăpu pe uşă. Roţi care se rostogoleau. Un amestec straniu de om şi maşină. O siluetă îndesată şi întunecată, cu o coamă de păr ciufulit, auriu în lumina lămpii. Se rostogolea fără zgomot pe piatra netedă. Nemişcat şi totuşi mişcându-se, de parcă ar fi plutit. Un iz nedefinit de metal şi de medicament amar. Ulei şi răni care se vindecau. Şi, printre ele, un miros cunoscut.

— Ham, zise năsosul şi zâmbi blând. Cât mă bucur că-ţi merge mai bine. Ce frumos că ai venit la mine chiar aşa, năpăstuit.

Mâinile năsosului se afundaseră în ceara caldă şi parfumată. Dar nici un parfum nu putea să ascundă miasma de transpiraţie amăruie care-l învăluise dintr-odată.

Othello înţelese imediat că Dumnezeu îl ura pe măcelar mai mult decât pe toţi ceilalţi, mai mult chiar decât trebuie să-l fi urât pe George. Măcelarul părea şi el conştient de asta. Trecu pe lângă năsos, nu mai înalt decât un copil, fără să ridice privirea, şi se îndreptă spre statuia de lemn.

— N-am venit la tine, am venit la el.

Celălalt îşi strânse umerii ca şi cum i s-ar fi făcut deodată frig. Tăcu. Astfel Othello îşi dădu seama că Dumnezeu se temea şi el de măcelar.

În timp ce Ham se uita mut la statuia de lemn, năsosul se retrase nervos într-o nişă.

Aştepta ca măcelarul să dispară odată. Othello privea cu atenţie printre draperia grea, aşteptând şi el. Timpul trecea, iar berbecul mirosi că năsosul devenea din ce în ce mai nervos.

În cele din urmă, căruciorul cu rotile al măcelarului se întoarse. Rulă fără zgomot până la uşă, trecu peste prag şi ieşi din curte scârţâind şi târşâindu-se. Uşurarea plutea ca o ceaţă fină în aer. Domnul păşi cu băgare de seamă până la uşă. Se uită afară. Trebui să se forţeze serios ca să tragă iar uşa peste piatră. Când uşa se închise, încuind afară lumina aurie, năsosul se simţi mai bine. începu chiar să fredoneze ceva.

Haina lui ciudată tremura ca apa în razele lunii, când lunganul se îndreptă printre rândurile de scaune spre lada lui Othello. Berbecul îşi trase imediat capul înapoi, dar Dumnezeu observase ceva. Se opri fix în faţa lăzii. Stofa fină foşni când o mână trase draperia. Othello îşi coborî coarnele. Cutia se clătină, dar nici o rază de lumină nu căzu înăuntru. Dumnezeu intrase în cealaltă parte a lăzii, iar Othello hotărî că venise vremea să plece.

Dar, de îndată ce se întoarse, scândurile îi trosniră sub copite.

— Aha, spuse năsosul cu un râset, eşti deja aici. îmi pare rău c-ai aşteptat. Dar vezi şi tu cum e. Nu închid şi eu într-o seară biserica, şi a şi venit.

Othello nu se clinti.

— Vrei să te spovedeşti?

Vocea îi suna dur şi înlăcrimat, ca răşina

închegată în picuri pe scoarţa pinilor.

Othello tăcu.

— A fost doar o glumă, şopti el prin fereastra cu plasă. Chiar mă bucur c-ai venit. Mă temeam că n-o să apari. Dar chestiunea e importantă, să ştii. Când a fost vorba de George, mi-am ţinut gura. încă o dată n-o mai fac. Am şi eu o conştiinţă.

Othello fornăi fără să vrea.

— Să nu râzi, se văită celălalt. Lăsaţi-l pe Ham în pace. Nu ştiu dacă voi aţi fost atunci pe stânci. Dacă da, atunci a fost o prostie uriaşă din partea voastră. Dar acum s-a terminat cu asta, auzi? Dacă moare Ham, iese totul la iveală, măcar atâta lucru ar trebui să înţelegi şi tu. În plus, Ham nu reprezintă nici un pericol. De ce ar face ceva acum, aşa dintr-odată? Nici lui nu prea i-a plăcut de George. Are camera aia a lui de supraveghere, cu măcelăria şi televizorul, şi e mulţumit. Nu, nu, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Ham.

Din vocea lui Dumnezeu se simţea vag că totuşi el îşi făcea griji. Lui Othello i se păru ciudat, după ce înainte mirosise cât de mult îl ura năsosul pe măcelar. Berbecul începu să roadă gânditor o bucată de piele care atârna la un capăt al băncii. Deodată, nu-i mai fu frică. Chiar se bucura să se facă auzit.

— Kate, spuse Dumnezeu, asta-i sigur. Atâta timp cât e Kate aici, Ham o să se ferească să vă scoată din sărite. Mai ales acum, când e liberă din nou. El poate chiar vă e recunoscător c-a murit George. Aşa că lăsaţi-l în pace pe Ham, bine?

Othello se foi. Năsosul luă asta drept

aprobare.

— Mă bucur că şi tu vezi lucrurile la fel, continuă el. Deodată, aproape că-şi lipi faţa de plasă.

— Iar în ce priveşte chestiunea cu iarba..., şopti el.

Capul lui Othello se trase şi el atât de mult lângă ferestruică, că nu mai rămaseră decât câţiva centimetri până la nasul lui Dumnezeu. Nasul adulmecă neliniştit. Othello se miră cum de începuse Dumnezeu să vorbească dintr-odată atât de chibzuit despre lucrurile importante precum iarba.

Dar tocmai acum năsosul nu mai zise nici pâs. Cu ochi scăpărători, se holba prin plasă.

— Tu eşti? întrebă el.

Othello tăcu mâlc. Deodată, Domnul sări din ladă şi trase draperia din faţa lui Othello. Lumina lunii se revărsă înăuntru. Preţ de o clipă, nici unul dintre ei nu se clinti. Apoi Othello începu să behăie – un behăit de ţi se făcea părul măciucă, dornic de atac, care umplu toată încăperea.

Năsosul scoase un ţipăt ascuţit şi prelung. O luă la goană mâncând pământul printre rândurile de scaune, se împiedică, se ridică iar, sări cu chiu cu vai peste palierul cu lumânări şi dispăru pe uşa mică pe care intrase. Othello privi mulţumit în urma lui.

Când Othello părăsi în cele din urmă casa lui Dumnezeu, i se alăturară iar două oi-umbre care tropăiră lângă el, în timp ce o alta mai lungă şi mai ştearsă i-o luă înainte. Dar păsările de noapte din copaci văzură ceva

ciudat, ceva ce contrazicea din temelii simetria umbrelor în lumină. Pentru că mai exista şi o a patra umbră, o umbră care păşea la o oarecare distanţă *în urma* lui Othello. O umbră miţoasă, cu coarne lungi şi răsucite.
*

Ca norii, liniştite şi grăsuţe aidoma lor, mirosind dulce a tinereţe, oile păşteau pe pajişte la revărsatul zorilor. Fără să observe noaptea întunecată care se strecurase peste iarbă. Şi care stăruia sub dolmen. Cât despre stelele ca nişte ochi morţi în orbitele unor oseminte, nu era de mirare că nu străluceau. Ştia că dolmenul fusese construit pentru moarte, o rulotă pentru moarte, fără roţi, bineînţeles, pentru că moartea putea să aştepte. Un şirag monoton de prăzi mucezite pândea printre pietre. Nu era nevoie de nici o cazma ca să demonstrezi perseverenţa morţii.

Dincolo de dolmen păştea tinereţea, tinereţea lui cu încheieturi puternice şi o bucurie nestăpânită în stomac, dar atât de proastă, atât de proastă, că ţi se făcea milă, de ea cu toată fericirea ei. Dincolo de dolmen se întindea păşunea care nu putea să mai existe: trecutul pe care-l lăsase în urmă. II căutase prin toată lumea. Sub pietrele netede, în vânt, în ochii păsărilor de noapte şi pe oglinda lacurilor. Acolo se văzuse doar pe el şi se plictisise repede de companie, dacă tot nu descoperise trecutul. Stătea şi râdea, nu era de mirare că nu putuse să-l găsească în toată lumea. Trecutul era drumul înapoi. II purtase mereu cu el, dar numai în vârful firelor de

păr, acolo unde îl răcorea ploaia, unde îl gâdila fără să-şi dea seama. Prea mulţi paraziţi în lână şi nu puteai fi sigur că trecutul nu era unul dintre ei.

Drumul înapoi e mereu mai important, povestea frunzişul. Peste tot spunea acelaşi lucru, şi trebuia să-l crezi, trebuia să crezi acea blană parfumată şi vie a lumii, chiar dacă se schimba mereu, fugind de nuanţele arămii. Totuşi, când aerul începea să miroasă afum rece, când plecau rândunelele şi veneau zilele întunecate, arămiul cuprindea pământul. Atunci trebuia să fii atent să nu ţi se prindă de copite şi să ţi se caţăre pe picioare ca nişte păianjeni micuţi. II mâncau picioarele, nu era bine să te gândeşti la păianjeni. încercau să-ţi răcească inima şi ţi se strecurau în nas. Frunzişul avea dreptate. Chiar şi când plecaseră rândunelele, încă şoptea din mărăcinişuri, din tufişurile de lauri, din iedera ce cuprindea nesătulă trunchiurile copacilor, din pinii pitici şi din propriul suflet îngheţat: Drumul înapoi e mereu mai important. Iar el credea. Credeau chiar ciorile, care-i eliberau spatele de paraziţi, lăsând însă trecutul neatins în lână. Aripi negre pe spatele lui, ochi arzători şi ţipete răguşite. Credea, pentru că şi frunzişul se întorcea înapoi odată cu rândunelele.

Acum drumul se chircise ca un gândac, se adunase într-un singur pas. Iar dincolo de acel pas păşteau ele. Păreau aburii răsuflării într-o zi îngheţată, fiinţe calde şi vii într-o lume pustie, îl privi pe cel negru, cu sufletul furios şi nenumăratele răni sub lână. Berbecul

negricios aparţinea acum acestui loc. Oare cine avea grijă să aparţină cineva unui loc? George avusese grijă, le adunase şi le risipise mai bine decât orice câine ciobănesc. George ar fi trebuit să-l aducă înapoi, să strângă toate oile risipite pe pajiştea de odinioară, înapoi în trecut. Dar George privise prea mult la noaptea de sub dolmen şi se lăsase furat de ea. Privise în apă şi-l văzuse pe cel din oglindă, cu blana de pe burtă atârnând fără vlagă. Dar coamele îi erau răsucite ca drumul, răsucite şi falnice ca ale lui.

Sufletul îi galopă spre ele, spre pajiştea din trecut.

Şi totuşi, încă rămăsese pe loc. Stătea acolo, uitându-se în urma sufletului. Doar un pas, un singur pas. Nimeni nu-i spusese că era tocmai pasul imposibil. Tristeţe suficientă cât să urli la lună, aşa cum făceau ciorile lui pe ascuns, când credeau că n-o să le observe. Nu exista nici un pod care să-l ducă peste acest ultim pas, nici un vad unde apa să fi fost mai mică. Să te îneci la ultimul pas, la asta nu se aşteptase. Coamele lui găureau noaptea ca nişte şuruburi. Şi totuşi, totuşi... exista un vad, puteai să-l construieşti, cu cuvinte, cuvinte de demult, păstrate cu dragoste în suflet, atâţia ani, la care se gândise de nenumărate ori ca la nişte formule magice. Acum le căuta. Dar sufletul îi devenise nespus de mare, de confuz şi de înghesuit, drumuri peste drumuri, toate drumurile pe care mersese vreodată, aşa că nu mai reuşi să găsească vorbele. Dar trebuia. Trebuia să se grăbească, pentru că fiinţele cu lână erau

trecătoare precum aburii pe care-i răsuflai iarna, sub dolmen venise deja păstorul cel tăcut, iar ochii lui albaştri străluceau. Ziua se ridica încet peste mare şi amenința să-l alunge, aşa cum îl mai alungase şi în ultimele patru zile. A cincea zi. A cincea zi era cea în care avea să se întoarcă în trecut. Ezită.

12

V7 u noaptea-n cap, Miss Maple ieşi prima pe păşune. De fapt, nu-şi amintea să fi dormit vreun pic. Ceva nu-i dădea pace. Un vis? Nu, nu fusese un vis, mai degrabă amintirea unui vis, visul cu oile care nu prea erau oi – oi doar pe jumătate. Acum i se părea că acel miros plutea din nou în aer, ca şi cum ar fi fost acolo multe oi, dar incomplete, străine.

„Oile lui Gabriel", îşi zise Miss Maple. Dar în aceeaşi clipă îşi dădu seamă că nu era asta. Oile lui Gabriel erau uşor de adulmecat, o turmă de oi şi de berbeci tineri, care nu aveau mai mult de unul sau doi ani, fără mirosuri anume, serbede. Oile doar pe jumătate nu mai erau tinere. Cel puţin, nu toate. Erau acolo şi câţiva berbeci bătrâni, oi-mame cu mieii lor, amintiri, experienţe, rafinament, aroganţă tinerească, inocenţă. Ca o turmă completă. Doar că nu era cu adevărat completă, ci doar pe jumătate. Izuri ciudate pluteau în aer.

Apoi îl văzu pe Ritchfield în ceaţa dimineţii. La *George's Place.* Lui Maple îi trecu un moment prin cap gândul că berbecul murise. Nu pentru că stătea acolo nemişcat,

asta nu era ceva neobişnuit la berbecii mai în vârstă. Ci din cauza păsărilor. Pe spatele lui Ritchfield stăteau trei ciori. Şi ce oaie vie ar fi răbdat să stea pe post de creangă pentru ciori? Cu siguranţă, nu Sir Ritchfield. Una dintre ciori îşi întinse aripile şi croncăni răguşit în răcoarea dimineţii. Arăta ca şi cum lui Ritchfield i-ar fi crescut nişte aripi scurte şi negre. Maple simţi o furnicătură pe şira spinării.

Deodată, ceva se mişcă în spate. Sări cu toate picioarele în aer şi se întoarse cum numai un miel sau o oaie moartă de frică ar fi fost în stare. În spatele ei, Sir Ritchfield venea din ceaţă. Iar în faţa ei, acelaşi Sir Ritchfield stătea la *George's Place.* Maple se dădu respectuoasă câţiva paşi înapoi.

Cei doi berbeci stăteau acum faţă în faţă ca imaginile oglindite, de o parte şi de alta a unei ape. Doar că păsările negre nu aveau nici o reflexie. Maple îşi aminti de povestea cu zânele şi de faptul că nici morţii nu se oglindeau. Cei doi berbeci îşi coborâră coarnele şi se apropiară încet unul de altul, cu paşi egali, ca şi cum s-ar fi apropiat de imaginea din oglindă. Maple încercă să-şi dea seama care dintre cei doi era adevăratul Ritchfield şi care imaginea reflectată. Coarnele se izbiră cu un zgomot puternic, răsunător. Amândoi îşi ridicară apoi capetele.

— M-am încumetat, spuse Ritchfield cel cu ciorile.

— Te-ai încumetat, întări Ritchfield cel fără ciori.

Deodată păru confuz.

— Nici o oaie nu are voie să părăsească turma, behăi el. Când George s-a întors, mirosea a moarte.

Scutură tulburat din cap.

— Dacă mi-aş fi ţinut gura, o asemenea prostie...

Ritchfield cel fără ciori se întoarse şi alergă confuz la stânci. Celălalt Ritchfield rămase locului şi-l urmări cu o expresie aproape caldă. Ca la o comandă, toate trei ciorile se ridicară deodată în aer, iar pe pajişte rămase din nou un singur Ritchfield. Un Ritchfield foarte miţos. Un Ritchfield care mirosea ca o turmă de oi doar pe jumătate.

Miss Maple privi îngrijorată spre celălalt Ritchfield care păşea răscolit de-a lungul stâncilor. Se întoarse şi fugi după el.

în mod normal, Cloud şi Mopple erau în fiecare dimineaţă primele oi care ieşeau pe câmpie. Lui Mopple i se făcea foame mai devreme decât celorlalte oi, iar Cloud era convinsă că aerul de dimineaţă făcea lâna să crească.

— Voi credeţi că eu sunt aşa de lânoasă de la natură? obişnuia ea să întrebe.

— Daaaa! behăiau atunci mieii şi câteva dintre oile mai bătrâne, care încă erau entuziasmate de lânozitatea deosebită a lui Cloud.

Cloud îşi dădea atunci ochii peste cap,

linguşită.

— Poate că aşa e, spunea ea, dar să nu credeţi că nu am şi eu grijă de ea!

Toate oile interesate aveau atunci ocazia să audă un discurs nesfârşit despre binecuvântările aerului de dimineaţă. Dar, în mod ciudat, deşi predicile lui Cloud erau foarte iubite, nu se găsea niciodată o oaie gata să iasă mai devreme din îmbrăţişarea pufoasă a turmei de dragul lânii.

în dimineaţa asta, Mopple încă se odihnea după chinurile primei crize de colici, iar Cloud stătea singură pe câmpia înrourată. Singură? Nu chiar. Bineînţeles că erau şi oile lui Gabriel, care, vrând-nevrând, erau mereu devreme afară pentru că nu aveau o şură unde să stea şi care dădeau o lovitură grea teoriei lui Cloud despre lânozitate şi orele dimineţii.

Spre surprinderea lui Cloud, Sir Ritchfield se trezise şi el. Stătea maiestuos la *George ’s Place* şi păştea neabătut. Revoltată la culme, Cloud uită cu totul de liniştea ei sufletească din zori şi se zburli la Ritchfield.

— Ştii de fapt unde eşti? îl întrebă ea.

— înapoi în trecut, spuse Ritchfield mişcat.

îşi coborî iar capul în ierburile încă neatinse din *George’s Place* şi păscu atent în jurul unor brânduşe delicioase.

— Paşti la *George’s Place*| behăi Cloud. Cum poli să faci aşa ceva?

— Simplu, răspunse Ritchfield. Peste colină, peste câmp, prin vechea carieră de

piatră, peste cadavru, prin lumea largă şi înapoi. Să nu mă las prins de măcelar. A fost simplu, pentru că mâncătorul de cadavre se teme de morţi. Cu capul în vânt, cu ochii deschişi, atent să nu-mi scutur amintirile din blană. Imposibil. Dar simplu, dacă încerci.

('.loud îl privi speriată pe Ritchfield. Revolta i se risipise în aer ca fumul. Ceva nu era deloc în regulă cu Ritchfield. Behăi neliniştită. Lui Ritchfield nu păru să-i placă asta. Se apropie de ea şi-i şopti la ureche:

— Fii fără grijă, lânoaso, nu ăsta e *C,eorge's Place.* De *Georges Place n-o* să se atingă nici o oaie, pentru că *Georges Place* e sub dolmen, acolo unde nu mai creşte nici un fir de iarbă şi unde păstorul cu ochi albaştri stă şi aşteaptă. *Georges Place* e sigur, până când o să ajungă cheia caldă la lumină. Cine are cheia? întrebă el.

Cuvintele lui erau menite evident s-o liniştească. Vocea lui Ritchfield era blândă. Şi totuşi, Cloud fugi buimăcită spre şura cu fân.

*

Puţin mai târziu, toată turma se strânse la *George's Place.* Oile stăteau la o distanţă respectuoasă în jurul lui Sir Ritchfield, care nu dădea vreun semn c-ar vrea să părăsească locul. Atât de multe oi păreau să-l irite pe Ritchfield.

— Uneori e mai bine să fii singur, zise el.

— Ce vrea să spună? întrebă Heide.

Celelalte oi tăcură.

— Nici măcar n-are vocea lui Ritchfield!

exclamă Lane în cele din urmă.

— Miroase ciudat, adăugă şi Maude. E bolnav. Sau poate că nu e bolnav, dar nu miroase ca Ritchfield. De fapt, nu miroase deloc ca o oaie. Sau cel puţin nu ca *o* oaie. Ca un berbec tânăr cu un singur corn. *Şi* ca o oaie-mamă înţeleaptă. *Şi* ca o oaie tânără, care nu a trecut încă prin nici o iarnă, o oaie cu lâna deasă. *Şi* ca un berbec foarte bătrân, care n-o să mai apuce încă o iarnă. Şi parcă totuşi diferit de toate astea. Intr-un fel – doar pe jumătate.

Maude ajunsese la capăt cu filozofările ei.

— Se goleşte! izbucni Mopple. Ritchfield se goleşte!

Asta trebuia să fie! Gaura prin care se scurgeau amintirile lui Ritchfield se mărise atât de mult în timpul nopţii, încât toate amintirile posibile şi imposibile curgeau acum afară din el.

Nici o oaie nu ştia ce era de făcut. Ritchfield era ber- becul-şef, dar bineînţeles că nu te puteai aştepta să fa< ă el însuşi ceva. Maple dispăruse. Othello nu era de găsii nicăieri. Mopple, oaia cu memorie de elefant, se refugiase la celălalt capăt al păşunii, de teamă să nu se molipsească de gaura prin care se scurgeau amintirile. Zora îl fixase o clipă pe Ritchfield cu o privire stranie, apoi fugise pe stâncile ei. În cele din urmă, Ramses preluă conducerea. Duse turma puţin mai departe de Ritchfield, pentru ca acesta să nu audă ce vorbeau.

La început, nu se sfătuiră deloc. Nimeni nu ştia cum se astupa o gaură prin care se scurgeau amintiri. La drept vorbind, nici măcar nu puteau să-şi închipuie ce era asta.

— Trebuie să-l luăm de la *George's Place* până nu rade tot, stabili Ramses.

— Cum? întrebă Maude. E berbecul-şef.

— *Nu* e berbecul-şef, nu mai e, spuse Ramsès. Trebuie doar să-l facem să înţeleagă asta.

Bună, rea, era totuşi o propunere. Năucite cum erau, oile s-ar fi lăsat inflamate de orice idee. înainte ca Ramses să înţeleagă ce i se întâmpla, se stabilise deja că avea să-i explice lui Ritchfield că nu mai era şef.

Oile se adunară nerăbdătoare una lângă alta, în timp ce Ramses tropăi şovăitor spre Ritchfield. Înghiţi în sec. I se părea că Ritchfield nu arătase niciodată mai maiestuos şi mai impunător ca acum. Tocmai voia să murmure un salut plin de respect, când Ritchfield îl întrerupse.

— Tu cel cu coarne scurte şi nerăsucite, i se adresă el lui Ramses.

O nimerise. Coarnele lui Ramses abia erau două vârfuri.

— Nu te mai obosi. Nu te mai deranja să-mi explici. Nu vezi ce clară e lumina zilei? Mai clară decât în orice altă zi. Păsările mele ştiu asta şi îşi iau zborul devreme. Ritchfield ştie şi el şi îşi caută amintirile. E clar că nu sunt un ber- bec-şef. E clar că nici o oaie de pe lume nu poate să mă ia de pe pajiştea asta frumoasă, dacă nu vreau eu. Dar voi – şi

privirea i se îndreptă rând pe rând către celelalte oi, care se holbau uimite spre *George'sPlace*- voi aţi putea să fiţi mai clare.

Fără să mai fi apucat să spună un singur cuvânt, Ramses se întoarse la turmă.

— Ne-a auzit, behăi Maude.

Se părea că gaura îi ascuţise auzul lui Ritchfield. Hotărâtă ca pe viitor să fie mai atente cu comentariile nefavorabile. Ca să fie sigure, tropăiră şi mai departe de *George's Place,* până după dolmen.

Acolo dădură peste Othello, care se ascunsese la umbră şi-l observa cu atenţie sporită pe Sir Ritchfield.

— Othello, oftă Heide uşurată, trebuie să-l alungi de la *George's Place.*

Othello fornăi batjocoritor.

— Doar n-am înnebunit, spuse el.

Şi mai multe nu putură să scoată.

Răspunsul ciudat al lui Othello le tulbură şi mai mult pe oi. Othello cunoştea lumea şi Grădina Zoologică. Ştia ceva ce ele nu ştiau. De aceea se retrăsese în umbra dolme- nului şi stătuse nemişcat acolo. Gândurile nu le dădeau pace.

— Până la urmă, Ritchfield a spus că-şi caută amintirile, zise Lane optimistă.

— Dacă-i vorba de o gaură prin care se scurg amintirile, atunci ar trebui să poată fi astupată tocmai cu amintiri! exclamă deodată Cordelia. Doar o gaură în pământ se astupă cu pământ.

— Dar o gaură de şobolani nu se astupă cu şobolani, o contrazise Gloud.

— Ar fi posibil, insistă Cordelia. Cu şobolani foarte graşi.

Câteva minute mai târziu, oile puseseră deja la punct un plan. Voiau să facă pentru Sir Ritchfield o amintire atât de mare şi de înfoiată, încât să astupe toată gaura. O amintire uriaşă, cu cât mai multe oi posibil. O ademeniră pe Zora de pe stânca ei şi-l convinseră pe Mopple să se încumete iar în apropierea lui Ritchfield. Grăsuţ cum era, nu putea decât să-i mărească şi mai mult amintirea. Othello fu singurul care refuză cu încăpăţânare să le-ajute.

— Trebuie să fie ceva special, behăi Heide entuziasmată. Ceva ce nu a mai făcut până acum nici o turmă.

La scurt timp după aceea, toate oile se culcară pe spate lângă *George's Place,* îşi întinseră cu râvnă picioarele în aer şi behăiră cât le ţinea gura. Ritchfield se opri din păscut şi le privi atent. Dacă nu şi-ar fi dat atât silinţa, oile ar fi văzut cât de amuzat era.

— Ce prostie mai e şi asta? fornăi deodată Ritchfield cu vocea lui bine cunoscută. Aţi luat-o razna toate?

Oile îşi aruncau deja priviri triumfătoare, pe cât se putea în situaţia incomodă în care se aflau. După voce, Sir Ritchfield părea să-şi fi revenit. încetişor, oile se ridicară iar cu chiu cu vai în picioare, puţin cam ameţite, dar mândre de succes.

Ritchfield tropăi de pe stânci spre ele.

— Ordine! ţipă el. Disciplină! Chiar nu pot

să vă las singure?

Celălalt Ritchfield rămase liniştit la *George's Place* şi îşi afundă iar botul în ierburile din jurul brânduşelor.

Cu ochii cât cepele, oile se uitau încremenite când la un Ritchfield, când la altul.

— Asta e Ritchfield, murmură Heide cu ochii aţintiţi la berbecul care urla să se facă ordine de pe stânci, dar şi ăsta e *tot* Ritchfield.

— Nu, spuse Miss Maple, care apăruse ca o umbră curioasă lângă Ritchfield, ăsta e Melmoth.

*

Sosirea lui Melmoth stârni atâta agitaţie în turmă cum ar mai fi făcut-o poate doar apariţia unui lup adevărat. Melmoth era mai mult decât un berbec dispărut: era o legendă, precum Jack-cel-scăpat-netuns sau berbecul-cu- şapte-coarne, un spirit care trebuia să-i înveţe pe mieii răzvrătiţi ce era frica, după ce toate celelalte avertismente nu mai erau de nici un ajutor. Melmoth devenise un exemplu de ce i se poate întâmpla unei oi când se depărtează de turmă, se apropie prea mult de stânci, mănâncă lucruri străine sau nu ascultă de behăitul sfătos şi prevenitor al oilor-mame.

— Exact aşa s-a aplecat şi Melmoth, şi nu s-a mai întors, îi spusese mama unui miel năstruşnic care se apropia prea mult de prăpastie.

— La lei de multă iarba-somnului a mâncat

şi Melmoth, şi acum e mort.

Ca fantomă bună de educat mieii, Melmoth murise în mii de feluri şoptite la ureche, iar acum stătea în faţa lor plesnind de putere şi sănătos tun. Oile-mame se întrebară cum aveau să-şi mai ţină pe viitor mieii în frâu. Şi nici un miel nu auzise mai multe poveşti înspăimântătoare cu Melmoth decât mielul născut iarna. Acum se apropiase pe furiş, la umbra unor tufişuri, şi privea cu ochii sclipind misterios spre Melmoth.

-— Ritchfield s-a dublat! sporovăiau ceilalţi miei, în afară de unul care tăcea mâlc şi se afundase în lâna moale a lui Cloud.

Toate oile îşi dădură însă seama că Melmoth era deosebit. Unele îl numeau „netunsul", neştiind prea bine dacă era o jignire sau o laudă. Iar după ce Ritchfield îi explicase de ce nici o oaie nu mai avea voie să pască la *George's Place,* Melmoth fu primit cu prietenie în rândul lor.

— E lânos, spuse Cloud apreciativ. Puţin cam încâlcit, dar lânos.

— Ar e voce frumoasă, recunoscu şi Cordelia.

— Miroase interesant, adăugă Maude.

— Şi ne lasă nouă brânduşele, spuse Mopple fericit.

în scurt timp se ivi, bineînţeles, şi întrebarea legată de cine era acum berbecul-şef.

— Doar nu putem să avem doi berbeci-şefi, spuse Lane. Chiar dacă, adăugă ea gânditoare, sunt unul şi acelaşi.

Le-ar fi plăcut ca Sir Ritchfield să fie şef în

continuare. Dar un berbec-şef pe care nu-l puteai recunoaşte numaidecât nu li se părea practic. În plus, Ritchfield se schimbase. Devenise mai vesel, mai jucăuş, aproape la fel de îndrăzneţ ca un berbec tânăr. De şefie nu prea părea să-i mai pese. Acum îşi petrecea rea mai mare parte a timpului cu Melmoth. Nu-l mai văzuseră atâl de fericit. Ritchfield stabilise o nouă regulă. „Nici o oaie n-are voie să părăsească turma", îi spunea el oricui stătea să-l asculte, „în afară de cazul că se întoarce".

*

Dis-de-dimineaţă, mult mai devreme decât venise vreodată George, Gabriel îşi făcu iar apariţia pe pajişte. Fără toiagul de păstor. Fără câini. Chiar fără pălărie. Dar cu pipa în colţul gurii. Şi cu o scară. Oile erau mândre că Gabriel le găsise deja la lucru pe păşune. Păstorul avea să vadă că nu existau trântori printre ele.

Gabriel nu părea totuşi prea încântat. Oare nu-i plăcea de Melmoth? Ciobanul însă nici nu păru să-l observe pe noul berbec din turmă. Aruncă o privire scurtă oilor sale, care între timp terminaseră de mâncat aproape jumătate din ierburile din ţarc. Apoi trase scara după el până la copacul unde-şi făceau veacul ciorile.

Pe pajişte nu existau copaci. În schimb, pajiştea era împrejmuită din două părţi de nişte tufişuri care nu ar fi fost un obstacol demn de luat în seamă odată ce o oaie se hotăra să părăsească păşunea. Dar le îngrădeau

accesul vizual la verdele suculent al împrejurimilor, împiedicându-le astfel pe oi să-şi dorească măcar să plece de acolo. „Obstacol psihologic", cum spunea George.

În tufişurile astea crescuseră prin grozamă trei copaci: un arbore maiestuos, la umbra căruia domnea vara o răcoare minunată, iar mai încolo un măr micuţ, din care, spre indignarea generală, merele cădeau când abia crescuseră cât ochiul unei oi. În plus, erau acre precum Willow într-una dintre zilele ei proaste. Cel de-al treilea copac era cel cu ciorile. Păsările obişnuiau să stătea acolo, ţipând din zorii zilei până la apus. Doar la prânz erau liniştite.

Spre acel copac se îndrepta acum Gabriel, cu scara după el. O propti lângă trunchi şi se căţără pe ea. De acolo, pe crengile de jos. Păsările observară că era hotărât şi îşi luară zborul, în cercuri largi şi neajutorate ca porumbeii sălbatici, lucioase şi batjocoritoare ca ciorile sau alb-negre, tot ascunzându-se, precum coţofenele.

Un timp, Gabriel se tot căţără de pe o creangă pe alta. Oile erau cu ochii pe el.

— Ii plac coţofenele, îşi dădu cu presupusul Mopple.

Era pentru prima dată că zicea ceva despre Gabriel. Mopple the Whale se ruşină puţin de interesul lui scăzut pentru toată povestea cu Gabriel. Dacă ar fi fost după el, Gabriel şi oile lui ciudate n-ar fi trebuit să vină niciodată aici. Acum acele străine ciudate

mâncau cu o viteză înfiorătoare o parte din păşune, iar printre ele se afla un berbec căruia Zora îi tot arunca priviri neliniştite. Nici măcar Gabriel însuşi nu părea prea folositor. De fapt, ce făcuse până atunci pentru ele? Nici o sfeclă, nici un fir de trifoi, nici o bucăţică de pâine uscată, nici măcar fân. Şi nici nu le curăţase jgheabul de băut, deşi după părerea lui Mopple era demult cazul. Ieri Gabriel sărise toată ziua aiurea pe câmpie. Iar azi, în copaci! Păsările făceau hărmălaie şi pe bună dreptate. Dacă *asta* înţelegea Gabriel prin îndatoririle sale, atunci le aşteptau vremuri tulburi.

Silueta mică şi îndemânatică sălta din creangă-n creangă, din ce în ce mai sus. Ca o pisică. Şi tot ca o pisică se holba Gabriel în cuiburile păsărilor.

în scurt timp, oile se plictisiră. Dacă Miss Maple n-ar fi insistat atât să stea cu ochii pe Gabriel, atunci s-ar fi luat cu altele. Dar aşa urmăriseră cu privirea ce se petrecea printre crengi, până când le apucase ameţeala din cauza poziţiei neobişnuite. Până şi Melmoth îl fixase pe Gabriel cu o privire stranie.

Până la urmă, Sir Ritchfield fu cel care văzu lucrul hotărâtor. Intr-unui dintre cuiburi Gabriel părea să fi găsit în sfârşit ceea ce căuta. în afară de Ritchfield, Zora, Maple şi Othello văzură şi ele că Gabriel ţinea în mână o cheie. Dar numai Ritchfield îşi dădu seama că *nu* era cheia pe care o luase Josh ieri din cutia cu biscuiţi.

— Mică şi rotundă, spuse Sir Ritchfield. Gheia din cuib e mică şi rotundă. Iar cheia de ieri era lungă şi pătrăţoasă.

Oile rămaseră uimite. Mai ales din cauza lui Ritchfield. Mândru de ochii lui, acesta nici măcar nu observase că îşi amintea de cheia de ieri. Prezenţa lui Melmoth îi făcea evident bine.

În schimb, memoria lui Gabriel părea mai proastă decât a lui Sir Ritchfield. Probabil că nici nu se uitase prea bine la cheia de ieri. în orice caz, se dădu jos din copac binedis- pus. La fel de binedispus se întoarse la rulotă şi la fel de binedispus vârî cheia în broască. Dar aici buna dispoziţie se sfârşi. Gabriel scoase un fluierat scurt şi furios printre dinţi. Când îl auziră oile lui, o panică mută izbucni printre ele fără motiv, o teamă care ţinu mult timp după ce Gabriel dispăru pe cărarea spre sat. Oile lui George le priviră neliniştite, până când un alt zgomot le atrase atenţia.

Melmoth stătea lângă dolmen şi chicotea.

*

Oile îşi dădură repede seama că Melmoth nu era doar o oaie în plus. De ce anume, nu prea puteau să-şi explice. Primul lucru pe care-l observaseră era efectul de împrăş- tiere pe care-l exercita Melmoth. Dacă păştea printre ele, le era imposibil să rămână în formaţie. Fără să vrea, se îndepărtau unele de altele, ca şi cum în turma lor ar fi pătruns un lup. în ritm de păscut, bineînţeles, deci foarte încet, aproape fără să bage de seamă. începu să li se pară nefiresc.

Un alt lucru erau păsările. Nu erau nişte

păsări grăsuţe şi cântătoare, ci mâncătoare de cadavre, cu voci aspre precum ciorile şi coţofenele. Melmoth le lăsa să ţopăie pe spinarea lui şi le plimba în timp ce păştea. Normal că oile nu se temeau de ciori (poate cu excepţia lui Mopple), dar aveau impresia că prea miroseau a moarte. Iar când îl întrebaseră pe Melmoth ce era cu ele, acesta fomăise batjocoritor.

— O turmă ca a lor, o mică turmă cu aripi negre. Veghează, curăţă lâna şi se desfată în ea. Nu e vina lor că şi moartea le desfată. îmi lasă amintirile în pace. Sunt mai deştepte decât vocea lor. Şi înţeleg vântul.

„E nebun", îşi ziseră câteva oi, dar nimeni nu se încumetă s-o spună cu voce tare. Cuvintele lui Melmoth erau ciudate ca behăitul unei capre, dar nu asta le zăpăcea, ci mai degrabă faptul că vorbele lui Melmoth înconjurau în cercuri neobişnuite ceea ce voia de fapt să spună. Şi li se părea complicat, nu neapărat nebunesc. Doar Cordelia insista că limbajul lui Melmoth era *mai clar* decât al oricărei alte oi.

— Nu spune lucrurile pur şi simplu cum le gândeşte. Spune lucrurile cum *sunt,* obişnuia ea să spună, când se mai aduna pe undeva câte un grupuleţ de oi melmothsceptice.

Iar grupuleţele astea erau din ce în ce mai dese şi secretoase. Observaseră repede că Melmoth afla într-adevăr neobişnuit de mult din ce se petrecea pe păşune.

— îi povestesc păsările, behăise Heide, iar oile îşi ridicaseră din când în când prevăzătoare privirile spre cer.

Stăteau cu ochii pe Melmoth mai mult ca oricând.

Melmoth păştea pe pajişte ca un lup singuratic. Până şi expresia de pe chipul său avea ceva dintr-un lup. Părea absurd şi totuşi aveau uneori impresia că Melmoth nu era de fapt o oaie. Unele dintre ele, cu o imaginaţie mai bogată, se gândeau chiar la povestea cu lupul în blană de oaie şi îngheţau. Apoi mai era un miel singuratic, un miel care stătea pe picioarele lui fragile şi-l observa pe Melmoth cu ochii lui mari şi timizi.

La scurt timp după aceea, începu să se răspândească prin turmă un zvon potrivit căruia Melmoth ar fi totuşi un *spirit.* Ştiau din poveştile cu zâne că spiritele morţilor se întorceau uneori să se răzbune. „împăratul spiriduşilor" şi „spiritul-lup", şuşotea atunci toată turma.

*

Othello se înfurie. Zile întregi fusese pe urmele bătrânului. Mai precis, ani întregi. Din noaptea ploioasă de la circ, când, sub privirile de după gratii ale lui Othello, Melmoth fugise ca vântul pe cărările dintre corturi, în timp ce clovnul înfiorător zăcea în noroi şi ţipa după lumină, din acea noapte Othello ştiuse că trebuia să-l regăsească pe Melmoth. Iar acum îl regăsise Melmoth pe el. Othello era nemulţumit. Nu ştia ce era de făcut. Să se năpustească bucuros asupra lui, aşa cum făcuse Sir Ritchfield? Melmoth îl învăţase pe Othello ce era răbdarea, îi spusese să înveţe de la apă şi de la foc, să privească dâra melcului în iarbă şi să alunge furia şi teama

înapoi în lumea din care veneau. Melmoth îi arătase cum să-şi urmărească gândurile şi-l învăţase să lupte. Vocea lui îl însoţise pe Othello şi-i salvase viaţa de mai multe ori.

Dar Melmoth îl părăsise, lăsându-l singur cu acel clovn înfricoşător. „Uneori e mai bine să fii singur", fornăise Othello furios. Dintre toate lucrurile pe care i le spusese vreodată Melmoth, această frază era singura care i se păruse mereu de neconceput.

Neştiind ce hotărâre să ia, Othello se ascunsese până atunci de Melmoth pe cât de bine putuse. Sigur, Melmoth ştia că el era aici, despre asta Othello nu-şi făcea nici o iluzie. Dar, dintr-un motiv oarecare, cenuşiul îl lăsase în pace.

Oare Othello îi devenise pur şi simplu indiferent, era doar una dintre nenumăratele oi cu care se intersectase în călătoriile sale solitare, unul dintr-o turmă fără chip, faţă de care Melmoth pierduse orice interes? Dintre toate posibilităţile, aceasta îl îngrozea cel mai mult pe Othello.

Dar acum ascultă atent şoaptele îngrozitoare ale noii sale turme, prima sa turmă adevărată, şi începu să-şi facă griji. Dacă era adevărat că George îl fugărise odată pe Melmoth pe viaţă şi pe moarte, cum se zvonea prin turmă? Ce trebuia făcut? Dacă învăţase vreun lucru în timpul petrecut la circ, acel lucru era că Melmoth era în stare de orice.

*

Şi Miss Maple se gândea febril la toate acestea. Nu crezuse nici o secundă că

Melmoth era un spirit. Dar oare nu avea legătură cu moartea lui George? Şi ce ştia Ritchfield despre asta? Maple era sigură că purtarea ciudată a lui Ritchfield din ultimele zile avea legătură cu Melmoth.

Când văzu că Melmoth tocmai aţipise sub copacul ciorilor, Maple nu mai rezistă. Cu paşi hotărâri, păscu fir cu fir din ce în ce mai aproape, până ajunse lângă Sir Ritchfield.

— Cine ar fi crezut că Melmoth a supravieţuit? spuse ea ca din întâmplare.

Ritchfield fornăi înveselit.

— Eu, îi răspunse el, eu l-am simţit. În noaptea când a plouat. Cum se simt gemenii. În noaptea aia am ştiut că s-a întors şi de atunci l-am aşteptat.

— Dar nouă nu ne-ai spus nimic, îl dojeni Maple.

Ritchfield tăcu.

— Şi ne-ai mai şi împuiat capul că ai mirosit moartea pe mâinile lui George, îl împunse Maple.

— Dar mâinile lui George au mirosit într-adevăr a moarte, spuse Ritchfield gânditor. înseamnă că murise altcineva.

— Sau doar că cineva fusese cât pe-aici să moară, adăugă Maple. Poate că Melmoth i-a scăpat, mai mult mort decât viu. Trebuie să fi fost foarte furios pe George...

Ritchfield nu zise nimic. Miss Maple rupse un fir de păpădie.

— Nu ne-ai spus nimic, continuă ea după ce termină de mestecat. L-ai băgat în sperieţi pe Mopple, pentru că ai avut impresia că l-ar fi văzut pe Melmoth. Ca să nu sufle vreo

vorbă. De ce?

Ritchfield făcu o mutră îngrijorată.

— Ştiu că n-am făcut bine să-l intimidez pe Mopple the Whale, recunoscu el. Dar am crezut că...

Miss Maple izbucni:

— Ai crezut că poate Melmoth are totuşi ceva de-a face cu moartea lui George. Să se comporte el atât de ciudat, să se strecoare noaptea pe pajişte, şi asta tocmai după ce-a murit George. Te-ai gândit că atunci, în noaptea aceea, după fuga lui Melmoth, trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor. Poate că Melmoth încă purta în el furia de atunci, nu-i aşa? Şi te-ai hotărât să păstrezi secretul asupra sosirii lui aici.

Maple îşi ridică semeaţă capul. Ce concluzie! Doar din indicii. Exact ca în romanele poliţiste. Era mândră de ea. far pe chipul încurcat al lui Ritchfield văzu că nimerise la fix.

— Am vrut doar să-l ajut, se scuză Ritchfield. Geamăn pentru geamăn.

— Geamăn pentru geamăn, fornăi Melmoth, care se ivise deodată de cealaltă parte a lui Miss Maple.

Maple îşi mută privirea de la un berbec la altul, şi oricum ar fi întors capul, în faţa ochilor îi apărea acelaşi berbec. Avea impresia că raţiunea începea să-i joace feste şi o luă ameţeala.

Melmoth îl privi pătrunzător pe Ritchfield.

— Să fiu eu furios pe George? exclamă el. Palavre de-ale coţofenelor. Urletul vântului. Bazaconii de-ale mieilor. Vrei să vii acum cu

mine în noaptea de atunci, în care n-ai vrut să vii? O poveste?

Melmoth behăi tare ca să-l poată auzi toate oile de pe păşune.

— Povestea celei de-a cincea nopţi?

Soarele urcase pe cer, iar dinspre mare nu adia nici urmă de vânt. Singurele pe care căldura nu părea să le afecteze erau muştele, care roiau neobosite în jurul nărilor oilor şi li se strecurau în urechi. Aşa că acum până şi oile mai sceptice găsiră un pretext să poposească absolut întâmplător sub crengile umbroase ale copacului, acolo unde Melmoth se odihnea pe un morman de frunze uscate şi îşi depăna poveştile. Chiar şi mielul născut iarna pândea de după trunchiul copacului, şi pentru că celorlalte oi le era prea lene să-l gonească, rămase acolo.

Aşa se ajunse ca toate oile din turma lui George să simtă fiori reci pe şira spinării în această minunată zi de vară. Melmoth le povestea aşa cum nu le mai povestise nimeni, nu doar cu cuvinte, ci şi cu vântul răscolindu-le lâna şi cu inima înfiorată, astfel încât toate oile alergară în scurt timp cu el prin întuneric.

Iar în povestea lui Melmoth era un ger de crăpau pietrele.

13

XSreanga, din piatră-n piatră, creangă după creangă, piatră după piatră, creangă cu creangă, piatră cu piatră, os cu os, os prin os, oseminte. Copitele lui Melmoth bubuiau pe pământul îngheţat. Bătând puternic, inima i-o luase înainte. *Creangă după creangă, piatră după piatră.* Câinii măcelarului urlau. În urma lor venea însuşi mâncătorul de cadavre. Melmoth şi Ritchfield îl numeau pe măcelar „mâncătorul de cadavre[11], pentru că mirosea a moarte, dar li se părea prea greoi ca să fie în stare să omoare ceva cu mâna lui.

Acum însă se părea că măcelarul se număra totuşi printre vânători, iar Melmoth fugea ca să scape cu viaţă. *Piatră cu piatră, os cu os, os prin os.*

*

— Nu te încumeţi, îi spusese Ritchfield cu toată superioritatea pe care ţi-o dădea vârsta.

Faptul că Ritchfield era mai bătrân decât Melmoth doar cu câteva secunde nu uşura deloc lucrurile. La început se supărase şi atât. Lui Melmoth nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă Ritchfield s-ar fi încumetat. Şi înţelesese deodată că nici nu era vorba despre asta. Nu era vorba de nici o altă oaie. Era vorba doar de el însuşi. Melmoth se oprise din păscut. îşi întorsese capul şi privise în depărtare, acolo unde câmpia începea să se înalţe, colină după colină. „Ba mă încumet", i-o trântise el în faţa batjocoritoare a lui Ritchfield.

*

Oseminte, os prin os, os cu os, piatră cu piatră, creangă cu creangă. Melmoth nu-şi mai amintea când şi unde anume învăţase cuvintele astea. Erau pur şi simplu cuvintele potrivite. II ajutau să nu se mai gândească la mâncătorul de cadavre. Pentru că până la urmă măcelarul era la fel de neînsemnat. Trebuia doar să nu se oprească, să alerge mai departe, creangă după creangă, piatra după piatră, să alerge ca şi cum ar fi avut aripi, mereu cu o neclintită hotărâre. Atâta vreme cât se îndepărta de el, măcelarul nu mai conta. Dar hotărârea lui Melmoth nu era nici pe departe neclintită. Prea mult aer rece înjur. Prea puţin aer cald în plămâni. *Piatră cu piatră, os cu os, os prin os,* de o veşnicie.

*

— Trei zile şi trei nopţi, spusese Sir Ritchfield. Altfel nu se pune.

— Nu, îi răspunsese Melmoth, nu trei.

Ritchfield fornăise batjocoritor.

— Atunci nu se pune. Orice mieluşel poate să se rătăcească o noapte pe câmp. Sau chiar două.

— Cinci, spusese Melmoth. Cinci zile şi cinci nopţi.

Faţa de oaie plouată a lui Ritchfield îi mersese la inimă.

— Cinci zile şi cinci nopţi, cântase el, cinci sori şi cinci luni, cinci mierle şi cinci privighetori.

Dansase în jurul lui Ritchfield şi zvârlise

zglobiu din copite. Pentru o clipă, Ritchfield păruse îngrijorat. Apoi se lăsase contaminat de buna dispoziţie a lui Melmoth.
Cinci mierle şi cinci privighetori, cântase şi el, iar în următorul moment se zbenguiau neastâmpăraţi pe pajişte. Nici unul dintre ei nu se gândise măcar o secundă că Melmoth avea să fie vânat.
*
Creangă după creangă, piatră după piatră. Mai ales pietre. Nespus de multe pietre. Şi nu-i uşurau deloc drumul. Melmoth se împiedica de bolovani, îşi rănea picioarele de pietroaiele ascuţite şi trebuia să ocolească mereu bucăţile mai mari de stâncă. Niciodată nu mai văzuse atât de multe pietre. Atunci ştiuse că se rătăcise fără cale de întoarcere. Auzea câinii măcelarului lătrând. Erau acum mai mulţi ca înainte. O haită întreagă. Iar lătratul lor răsuna în urma lui ca vuietul vântului. În urma lui, ca vuietul vântului. Ca vuietul vântului. Ecoul! Nu erau mai mulţi, dar se auzeau de parcă ar fi fost o haită. însemna că în jurul lui locul era strâmt. De văzut nu vedea nimic. Deodată, câinii amuţiseră. Melmoth le mai auzea doar gâfâitul şi scrâşnetul pietrelor care săreau în lături sub labele lor. Prea aproape ca să mai latre. Prea nerăbdători.

— Creangă cu creangă, os cu os, os prin os! fornăise Melmoth.

— Doar tu singur, şoptiseră pereţii stâncilor.

*

— Vezi să nu răceşti, mai spusese Ritchfield la despărţire, puţin cam neajutorat.

Melmoth îşi aruncase mândru capul pe spate. Ochii îi străluceau. Ce ştia Ritchfield despre pericolele singurătăţii? Răcelile nu se numărau cu siguranţă printre ele. Melmoth se gândise zile întregi şi ajunsese la concluzia că toate pericolele astea nici măcar nu existau. Aiureli. Poveşti de speriat mieii, duhuri înfiorătoare cu care oile-mame îngrijorate îşi speriau copiii. Ce făceau, de fapt, oile clin turmă? Păşteau şi dormeau. Şi ce avea să facă el fără turmă? Să pască şi să doarmă, bineînţeles. Restul erau închipuiri. Nu exista nici un pericol. Nici măcar unul.

*

Pereţi de stâncă. Luna se ivise pentru o clipă pe cer şi Melmoth văzuse stâncile alergând parcă împreună cu el la dreapta şi la stânga sa. Nu prea înalte, dar mult prea înalte şi abrupte pentru o oaie. *Creangă după creangă, piatră după piatră, piatră cu piatră, os cu os.*

Pietre.

Acum se terminase totul. Pereţii de stâncă se închideau în jurul lui. O fundătură, un drum înfundat. Trebuia să urce cumva pe stâncile astea. Trebuia. La stânga lui exista un loc unde peretele nu părea atât de înclinat. O grămadă de pietriş, un urcuş mai blând. Melmoth începu să se caţăre cu paşi nesiguri. La început, merse desfid de bine. Apoi însă pietrele începură s-o ia la vale, alunecându-i

sub copile. Ca şi cum ar fi încercat să urce păşind pe o rafală de ploaie. Imposibil. Melmoth ştia asta. Mâncătorul de cadavre părea şi el conştient de asta. Un ţipăt îngrozitor. îşi chemă câinii înapoi. Nu-i mai erau de folos acum. Paşii se târau în liniştea care se aşternuse. Melmoth era distrus. Frica îi fusese şi ea distrusă. în ultimele secunde ale vieţii, Melmoth se hotărî să fie o oaie curajoasă. Avea să-l înfrunte pe măcelar, încet, tremurând, coborî înapoi pe panta de pietriş. *Piatră cu piatră... os cu os... Piatră cu piatră... os... prin...*

Os.

Din bolovănişul care se desprinsese în fuga sa ieşea un picior de om.

*

Bineînţeles că răcise, chiar din prima noapte, adăpostit sub un tufiş ţepos de păducel, fără apărare în calea viscolului aspru din noiembrie. Nu se odihnise în noaptea asta. Ciulise doar urechile la zgomotele din jur, sperând că ziua avea să vină mai repede. O zi care avea să fie cu siguranţă minunată. Peste zi îi mersese mai bine. Din când în când. Melmoth traversase cu nasul înfundat verdele cenuşiu al câmpiei uscate şi rosese cu grijă cele câteva paie pe care le mai găsise.

Spre prânz ajunsese apoi pe o colină, de unde o oaie cu ochi buni putea să vadă până hăt departe. Melmoth avea ochi ageri şi-i aţintise imediat spre fâşia albastră de mare de la orizont. Ca să se orienteze. în tainä, ca să vadă dacă nu zărea nişte puncte albe şi

lânoase. Dar nu văzuse nimic. Nimic. Nici măcar un nor pe cer. în nici o direcţie. Melmoth era singur până la orizont. O euforie nesăbuită îl cuprinse din cap până-n picioare; îşi încordase şi mai mult ochii, ca să-şi admire singurătatea cât mai departe. Când euforia începuse să se transforme în panică, Melmoth o luase la goană în zigzag pe colina goală.

*

Se căţără cu cea mai mare atenţie peste piciorul omenesc, *os cu os, piatră cu piatră,* până simţi iar pământul sub picioare. Răsuflă uşurat. Melmoth dispăru în umbră la poalele grămezii de pietriş şi ciuli urechile. Câinii gâfâiau cu limba scoasă, iar măcelarul horcăia.

— E în vechea carieră de piatră, spuse măcelarul. Acum l-am prins.

— Hmm, hmmm, auzi apoi o voce cunoscută.

Melmoth văzu cum doi nori albi de lumină se iviră în întuneric, observă răsuflarea aburindă a câinilor şi statura masivă şi întunecată a măcelarului. Melmoth tremura, însă doar de epuizare. În străfundul sufletului, era surprinzător de liniştit. Auzea tot. Tot. Scheunatul câinilor şi bătaia furioasă a inimii lor, razele de lună care cădeau zornăind pe pământul îngheţat, bătaia aripilor unei păsări de noapte, chiar şi foşnetul mătăsos al nopţii care se scurgea lin. Era cea de-a cincea noapte şi ultima.

Măcelarul adusese cu el o sursă de lumină.

Melmoth o văzu cum sări dintr-o parte-n alta, urcându-se pe pereţii de stâncă şi apropiindu-se din ce în ce mai mult. La poalele grohotişului lumina şovăi o clipă. Apoi sări hotărâtă pe pantă, peste pietre, piatră cu piatră, fără să fi clintit din loc nici măcar un bolovan. Lumina era un vânător straşnic. De pe urcuş, lumina sări direct în umbră, îndreptându-se fix spre Melmoth. Preţ de o clipă, berbecul clipi în albul orbitor. Apoi totul se întunecă în jurul lui.

— Rahat! spuse măcelarul.

— Ce e, a păţit ceva? întrebă George, care rămăsese puţin în urmă. Ţi-am spus să nu-l goneşti aşa, nu noaplea când...

George tăcu un moment.

— Rahat, spuse şi el apoi.

Tot clipind din ochi, Melmoth se obişnui cu întunericul şi reuşi să vadă iar. Acum îşi dădea seama ce se întâmplase. Lumina îl lăsase în pace. Sărise înapoi pe bolovăniş şi se agăţase de acel picior singuratic de om. Abia acum înţelese Melmoth cât de nepotrivit era piciorul în acel loc. Ieşea cu carnea palidă şi neatinsă pe cerul nopţii şi mirosea a moarte.

Lumina începu să tremure. Măcelarul făcu câţiva paşi înapoi. Doar câinii mai păreau interesaţi de Melmoth, gâfâind anevoie la umbra grămezii de pietriş.

— George? spuse măcelarul, cu un glas care nu părea deloc îngrozit. Crezi c-ar trebui... să mergem?

Silueta uscăţivă a lui George îngheţase locului în întuneric. George clătină din cap.

— L-am văzut. Nu-i tocmai frumos. Mi-ar fi

convenit şi mie să-l găsim doar pe Melmoth şi atât. Acum e prea târziu. Acum trebuie să mergem până la capăt. Rahat!

— Rahat! întări celălalt şi se mai trase un pas înapoi.

— Pui tu mâna pe el? continuă măcelarul.

George se întoarse spre măcelar, iar Melmoth simţi că acestuia îi dispăruse orice urmă de furie. Nu mai era furios nici pe Melmoth, nici pe altcineva.

— Ham, spuse el, tu eşti măcelarul. Faci asta în fiecare zi. Teoretic. Am sperat c-o să...

— Asta-i altceva. E cu totul altceva. Dumnezeule, George, ăsta e un *cadavru.*

George ridică din umeri.

— Şi crezi că tu lucrezi cu vreun soi de fructe?

Urcă panta. Pietrele începură să se rostogolească. îşi scoase mănuşile de lucru din buzunarul hainei şi le trase pe mâini. Apoi apucă piciorul. Ceva se mişcă sub grohotiş. Multe pietre o luară la vale pe măsură ce un corp greu ieşea la suprafaţă. Melmoth mai făcu un pas înapoi, ca să nu fie lovit de pietre peste picioare. *Pietre peste pietre, în oase.*

Măcelarul scoase un ţipăt prelung şi subţire ca un scâncet de miel.

— E Wiesel, spuse măcelarul. Wiesel McCarthy!

George, care trăsese până atunci îndârjit de picior, se opri şi privi în jos. Lângă picior apăruse un altul, ceva mai încolo un trunchi slab, două braţe osoase, o faţă mirată şi ţeapănă. Mâinile şi braţele îi atârnau aiurea, formând unghiuri ciudate.

— E ţeapăn, spuse George.

Măcelarul dădu din cap.

— Cam după opt ore. Până atunci, carnea trebuie să fie prelucrată.

îşi duse încurcat mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi înghită înapoi cuvintele care îşi luaseră zborul în aerul curat al nopţii.

George dădu iar din umeri.

— McCarthy a fost mereu puţin mai ţeapăn, îl linişti el.

Acum arătau amândoi de parcă şi-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

Câinii miroseau curioşi în jurul cadavrului. Melmoth avea acum ocazia să-şi ia picioarele la spinare. Ceilalţi îşi pierduseră orice urmă de interes pentru el. Dar Melmoth era prea obosit. Asculta, tăcut şi nemişcat, foşnetul nopţii care trecea.

George se aplecă deasupra lui McCarthy.

— Asta numai moarte naturală nu e. Uită-te şi tu, Ham.

Ham dădu din cap, dar rămase pe loc.

— Şi dacă aducem pur şi simplu poliţia? întrebă el.

George nu fu de acord.

— La oricine altcineva aşa aş fi făcut, dar nu la McCarthy. Gândeşte-te şi tu, Ham. Ceva nu-i în regulă aici. Şi cum am spus, e nefiresc.

Melmoth nu-şi dădea seama care era problema cu McCarthy. Multe răni mici pe piept şi pe braţe. Unele dintre ele erau inofensive, doar nişte pete mici şi vinete. Dar mai erau şi câteva tăieturi drepte. Ca de cuţit. Iar rana care îi provocase moartea era, probabil, cea de la cap, unde sângele se

închegase pe părul unsuros. Totul părea cât se poate de natural.

— Nu prea văd. Ham, nu poţi să ţii mai bine lanterna aia? Aici, nu acolo, în spate.

George se enervase.

— Tu îmi stai în lumină, spuse I lam. Nu pot să luminez prin tine, dă-te la o parte.

— Nu pot să mă dau la o parte!

Asta aşa era. George stătea în mijlocul povârnişului îngust, în singurul loc unde un om putea sta în picioare fără să se prăbuşească.

— Atunci trebuie să-l aducem mai jos, gâfâi măcelarul. Altfel nu merge.

George se strădui să-l tragă pe McCarthy de pe mormanul de pietriş, dar mortul parcă se împotrivea cu membrele lui ţepene.

George se întoarse spre Ham.

— Ham, pentru Dumnezeu, fă şi tu ceva!

Măcelarul scoase un oftat. Luă mănuşile lui George, şi le trase în silă pe mâinile butucănoase şi se cocoţă pe povârniş. Pietrele începură s-o ia la vale. Apucă hoitul de picioare, cu mâini îndemânatice, şi-l trase deodată cu putere până în faţa lui George. Pentru o clipă, măcelarul se mişcase la fel de elegant şi de agil ca o focă în apă. Ceva mai greoi se lăsase dus McCarthy, zornăind pe pietriş.

— Aici, zise măcelarul şi arătă spre ceafa lui McCarthy. A fost lovit la cap. Probabil cu asta.

Şi măcelarul îşi îndreptă degetul spre lucrul care zăngănise în urma lui McCarthy. Melmoth adulmecă atent – o cazma şi nimic

mai mult, ca aceea pe care o folosea George în grădina de legume.

— De fapt, a lucrat curat. De ce-o mai fi avut nevoie şi de nebunia asta – şi măcelarul se uită la trunchiul învineţit a lui McCarthy — nu pot să-mi închipui. Asta doar o să-i agite şi mai mult.

— Nu e firesc, clătină George din cap. O crimă adevărată. De necrezut.

Măcelarul îl privi îngrozit pe George.

— Până la urmă, ar trebui să mergem la poliţie.

— Stai puţin, spuse George. Stai puţin. Să ne gândim un pic. Am dat de ditamai beleaua. Gândeşte-te şi tu,
tocmai McCarthy. Iţi dai seama câte lucruri ţiu, probabil, de afacerea asta. Şi pe cine o să bănuiască? Cine ar fi avut motiv să-l omoare pe McCarthy?

— Bineînţeles căjosh, Sam, Patrick sau Terry, îşi dădu cu presupusul măcelarul. Michael şi Healy.

George îl aprobă.

— Eddie, Dan, Brian, O'Connor, Sean şi Nora.

— Adrian şi Little Dennis, adăugă măcelarul.

— Leary.

— Harry şi Gabriel.

— Tu în orice caz, mai spuse George.

— Şi tu la fel, continuă măcelarul, puţin jignit. De fapt, toată lumea. Poate în afară de Lilly.

Măcelarul dădu plictisit din mână.

George se aplecă iar deasupra lui McCarthy.

— Oricine ar fi putut să facă asta.

Ham fu de acord.

— Unii mai bine, alţii mai prost.

— Tu mai bine, constată George. Dacă mergem acum la poliţie, trebuie mai întâi să dovedim că n-am fost noi. Un...

George îşi dădu căciula pe spate. Melmoth ştia că George se gândea intens la ceva când îşi dădea căciula de pe finii te.

— Avem nevoie de un alibi. întrebarea e pentru când. Poţi să stabileşti când a murit?

— Hm, se încruntă măcelarul, la mine toate stau în congelator. Dar nici aici nu e prea cald. Deci, dacă ar fi un porc, aş spune că a murit de cel puţin... hmmm patru zile. Bineînţeles că aşa ceva se întâmplă doar când eşti neatent şi nu prelucrezi carnea imediat, iar atunci se alege praful.

— Şi dacă a stat mai mult timp la căldură şi a fost adus aici doar de curând?

— Chiar şi atunci, răspunse măcelarul. Cel puţin trei zile. Vezi petele de-aici? Trebuie să treacă două zile până apar, atât de vizibile ca aici... Trei zile, eu aşa aş spune.

Căciula lui George îi alunecă şi mai pe spate.

— Trei zile. Acum trei zile a fost duminică. Eram în rulotă, era ziua mea de linişte. Iar tu ai rămas, probabil, toată ziua singur în faţa televizorului.

Ham îl aprobă ruşinat.

— E rău, foarte rău, îngăimă George. Dacă le spunem acum, ne pun totul în cârcă. O să-mi cotrobăiască prin rulotă. Numai asta-mi mai lipseşte. Să stau la puşcărie din cauza lui McCarthy? Asta nu! Eu zic să-l lăsăm aici. Să-l găsească cine-o vrea!

George se întoarse hotărât în direcţia din care veniseră. Măcelarul îşi chemă câinii şi-l urmă grăbit, cu paşi mari. Melmoth stătea lângă McCarthy, privindu-i cum se îndepărtau. Chiar şi aşa, mort de oboseală cum era, nu putea să nu se mire. Mâncătorul de cadavre – băgat în sperieţi de un mort! Era de necrezut. Melmoth văzu cum moartea de care se temuse atât se îndepărta cu paşi la fel de iuţi ca ai măcelarului. *Iute. Iute. Piatră cu piatră. Iute.*

Măcelarul se opri locului şi se întoarse. O răceală de moarte i se strecură lui Melmoth în oase. Nu mai putea să reziste azi la o a doua moarte. Le simţise rând pe rând, mai întâi frica, acră şi sufocantă, apoi curajul în faţa morţii, încremenit, dar hotărât, uşurarea caldă şi greoaie, iar acum din nou frica. Melmoth ştia că nu mai putea să fie la fel de curajos încă o dată. Nu acum.

— Ce e? întrebă George.

Se oprise şi el, şi se uita întrebător la măcelar.

— Am un sentiment ciudat, răspunse celălalt. Ca şi cum am fi scăpat ceva din vedere.

Melmoth înlemni.

George râse amar.

— Dacă mă întrebi pe mine, am fi putut liniştiţi să scăpăm mai multe din vedere.

Dar mâncătorul de cadavre se puse în mişcare. în direcţia lui Melmoth. *Iute. Iute. Piatră cu piatră.*

— Ceva nu e-n regulă, murmură măcelarul. Ceva nu se potriveşte. Of, dacă aş şti ce.

Melmoth închise ochii. Era capitularea finală în faţa mâncătorului de cadavre. Dintr-o clipă în alta avea să-şi aducă aminte ce nu era în regulă. Melmoth nu era în regulă. Şi apoi... Nu prea îi era de ajutor să ţină ochii închişi. *Iute. Iute. Peste pietre.* Melmoth simţea cum mirosul de animal de pradă al măcelarului se strecura fierbinte şi rânced spre el.

— La măcelărie, la măcelărie, murmură el. Azi la măcelărie, trei fileuri de porc pentru Kate, apoi a trecut Josh să-şi ia cele zece kile de carne tocată de vită. Josh, care are nevoie de ea pentru cârciumă, apoi douăzeci de cârnăciori pentru ziua de naştere a lui Sam, nu, nu asta a fost. Josh. Josh şi cele zece kile ale lui.

Măcelarul se opri iar, atât de brusc, încât George se împiedică de el şi-i scăpă o înjurătură.

— La naiba, Ham, ce te-a apucat?

Dar Ham continuă:

— Şi cel cu costiţele uscate. Nu mai ştiu exact cine le-a cumpărat. Dan, probabil. Sau Eddie. Şi apoi a mai fost cineva. Dar de Josh sunt sigur. Josh mi-a povestit că McCarthy a fost ieri la Mad Boar, chiar era enervat de chestia asta. Mi-a povestit că i se aprobaseră toate planurile pe la autorităţi şi că acum nu

se mai putea face nimic. Ieri a spus asta. *Ieri.*

George şuieră printre dinţi. Era şuieratul cu care îi poruncea de obicei lui Tess să facă ordine printre oi. Tess era încă destul de tânăr şi uneori fluiera degeaba. Dar azi nu era aici, iar la câinii măcelarului fluieratul chiar că era inutil.

— Nu înţeleg, spuse măcelarul. Cine a băut ieri o bere la Mad Boar ? El – şi măcelarul îndreptă o clipă lanterna spre McCarthy, prinzându-l şi pe Melmoth în raza de lumină – el n-a fost în nici un caz.

— Eşti sigur că a spus „ieri”? întrebă George.

Măcelarul dădu din cap.

— Ieri. Dacă nu mă crezi, atunci e sigur pe caseta video de la supraveghere.

— Dar n-are sunet, nu? spuse George.

— Ba da, îl asigură Ham.

George ridică din sprâncene, dar măcelarul continuă neabătut:

— M-am mirat şi eu. 11 ignora cu săptămânile pe Mc(larthy, şi deodată trei-patru oameni încep să vorbească despre el. Asta e, mi-am zis, dacă acum s-a aflat...

George se plesni cu palma peste frunte. Melmoth ştia că gestul ăsta era rezervat ideilor geniale din viaţa lui George. Cum fusese ideea de-a vopsi şobolanii cu vopsea fluorescentă ca să vadă pe întuneric pe unde se strecurau în rulotă. Sau ideea că Maple furase siropul de pe pâine. Ideea că-l putea prinde pe Melmoth dacă-l prindea pe Ritchfield. Pentru că Melmoth şi Ritchfield erau nedezlipiţi unul de altul, ca ierburile de

pe plajă de pământul nisipos. Când George se izbea cu palma peste frunte, avea dreptate întotdeauna.

— Ei au fost, spuse el. *Toţi împreună.*

Măcelarul îl privi fără să înţeleagă.

— Care, ei? întrebă el.

— Nu ştiu cine, spuse George, dar au fost mulţi. Mulţi de tot. Atât de mulţi, încât toţi cei care au fost ieri la Mad Boar sunt în aceeaşi oală. Dumnezeule, Ham, gândeşte-te puţin. Au hotărât pur şi simplu, nu se ştie cum, că acoperişul primăriei trebuie schimbat. Porcii ăştia. De-aia l-au ascuns aici, în cariera de piatră. Şi acum aleargă încolo şi încoace şi le povestesc tuturor că l-au văzut ieri la Boar. Şi chiar dacă-l găsesc puţin mai încolo, când nu se mai poate stabili cu precizie data decesului, au deja de ieri încoace nişte alibiuri minunate. Avocaţi, programări la doctor, drumuri în oraş. Să fii atent să vezi ce fac în zilele următoare, o să-ţi dai seama şi singur.

— Dar…

Şi măcelarul dădu neputincios din braţele lui groase. — Vrei să spui chiar toţi? Şi O’Connor? Şi Fred?

— Nu ştiu sigur cine, Ham, spuse George, aproape scos din sărite. În orice caz, toţi care au fost ieri la Mad Boar. Şi probabil şi câţiva care n-au fost. îmi închipui că i-au ţinut departe de cârciumă pe cei care au tras cu adevărat sforile.

— Şi dacă m-aş fi dus şi eu la Boar? M-am gândit ieri la asta, că nu era nimic la televizor.

— Atunci probabil c-ar fi spus că McCarthy

plecase deja. Sau că încă nu ajunsese. Sau l-ar fi văzut la magazin. Sau în parc, cum le povestea copiilor despre planurile lui nenorocite. Dacă sunt implicaţi destui, atunci nu mai contează.

— Eu tot nu pot să cred, se văicări măcelarul. Doar cumpără cârnăciori de la mine. Costiţele mele. Şi deodată sunt toţi *criminali?* Nu pot să cred.

— Ăştia sunt oamenii. Obişnuieşte-te cu asta, mai spuse George, dar măcelarul deja nu-l mai asculta.

— Antricoatele de vită. Cum să le mai vând antricoate de vită, când ştiu că au omorât pe cineva?

Preţ de o clipă, Ham rămase cu răsuflarea tăiată în aerul rece al nopţii. George încremenise şi el.

— Ham, nu mişca! mormăi el printre dinţi.

Abia şoptise. Când George vorbea atât de încet, era ceva important. Dar Ham era de neoprit.

— N-o să mai vadă nimic de la mine, da' absolut nimic, promise el.

— Ham, şopti George.

Ceva din expresia care se întipărise pe chipul lui George îl făcu să tacă. I se tăiase din nou respiraţia. Paşi. Paşi peste pietre. Paşi, care se îndepărtau grăbiţi- Apoi linişte.

— Drace, zise George.

— Drace, spuse şi măcelarul.

Amândoi tăcură o clipă.

George oftă.

— Acum au aflat. Până adineauri nu era nimic. Şi acum suntem băgaţi în rahat până-n

gât.

Ochii măcelarului se bulbucară. Ham începuse să aibă un miros acru-amărui. Mâncătorului de cadavre i se făcuse frică.

— George, doar nu crezi că o să ne...? Le place de noi. De McCarthy nu le-a plăcut.

George clătină din cap.

— L-au omorât pe McCarthy din cauza câtorva parale amărâte. Iţi închipui de ce sunt în stare când e vorba de pielea lor?

— Porcii ăştia! zise Ham şi îşi încleştă pumnii. Siguranţă, asta e, trebuie să ne asigurăm, să ne asigurăm mereu. Nu mă las chiar aşa de uşor!

Să le asiguri mereu, îşi zise Melmoth.

— Dar cum? continuă măcelarul. Am nimerit aici ca nişte idioţi. Acum au aflat şi ei. Ce ne mai poate ajuta acum?

— Ajută dacă gândeşti, îi răspunse George. Trebuie să le găsim punctele slabe.

Să găseşti punctele slabe, îşi zise şi Melmoth. *Dacă gândeşti, ajută.*

— Ăştia n-au puncte slabe, suspină măcelarul. Sunt foarte mulţi. Doar ştii cum e, George, corb la corb nu-şi scoate ochii şi când se strâng atât de mulţi la un loc... Gesticulă zăpăcit cu mâinile prin aer.

— Ham, stai liniştit. Gândeşte-te. Există mereu puncte slabe.

Există mereu puncte slabe, repetă Melmoth în gând. N-ar fi crezut niciodată că George şi măcelarul puteau să zică atât de multe lucruri deştepte.

George îşi împinse iar căciula pe spate.

— Hm, mai avem puţin timp. Mai întâi

trebuie să se sfătuiască. De unul singur n-are nimeni curaj să facă ceva.

— Acum suntem pe-afară, spuse măcelarul cu o voce tremurătoare. înţelegi, George? Nu mai avem cale de întoarcere. O dată ieşit afară, acolo rămâi. Rahat!

Namila de măcelar tremura acum din toate încheieturile.

George îi puse împăciuitor o mână pe umăr. Tabloul era destul de comic, pentru că măcelarul era mult mai înalt decât George.

— Ham, ai păzit vreodată oi?

Ham clătină din cap.

— Poţi să păzeşti o turmă de oi pentru că ştii câte ceva despre ele. Ştii că vor să stea împreună. Ar face orice să rămână împreună. De aceea poţi să le păzeşti. N-ai să poţi păzi o singură oaie. E imprevizibilă. Uneori e mai bine să fii singur.

Melmoth şi măcelarul îl ascultau pe George cu ochii mari.

— Dacă suntem pe-afară, atunci o să ne folosim de asta, continuă George. Să găsim dovezi. Caseta video de la camera ta de supraveghere nu e deloc rea. Doar vinzi ziarele astea...

Ham îl privi şovăielnic pe George.

— Ziarele? Da, se vând, dar...

— Bine! zise George mulţumit. Şi se văd pe casetă? Atunci am putea să arătăm data.

Ham dădu din cap cu gura deschisă. Incet-încet, începea să se prindă cam unde bătea George.

Dar acesta era deja departe.

— Foarte bine, murmură el. Foarte bine. Sunt mulţi. Şi când sunt mulţi, nu riscă nimic. O să avem grijă ca poliţia să-l găsească imediat pe McCarthy. Tu faci copii după casete. Apoi ascundem casetele. Şi dacă ni se întâmplă ceva, iese totul la iveală!

— Dacă ni se întâmplă ceva, iese totul la iveală, repetă măcelarul ca un ecou. Corect! O să vadă ei cu cine au de-a face. Mâine îmi duc lucrurile la avocat. Cu testament cu tot. Să-l deschidă la moartea mea!

George îl aprobă.

— Acum trebuie să afle şi ei asta, şi cât mai curând posibil. Altfel nu ne mai foloseşte la nimic.

— Mâine-dimineaţă, spuse măcelarul cu hotărâre. Primul care îmi intră în magazin o să afle.

Se întoarseră iar, îndepărtându-se cu paşi grăbiţi, mai repede ca prima oară.

Dar tocmai atunci George se mai întoarse o dată şi-l lumină pe Melmoth.

— Melmoth, spuse el cu o voce prietenoasă, hai, vino.

Ham gâfâi enervat.

— Cum poţi să te mai gândeşti acum la animalul ăla?

— Pentru că e animalul meu. Mielul meu rătăcit. Care dintre noi merge în fiecare duminică la biserică? Hai, Melmoth.

George îl ademenea cu vocea lui caldă, care parcă spunea „am o sfeclă în mână”. Melmoth însă simţea că George nu avea nimic în mâini. Şi totuşi, s-ar fi întors cu plăcere,

înapoi la turmă.

Dar nu putea.

Nu există cale de întoarcere. O dată ieşit afară, acolo rămâi.

Melmoth era singur. Şi trebuia să rămână singur.

Uneori e mai bine să fii singur.

Se trase din faţa lui George, pas cu pas, până se lovi cu spatele de o stâncă. George se apropie şi mai mult de el.
II prinse cu o mână de coarnele lui tinere, cum mai făcuse de atâtea ori. Melmoth se zbătu să scape, aşa cum nu se mai zbătuse niciodată până atunci.

La un moment dat, George renunţă.

— Să încerc şi eu? întrebă Ham.

George clătină din cap.

— N-are rost, spuse el. Nu vrea.

Deodată, George puse mâna pe un cuţit. Se duse iar spre Melmoth. 11 apucă de blană, tocmai de beregată, părând să caute ceva. Melmoth nu mişcă. Apoi George găsi ce căuta. Un fir subţire, legat adânc în lâna lui Melmoth. îl tăie. O cheie căzu pe pământ, netedă şi strălucitoare. George se aplecă şi o ridică. Oftă.

Melmoth îşi amintea ziua când George îi legase la gât cheia asta.

— Pentru că eşti cel mai sălbatic, îi spusese el.

El şi nu Ritchfield, deşi celălalt îşi purta coarnele mai semeţ. Melmoth. Fusese o zi mare pentru el.

George îl lăsă în urmă, fără să se mai întoarcă o dată.

— George, ai înnebunit? îi strigă Ham. Mai întâi îl căutăm pe animalul ăsta zile întregi, şi acum îl laşi acolo. Ce-ai de gând? O să se ducă la prima turmă care-i iese în cale. E păcat de el. O oaie fără turmă? Aşa ceva nu există. N-o să reuşească în veci!

— O să reuşească, îl mai auzi Melmoth pe George, pe când două luminiţe palide se îndepărtau în întuneric.

14

Ĺ e înserate, pe pajişte se lăsase liniştea. Porumbei sălbatici zburau căutând insecte prin iarbă, cerul era de un albastru palid, cu nuanţe rozalii, iar marea se întindea netedă şi liniştită în jurul stâncilor. Chiar şi rumegatul monoton al oilor lui Gabriel încetase.

Cu ochii apoşi, oile se împingeau tăcute în gardul de sârmă, acolo unde unul dintre pari ieşise din lăcaş.

Oile lui George nu observară însă nimic din toate astea, încă stăteau sub acel copac maiestuos, nevenindu-le să-şi creadă urechilor.

— Şi ai reuşit! exclamă Cordelia plină de admiraţie.

Celelalte oi tăceau. încă le băteau năvalnic inimile după ce ascultaseră aventurile lui Melmoth şi aflaseră de cuţitul strălucitor, de mirosul mâncătorului de cadavre şi de urletul scos de câinii măcelarului.

Melmoth tăcea şi el. într-un fel, arăta ca şi cum încă ar fi rătăcit prin cariera de piatră.

Şi, într-un mod straniu, încă părea tânăr.

— Mai departe! behăi o voce piţigăiată.

Era mielul născut iarna. Melmoth îşi întoarse capul cu iuţeala fulgerului.

— Mai departe ce, tinere miel?

Mielul dispăru speriat după trunchiul copacului.

— Vreau să spun, cum e povestea mai departe? behăi el de acolo.

— Povestea se opreşte aici, răspunse Melmoth. O poveste se termină exact când se termină. Ca o răsuflare. Acum. Dar viaţa a mers mai departe, peste coline şi mlaştini, coborând pe străzi neştiute, de-a lungul malurilor sărate şi a fluviilor sclipitoare, prin munţi ceţoşi, unde păşteau capre sălbatice, trecând prin multe turme ca printre fulgi, hăt până la Marea Nordului, acolo unde se termină lumea, şi mai departe – iar eu doar m-am lăsat dus de ea, pe cărări nesfârşite, cum aleargă un şoarece prin iarbă.

— Atunci povesteşte-ne despre Marea Nordului, se auzi iar de după trunchi.

Dar Melmoth nu-l mai ascultă.

— Mereu mi-am dorit ca povestea să continue, şopti el spre un gândac negru şi lucios, care se plimba liniştit pe un fir de iarbă chiar prin faţa nasului său.

înapoi în propria blană, în trecut, nu printre străini, în lumea mare.

— Dar pentru asta e nevoie de un păstor, iar păstorul e mort.

Dinţii îl înhăţară cât ai clipi şi gândăcelul rotofei dispăru cu tot cu firul lui de iarbă între fălcile lui Melmoth. Berbecul cenuşiu mestecă

gânditor. Mopple strâmbă din nas.

— De unde ştii că George e mort? întrebă deodată Maple.

Melmoth o privi uimit.

— Cum să nu ştiu? Au aflat păsările mele, o ştie şi aerul. Cel cu ochi albaştri îşi aduce aici oile lui cu ochi apoşi. Aţi dat iama în grădina cu legume. Turma de oameni culcă iarba la pământ după cum le place. în plus, adăugă el aproape amuzat după un timp, cine l-a văzut aşa în toiul nopţii, cu inima liniştită, plin de sânge şi cu cazmaua înfiptă direct prin viaţă, poate să fie sigur că e mort.

— Tu ai fost aici noaptea? behăi Cloud agitată. Ai văzut cine a înfipt cazmaua în George?

Melmoth fornăi supărat.

— Nu, n-am văzut, spuse el. Of, dacă aş fi văzut...

— Dar după aceea? întrebă iar Maple. Ce s-a întâmplat imediat după aceea?

— Păsările de noapte încă nu începuseră să cânte. L-am găsit înaintea gândacilor gropari. L-am găsit pe când nu-i zburase încă toată căldura vieţii în întuneric.

— Şi apoi? continuă Maple să-l interogheze. Ce-ai făcut apoi?

— L-am înconjurat de trei ori prin stânga, de trei ori prin dreapta, am sărit de trei ori în aer, cum fac caprele sălbatice din Wicklow când le amuţeşte un înţelept din turmă. Mi-am aşezat copita pe inima lui. Greu de spus unde e inima la oameni. Admiţând că există pe undeva pe-acolo. Dar la el era sigur. Mi-ar fi

plăcut să mă mai vadă o dată. Măcar de departe. Măcar o secundă. Ca să ştie că reuşisem. Am întârziat cu un apus de soare. Unul singur. De la ultimul zbor al rândunelelor am ascultat cum trece timpul, foşnind ca nisipul în vânt. Am crezut că-mi venise vremea. N-am avut de unde să ştiu că venise vremea lui.

Melmoth era trist.

Maple îşi închipui silueta lui lânoasă în întuneric, cu ochii înflăcăraţi, cu mişcări agile şi cu câteva ciori negre în cârcă. Enigma copitei de pe pieptul lui George. Acum ştia.

— Spiritul-lup.

II avea în faţa ei.

Celelalte oi îşi aruncară priviri speriate. Nu le plăcea să se gândească la spiritul-lup, nici măcar ziua-n amiaza mare, când soarele le strălucea în blană şi pescăruşii ţipau în înaltul cerului. Maude adulmecă neîncrezătoare în toate părţile.

Cele mai deştepte oi rămaseră cu privirile aţintite asupra lui Melmoth. Treptat, începeau să înţeleagă. Nu fusese nici un spirit-lup pe pajişte. Doar Melmoth. Deşi „doar" nu părea prea potrivit în cazul lui. Se gândiră, fiecare în parte, dacă ar fi trebuit să se teamă de Melmoth la fel de mult ca de spiritul-lup, sau să se teamă la fel de puţin de spiritul-lup pe cât se temeau de Melmoth. Sau poate invers?

Un sentiment neplăcut cuprinse turma. Lane şi Mopple, care se odihniseră până atunci liniştite pe iarbă, se ridicară nervoase. În rest, nu se mai mişcă nimeni. Ritchfield,

care în calitatea sa de berbec-şef trebuia să fie un model în astfel de situaţii, nu le era nici el de prea mare ajutor.

— Vacs! atâta auziră din gura lui.

Vacs? Oare asta însemna că nu fusese nimic adevărat în toată povestea cu Melmoth şi cu spiritul-lup? Sau că ar fi trebuit să apară mai multe spirite-lup ca să-l scoată pe Ritchfield din nepăsare? Sau nici nu înţelesese prea bine ce se întâmplase?

Se priviră nedumerite. Câteva începură să behăie confuze.

În cele din urmă, situaţia fu salvată de foame.

Cât le povestise Melmoth despre noaptea la cariera de piatră, nici o oaie nu pusese fir de iarbă în gură. Alergaseră cu inimile înfiorate, tremuraseră, speraseră împreună cu Melmoth. Iar acum li se făcuse foame. Ce bine că poveştile cu Pamela nu fuseseră ca ale lui Melmoth, altfel ar fi fost o adunătură de slăbănoage. Cu sau fără spirit-lup, oile începură să pască toate cu o poftă nebună. Şi în timp ce rumegau, cu fălcile măcinând, cu buzele rupând de zor fire de iarbă, cu nările şi gândurile adâncite printre tufe, îngrijorarea lor se risipi precum ceaţa.

*

Deodată, ceva se mişcă în lâna lui Cloud. Mielul se strecură afară. Ii tremurau picioarele, însă pe chip avea o expresie hotărâtă. Privi înjur pe pajişte. Melmoth se afla doar la câţiva paşi depărtare, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

în mod ciudat, asta îi dădu curaj. Cei doi se

priviră.

— Se spune că tu eşti spiritul-lup, zise mielul, puţin timorat.

— Eu sunt Melmoth, îi răspunse Melmoth.

— Atunci nu există nici un spirit-lup? întrebă mielul cu ochii mari.

Melmoth se aplecă cu faţa lui ciufulită şi cenuşie spre miel şi îşi ţuguie buzele. Cioara de pe spatele lui croncăni batjocoritor.

— Păi, l-ai văzut tu cu ochii tăi mari şi rotunzi, mielu- şelule?

— Chiar l-am văzut, spuse mielul serios. Şi nu era ca tine. Era înfiorător.

Melmoth fornăi amuzat, dar redeveni repede serios, înainte ca mielul să aibă impresia că spunea aiureli.

— Ascultă, micuţule, ascultă atent, cu urechile astea frumoase, cu ochii, cu corniţele care abia ţi-au răsărit, cu nasul, cu capul şi cu inima.

Mielul căscă până şi gura ca să audă mai bine.

— Dacă ai văzut vreun spirit-lup, spuse Melmoth, atunci însemnă că l-ai văzut. în noaptea aia am stat lângă George. Dar cine spune că am fost *doar eu* acolo? A fost un păstor deosebit, care zăcea acolo, în blana întunericului. Străbătuse multe zări şi multor oameni le fusese oaspete. Acum cei palizi din sat dansează şi se bucură, iar femeia în roşu a sosit. Oamenii tăcuţi şi întunecaţi bat în zadar la uşa rulotei, iar mâncătorii de cadavre cad din cer. Cine poate spune câţi au mai dansat de fapt în jurul cadavrului său? Nu tu! Şi nici eu!

— Cordelia crede că-i o şmecherie, zise mielul. Cordelia crede că nu există spirite. Dar nici ea nu crede ce spune, pentru că şi ei îi e frică.

— Nu-i nici o şmecherie, spuse Melmoth. Crede-mă, şi eu am păscut prin multe locuri. Există spirite pe lumea asta. Vrăjitoarele din ochiurile de apă şi gnomii care se târăsc prin mărăcinişuri, mâinile care te trag în mare şi spiritele din căpiţele de fân sunt dintre cele mai inofensive. Dar mielul care plânge... Când mielul care plânge ţipă prin ceaţă, atunci nici o mamă-oaie nu poate să-i reziste. Trebuie să ajungă la el, înţelegi, le atrage cu nişte fire nevăzute ca un păianjen. Şi nici una nu se mai întoarce.

Mielul se cutremură.

— Nici una?

— Nici una. Şi să-ţi păzeşti ochii de Capra Roşie. Când o oaie vede Capra Roşie, atunci un berbec din turma ei moare într-un duel, şi nici măcar vântul nu poate să mai facă nimic. Nici o oaie n-ar trebui să vadă Capra Roşie. Şi totuşi, ceaţa pustie...

Melmoth strânse din nări.

— Ceaţa pustie, cea care-ţi păcăleşte nasul... o oaie n-ar trebui să adulmece aşa ceva, micuţule. Un miros divin, ca şi cum toate lucrurile bune s-ar fi adunat la un loc, ierburi, lapte şi siguranţă, parfumul văii toamna, mirosul victoriei după duel, te atrage, te ademeneşte şi îţi şopteşte cu voce blândă. O singură oaie din turmă poate să-l simtă.

Una singură. Atunci se duce după miros, creangă după creangă, piatră după piatră, departe de turma ei, fără să arunce o privire înapoi, spre mlaştină, până la un lac negru din mlaştină. Până la ochiul rău al unui lac, care te fixează cu privirea…

— Şi apoi? murmură mielul răguşit.

— Apoi? făcu Melmoth şi îşi roti ochii. Apoi nimic. Nimeni n-a trecut de ochiul cel rău. În orice caz, nimeni care să se întoarcă apoi teafăr şi nevătămat. Doar o oaie a scăpat din ceaţa pustie.

Cioara de pe spatele lui Melmoth îşi întoarse capul, iar ochii ei mici şi sticloşi îl priviră absenţi pe micul miel.

— Tu? şopti el.

— Eu? clipi Melmoth. Contează povestea, nu cine o povesteşte. Ascultă poveştile, ciuleşte urechile cu toată atenţia, adună-le de pe pajişte ca şi cum ar fi flori de păpădie. Există câinii urlători, Thul-cel-fară-de-miros, oaia-vampir, păstorul fără cap…

— Şi spiritul-lup, spuse mielul, care îşi amintise iar de noaptea înfiorată de la dolmen.

— Şi spiritul-lup, întări Melmoth. Spiritul-lup, micule văzător insistent de duhuri, există şi el.

Şi cioara îşi întinse şi ea deodată aripile negre în lumina soarelui, ca pentru a-i întări spusele.

Insă Melmoth se întoarse cu spatele şi trecu grăbit pe lângă Maude, care-l adulmeca.

Trecu pe lângă Cordelia şi Maple, pe lângă Zora şi Sir Ritchfield, care făcu o faţă complice. Apoi dispăru în tufişul de grozamă, iar o clipă mai târziu oile avură impresia că doar îl visaseră pe ciudatul berbec cenuşiu.

Dar Ritchfield clipi mulţumit.

— Doar s-a dus să se plimbe puţin, le linişti el. I-a plăcut întotdeauna noaptea. „E păcat să dormi”, aşa spune mereu. O să se-ntoarcă el. Nici o oaie n-are voie să părăsească turma – doar dacă se întoarce înapoi, adăugă el prevăzător.

*

După ce Melmoth dispăru, pajiştea începu să li se pară oilor neobişnuit de goală, la fel de stranie precum marea calmă şi adâncă. Se adunară toate pe colină şi ascultară mai întâi liniştea, iar apoi pe Miss Maple. Aceasta le spuse cum stăteau lucrurile.

— Acum ştim de ce şi-a părăsit George turma, spuse ea. în noaptea despre care ne-a povestit Melmoth, şi-a dat seama că era altă turmă. Turma lui îl omorâse pe McCarthy, închipuiţi-vă că trăiţi într-o turmă şi într-o zi descoperiţi că celelalte oi nu sunt oi, ci lupi.

Oile se uitară îngrozite la Maple. Nu le-ar fi trecut prin cap un gând atât de înspăimântător. Doar mielul născut iarna hăhăi batjocoritor.

— Dar era un secret, continuă Miss Maple. Lupi pe care nu puteai să-i adulmeci aşa uşor, lupi în blană de oaie. Şi asta nu trebuia să

iasă la lumină. Cred că asta este dreptatea la oameni: când iese ceva la lumină.

— De unde? întrebă Othello, din ce în ce mai interesat.

Miss Maple cugetă adânc.

— Nu ştiu de unde, recunoscu ea în cele din urmă. Dacă am şti de unde, atunci am putea să încercăm să-i facem loc spre lumină.

— Dreptate! behăi Mopple, care era încântat de ideea de a scoate ceva la lumină.

Cel puţin nu părea deloc ceva periculos: un mic avânt în poarta care trebuia sau botul iscusit al lui Lane, şi apoi întreaga tărăşenie cu crima ar fi fost rezolvată. Apoi însă începu să se întrebe de ce fusese închisă dreptatea. Era periculoasă? Doar pentru oameni, sau şi pentru oi? Mopple nu mai scoase un cuvânt şi se gândi la altceva. în plus, hotărî ca pe viitor la astfel de adunări să nu facă altceva decât să rumege.

— Devine interesant când stai şi te gândeşti cui îi e teamă în povestea lui Melmoth şi de ce, adăugă Miss Maple după câteva clipe. George şi măcelarul s-au speriat la început de cadavru. E ceva normal. Cadavrul arată că moartea e în apropiere şi oricine se teme de moarte.

Behăituri şovăitoare îi confirmară spusele. Lucru hotărât, subiectul devenise prea morbid pentru oi. Dar Miss Maple continuă neînduplecată:

— Dar apoi lui George şi măcelarului li s-a

făcut şi mai frică, de îndată ce şi-au dat seama că ucigaşii ştiau că ei ştiau.

Oile îşi aruncară priviri fugare. Cine ce ştia? Miss Maple se folosi de confuzia generală ca să rupă o floare aurie şi suculentă de păpădie şi s-o mestece conştiincios. Apoi continuă:

— De ce? Pentru că şi ucigaşii se temeau, se temeau că o să iasă la lumină. Asta îi făcea periculoşi. E ca la câini. Câinii care se tem sunt de două ori mai periculoşi. Câinii cărora li se face frică muşcă.

Deodată păru să se gândească la altceva. Se uită la Mopple, care încă se rezuma la rumegat.

— Mopple, ce trebuia să ţii minte?

— Totul, răspunse Mopple mândru.

Maple oftă.

— Şi mai ce?

Mopple răspunse cât ai zice peşte:

— împăratul spiriduşilor.

Miss Maple era mulţumită.

— Acum ştim de ce copiilor le era frică de George, deşi nu făcuse rău nimănui. învăţaseră să se teamă de la cei mari, ca mieii. Pentru ceilalţi, George era un pericol pentru că ştia secretul.

Oile tăcură impresionate. Miss Maple era într-adevăr cea mai deşteaptă oaie din Glennkill.

— Dar poate că toate astea n-au nici o legătură cu moartea lui George, îşi dădu cu părerea Zora. Până la urmă l-au lăsat în pace atâţia ani, aproape o viaţă de oaie. De ce să se întâmple asta tocmai acum?

Miss Maple clătină hotărâtă din cap.

— Trebuie să aibă o legătură cu asta. Cazma aici, cazma acolo, prea bate la ochi. În mod normal, cazmalele nu sunt periculoase. A noastră a stat mulţi ani în magazia de unelte şi nu s-a întâmplat niciodată nimic. Şi deodată să moară doi oameni de cazma? Pentru că aşa trebuia să pară şi la George, deşi în realitate a fost otrăvit. Cine l-a omorât pe George a vrut ca cineva anume să se gândească la McCarthy.

— Şi ce-i cu măcelarul? behăi Mopple, care-şi încălcase iar hotărârea de a se mulţumi cu ascultatul şi rumegatul. Măcelarul ştia şi el de McCarthy.

— Măcelarul, murmură Maple. Măcelarul.

Părea că tot rumegă cuvântul.

— Măcelarul s-a asigurat. *De aceea* nu-l omoară nimeni pe măcelar! Oare moartea lui George să fie o ameninţare pentru el, din cauză că n-au avut curaj să-i facă lui ceva? Pe de altă parte – şi urechile lui Maple zvâcniră – pe de altă parte, poate să fie tocmai invers. Poate că acum cineva vrea să iasă totul la lumină. Poate că l-a omorât pe George tocmai ca să iasă totul în sfârşit la lumină. Şi acum, după ce n-a mers cu George, îl are în vedere pe măcelar. Oamenii din sat se tem pentru măcelar. Doar am auzit că- şi fac griji, deşi nimănui nu-i place de el.

— E o poveste de dragoste, behăi Heide încăpăţânată.

— Nu dacă e vorba şi de măcelar, o contrazise Mopple.

Miss Maple însă nu părea să-l excludă nici

chiar pe măcelar dintr-o poveste de dragoste.

— De ce nu? spuse ea. Măcelarul pare să fie totuşi interesat de Kate. Iar el ştia ce s-a întâmplat atunci cu McCarthy. Poate că el a înfipt cazmaua în George, ca să pară că tot ceilalţi au fost de vină. Toţi împreună! Nimeni n-ar avea curaj să-l trădeze — pentru că s-a asigurat.

Oile aproape că ameţiră de la câte gânduri se îmbulzeau deodată în mintea lui Maple. Peste tot pe unde-şi băga nasid ei de oaie se iveau noi posibilităţi. Se părea însă că până şi pentru Miss Maple lucrurile se complicaseră prea mult.

— încă nu ştim suficient, oftă ea. Trebuie să aflăm şi mai multe despre oameni.

Oile hotărâră însă să se retragă pentru moment în şura cu fân, să-şi mai revină după atâtea investigaţii.

După o zi atât de încinsă, în şură aerul era închis şi înăbuşitor. Căldura răscolise mirosuri de demult de prin colţuri şi crăpături. Un şoarece tânăr, care murise vara trecută sub o scândură. George, când aruncase transpirat fân din pod deasupra lor, o ploaie parfumată de fân. Un şurub care căzuse din radio şi care mirosea iar ca atunci, a metal şi a muzică. Sângele amestecat cu alifie pentru arsuri, care picurase din rana lui Othello. Ouăle de rândunică de sub acoperiş. Miros de ulei. Miros de miei. Miros de zăpadă. Praful de pe aripile fluturilor.

Mirosurile alergau prin şura cu fân ca

nişte şobolani curioşi.

Maple le adulmeca somnoroasă şi adormi în scurt timp, în ciuda căldurii sufocante.

În visul ei era răcoare. Stătea lângă un izvor, iar izvorul îi şoptea. Şopotea, susura, cânta. Izvorul îi povestea că totul curgea spre mare şi nimic nu se mai întorcea vreodată. Dar Maple nu avea încredere în izvor. Pe malul lui păştea o turmă mare de oi albe şi minunate, iar din când în când câte o oaie albă încerca să traverseze râul. Şi de fiecare dată pe celălalt mal ieşea o oaie neagră. Neagră din cap până-n copite. Iar oile negre aruncau priviri triste şi pline de dor spre malul cu oi albe, care însă nu păreau să le ia în seamă. Deodată o oaie neagră îşi luă avânt şi sări peste râu înapoi, pe celălalt mal. Dar nu deveni albă cum fusese înainte. În timp ce sărea, se transformă într-un lup mare şi cenuşiu. Oile albe alergară din faţa lui, direct în cer. Maple hotărî în vis să observe atentă cum făceau asta, ca să-i poată povesti apoi Zorei. în vis, Maple ştia însă şi că nu avea să-şi mai amintească secretul când se va trezi. Un miros enervant venea din cer.

*

Maple tresări speriată din vis, înapoi în căldura şi întunericul din şură. Mirosul unei turme de oi! Oi străine, şi chiar în apropiere. Abia o clipă mai târziu îşi dădu seama că Melmoth se întorsese la ele. Melmoth, cel care mirosea pe jumătate ca o turmă de oi.

Probabil că se întorsese mai devreme ca de obicei din plimbarea lui nocturnă. Maple se linişti. Se întrebă de ce mirosea Melmoth atât de ciudat, altfel decât toate celelalte oi pe care le ştia. Poate că era din cauza călătoriilor lui îndelungate. Melmoth nu trăise niciodată ca o oaie obişnuită. De ce ar mirosi atunci ca una dintre ele?

Poate că avea legătură cu turmele pe care le întâlnise în cale şi lângă care se oprise pentru scurt timp. Începuse atâtea vieţi de oaie în atât de multe turme. Şi nu păscuse nici una până la sfârşit. Pe Maple o luă ameţeala la gândul ăsta. Nu era de mirare că Melmoth mirosea simultan ca mai multe oi.

Şi totuşi, poate că lucrurile stăteau cu totul altfel. Poate că Melmoth cunoscuse în călătoriile lui oi deosebite, care îi plăcuseră şi pe care le luase cu el – amintirea lor, mirosul, stilul de-a paşte, gândurile lor pe care le auzea acum ca pe nişte voci în cap. Oare Melmoth îşi căutase o turmă, o turmă de oi fantomatice, pe care le trăgea după el de nişte fire nevăzute?

Gândul o neliniştea. Nu avea să se obişnuiască niciodată în totalitate cu mirosul lui Melmoth. Nici o oaie n-ar fi putut. Şi ca şi cum ar fi avut nevoie de o confirmare, mai adulmecă o dată turma neobişnuită de afară.

în secunda următoare, se deşteptase de tot.

Nu era Melmoth! Nu era nici o jumătate de oaie, nimic misterios, nimic inexplicabil. Era

un miros tânăr, searbăd şi lacom. Oile lui Gabriel! Şi încă foarte aproape.

Maple behăi alarmată.

Fusese un behăit pătrunzător, care le deşteptă imediat pe oi din visele lor cu câmpii mănoase şi le aduse înapoi în noapte. Toată lumea îşi ridică repede capetele şi privi înjur. Puţin mai târziu, turma lui George se adună la poarta şurii, privind la ce se întâmpla pe păşunea lor.

Un front închis de gâturi musculoase şi capete care rumegau se îndrepta spre ele. Oile lui Gabriel reuşiseră cumva să evadeze din ţarcul lor şi păşteau acum spre şură, strânse una într-alta, apropiindu-se ca un zid de neoprit. Pe întuneric, corpul lor părea şi mai spălăcit, iar o lumină palidă părea să le izvorască din blană. Acum că nu mai erau îngrădite în spatele gardului de sârmă ghimpată, oile lui George îşi dădură pentru prima dată seama cât de multe erau celelalte. Era o privelişte înspăimântătoare, ca una dintre acele maşini huruitoare care treceau pârâind peste câmp toamna.

— Gabriel nu e-n stare să facă un gard, comentă sec Zora. E un păstor prost.

— Ce ne facem acum? se văicări Heide.

— Nimic, spuse Cordelia. Rămânem aici, în şură. N-o să vină aici.

— Dar nu putem să le lăsăm să ne mănânce toată pajiştea! zise Mopple, scos din sărite. Noi unde o să mai paştem mâine? Trebuie să le alungăm!

— Nu vezi câte sunt? Cum să le alungăm? întrebă Zora. Nici măcar n-am putut să vorbesc cu ele.

— Dar trebuie să meargă cumva! se încăpăţână Mopple. O să radă tot. Toată colina. Trifoiul de pe stânci. Ierburile abisului de pe marginea prăpastiei.

— Nn *toate* ierburile abisului, îl contrazise Zora cu mândrie.

— *George's Place*| behăi Mopple deodată. O să halească tot de la *George 's Place !*

Oile se priviră îngrozite.

— *George's Placel* şopti şi Cloud. Tot ce n-am avut voie să mâncăm noi.

— Laptele-cucului! exclamă Maude.

— Urechea-iepurelui şi ştevia, adăugă Lane.

— Laptele-câinelui şi ovăzul! se tângui Cordelia.

Se dovedi că oile aveau cunoştinţe aprofundate despre toate ierburile care creşteau la *George 's Place.* Gândul că străinele aveau să răvăşească şi acel loc înclină decisiv balanţa. Oile lui George se hotărâră să acţioneze. Era destul de rău că oile lui Gabriel mâncau ce li se cuvenea de fapt *lor.* Dar că aveau să mai radă şi ceea ce ar fi trebuit să le amintească de George... toate ierburile la care ele renunţaseră de bunăvoie! întinseseră prea mult coarda şi se rupsese!

— Nu! strigă Mopple furios. N-o să se atingă de *George's Place'.*

Şi cu asta hotărâră că aveau să apere acel loc cu orice preţ.

*

în frunte cu Mopple, toată turma tropăi spre *George's Place.* Nimănui nu-i mai era frică. Dacă nici Mopple the Whale nu se temea, atunci lucrurile nu puteau să fie prea periculoase.

Odată ajunse la *George's Place,* se opriră nedumerite. Cum se apără o păşune de nişte oi înfometate?

Apoi lui Othello îi veni o idee. Le arătă cum să formeze un cerc în jurul grădinii, oaie lângă oaie, umăr lângă umăr, cu capetele îndreptate spre oile străine. Othello însuşi rămase în interiorul cercului. De acolo putea să ajute unde ar fi fost nevoie, ca să respingă oile lui Gabriel.

— Acum mai trebuie doar să rămâneţi aşa, le spuse Othello. Dacă nu trec de voi, atunci n-o să se atingă de *George's Place.* E simplu.

Părea într-adevăr uimitor de simplu.

La început.

Când văzură însă frontul de oi palide venind ca un tăvălug spre ele, începură să apară primele îndoieli. Câteva dintre oile lui Gabriel îşi ridicaseră deja capetele şi adul-mecau în direcţia lor. Oile lui George se străduiră să pară cât mai hotărâte. Fără succes. Un berbec străin behăi ceva. Apoi oile lui Gabriel tropăiră spre ele.

— Mâncare! behăiau ele.

Mâncare! Oile lui George se priviră

nesigure. Ce însemna oare, de fapt, că oile lui Gabriel erau o rasă de carne?

Primele oi străine ajunseră la cercul de apărare şi-şi lungiră gâturile spre *George's Place.* Miresmele care se răspândeau de acolo păreau să le convingă. începură să se împingă printre oile lui George, ca şi cum s-ar fi împins printr-un tufiş. Mopple behăi revoltat. Othello fornăi.

Acum, că-şi dăduseră seama unde se găsea cea mai bună mâncare, oile lui Gabriel tăceau ca şi cum n-ar mai fi fost nimic altceva de spus. De neoprit ca un şuvoi, se împingeau din ce în ce mai brutal spre *George's Place,* cu ochii lor stranii şi cu chipurile neobişnuit de palide. Fără Othello, turma lui George n-ar mai fi rezistat prea mult. Ar fi cedat nu doar în faţa mulţimii fără număr, dar şi a încordării. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că apărarea grădinii lui George va fi atât de tăcută şi de înspăimântătoare.

Deodată Cordelia behăi revoltată: o oaie tânără cu picioare neobişnuit de scurte reuşise s-o dea la o parte şi să străpungă apărarea. Othello galopă imediat spre ea şi, cu un avânt formidabil, o aruncă imediat afară, de partea cealaltă a *George's Place.* Nu părea totuşi prea mulţumit.

— Aşa nu mai merge, mârâi el.

Oricât s-ar fi străduit, oile lui George se vedeau nevoite să cedeze pas cu pas. Doar Mopple mai stătea acolo unde se aşezase la început, ca o stâncă în calea valurilor. Privea îngrozit în toate părţile, la oile lui Gabriel,

care-i împingeau din ce în ce mai tare turma din toate părţile. Zora părea să reziste cu stoicism, dar copitele din spate îi ajunseseră deja printre ierburile interzise. Oile lui Gabriel erau pur şi simplu prea multe. Lucrurile stăteau rău pentru *George ’s Place.*

Deodată, Othello se ivi lângă Lane.

— Lane, fugi, îi spuse el. Caută-l pe Melmoth şi adu-l aici! — Unde?

Lane era o oaie care ştia ce avea de făcut.

— Nu ştiu, fornăi Othello enervat. Undeva! Du-te!

Nu suna prea promiţător. Dar Lane era uşurată că nu mai trebuia să stea proţăpită acolo ca un tufiş viu. Se pricepea mai bine să alerge. Lane era cea mai rapidă oaie din turmă. Fără să mai spună un cuvânt, se strecură printre oile lui Gabriel şi o luă la goană. Othello îi ocupă locul între Heide şi Miss Maple.

— Dar cum o să le alunge Melmoth de aici? întrebă Heide. Doar nu e berbecul lor şef. N-o să-l urmeze.

— N-o să-l urmeze, spuse Othello. O să fugă.

Maple fornăi neîncrezătoare. Chiar şi Heide era sceptică.

Oile lui Gabriel descoperiseră acum că era mai simplu să se aşeze lateral şi să se împingă cu toată greutatea. Oile lui George ţipau de durere.

Apoi Zora îşi pierdu răbdarea. O ciupi puternic pe o intrusă de nas, acolo unde durea mai tare. Oaia behăi alarmată. Toate oile străine îşi ridicară capetele. Preţ de un

moment care păru interminabil, nu se întâmplă nimic.

Apoi o luară de la capăt cu împunsăturile şi ghionturile, cu împotrivirea şi rezistenţa. Dar măcar luaseră aer o clipă. Oaia ciupită gemuse însă atât de rău, părând atât de speriată şi de îndurerată, încât nici una dintre oile lui George nu mai avu chef să folosească forţa.

Deodată, oile lui Gabriel încetară să se împingă. Se opriră pur şi simplu, cu urechile ciulite pe întuneric. Coastele li se ridicau şi se coborau, tremurând de încordare – sau poate dintr-o altă cauză: în jurul lor, în cercuri tot mai strânse, o siluetă întunecată gonea în noapte.

*

Mai târziu, nici o oaie nu-şi mai aminti exact ce se întâmplase de fapt. O goană nebună, cu respiraţia tăiată, se adunaseră şi se risipiseră, cuprinse de o agitaţie oarbă şi de o aşteptare încordată. Nici un pic de panică, nici un pic de disperare. Mereu mai exista un pas care putea fi făcut, singurul pas posibil. Undeva pe păşune, invizibil, mai mult bănuit decât văzut, cineva le aduna cu măiestrie.

În scurt timp, după ce trecuseră, probabil, doar câteva clipe – pentru că respirau liniştite, iar inima le bătea doar de efort —, toate oile erau iar acolo unde le era locul: oile lui George în şură, ale lui Gabriel în ţarcul de sârmă ghimpată.

Pe stânci se odihnea Lane, cea mai iute oaie din turmă, cu ochii sclipind de admiraţie,

privind visătoare în noapte.

15
7

</n dimineaţa următoare, oile ieşiră în zori pe păşune să arunce o privire la *George's Place.* Erau mulţumite. Grădina era neatinsă. Chiar şi iarba din jur, care fusese călcată în picioare, începea să-şi revină. Oile lui Gabriel erau acolo unde trebuia, în spatele gardului, şi nici măcar una nu se mai încumetase să iasă. Oile lui George erau mândre de ele. Nerăbdătoare, îl aşteptau pe Gabriel să vadă ce isprăvi făcuseră oile lui. Avea să-şi dea seama atunci ce adusese pe păşunea lor, nişte animale care ştiau doar să mănânce.

Când sosi Gabriel, se făcuse deja târziu. Chiar şi bondarii leneşi erau de mult în văzduh, iar pe zidul de lângă poartă se încălzeau la soare câteva şopârle. Dispărură ca nişte fulgere negre, cât ai clipi din ochi, când Gabriel ajunse pe pajişte. Păstorul nu era singur. Lângă el mergea un bărbat cu ochi iuţi şi neliniştiţi şi cu o geantă neagră în mână. Împreună se opriră în faţa rulotei.

— Ar fi bine dacă aş putea să intru, spuse Gabriel. Aş putea să-mi las lucrurile înăuntru. Ba poate să mai şi înnoptez aici din când în când.

— Da, răspunse bărbatul cu o voce plină de înţelesuri, clipind cu ochii săi iuţi, ar fi

bine. Şi interesant. Ia să vedem.

Bărbatul scoase câteva unelte din geanta pe care o adusese cu el.

O coţofană ateriză pe acoperişul rulotei şi îşi înclină curioasă capul.

Bărbatul începu să umble cu lucrurile lui de metal la uşa lui George. în scurt timp începu să transpire. Oile simţeau şi ele zăpuşeala care se lăsa. Nu era plăcută. Era căldura închisă dinaintea furtunii.

După un timp, bărbatul îşi îndreptă spatele şi-şi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca. Muştele zbârnâiau.

— îmi pare rău, se scuză el.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Gabriel.

— Nu reuşesc doar cu sculele astea. Aici e nevoie de timp şi de un specialist.

— Am crezut că *tu* eşti specialist, Eddie.

— Dar nu pentru aşa ceva. Ştiam asta odată, aşa e, dar când te ocupi cu aşa ceva doar din an în Paşte, când îmi mai lasă timp agricultura...

Eddie dădu din umeri.

— Unde-i problema? întrebă Gabriel mai departe.

— Broasca e problema. Are cilindru de siguranţă. Nu prea merge să faci încă o cheie.

— Aşa, spuse Gabriel.

— Ascultă aici. Ştim amândoi de ce vrei să intri. Poţi să-ţi pui lucrurile şi în altă parte. De ce nu spargi pur şi simplu uşa, iar dacă se strică dup-aia, ce dacă? Nu-i mare lucru de uşa asta. De fapt, e stupid: o asemenea broască la o uşă ca *asta...*

— Deci se poate intra?

— De intrat, se poate intra, în orice caz.

— Dar s-ar vedea.

— S-ar vedea.

— Şi pe fereastră?

— E acelaşi lucru. Poţi să intri, dar se vede.

Gabriel dădu din cap.

— Asta şi voia George. Atunci, s-o lăsăm baltă.

O clipă, bărbatul îl privi fără să înţeleagă. Oile observară cât de mult îşi dorea şi el să intre în rulotă. Aproape la fel de mult ca Gabriel. Şi înţeleseră din nou cât de mult se deosebise George de toţi ceilalţi oameni, li păsase doar de oi. Celorlalţi le păsa doar de rulotă.

Chipul lui Eddie se lumină iar.

— Aha, ţi-e frică. De ei. De Mafia drogurilor. Dacă au avut grijă ca poliţia să nu cotrobăie prin rulotă, atunci îi interesează ce se petrece cu ea. Deci, e ceva pe aici...

— Nu mi-e frică deloc, spuse Gabriel.

Minţea. Chiar şi prin cojocul lui de lână îmbibat cu fum de pipă, mirosul fricii se strecura afară în fire subţiri.

— Doar că nu vreau să-mi iasă vorbe. Până la urmă, par să fiu singurul interesat de asta.

Şi-l privi pătrunzător pe celălalt.

— Poate că n-ar strica să mai stai de vorbă cu oamenii, comentă Eddie. Altfel, face fiecare ce-i trece prin cap.

Gabriel se uită la celălalt cum s-ar fi uitat un berbec- şef la capriciile unui berbec tânăr, aproape cu politeţe.

— Ce părere ai?

Gabriel băgă mâna în buzunar şi scoase un obiect strălucitor de metal.

Celălalt şuieră printre dinţi.

Pe faţa lui Gabriel apăru o expresie ciudată. Era curios. Pentru prima dată de când îl cunoşteau oile, păstorul părea curios.

Eddie observă şi el.

— Aşa ceva nu găseşti aiurea pe stradă, spuse el. Unde-ai găsit-o?

— A căzut din cer, mârâi Gabriel.

Bărbatul clătină din cap.

— Aşa nu merge, Gabriel. Ştii cum stau lucrurile în sat? La Mad Boar ? Stau toţi acolo, aşteaptă şi trag la măsea. Vorbesc vrute şi nevrute, chiar se amuză la glumele lui O'Malley. Numai despre ce se întâmplă aici n-auzi un cuvânt. Şi au dreptul să ştie ce mai e pe-aici.

— Aici nu se întâmplă nimic, spuse Gabriel şi-l privi îndelung pe celălalt cu ochii lui albaştri. Am eu grijă să nu se întâmple nimic.

Oile mişcară neîncrezătoare din urechi. Noaptea trecută se întâmplaseră o sumedenie de lucruri, iar Gabriel fusese ultimul care avusese grijă să nu se întâmple nimic, începeau să admită că erau cam dezamăgite de Gabriel.

Bărbatul oftă.

— Bine. O cheie de la un seif. Dar nu un seif pe care poţi să-l comanzi pur şi simplu la un magazin. Un seif foarte bun. Scump. Foarte scump, vreau să spun. Poate că are şi o combinaţie de numere. Poate că are mai multe chei. în orice caz, e destul de rafinat.

Gabriel dădu din cap, ca şi cum ar fi ştiut deja toate astea.

— Cam cât de mare poate să fie?

Eddie ridică din umeri.

— Greu de spus. Cam cât un cuptor cu microunde? Sau cât un frigider? Din câte ştiu, nu depinde de mărime. Cele mai mari au avantajul că nu poţi să le furi. Iar la cele mici nu poţi să pui o bombă fără să sară în aer şi conţinutul. Acum contează de ce anume ai nevoie.

II privi curios pe Gabriel. Păstorul aruncă doar o privire indiferentă spre oile lui, ca şi cum nici de data asta n-ar fi aflat nimic nou.

— Mulţumesc, zise el. Păi atunci, cam asta a fost.

Dar de Eddie nu puteai scăpa aşa de uşor.

— S-a făcut aproape ora prânzului, observă el. Ştii ce? O să-mi iau prânzul aici.

— Cum vrei, îi răspunse Gabriel absent.

Descoperise între timp gaura din gard şi începuse să caute sub rulotă o bucată nouă de sârmă ghimpată şi un par.

— Ai noroc că nu ţi-au fugit, îşi dădu cu părerea Eddie.

— Le-am crescut bine, spuse Gabriel.

— Adevărul e că la *animale* te pricepi, trebuie să recunoaştem.

Oile erau revoltate. Auzi, bine crescute! Dacă nu s-ar fi întâmplat o mică minune, Gabriel şi-ar fi căutat acum oile alea minunate ale lui prin toate grădinile din Glennkill. Doar datorită lui Melmoth erau acum în ţarc şi nu se mai încumetau să iasă.

În timp ce Gabriel repara gardul, oile lui

priveau lacome spre *George's Place.*

— Le e foame, spuse Eddie cu gura plină.

Gabriel îl aprobă, aproape cu mândrie.

— Da, mănâncă mult, dar se şi îngraşă mult. Asta e, trebuie să le hrăneşti.

Gabriel se duse spre mica magazie de unelte din spatele rulotei şi scotoci pe acolo. Când se întoarse, ţinea în mână o coasă.

Era coasa lui George. Oile mai văzuseră acel lucru ciudat din lemn şi metal. Dar habar n-aveau la ce folosea. „Cine are oi e scutit de coasă", spunea mereu George, când îi lustruia lama cu o cârpă alb cu roşu. Doar aşa, să lucească frumos.

Gabriel nu era scutit de coasă.

Gabriel nu le scutea nici *pe ele* de coasă.

La poalele colinei, pe partea dinspre mare, începu să cosească.

Oile făcură linişte. Vedeau pentru prima oară un om păscând. Era o privelişte înfiorătoare. Acea unealtă ciudată se transforma în mâna lui Gabriel într-o gheară uriaşă de fier, care trecea prin iarbă, cu un vâjâit duşmănos. Zgomote stranii, ca şi cum nişte păsări ar fi zburat jos prin iarbă, clănţănind din ciocurile lor ascuţite, care răsunau şuierătoare pe pajişte. Pe unde trecea coasa, smocurile de iarbă erau culcate brutal la pământ. Asta le înfiora cel mai mult: Gabriel păştea şi în acelaşi timp arunca iarba. Era o imagine a distrugerii fără sens. Mirosul bun care se ridica din iarba moartă nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile.

Deşi soarele era încă sus pe cer, oilor li se făcu frig. Mopple începu să tremure încetişor,

neştiind de ce tremura mai mult: de revoltă sau de spaimă.

În afară de zgomotul neplăcut al coasei, nu se mai auzea nimic pe tot cuprinsul păşunii. Oile lui Gabriel încetaseră şi ele să behăie după mâncare şi priveau înfometate cu ochii lor apoşi spre Gabriel.

— De ce nu tai şi acolo în spate? întrebă celălalt. E iarba mai înaltă.

Şi arătă spre *George's Place.*

Oilor li se tăie respiraţia.

— Mai bine nu, răspunse Gabriel. Dacă oile celelalte nu mănâncă de-acolo, poate că e vreo otravă în pământ. Asta-mi lipseşte acum, să-mi moară după ce le-am îngrăşat.

— Tu te pricepi mai bine, spuse bărbatul, adăugând: La animale. Mai bine decât eu la chei.

Gabriel se uită urât la el.

La un moment dat se opri, mulţumit de cât putuse să distrugă. Luă între dinţi un singur fir de iarbă, acolo unde în rest stătea pipa, şi se îndreptă spre rulotă, ca să aducă roaba. Eddie rămase pe trepte. îşi terminase mâncarea de mult. Gabriel nu-i mai dădu atenţie. Duse iarba la oile lui şi o aruncă peste gard. Oile începuseră iar să behăie după mâncare şi se opriră abia când şi ultima dintre ele îşi af undă botul în iarba moartă.

Apoi se lăsă liniştea. Gabriel merse iar la rulotă, unde Eddie încă aştepta pe trepte. Se priviră îndelung.

— Deci, o să aştepţi pur şi simplu până

duminică, la deschiderea testamentului? îl descusu Eddie.

Gabriel dădu din cap. Eddie se ridică brusc, îşi strânse lucrurile şi plecă spre sat.

*

Oilor le trebuiră câteva clipe să-şi revină din întâmplarea cu coasa. Nimeni nu mai era acum de părere că Gabriel era un păstor bun.

— Nici nu se poate numi păstor, spuse Heide. Ar trebui să ne purtăm ca şi cum nici măcar n-ar exista. Oricum nu ne bagă în seamă.

Era un plan bun. În scurt timp, toate oile stăteau cu spatele spre rulotă. Hotărâseră să pască afişându-şi dispreţul evident pentru Gabriel. George ar fi fost revoltat, dar Gabriel nici nu păru să observe. în schimb, una dintre oile lui le privea cu un oarecare interes. Era berbecul puternic pe care-l remarcase Zora mai demult. încetase să se îndese cu iarbă cosită şi se uita concentrat spre oile lui George.

Zora fu prima care-l observă. De fapt, îşi propusese să nu mai vorbească niciodată cu oile lui Gabriel sau să piardă timpul gândindu-se la ele. Hotărâse asta după încercarea eşuată de-a scoate ceva de la ele, iar întâmplările de azi-noapte, când oile lui Gabriel se năpustiseră pe pajiştea lor ca nişte omizi, nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea.

Dar berbecul ăsta o interesa. Era mai bătrân decât celelalte oi şi, aşa cum i se părea Zorei, mai înţelegător. În plus, undeva în ochii lui apoşi, Zora simţea că se căsca un abis,

încercând să iasă cât mai puţin în evidenţă, începu să pască în direcţia lui. Trecu o dată rumegând pe lângă el. Apoi încă o dată. Ochii lui o urmăreau, dar în rest nu se întâmplă nimic. Zora hotărî să încerce şi a treia oară, mergând cât mai aproape de gard.

De data asta, încercarea fu încununată de succes.

— Mâncare, spuse berbecul. Moarte.

Avea o voce frumoasă, caldă şi melodioasă. Nu se potrivea cu corpul lui îndesat, cu picioare scurte. Era vocea unei oi elegante şi rafinate.

— Da, spuse Zora, cu o voce plină de compasiune. Iarba voastră e moartă. El a tăiat-o. Cu o coasă.

Berbecul clătină din cap.

— Noi suntem mâncarea. El e moartea. Fugiţi!

— Gabriel? întrebă ea. Moartea? Ce prostie! E un păstor. Chiar dacă unul prost.

Berbecul clătină iar din cap.

— Noi suntem carne, reîncepu el.

Zora îl privi ciudat. începu să tremure. Abisul era acolo, în faţa ei, dar nu putea încă să-l vadă. Doar să-l adulmece.

— Carnea este mâncare, continuă berbecul.

Zora clătină din cap.

— Iarba este mâncare, îl contrazise ea.

Berbecul se lovi mâhnit de gard cu capul lui fără coarne. Un clinchet metalic răsună în văzduh. Gabriel le aruncă o privire scurtă.

— Iarba este moarte, repetă el insistent. Iarba *ne aduce* moartea.

O privi pe Zora aproape implorând-o. Zora se întrebă dacă nu cumva berbecul era pur şi simplu nebun, cu toată aiureala aia despre carne şi moarte. Nu mai auzise niciodată o oaie vorbind despre carne. Tocmai voia să plece şi să le întoarcă o dată pentru totdeauna spatele oilor lui Gabriel, când din abis mai ajunseră la ea câteva cuvinte.

„Rasă de carne", îşi zise Zora.

Şi rămase locului. Aerul devenise deodată de nerespirat. Se sufoca în căldura înăbuşitoare dinaintea furtunii. Berbecul privi spre propria turmă, care încă se îndopa pe negândite cu iarba cosită.

— Mănâncă. Se îngraşă. Mor, spuse berbecul. Iar eu...

îşi coborî capul şi nu mai fu în stare să zică nimic. Zora se înclină pe picioarele dinainte, ca să înţeleagă mai bine frânturile de cuvinte care se ridicau învolburate spre ea din abis. „Mopple", îşi zise ea, „se îngraşă, rasă de carne... sub cuţit... după ce le-am îngrăşat". Deodată, ceaţa se ridică şi Zora văzu abisul căscându-i-se în faţă. Era cel mai adânc din viaţa ei.

Berbecul străin o privi plin de speranţă. Văzu din ochii măriţi ai Zorei că înţelesese şi răsuflă uşurat.

— Fugiţi! spuse el.

— De ce nu le avertizezi pe efe? întrebă Zora, foc de supărată pe berbecul care-i dezvăluise acele grozăvii. De ce nu fugiţi *voi?* De ce n-aţi fugit ieri, de exemplu, în loc să vă năpustiţi la *George's Place?*

îi păru rău de îndată ce rosti acele cuvinte.

Berbecul părea trist cum nu mai văzuse vreodată pe cineva din rasa lui.

— Teamă, spuse el. Garduri şi teamă. Garduri din teamă. Sunt tinere. Nu înţeleg. Nu văd. Oile-mame uită. în fiecare an. Vorsă uite. Gardurile lui sunt înalte. Câinii lui sunt iuţi, mai zise el şi privi cu ochi goi spre Gabriel.

Zora îl înţelegea. Ochii i se umeziră. în faţa ei se afla cea mai curajoasă oaie pe care o cunoscuse vreodată. O oaie care privea zi de zi singură în abis. îngrozitor de singură.

— O să devii o oaie-nor, şopti ea grăbită. O să vezi, pentru tine o să fie foarte uşor. în curând o să te văd pe cer.

Apoi nu mai rezistă şi fugi cât o ţineau picioarele, rătăcind pe pajişte. Unde să fugă? Pe stâncile ei? Abisul mării i se părea acum meschin. Ii era ruşine de acele oi străine şi de ea însăşi. Dar apoi îşi aminti de ce-i spusese berbecul ca s-o avertizeze. Avea o sarcină. Trebuia să-şi prevină turma.

*

— E nebun, behăi Heide.

— Ce-a spus? întrebă Cloud.

— Că o să moară, repetă Zora nerăbdătoare. Că Gabriel o să le omoare. Curând.

— E nebun, repetă Heide. Gabriel e un păstor. Are grijă de ele mai bine decât de noi.

— Parcă spuneai mai înainte că nu-i păstor, comentă Maude.

— Ba n-am spus, behăi Cloud obraznică şi plecă de acolo cu coada în sus.

— De ce le-ar omorî Gabriel? întrebă Sara,

nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Pentru carne.

Zora îşi dădu seama că berbecului străin îi era imposibil să-şi facă turma să înţeleagă abisul care li se aşternea în faţă. Nici măcar oile ei nu voiau să creadă, deşi erau cu mult mai deştepte şi mai înţelegătoare decât ale lui Gabriel.

— Le dă iarbă ca să se îngraşe repede. Şi apoi... Se potriveşte tot. Sunt o rasă de carne pentru că se îngraşă repede. Ca Mopple. Şi el e tot dintr-o rasă de carne. Aşa a spus George. „Sub cuţit", aşa a spus atunci. Vă rog, credeţi-mă pur şi simplu pe cuvânt.

— Asta ţi-a spus berbecul străin?

— Nu, recunoscu Zora. Nu direct. Dar îi era frică.

Celelalte oi tăceau. Le părea rău de el. Dar asta nu însemna că trebuia să crezi imediat tot ce spunea.

Zora le privi chipurile şi văzu că nu erau convinse.

— Vă rog, zise ea. Pur şi simplu ştiu că are dreptate!

— Hmmm, spuse Miss Maple. Asta ar explica de ce n-au lână ca noi. Mai ştiţi că neam mirat cum de îşi pierde Gabriel timpul cu nişte oi cu lână atât de puţină şi de proastă. Dacă nici măcar nu-i păsa de lâna lor... atunci ar fi o explicaţie.

Zora o privi recunoscătoare pe Miss Maple. Celelalte reîncepură să cântărească teoria Zorei. Dacă până şi Maple, cea mai deşteaptă oaie din întregul Glennkill şi poate chiar din lume, era interesată de aşa ceva,

atunci poate că exista o fărâmă de adevăr, oricât de greu plauzibil ar fi sunat totul.

Dar tocmai Mopple se găsi să-i pună beţe-n roate Zorei.

— Eu nu cred nici un cuvânt, behăi el. Berbecul ăsta nu e-n toate minţile. Ieri voiau să radă tot la *George's Place,* iar azi încearcă să ne intimideze în alt fel. Eu ar trebui să ştiu dac-ar fi aşa. Doar sunt o rasă de carne. A încercat George vreodată să mă pună sub cuţit?

— George era altfel, îi replică Zora. El voia oi lânoase, la fel de lânoase ca oile din Norvegia.

Dar Mopple nu putea fi oprit cu una cu două.

— Rasă de carne înseamnă cu totul altceva. Rasă de carne înseamnă...

Mopple îşi înclină puţin capul, chinuindu-se să-şi amintească. Dar nu-i trecu nici un răspuns prin minte.

— înseamnă complet altceva, repetă el cu încăpăţânare.

Şi cu asta le convinse şi pe celelalte că Zora avea dreptate. Dacă nici măcar Mopple the Whale, cu memoria lui grandioasă, nu găsea o altă explicaţie, atunci însemna că povestea Zorei era adevărată.

Izbucni panica.

Maude behăi „Lupul! Lupul!" şi o luă la goană înnebunită pe păşune. Lane şi Cordelia îşi băgară fiecare capul una în lâna alteia. Oile-mame îşi chemară neliniştite mieii la ele.

— Acum suntem turma lui, se văicări Ramses. S-a zis cu noi!

— O să ne omoare, şopti Cloud fără putere. E ca măcelarul. Trebuie să plecăm de-aici!

— Nu putem să plecăm, zise Sara. Asta e pajiştea noastră. Unde să ne ducem?

Mopple se uita agitat când la o oaie, când la alta.

— Voi chiar credeţi? behăi el. Credeţi pe bune? Că şi eu...?

— Tu primul! fornăi Zora, care încă era furioasă că Mopple n-o crezuse de la bun început.

Nici măcar Miss Maple nu vedea vreo cale de ieşire. Arunca priviri speriate spre rulotă, ca să vadă dacă nu cumva Gabriel îşi ascuţea deja cuţitul.

— Berbecii ar trebui să ştie, şopti ea.

Oile se uitară înjur, căutându-i din ochi pe cei mai înţelepţi berbeci din turmă. Ritchfield şi Melmoth tocmai se jucau de-a alergatelea ca doi miei de lapte, în timp ce Othello încă se ascundea de Melmoth. Totuşi, când văzu cât erau de neliniştite, se apropie în fugă de ele.

— Lupul! behăi Maude.

— Berbecul străin, şopti Cordelia.

— O să ne omoare pe toţi! ţipă Mopple. Pe mine primul.

I aii Othello îi luă ceva vreme ca să-nţeleagă ce se petrecea. Apoi se sperie şi el. Ştia lumea şi Grădina Zoologică, însă habar n-avea despre rasele de carne.

— Trebuie să-i spunem lui Melmoth, zise el. El o să ştie ce-i de făcut.

Toate privirile se îndreptară spre Melmoth. El şi cu Ritchfield se jucau acum de-a duelul. Melmoth se lăsase învins în joacă de

Ritchfield şi se rostogolea prin iarbă ca un câine.

— Eşti sigur? îl întrebă Cloud.

*

Othello galopă spre colină cu inima cât un purice şi cu un nod în stomac. Momentul adevărului. Pe de o parte, era uşurat. De câteva zile căuta un motiv să-l întâlnească iar pe Melmoth. Pe de altă parte, gândul că avea să-i stea în faţă berbecului cenuşiu după atâta vreme îl umplea de sfială. Melmoth îl ştia mai bine ca pe propria umbră. Văzuse toate greşelile şi prostiile pe care le făcuse în tinereţe şi le criticase fără milă, li erajenă că se simţea atât de încurcat. Până la urmă, nu *el* f usese cel care se f urişase noaptea pe ascuns clin cuşca acelui clovn îngrozitor, cu o singură zicală netoată drept cuvânt de rămas-bun.

„Uneori e mai bine să fii singur", mormăia furios Othello pentru sine. Nu fusese *mai* bine. Singurătatea îl duruse îngrozitor – o singură oaie între patru câini, două nevăs-tuici şi o gâscă albă. Oile nu erau făcute să fie singure. Pe Othello îl cuprinseră tristeţea şi un soi de milă pentru Melmoth, care gonise toată viaţa prin singurătate şi rămăsese mereu singur în adâncul inimii, cu orice turmă s-ar fi aflat, far acum se întâmplase ceea ce Othello n-ar fi crezut niciodată că va ajunge să vadă cu ochii lui: Melmoth îmbătrânise.

îşi purta vârsta aşa cum Othello nu mai văzuse la altă oaie şi totuşi, bătrâneţea era fără îndoială cea care făcea barba lui

Melmoth să pară atât de lungă. Othello se gândi cum s-ar termina acum un duel între ei doi şi se sperie. Nu îndrăznise să se gândească la asta până acum. Când se întâlniseră pentru prima dată, Melmoth nu părea să ştie nimic de greutăţile vieţii. Copitele lui abia atingeau pământul şi fiecare dintre mişcările lui oferea imaginea unei puteri pe deplin stăpânite.

Iar lângă el Othello, cu cele patru coarne tinere şi caraghioase, şi cu inima tulburată. Să lupte? *El,* o oaie? Împotriva *câinilor?*

— Nu pot să lupt, behăise atunci, cu vocea lui de berbec tânăr şi încăpăţânat.

— Nu, îi răspunsese Melmoth, dar nu-i nimic. În luptă nu contează ce poţi. Contează doar ce *vrei.*

Era deci o problemă de voinţă, ca de altfel toate lucrurile din viaţa unei oi. Admiraţia pentru Melmoth părea să i se scurgă din coarne în tot sufletul – o admiraţie pentru toată voinţa şi înţelepciunea care-l purtaseră atâta timp prin singurătate. Şi apoi – cum ar fi putut oare să fie altfel? – din nou sfială din cauza propriei, eternei lui neştiinţe.

Deodată, Othello se opri brusc.

Chiar în faţa copitelor lui era întins în iarbă Melmoth, făcând încă pe victima demnă de milă a duelului. Nişte ochi de spiriduş de culoarea chihlimbarului îl priveau arzând pe Othello din depărtări neştiute.

— Tu, cel care faci umbră, spuse Melmoth. E mai bine să arunci o umbră decât să stai în umbră. Dar să fii umbrit, într-o zi atât de

caldă ca asta, nu e chiar de colea.

Melmoth îşi întoarse capul spre Ritchfield, care stătea mai încolo la câţiva paşi, încântat încă de victoria sa în duel.

— Ştiu un joc nou, spuse Melmoth. „Cui i-e frică de oaia neagră?"

Melmoth sări graţios în picioare şi i se adresă iar lui Othello.

— Cui i-e frică de oaia neagră? îl întrebă el pe Othello.

Ochii lui deveniseră serioşi; era imposibil să fi sclipit atât de jucăuş cu câteva clipe în urmă.

— Multor câini, aş zice, şi câtorva oi, dacă sunt deştepte, şi, bineînţeles, omului negru. Mie cu siguranţă nu.

Melmoth îl măsura insistent pe Othello.

— Dar oaia neagră – oare ea de ce se teme?

Deci, asta era revederea lor. Un sentiment bine cunoscut de confuzie îl cuprinse pe Othello, fi explică lui Melmoth ce aflase Zora despre Gabriel.

— Ar trebui să fugim, spuse el. Dacă ne conduci, avem şanse să reuşim.

— Toate? Aşa de multe?

Ochii lui Melmoth zburară ca nişte ciori pe deasupra oilor care urmăreau nerăbdătoare, de la o distanţă plină de respect, ce se întâmpla pe colină. „Uneori e mai bine să fii singur. „

— Singure n-o să plece, spuse Othello. Nici una dintre ele.

— Atunci rămâneţi aici, spuse Melmoth scurt.

— Dar…

— E mai bine aşa, continuă Melmoth. Să fugiţi? De omul cu ochi albaştri? Din faţa domnului cu coasa? Nu meritã.

Şi berbecul cenuşiu mai aruncă o privire spre oi.

— Trebuie doar să mai înveţe puţin. Să-l înveţe pe omul cu ochi albaştri să danseze şi să se teamă.

16

ii după multă vreme, Othello adună toată turma în jurul colinei. Era pentru prima oară că-l ascultau atât de atente pe berbecul negru. Şi totuşi, erau sceptice. Acceptaseră să se înveţe cu mirosul ciudat al lui Melmoth şi să ajungă chiar să-l admire pentru aventurile şi curajul lui. Dar era cu totul altceva să înveţe ceva de la el. Până la urmă, Melmoth vorbea aproape ca o capră. Şi orice miel ştie cât de nebune erau caprele.

Melmoth se aşezase în vârful colinei, astfel că-l vedeau toate. Un vânt fierbinte îi răscolea blana miţoasă, iar lâna îi tremura în mici flăcări argintii. Coarnele îi străluceau în lumina soarelui.

— Cine e cel mai rău duşman al vostru? întrebă Melmoth.

— Măcelarul! – Gabriel! – Vânătorul! – Lupul! behăiră în cor oile.

În ultimul timp erau atât de mulţi duşmani, că nu te mai puteai hotărî care era mai periculos.

— Abisul, spuse Zora meditativă.

— Greşit, le tăie elanul Melmoth. Cel mai rău duşman al vostru sunteţi voi înşivă! Sunteţi leneşe şi greoaie, laşe şi sperioase, naive şi cam prostănace!

Gata, nu mai era nici urmă de îndoială: Melmoth era nebun. Ce pierdere de timp, să stai să-l asculţi în timp ce Gabriel îşi ascuţea cuţitul. Şi totuşi, nimeni nu se încumeta să-i

întoarcă pur şi simplu spatele lui Melmoth. Iar berbecul le cerceta nemilos.

— Vă îndoiţi, le zise el, ceea ce este totuşi un început. Să nu credeţi ceea ce nu înţelegeţi. Şi să înţelegeţi ceea ce credeţi. Othello, prietenul meu, cel cu patru coarne, negriciosul, cel cu ochi curajoşi, o să vă ajute să înţelegeţi.

Mândru, Othello i se alătură lui Melmoth pe colină. Apoi Melmoth îi făcu un semn cu ochiul. Othello începu să pască. Oile se uitară la el o vreme, nerăbdătoare pentru că nu aveau voie să pască şi ele.

— Vedeţi o oaie păscând, spuse Melmoth după un timp. Pierdută în gânduri în vânătoarea ei după verdeaţă, visând cu ochii deschişi pe pajişte. Şi acum – Melmoth îi făcu iar semn lui Othello – o oaie care paşte atentă, încordată ca o pisică gata să sară, cu toate simţurile la pândă şi cu antenele îndreptate în toate direcţiile, până la cer.

Othello păştea cu ardoare. Oile îi aruncară iar priviri invidioase.

— Ia ziceţi, unde-i diferenţa? întrebă deodată Melmoth Oile se gândiră.

— Urechile, răspunse Zora. îi zvâcnesc mai des urechile.

— îşi ţine coarnele mai aplecate, behăi Lane.

— Dă mai rar din coadă, îşi dădu cu părerea Heide.

— Mirosul, se auzi Maude vag.

Cu mirosul nu prea puteai s-o dai în bară.

— Greşit, spuse Melmoth. Greşit, greşit şi încă o dată greşit.

— E ceva cu nările? spuse Sara. I s-au mărit nările.

— Aiurea, se răsti Melmoth.

— Mâncarea, începu şi Mopple. Mănâncă alte lucruri. Mai mult trifoi şi mai puţin ovăz.

— Aiurea!

— Nu e nici o diferenţă, spuse Maple.

— Aiu... Bravo! spuse Melmoth şi le privi pe oi cu ochi scăpărători. Ce aţi învăţat: că atenţia vede şi nu e văzută. Doar de voi depinde să fiţi atente. Dacă nu vă preocupaţi, deveniţi cel mai rău duşman al vostru. Pentru că există totuşi o diferenţă. Othello cel atent — *trăieşte.*

— Dar Gabriel..., începu Sara prevăzătoare, însă Melmoth o întrerupse scurt.

— Atenţia o să vă ajute să vă daţi seama de gândurile pleşuve ale oamenilor. Pot să vă înşele auzul, să vă păcălească mirosul, dar n-au cum să vă înfrângă atenţia.

Melmoth studie atent feţele oilor, să vadă dacă-l înţelesese ră. Datorită explicaţiilor lui George, oile aveau o experienţă îndelungată în a părea că pricepuseră tot şi Melmoth constată că nu avea să-i fie uşor să le prindă cu ocaua mică.

Apoi, după ce majoritatea oilor îşi pierduseră deja speranţa, începu partea practică a lecţiilor. începu însă mult mai puţin interesant decât îşi închipuiseră. La primul exerciţiu trebuiau să se uite urât la o piatră mare şi rotundă, cu toată atenţia de care erau în stare.

— Dar pietrele nu sunt periculoase, se

împotrivi Heide.

— Nu te lăsa înşelată, mormăi Melmoth. Dacă-ţi zboară aşa ceva în cap, poate să te omoare.

Melmoth chicoti ca de o glumă foarte reuşită. într-o clipită, Heide sări speriată de lângă piatră.

— Tocmai asta e ideea, că piatra ni se pare absolut inofensivă, le explică Melmoth. Orice miel devine atent abia atunci când pricepe că-i este pielea în joc.

Oile fixară piatra cu o atenţie sporită, şi dacă piatra nu ar fi fost de piatră, atunci cu siguranţă s-ar fi topit sub privirile lor sfredelitoare, ca o mână de zăpadă la soare. în timp ce oile erau ocupate cu piatra, pe cer începură să apară nori de furtună şi se stârni un vânt puternic. Piatra umedă strălucea în lumina fulgerelor. Tunetele bubuiau, iar din lâna oilor se scurgeau picuri mari de ploaie.

Heide îşi pierdu prima răbdarea.

— Nu mai vreau să fiu atentă, bombăni ea. Vreau să învăţ odată să păzesc oile ca tine. Vreau să învăţ să fiu periculoasă.

— Atâta timp cât nu te poţi păzi nici măcar pe tine, n-o să poţi să aperi nici pe altcineva, spuse Melmoth. Şi eşti deja periculoasă – pentru tine însăţi. De îndată ce-o să înveţi să nu mai fii periculoasă pentru tine, o să fii pentru ceilalţi. E simplu, nu?

Nu toate oile deprinseră în această după-amiază „arta atenţiei, la fel de largă ca nările şi adâncă precum cerul", cum o numea Melmoth, dar toate învăţară ceva. Maude

învăţă că putea să doarmă ziua-n amiaza mare cu ochii deschişi, Mopple că putea să reziste o după-amiază întreagă fără să pască, Sara cum să alunge muştele încordând şi zvâcnind din diverşi muşchi, şi asta fără să-şi mişte deloc urechile, iar Heide învăţă să stea liniştită. Pentru început, Melmoth fu mulţumit de ele.

Mai târziu, în aerul parfumat şi răcoros de după furtună, începu să le dea câte ceva de făcut. Trebuiau să se plimbe chiar pe marginea prăpastiei, cu ochii-n patru la fiecare pas. La acest exerciţiu, Melmoth le supraveghe de pe stâne a Zorei. Era impresionat, iar Mopple părea mai gânditor ca de obicei. Mai târziu Melmoth le trimise să fure pălăria udă leoarcă a lui Gabriel, uitată pe treptele rulotei când fugise de furtună în şura de fân.

Oile învăţau mai repede decât pricepeau. Ştiau doar că mai aveau prea puţin timp să se teamă când observau toate lucrurile cu atenţia pretinsă de Melmoth.

Bineînţeles că nu le ieşea chiar tot. La un exerciţiu, Mopple uită, de atent ce era, să se dea la o parte din calea atacului lui Melmoth şi fu călcat de berbecul cenuşiu. Heide se înecă în timp ce rumega, căci, concentrată cum era, uită să înghită la momentul potrivit.

Pe înserate, Melmoth le învăţă ceva ce n-ar fi făcut nici o oaie. Le învăţă să nu se lase păzite.

— Dar nu se poate, behăi Lane. Pur şi simplu merg picioarele fără noi.

— Pentru că le lăsaţi voi, spuse Melmoth. Pot să vă păzească şi să vă adune pentru că nu puteţi să vă păziţi singure. Uitaţi de turmă. Uitaţi de câini. Păziţi-vă doar pe voi.

Până la apus oile exersară cu zel cum să nu se lase păzite. Melmoth juca rolul câinelui ciobănesc şi alerga behăind sălbatic în jurul lor – un vârtej de atacuri, fente şi retrageri. Sarcina lor era să rămână pur şi simplu pe loc.

În scurt timp erau toate moarte de oboseală, unele pentru că nu putuseră să se abţină să fugă, celelalte pentru că se concentraseră eroic să nu se clintească din loc.

— Mai avem mult? întrebă Maude.

— Din ce?

Melmoth se uită cu nişte ochi mari şi nevinovaţi la Maude.

— Din învăţat, behăi Sara.

— Nu, zise Melmoth.

— Şi când terminăm? gemu Mopple.

îl dureau toate încheieturile şi-i înţepenise spatele. Deşi, în mod ciudat, încă nu i se făcuse foame.

— Berbecule giăsuţ, spuse Melmoth, priveşte-l pe Melmoth care străbate lumea în căutarea atenţiei şi crede-l când îţi spune că n-a existat până acum nici o zi în viaţa lui în care să nu fi învăţat nimic, nici măcar o noapte.

Mopple căsca. Se părea că puteau să uite acum de liniştea lor obişnuită din timpul

nopţii. Aşa că se resemnă să mai petreacă vreo câteva ore la fel de obositoare. Dar Melmoth încă nu terminase.

— Pe de altă parte, zise el, pe de altă parte, puteţi să învăţaţi şi când paşteţi. Când rumegaţi. Chiar şi când dormiţi. Dacă mă întrebaţi pe mine, cel mai bine învăţaţi acum păscând niţel.

Oile căzură cât ai zice peşte de acord că se învăţa într-adevăr excelent în timp ce păşteai în răcoarea serii. Mai târziu merseră agale în şură ca să continue cu studiul în somn. Dar, deşi erau mai obosite ca niciodată, nu li se lipea geană de geană. Afară cădea o ploaie uşoară şi frunzele tufişurilor foşneau în întuneric. În şură, în schimb, domnea o linişte stranie. Erau ostenite, gândindu-se la berbeci străini şi la oi călătoare, la pietre şi la pălăriile păstorilor, la rase de carne şi la garduri de sârmă. Totul la grămadă. Nici măcar nu se încumetau să aţipească. Chiar şi ţipătul unei cucuvele le agita peste măsură. Apoi ceva scârţâi lângă uşă. Oile se strânseră într-un colţ, dar era doar Melmoth, care se ivi ca o umbră întunecată la intrarea în şură.

— Nici nu învăţaţi, nici nu doriţi, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Ne e frică, răspunse Maude.

— Frică, behăiră şi celelalte oi.

— Frica, zise berbecul, nu-i aici înăuntru, e undeva afară, nu?

Avea dreptate. Acolo afară erau Gabriel, măcelarul şi toţi mâncătorii de carne din

lumea asta.

— Ar trebui s-o alungaţi, continuă Melmoth. E un exerciţiu. O să vedeţi la ce e bună atenţia.

Pentru a doua oară, Melmoth le dădu de lucru.

Sara, Cloud şi Maude trebuiau să stea în bezna din umbra unui copac şi să asculte ce vorbeau păsările noaptea. Ramses, Eane şi Cordelia trebuiau să meargă la gaura de sub pin şi să asculte marea rece din adânc şi murmurul ei ameninţând stâncile. Zora trebuia să se uite la cer şi să-şi închipuie că nu privea în sus, ci în jos, într-o prăpastie adâncă aidoma cerului.

Heide trebuia să rămână singură în şură şi să adulmece tăcerea din colţuri şi unghere.

Iar Othello, Maple şi Mopple trebuiau să coboare în sat, să-l caute acolo pe măcelar şi să-l privească până avea să le dispară orice urmă de teamă de el.

*

încă bura. Picuri de apă se scurgeau pe geamul ferestrei. În fiecare dintre ei era închisă o scânteie licăritoare de lumină din camera dinăuntru.

Miss Maple, Mopple şi Othello se holbau printre picăturile de pe geam. înăuntru, măcelarul stătea la o masă alături de Dumnezeu. Intre ei se aflau o sticlă maronie şi două pahare cu un lichid auriu.

I lam îşi sprijinea bărbia în degetele lui butucănoase şi-l fixa cu privirea pe

Dumnezeu.

Domnul îşi afundase nasul în paharul cu lichid.

— Totul e vanitate, spunea el, vanitate *femeiască.* îşi vopsesc părul şi îmbracă lucrurile astea strâmte, iar tu trebuie să te faci că nu vezi. Nu-i cinstit.

— Kate nu se vopseşte, spuse Ham. Totul e natural şi are o culoare foarte frumoasă.

— Nu-i cinstit, continuă Dumnezeu. Şi mă simt tare prost. Patimile sufletului. Înţelegi, mă simt *prost.*

— Ascultă, spuse măcelarul, dacă am ajuns să beau cu tine, atunci îţi închipui cât de prost îmi merge *mie.*

Dumnezeu dădu înţelegător din cap.

— Crezi cumva că mie-mi place de tine? De ani de zile îmi faci viaţa un iad, şi totul din cauza…

Şi clătină mâhnit din cap.

— Dar trebuia să povestesc cuiva, spuse măcelarul, altfel înnebuneam.

Vocea îi suna neobişnuit de înfundată şi de greoaie. Poate că era doar din cauza geamului.

— Dacă ar mai fi trăit George, m-aş fi dus la el. George putea să-şi ţină gura, recunosc. Până la urmă tot nu i-a folosit prea mult, săracul de el. Iar tu, dragul meu, *o să-ţi ţii gura* indiferent dacă vrei sau nu.

Năsosul zâmbi chinuit.

— Garnea e slabă. Ştii ce înseamnă să le povesteşti oamenilor zi de zi despre cer, ştiind

că tu însuţi eşti aşteptat jos în iad? Ei, ce spun eu aşteptat! La mine vine *personal.*

— Da' crezi că eu am căzut singur de pe stânci? Aşa, din senin? Bătrânului Ham au început să-i tremure picioarele?

Ham îl privi furios pe Dumnezeu.

Celălalt păru să se fi aşteptat la altă reacţie. Pentru o clipă, ochii lui îl fixară pe măcelar. Apoi dădu din cap de mai multe ori cu o mişcare puternică, de parcă ar fi fost un curcan.

— Direct din iad. Şi sunt îngrozitori. Urletul şi scrâşnetul dinţilor pentru totdeauna, şi totul din cauza nenorocitei ăleia de cărni.

Maple şi Mopple se uitară unul la altul. Se părea că năsosul înţelesese ce presupunea meseria de măcelar. Măcelarul însuşi bineînţeles că nici nu clipi.

— Cum să-ţi zic, până la urmă sunt doar oi, spuse el. N-aş omorî niciodată un cal. Sau un măgar. Un măgar are o cruce pe spate. în blană. L-a cărat pe Domnul în Duminica Floriilor. *Astae* un semn. Dar oile? Doar de-aia există. De-asta sunt crescute. Aşa că nu trebuie să ai mustrări de conştiinţă, aşa mi-am zis. O moarte curată şi apoi la preparat. E simplu. Dar apoi, apoi…

Degetele lui Ham băteau un ritm sălbatic pe tăblia mesei.

Dumnezeu tăcea. De nas îi atârna o picătură mică şi clară, care tremura ca un fir de rouă în vânt. Degetele lui Ham încetară să bubuie. Preţ de-o clipă se lăsă o linişte atât de adâncă, încât oile auziră ploaia pe pervazul

ferestrei, la fel de delicată şi agitată ca picioruşele unor şoricei.

Apoi Ham apucă sticla şi-şi mai turnă un pahar plin ochi cu lichid auriu. Lichidul din sticlă bolborosi. Ham clătină din cap.

— George, spuse el, el era altfel. Le-a dat şi nume. Nişte nume ciudate. Vorbea cu ele. în rest, oricum nu se-nţele- gea cu nimeni. Odată a venit la mine şi mi-a spus: A dispărut Melmoth. E a treia zi. Nu mai aştept. Luăm câinii tăi şi mergem să-i dăm de urmă. La început m-am gândit că o fi vreun copil...

Măcelarul izbucni în râs.

— Era nebun. Dar era de treabă, George, mai de treabă decât toţi ceilalţi.

— George?

Năsosul apucase invidios sticla maronie, nedezlipindu-şi privirea de pe măcelar.

— Doar nu crezi ce spui. N-o să ştim niciodată cu ce se ocupa el de fapt pe acolo, prin rulota aia a lui. Oricum, un lucru e sigur: nu s-a ocupat doar de oi. Auzi, om de treabă!

Dumnezeu dădu ochii peste cap. Luă o sorbitură adâncă din paharul auriu şi începu să tuşească. Ochii i se umflară umezi între pleoape.

— George. Mereu mi-a făcut necazuri. N-avea pic de respect. Pic de frică de Dumnezeu. El mi i-a trimis pe cap. Ca să se răzbune. Ar fi trebuit să-i trimită la ceilalţi! Aia sunt mult mai implicaţi decât mine! Eu doar mi-am ţinut gura. Dar nu: a făcut-o intenţionat. Ştii când l-am văzut pe primul? La înmormântare! Oamenii au plecat repede. E de înţeles că aveau ceva mai bun de făcut

decât să-l bage pe George în pământ, iar eu m-am mai uitat repede... Mă rog, oricum nu mai contează acum, m-am uitat puţin într-o revistă şi apoi am auzit ceva. M-am uitat în sus şi fix deasupra mormântului lui George era un craniu care rânjea la mine. Era înalt cât un om, dar capul, capul era... era un...

Vocea i se stinse sfârşită în pahar şi se ridică iar într-o şoaptă răguşită:

— Era un berbec! M-a privit direct în ochi Un berbec negru. Cu patru coarne!

Ham scutură din cap cu îndârjire.

— Un berbec alb, spuse el. M-a atacat. M-a împins de pe stânci. Era uriaş. Puternic ca un mistreţ. Şi sălbatic. Zi şi tu, e normal? Vreau să spun, sunt doar oi. Şi pe urmă se întâmplă asta. Era de un alb strălucitor. Lucea prin ceaţă. Să fii sigur că n-au fost oi obişnuite. Dar de ce? îl tot văd aievea şi mă întreb: de ce?

Măcelarul mai luă o înghiţitură din pahar. Dumnezeu îşi suflă nasul într-o batistă.

— Aş fi terminat cu asta, murmură el. Am ars revista şi m-am rugat. Dar după aia. Chiar în ziua următoare. A venit femeia cu turismul, am găsit în sfârşit una şi trebuia să-i explic despre ce era vorba. Aşa, şi am văzut că prea le sucea minţile. în orice caz, văd că apare un demon la fereastra mea. Iar cu chip de berbec. Nu mai era negru, nu, acum era gri, cu coarne uriaşe şi aripi negre. înalt, ca un om care stă în picioare. Bineînţeles c-am trimis-o imediat pe femeie de-acolo, i-am zis să meargă la Beth. Iţi spun că n-am să pot să mai văd vreodată o oaie fără să mă treacă

fiori pe şira spinării.

Măcelarul dădu pe gât ce mai era în pahar şi-l privi pe Dumnezeu cu compasiune.

— Nici eu, spuse el. M-am tot gândit. Mi-au zis c-am stat doar o noapte în spital, dar pentru mine parcă au trecut săptămâni întregi. M-am gândit tot timpul. Pe Kate, da, pe ea n-aş putea s-o uit niciodată, deşi s-a căsătorit cu George. Din cauza ei mi-am cumpărat atunci camera de supraveghere, ca s-o mai pot vedea şi seara, cum cumpăra piept de curcan. Şi vocea ei...

Măcelarul privi visător în gol. *Să nu râvneşti la...*

— Dar n-aş fi atins-o niciodată, trebuie să mă crezi. Iar în rest? Nici măcar la mizeria cu McCarthy n-am luat parte, când *mie* mi-a făcut cel mai mult rău. Singurul lucru la care mă pot gândi e meseria mea. Dar cineva trebuie să facă şi asta.

Măcelarul puse paharul gol înapoi pe masă.

— Acum se răzbună toate, şopti năsosul. Fiecare gând păcătos, fiecare în parte. Chiar şi în biserică. Asta mi-a pus capac. Inchipuie-ţi, în Casa Domnului! Eram la confesional. .. voiam să discut ceva cu Gabriel. A venit, am stat de vorbă. Şi apoi... Teroare, Ham, îţi spun, teroare. Deodată confesionalul s-a umplut de o duhoare diavolească. Vocea s-a preschimbat într-un behăit îngrozitor şi când am dat draperia la o parte... ce să vezi... în locul lui Gabriel era *berbecul negru* cu fălcile rumegând de zor! Cu şapte coarne, ca fiara din Apocalipsă!

Domnul sughiţă. Ham îşi încrucişă degetele, formând o arcadă grăsuţă şi rozalie de carne, şi vorbi foarte serios.

— Ori am greşit că omor animale, spuse el, şi sunt vinovat. Atunci totul se întâmplă pe bună dreptate.

Ciocăni cu degetele pe scaun.

— Ori am făcut bine ce-am făcut şi atunci are loc o nedreptate strigătoare la cer. Acum nu scrie nicăieri că e greşit, nici măcar un singur cuvânt în toată Biblia, iar în Biblie omoară şi ei animale.

— Răzbunare, şopti năsosul şi se cutremură. Căci a mea este răzbunarea, spune Domnul. *Asta* ar fi trebuit să-i fac să înţeleagă atunci cu McCarthy. Asta ar fi fost sarcina mea. Prea târziu. Acum răzbunarea e în mâna celor de jos.

Şi mâna lui Dumnezeu făcu un semn neliniştit spre podea.

— Există doar două posibilităţi, spuse Ham. Ori devin vegetarian, ca Beth, ori le arăt că nu pot să se joace aşa cu mine. Un berbec alb. Da, da, un animal prost, doar instinctul e de el. îmi spun asta uneori. Dar atunci sunt şi eu tot un animal prost. Tot ce vedem e oricum doar... cumva... ca un fel de măşti, înţelegi? E ceva în spate. Nu ştiu ce anume, dar ştiu c-a fost un berbec alb. Pe ăsta puteam să pun mâna. O să mi-o plătească!

Ham îşi propti mâinile pe masă, ca şi cum ar fi vrut să se ridice. Dar se sculă puţin de pe scaun doar ca să se prăbuşească oftând înapoi.

Deodată, se mişcă ceva lângă Maple.

Pietrişul scârţâi. Mopple the Whale se retrase de la geam şi se uită la poarta dinspre grădină. Maple îi aruncă o privire plină de reproş.

— Melmoth a spus să stăm doar până nu ne mai e frică de el, spuse Mopple, încercând să pară curajos.

— Dar e important, spuse Maple. Poate o să vorbească mai departe despre George. Poate aflăm ceva despre crimă. Tu eşti oaia cu ţinere de minte!

în clipa asta se sparse ceva în casa măcelarului – un zgomot dur şi rece, cu un ecou înspăimântător. Mopple tresări.

— Auzi, spuse Maple, încurajându-1. S-a întâmplat ceva. Hai, trebuie să ţii minte!

Pe întuneric, ulucile gardului de la grădină arătau ca nişte dinţi ascuţiţi, în timp ce poarta scârţâia duşmănoasă în vânt. Dintr-odată, drumul înapoi spre casă nu mai păru o idee aşa de bună pe întuneric. Mopple se târî înapoi la locul ferit dintre Maple şi Othello şi privi viteaz pe geam.

Sticla se răsturnase pe masă, iar lichidul curgea şopo- tind. Năsosul îşi ţinea strâns paharul. Ham privea fascinat la pata care se întindea pe masă întunecată ca sângele.

— Nu-i vorba aici de sufletul tău jalnic, spuse el cu o voce înceată.

Părea mai periculos decât tot ce auziseră înainte din partea măcelarului.

— Păcat sau nu, pocăiţi-vă şi vă iartă Domnul, chiar nu crezi nimic din ce povesteşti în fiecare duminică? Sfiala ta stupidă nu mă interesează câtuşi de puţin. Că Alice ţi-a fost

indiferentă după aia, asta e porcăria. Şi pentru asta o să-ţi fac zile fripte cât oi trăi!

Oile observară cum furia măcelarului îl trezi pe Dumnezeu, afundat în paharul lui. Se îndreptă din spate.

— *Ea* m-a părăsit pe mine, spuse el, lucid şi trist. Nu invers. Ce n-aş fi făcut pentru ea? Totul! Chiar şi azi doar pe ea o văd în orice femeie. Asta e blestemul meu. Vrăjitoarea asta.

Măcelarul îşi încleştă pumnii. Un trosnet ameninţător. Mopple zvâcni agitat din urechi.

— Vrăjitoare? Tot ce-a vrut sora mea a fost puţină sinceritate.

În faţa furiei reci a măcelarului, năsosul se cufundă înapoi în pahar.

— Habar n-ai câte fac pentru tine, se plânse el. Crezi că ăia nu s-au gândit niciodată să-ţi vină de hac? Cine i-a convins să nu facă nimic? Eu! Unuia dintre artiştii ăştia i-a dat chiar prin cap să-ţi lase lănţişorul la locul crimei. Ala de aur de la Kate.

Zâmbi parşiv.

— Slavă Domnului că s-a spovedit. Bineînţeles că m-am dus imediat să-l găsesc.

—-Josh, spuse Ham aproape plictisit.

Domnul ridică mirat din sprâncene.

— Ştiai?

— Ştiu doar că-l mai aveam la gât când m-a chemat Tom la cârciumă. Şi apoi, când ne-am întors de la cadavrul lui George, dispăruse. E clar că cineva voia să-mi însceneze ceva. Şi cine ar fi putut să fie, dacă

nu şobolanul de Josh? Nu mă suportă şi nici măcar nu ştiu de ce.

Măcelarul clătină gânditor din cap.

— N-ar fi trebuit să-l baţi aşa după nunta lui George, spuse Dumnezeu.

— Şi? se răsti măcelarul. Mi-ai găsit lănţişorul?

— Nu, recunoscu Domnul. Dar am încercat.

— Doar pentru că ştii c-o să iasă totul la lumină dacă o să mi se întâmple ceva, comentă dispreţuitor măcelarul.

— Atunci n-ai decât! zise năsosul, care încerca iar să-l intimideze. Du-te şi prinde-mi scrisorile de dragoste pe uşa bisericii, cu toate porcăriile! Dacă mai interesează pe cineva aşa ceva, după atâţia ani.

— Crede-mă că interesează, îl asigură Ham înverşunat.

Dumnezeu sorbi nervos din pahar.

— Totuşi, nu te invidiez că trebuie să le asculţi spovedaniile săptămână de săptămână, murmură Ham după un timp. Ce mai grozăvii trebuie că-ţi povestesc! Cu o cazma! Cine să se gândească la aşa ceva..., continuă el, clătinând din cap.

Domnul se aplecă peste masă, ca şi cum ar fi urmat să se răstoarne dintr-un moment în altul, şi-l fixă pe Ham cu privirea. În timp ce măcelarul se afundase iar în scaunul lui cu rotile, păru să se învioreze la loc.

— N-a spus nimeni nimic. *Nimeni.* Nici un cuvânt. Nici măcar la spovedanie. De McCarthy da, m-am săturat să-i ascult! Dar de George – nici un cuvânt. Se gândesc la asta,

da, dar nimeni nu recunoaşte să fi făcut ceva.

Ham dădu din umeri, ca şi cum n-ar fi fost surprins peste măsură. Totuşi, celălalt deveni din ce în ce mai agitat cu fiecare cuvânt.

— Mă ia cu fiori când văd tăcerea asta, Ham! Nici măcar în faţa lui Dumnezeu... Chiar îmi doresc să mărturisească. Nici măcar nu le stă în fire, să ştii. în rest, abia aşteptau să-şi descarce conştiinţa încărcată la mine. Poate... cum să-ţi spun, cine a făcut treaba cu cazmaua trebuie să fi fost bolnav.

În ochi îi apăru o expresie nouă, ca şi cum ar fi pândit ceva.

— Ascultă, spuse el, cum de te-ai mai dus tu o dată la locul crimei? În ziua când a fost înmormântat George?

Ham se strâmbă. Se părea că nici lui nu-i făcea plăcere să se gândească la acea dimineaţă ceţoasă. Pierdut în gânduri, se uită pe fereastră, fix în ochii căprui ai lui Mopple.

— Pentru că speram să-mi găsesc lănţişorul. Mi-a trecut şi mie aceeaşi idee prin cap ca ţie, fără spovedanie. Josh, idiotul. Şi cum poliţia n-a apărut la mine, încă e undeva pe acolo...

Ochii lui Ham se opriră într-un punct, iar el amuţi.

Dumnezeu râdea.

— Probabil că tot pe atunci s-a dus şi Josh să caute. Ii părea rău şi chestii de genul ăsta. Nici el n-a găsit nimic. Ceva e vrăjit acolo şi cred...

Dumnezeu amuţi şi el când văzu spaima îngheţată de pe chipul lui Ham. îi urmă

privirea până la fereastră şi înlemni. Apoi se albi ca varul şi-şi duse mâna stângă la piept.

— Asta e! ţipă Ham. De data asta pun mâna pe el!

Cu o mişcare dibace, măcelarul îşi roti scaunul şi se îndreptă spre uşă. Dumnezeu se holba încremenit la dreptunghiul întunecat, unde se vedeau trei capete de oaie într-o lumină roşiatică.

*

Mopple, Maple şi Othello tropăiau prin ploaia mocănească înapoi spre păşune. Erau mulţumite. Deşi nu-şi alungaseră întru totul teama, îi pândiseră cu succes pe Domnul şi pe măcelar.

Othello mergea mândru în faţă. îl impresionase pe Domnul cu cele patru coarne ale sale, şi măcar pentru atâta lucru meritase să vină aici. Chiar şi Mopple tropăia cu capul ridicat prin noapte. Melmoth avusese dreptate. Cu puţină atenţie şi o privire neînfricată de oaie, puteai să-i sperii pe oameni.

încântat de noile aptitudini pe care tocmai şi le descoperise, Mopple o luase în pas vioi înainte şi aproape că-l ajunsese pe Othello. Timid, tocmai se gândea să rămână câţiva paşi înapoi, când Othello întoarse capul şi-l privi.

— *Tu* l-ai împins pe măcelar de pe stânci? întrebă el.

Mopple îşi ridică încet capul. Cum îl mai atacase pe măcelar prin ceaţă... Puternic ca un porc mistreţ! Dacă era atentă, o oaie era

într-adevăr în stare de orice...

Apoi începu să-şi amintească. Mopple avea cea mai bună memorie din turmă. Şi reţinuse tot.

— Nu, oftă el. M-a alergat prin ceaţă. Şi apoi s-a prăbuşit.

Mopple îşi plecă apoi capul. Othello fornăi amuzat, dar îl privi cu prietenie.

— E totuşi o realizare, spuse el.

Se întoarseră amândoi spre Miss Maple, care rămăsese ceva mai în urmă. Din când în când, se oprea pe loc şi rupea pierdută în gânduri câteva frunze din tufişurile de pe margine. Berbecii o aşteptară răbdători.

17

vzt/emult, pe când Miss Maple nu văzuse încă nici o iarnă, George mânca în fiecare dimineaţă pâine cu unt şi sirop de arţar. În zilele frumoase, lua micul dejun mereu afară, sub cerul liber, sub privirile invidioase ale oilor. Mai întâi îşi întindea o măsuţă şubredă în faţa treptelor rulotei, apoi făcea cafeaua. Pe urmă îşi aducea farfuria cu sendvi- şurile gata pregătite. După aceea trebuia să intre iar ca să-ndemne cafetiera să se grăbească. în timpul ăsta, pâinea rămânea nepăzită în soare şi toate oile ar fi mâncat-o cu plăcere. Dar Maple era singura care ştia să numere până la 50. De îndată ce cafetiera începea să vâjâie, după ce George îi mai dădea câteva bobârnace cu mâna, se dădea startul. l-15: Maple se strecura până la rulotă. 15-25: trăgea cu ochiul la uşa rulotei, ca să fie sigură. 25-45: lingea cu cea mai mare atenţie siropul de pe pâine, aşa de atentă, că nimeni n-ar fi putut să ghicească urma unei limbi de oaie pe untul întins. Dar era important să mai lase un strat foarte subţire de sirop maroniu pe pâine, pentru ca George să nu bage nimic de seamă. 45-50: alerga înapoi la celelalte oi şi se ascundea după lâna mamei sale, care se simţea penibil în toată afacerea asta. 51 : George se întorcea cu o cană aburindă de cafea şi începea să-şi mănânce micul dejun.

Până într-o zi când se stricase cafetiera şi la 35 George apăruse în uşă cu braţele încrucişate. Era ziua în care George îi dăduse un nume încă dinainte să treacă de prima ei iarnă. Celelalte oi erau cam invidioase, iar mama ei era mândră, ca şi cum ea ar fi furat siropul de pe pâine. Maple însăşi tot umblase ţanţoşă pe păşune până la apus, dându-şi importanţă: până la urmă, era cea mai tânără oaie care-şi primise numele.

*

între timp, toate oile se lămuriseră că Miss Maple era într-adevăr cea mai deşteaptă oaie din Glennkill şi poate chiar din lume. De aceea, cu toate că erau frânte de oboseală, se arătară numai ochi şi urechi la ce aveau să le povestească Maple, Mopple şi Othello despre Dumnezeu şi despre măcelar când se întoarseră din sat. Era vorba tot de carne, iar teama de cuţit, pe care abia reuşiseră să şi-o domolească, le cuprinse iar. Dar Miss Maple voia să le facă atente la altceva.

— Dumnezeu a spus ceva important, le zise ea. A spus că nimeni nu i-a povestit nimic. I se pare neobişnuit. Şi cred că are dreptate. Dacă ar li acţionat cu toţii ca o turmă, atunci s-ar simţi în siguranţă şi i-ar povesti tot. Ga la McCardiy. Dumnezeu nu i-a trădat atunci, de ce ar face-o acum? Nu-i plăcea de George.

— Poate c-au uitat deja, interveni Cloud.

Mopple the Whale clătină din cap.

— Oamenii nu uită aşa uşor. Era primăvară şi George tot mai ştia cine rosese copacii de

coajă în toamnă. McCarthy a murit de şapte ierni, aproape cât o viaţă de oaie, şi încă îşi amintesc.

Mopple era impresionat de memoria oamenilor.

— Nu e din cauză c-au uitat, întări Miss Maple. Cred că tac din alt motiv. Cred că n-au fost toţi ca la McCarthy. Nu sunt ca o turmă, ca nişte animale care au mâncat împreună ceva pe furiş. Atunci ar ţine unii cu alţii, s-ar strânge într-un loc şi-ar aştepta. Dar nu fac asta. Aleargă ameţiţi încoace şi încolo. Se bănuiesc unul pe altul. Fiecare vrea să afle ceva despre celălalt. De-aia a venit Josh la Gabriel, de-aia a trecut şi Eddie pe aici. De asta i-a spionat Gabriel când s-au furişat noaptea pe pajişte – Josh cu Tom O'Malley şi cu Harry.

Oile behăiră uimite. Asta era o idee cu totul nouă.

Miss Maple fornăi nerăbdătoare.

— Am fi putut să ne dăm seama mai demult. Atunci nu ne-ar mai fi păcălit atâta vreme. Gabriel este vânătorul!

Gabriel, vânătorul? Oile nu fură prea surprinse. între timp, ajunseseră să-l creadă în stare de orice. Dar cum descoperise Miss Maple chestia asta?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, le spuse ea. Măcar pentru că Maude n-a putut să-l adulmece imediat. Doar Gabriel poate să-şi ascundă astfel mirosul, după lâna umedă şi fum. în plus...

Miss Maple le aruncă o privire scurtă şi

energică.

— În plus, a ştiut că cei trei au fost pe păşune. I-a spus lui Josh. A ştiut şi că am fost agitate din cauza lor. Cum ar fi putut să ştie asta, dacă n-ar fi fost aici?

— Dar cum de vânează Gabriel oameni? întrebă Cloud.

— Poate că le voia carnea, spuse Mopple. Nici oamenii nu prea au lână.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma, behăi Ritchfield.

Maple fu de acord.

— Cred că Ritchfield are dreptate. Gabriel e un fel de berbec-şef al lor. Nu vrea ca lumea să umble aiurea. Ar fi trebuit să stea locului liniştiţi, aşa, ca oile lui. Dar ei n-au făcut-o, iar când Gabriel a observat că trei dintre ei o şter- seseră, le-a luat urma.

— Nu e un berbec-şef bun, spuse Heide.

— Nu, o aprobă Maple. Nu ştie să ţină turma laolaltă. De asta stă aici şi supraveghează rulota. Probabil că e ceva foarte important care a fost ascuns acolo. Ceva ce nu trebuie să iasă la lumină cu nici un chip.

— Dreptatea! izbucni Mopple.

Miss Maple îşi înclină capul.

— Poate. E o chestiune foarte importantă. Ce caută toţi oamenii ăştia în rulotă? Eddie, Gabriel, Josh, Tom şi Harry? Ce le trebuie?

— Iarbă, spuse Zora. Caută iarbă, aşa a zis Tom.

Nu prea le venea oilor să creadă că oamenii ar putea li atât de raţionali. De obicei, nu aveau scopuri atât de clare.

Mopple se arătă sceptic.

— Aici e iarbă cât vezi cu ochii. E iarbă pe toată pajiştea, cel puţin acolo unde alea – şi se uită urât spre oile lui Gabriel – n-au ras-o încă. De ce ar căuta iarbă tocmai în rulotă, când nu trebuie decât să se aplece, dacă vor s-o găsească?

Trebuiră să admită că Mopple avea dreptate. Măcar atâta judecată aveau şi oamenii. Era o discuţie foarte apetisantă. Gâteva capete se coborâră să caute firele mai gustoase prin fânul din şură.

— Nu cred că toţi vor iarba, orice ar fi însemnând asta, spuse Miss Maple, când capul ei se ivi iar din fân cu un pai lung în gură. Cred că pentru Gabriel e mult mai important să nu iasă *nimic* la lumină. Nici măcar iarba.

Mopple se uită invidios la paiul lui Maple.

— Dar de ce?

— Gabriel e berbecul-şef, spuse Miss Maple, şi cred că tot el era berbec-şef şi când l-au omorât pe McCarthy. Ştie că George şi cu măcelarul s-au asigurat. Dacă li se întâmplă ceva, atunci totul iese la lumină. Iar acum i s-a întâmplat ceva lui George. Şi ceilalţi aşteaptă să iasă totul la lumină. Şi cred că se aşteaptă să iasă din rulotă.

Oile se adunară la uşa şurii şi priviră neîncrezătoare spre rulota care dormea ca un pietroi mare şi negru în întuneric. Până acum li se păruse mereu inofensivă şi singurul care ieşise vreodată din ea fusese George.

— Nu ştiu ce să zic, şovăi Cordelia.

— Orice-ar fi, n-o să iasă la lumină,

comentă Lane. Nimeni nu poate să deschidă uşa. A încercat Gabriel, au încercat şi Eddie, Josh, Harry şi Tom O'Malley. Plus bărbatul cu maşina care mergea încet. Nimeni n-a reuşit.

— Dar de ce să deschidă uşa, când vor totuşi să nu iasă nimic la lumină? behăi Heide.

Nu era deloc o întrebare rea.

Miss Maple mişcă gânditoare din urechi.

— Dacă nu reuşesc să intre în rulotă, atunci se tem că poate reuşeşte altcineva şi le află secretul. Dar dacă intră în rulotă, atunci pot să găsească dovezile şi să le distrugă pentru totdeauna.

O vreme rămaseră tăcute, cugetând profund sau doar rumegând. Tocmai când se părea că de atâta gândit aveau să aţipească puţin, Miss Maple le scoase din amorţeală.

— Inchipuiţi-vă că un singur om l-a omorât pe George, izbucni ea deodată. Cine ar fi putut să fie?

Puţin înfricoşate, oile behăiră care mai de care, una peste alta. Gabriel şi măcelarul erau printre favoriţi.

— Hmmm, spuse Miss Maple. Nu vedeţi nimic neobişnuit? Mai devreme nu l-ar fi bănuit nimeni pe Gabriel. Pentru că ne plăcea de el. Şi acum e suspect. Pentru că nu ne mai place de el. Poate gândim greşit. Poate că ucigaşul e cineva de care ne place.

— Dacă ar fi ucigaş, atunci nu ne-ar mai plăcea de el, declară Heide hotărâtă.

— Dar poate că acum încă ne place, spuse

Miss Maple.

— Rebecca? behăi Cloud înspăimântată.

— Ce ştim despre ea, în afară de faptul că miroase bine? se întrebă Miss Maple. Apare aşa, din senin, după moartea lui George. Se preface c-a venit aici pentru turism, când nu-i deloc adevărat. încearcă să afle cât mai multe despre George.

— Vrea şi ea să-l găsească pe ucigaş, zise Othello.

— Sau să împiedice să fie găsit. A întrebat dacă sunt sus- pecţi. Poate că vrea doar să ştie dacă i-a dat cineva de urmă.

Nu părea chiar atât de improbabil. în romanele cu Pamela, fiicele frumoase erau deseori cauza morţii tatălui lor. Totuşi, Maple nu câştigă de partea ei nici o oaie cu această teorie.

— Mi-a dăruit ultima roşie, spuse Othello.

Câteva oi o priviră edificate pe Maple. Oare cineva în stare de crimă ar fi făcut aşa ceva?

Dar Miss Maple rămase încăpăţânată.

— Nu vine de prin părţile astea. Nu i-e teamă c-o să iasă ceva la lumină. Nici măcar nu ştie că *poate* să iasă ceva la lumină. Şi nu vă mai amintiţi ce-a spus Beth despre cazma, cadavru şi câinii diavolului?

— Puteţi să vă închipuiţi ce groază trebuie să fi simţit acel suflet pierdut, venit cu cazmaua lângă cadavru? spuse Mopple.

— Exact.

Miss Maple îl privi recunoscătoare pe Mopple.

— Dar Rebecca nu-i de pe-aici. Habar n-

avea de câinii diavolului. Deci cu siguranţă că ei nici nu i-ar fi fost teamă.

— E curajoasă, da, şi? fornăi Othello. Asta nu dovedeşte nimic.

— Asta aşa e, oftă Miss Maple.

Oile îşi dădură seama cât era de obosită.

— Nu dovedeşte absolut nimic, adăugă ea.

Adâncită în gânduri, începu să umble încoace şi încolo prin şură. Câteva oi care trebuiră să se tragă iute din calea ei sau care fuseseră călcate pe picioare behăiră revoltate, dar Miss Maple nu păru să le audă.

— Enigmele mai mărunte se rezolvă, murmură ea. Se deschid una după alta, ca mugurii. Acum ştim ce căutau măcelarul şi Josh prin ceaţă: veniseră la păşune după lucru. Şi *cine* s-a aplecat şi *ce* a pus jos: Josh – lucrul. Cine este spiritul-lup şi cine vânătorul. Dar ce-i cu enigma cea mare? Ce-i cu crima? De ce nu se potriveşte?

O luă cu paşi repezi spre Sara, care-i fugi din cale în ultimul moment.

— Poate că nici nu trebuie să se potrivească mereu totul. Poate că e o greşeală să crezi că totul trebuie să se potrivească mereu. În romanele poliţiste se potrivea tot, apoi se încâlceau lucrurile şi George azvârlea cartea cât acolo. Poate că asta e rezolvarea, şi anume că unele lucruri nu se potrivesc şi gata. Lucruri despre care noi credem că se leagă şi care în realitate n-au nimic de-a face unele cu altele.

Miss Maple se opri în loc.

— Trebuie să ne concentrăm mai mult pe enigma cea mare, hotărî ea. Enigma cea mare... e... cazmaua!

Apoi Miss Maple tăcu îndelung. La început, păru că se gândeşte profund la ceva. Dar în scurt timp răsuflarea adâncă şi regulată le dezvălui că cea mai deşteaptă oaie din Glennkill adormise.

*

De dimineaţă, marea fremăta învolburată afară, iar crăpăturile din scânduri, prin care se strecura o lumină gălbuie, arătau în întuneric ca nişte ochi de pisică. Păsările îşi înălţau vioaie trilurile obişnuite. La un moment dat, o pasăre străină, răsunând mai întâi în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, se amestecă în corul lor.

Oile traseră cu ochiul din şură şi-l văzură pe Gabriel, care tocmai se aşeza iar pe scările rulotei. El era cel care fluiera.

Prin vălul fin de ceaţă, oile aruncară priviri mânioase spre noul lor păstor.

— Trebuie să plece! spuse Heide.

Nimeni n-o contrazise.

— Dar cum? întrebă Lane.

Îşi aţintiră ochii asupra lui Gabriel, care parcă făcuse rădăcini pe trepte, învăluit în fumul de pipă. Era de neînchipuit ca o oaie – sau chiar o turmă întreagă – să facă ceva împotriva lui.

— Teama, zise Zora. Trebuie să-l facem să se teamă.

Se gândiră la lucrurile de care se temeau

ele| câinii mari, maşinile zgomotoase, alifia pentru arsuri, spiritul-lup, mirosul animalelor de pradă. Nimic nu părea nimerit să-l alunge pe Gabriel.

Se priviră fără nici cea mai mică idee.

— Atenţia, fornăi deodată Melmoth. Dacă aţi fi fost atente, aţi fi ştiut de mult de ce-i e teamă lui Gabriel – sau pentru cine. Ce fac oamenii când se tem?

Miss Maple făcu ochii mari.

— Construiesc garduri, spuse ea.

Toate capetele se îndreptară spre oile lui Gabriel, care priveau iar înfometate prin sârma ghimpată.

— Ce să li se întâmple lor acolo, în spatele gardului, cu toată mâncarea pe care le-o aruncă Gabriel în fiecare zi? behăi Heide cu amărăciune.

— S-ar putea îmbolnăvi, îşi dădu cu părerea Melmoth.

— Ba n-ar trebui să se îmbolnăvească, îl contrazise Zora. Şi aşa o duc destul de greu.

— Dacă se îmbolnăvesc, ne molipsesc şi pe noi! behăi Mopple speriat.

Melmoth le făcu conspirativ cu ochiul.

— Şi dacă ne îmbolnăvim *noi?*

Capul Cordeliei se umplu deodată de cuvinte. Toate numele neobişnuite pe care le învăţase de la George îi năvăliră în minte, galopând sălbatice printre gânduri: profilaxie, enterită, meningită, Creutzfeld-Jacob... Numai cuvinte de-astea se găsiseră în cartea despre bolile oilor. Şi toate însemnaseră ceva.

Puţin mai târziu, oile puseră la punct un plan.

*

O zbughiră să exerseze în şură. Când se iviră, mult mai târziu, iar la lumina zilei, erau ele însele cam zăpăcite de groaza teribilă pe care o stârniseră în semiîntunericul şurii.

Acum aveau să-l înveţe pe Gabriel ce era teama.

Dar păstorul nu mai era pe treptele rulotei.

Gabriel cosea iar.

Cântecul rece al coasei răsuna pe păşune, în timp ce iarba se aşternea la picioarele lui Gabriel. Oile se cutremurară. Hotărâră să aştepte până termina Gabriel cu cositul lui înfiorător.

Şi apoi, deodată, vântul le aduse mai mult decât vuietul coasei şi mirosul de iarbă moartă. Ceva mult mai înspăimântător plutea în aer, un miros adus de briza de dimineaţă dinspre sat. Goniră pe colină şi văzură de acolo cum, păcănind în scaunul lui cu rotile, măcelarul urca pe cărare şi traversa apoi păşunea direct spre Gabriel.

Coasa cânta tare, iar roţile măcelarului abia dacă se auzeau prin iarbă. Poate că Gabriel chiar nu-l auzise pe măcelar venind. În orice caz, nu se opri din lucru.

Măcelarul transpira. O vreme stătu şi privi cum cădeau firele de iarbă în faţa lui Gabriel.

— Pentru că toată carnea e precum iarba, spuse el într-un târziu.

Coasa se opri în văzduh. Gabriel se întoarse spre măcelar şi-i zâmbi cu zâmbetul lui cuceritor.

— Pe de altă parte, continuă el, toată iarba devine carne, dacă o dai mai întâi drept hrană

animalelor.

Oile îşi aruncau priviri pline de înţelesuri. Ca şi cum ar fi simţit, măcelarul se întoarse brusc spre colină şi îşi miji ochii.

Gabriel se uită îndelung la măcelar.

— Ce te aduce aici, Ham? întrebă el prevăzător.

Ham era ud leoarcă de la drumul anevoios prin iarbă, iar părul lui, care arătase atât de frumos şi de auriu în Casa lui Dumnezeu, i se lipise cenuşiu de frunte. Neliniştit, îşi roti capul în toate părţile.

— Până la urmă vii azi la deschiderea testamentului sub tei? îl întrebă pe neaşteptate Gabriel. La prânz, la douăşpe. Nu eram sigur dacă ai aflat.

Ham se mai apropie puţin de păstor, până când ajunse chiar în faţa lui. îl privi cercetător de jos în sus.

Gabriel clătină din cap.

— Ham. De o săptămână toată lumea numai despre asta vorbeşte. *Toţi au* auzit de asta. Şi toţi o să vină, toţi cei care pot să meargă – îl fixă din priviri pe Ham –, toţi cei care n-au murit încă. în afară de Father Will, bineînţeles. El o să ne mai demonstreze o dată că nu-l interesează lucrurile pământeşti. N-o să lase să-i scape ocazia. Scuză-mă, dar o ştii la fel de bine ca mine. N-ai venit să mă întrebi de deschiderea testamentului. Ce vrei de fapt, Ham?

încurcat, Ham îşi trecu degetele butucănoase pe roata de la scaunul său.

— Am vrut să te avertizez, spuse el încet.

— Să mă avertizezi?

Ochii lui Gabriel se îngustară.

— Despre ce ai putea să mă avertizezi tu pe mine, Ham?

— Despre *ele.*

Ham se uită o clipă spre colină. Ochii lui trecură agitaţi peste turmă, până îl găsiră pe Mopple. Acesta behăi speriat. Treaba cu atenţia nu mai funcţiona când măcelarul nu se afla în spatele unui geam de sticlă.

— Despre oi? întrebă Gabriel şi lăsă să-i scape coasa din mână. Of, Ham. Suntem doar noi doi aici. Mai lasă apropourile. Dacă vrei să mă ameninţi, atunci spune-o pe faţă.

— Să te ameninţ? De ce te-aş ameninţa tocmai pe tine? Habar n-ai! Eşti printre puţinii oameni respectabili de-aici. Vreau să te avertizez.

— Despre oi? mai întrebă o dată Gabriel.

— Da, despre oi, întări Ham. Crezi, poate, că sunt nebun. Am ajuns să mă gândesc şi eu la varianta asta. Că am păţit ceva la cap când am căzut. Dar nu-i adevărat! Pentru că s-a întâmplat şi înainte! Tot berbecul a fost şi înainte! înţelegi? înainte. El e de vină!

Ham îndreptă un deget gras spre colină.

— Crezi că sunt nişte oi nevinovate, că poţi să faci ce vrei cu ele. Aşa am crezut şi eu. Vezi să nu!

Măcelarul râse amar.

— Şi? întrebă Gabriel iritat.

— Greşit! exclamă măcelarul. Ştiu exact ce se întâmplă aici. Intreabă-l pe Father William. Ne-au urmărit ieri! Mai ales ăla gras. E diavolul în carne şi oase!

— Ala de acolo din spate, care încearcă să

se ascundă în spatele celui cenuşiu?

— Exact!

Ham îşi şterse cu o batistă câteva broboane de sudoare de pe frunte. Gabriel, care până atunci urmărise cu privirea direcţia arătată de degetul măcelarului, păru să se gândească deodată la altceva. Ochii i se micşorară.

— Ai vorbit ieri cu Father Will? *Tu?* Cu *Will?* Au loc semne şi minuni!

Ham dădu din cap.

— Un semn. Exact. Dar pentru ce? Sigur e că n-o să-mi placă. Uită-te şi tu la ele. Ieri au fost trei. Iţi spun eu, astea nu-s oi normale. Uită-te cum şi-au băgat capetele una în- tr-alta. Plănuiesc tot timpul cum să-ţi vină de hac.

Oile schimbară priviri îngrozite. Măcelarul se prinsese.

Gabriel îşi puse mâna la ochi şi se mai uită o dată la ele.

— Cred că ai dreptate, îi zise el lui Ham.

Un oftat străbătu toată turma. Acum Gabriel aflase ce se petrecea. Nu avea să mai plece de acolo. *Ele* aveau să plece. Pentru că toată carnea era precum iarba, şi asta din cauză că iarba era precum carnea. Gabriel însuşi recunoscuse.

Ham îşi ridică surprins ochii spre Gabriel.

— într-adevăr? Chiar mă crezi?

Gabriel dădu din cap relaxat.

Pe colină oile îşi plecară sfârşite capetele în faţa destinului. Doar Maude mai privea încăpăţânată la Gabriel şi la măcelar.

— Tot o să încercăm, behăi ea.

— într-adevăr, nu sunt oi obişnuite, spuse Gabriel. Nu rentează deloc. O rasă de când lumea. Nu se îngraşă cum trebuie, nu fac destui miei. Ce avea de gând George cu ele rămâne un mister.

Ham îşi răsucea încurcat un nasture de la vestă.

— N-ai vrea să-mi vinzi una? Berbecul ăla de acolo?

— Ala criminal de periculos?

Mopple leşinase de spaimă. Dar măcelarul îşi coborî deodată ochii.

— Nu mă crezi, zise el resemnat.

Nu părea să mai aibă chef de discuţie cu Gabriel.

Măcelarul îşi întoarse scaunul şi se îndepărtă. Gabriel îl mai privi un timp cum îşi croia cu anevoie drum prin iarbă. Apoi îşi făcu mâinile pâlnie în direcţia lui Ham.

— Ei, Ham! urlă el. Mai vii poimâine la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill?

Dar Ham nu se mai întoarse spre el. Doar iuţi ritmul prin iarbă, transpirând şi gâfâind pe când cobora pe cărare.

*

De îndată ce Ham dispăru pe potecă, Gabriel începu să rânjească, li venise rândul şi grăsanului. O luase razna complet. Clătină din cap şi ridică iar coasa. Dar ceva îi atrase atenţia. Una dintre oile lui George se împiedicase şi se prăvălise în iarbă. Una cu capul negru. Gabriel rânji şi mai tare. Rasă veche! Sănătoasă! Ce să zic! Oaia se ridică

anevoie. Câţiva paşi mai încolo, căzu iar. în urma ei se împiedică încă o oaie. Un berbec gras îşi izbea înnebunit capul de peretele şurii. Lui Gabriel îi îngheţă zâmbetul pe buze. Ochii lui albaştri nu mai păreau acum ca de gheaţă, ci mai degrabă facuţi din zloată, apoşi şi murdari.

— Rahat! exclamă el. Drace! Rahat! Rahat! Rahat!

Oile încă se clătinau cu mişcări tremurătoare şi greoaie prin iarbă, deşi Gabriel nu le mai băga în seamă de mult. Le plăcea la nebunie să se prostească. Gabriel îşi chemase imediat câinii şi făcuse o gaură în gardul pe care-l reparase cu grijă abia cu câteva zile în urmă. Oile asistară apoi la un act de măiestrie păstorească. în câteva clipe, câinii lui Gabriel scoseseră oile din ţarc într-o ordine desăvârşită, fără ca măcar una singură să intre în panică, indiferent cât de agitate erau de obicei. La scurt timp după aceea, norul de praf de pe cărare şi ţarcul gol erau singurele lucruri care le mai aminteau de Gabriel şi de oile lui.

— Pe ăsta n-o să-l mai vedem vreodată, spuse Heide mulţumită.

— Ba da, zise Maple. O să-l mai vedem. Azi la prânz, când umbrele sunt scurte. Sub bătrânul tei. Poate c-o să iasă la lumină.

18

— l/estamentul lui George Glenn, spuse

avocatul. Redactat şi semnat pe 30 aprilie 1999, în prezenţa a trei martori, unul dintre aceştia avocat autorizat, respectiv eu însumi.

Avocatul îşi îndreptă privirile spre lumea care se adunase acolo. în spatele ochelarilor străluceau doi ochi curioşi. Nu doar locuitorii din Glennkill aşteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să se întâmple. Avocatul era la fel de curios. Sub tei domnea o atmosferă încordată ca înaintea unei furtuni de vară: presimţiri negre pluteau în aer. O tensiune groaznică. O căldură mută, apăsătoare. Furtună în gânduri.

— Să fie citit în duminica de după moartea mea sau o duminică mai târziu, la ora douăsprezece la prânz, sub bătrânul tei din Glennkill.

Avocatul se uită la frunzişul maiestuos de deasupra lui. O frunză se desprinsese de acolo şi plutise, aşezându-i-se pe umărul costumului impecabil. O luă şi o învârti de câteva ori în faţa ochilor.

— E un tei fără îndoială, spuse el. Dar e într-adevăr bătrânul tei din Glennkill?

— Da, da, spuse Josh nerăbdător. Asta e teiul. începeţi odată.

— Nu, îi răspunse avocatul.

— Nu? întrebă Lilly. Ne-aţi adunat pe toţi aici şi nu ne citiţi nimic?

— Nu, zise iar avocatul.

— Atunci? se miră Eddie.

Avocatul oftă. Deodată, la mâna lui străluci un ceas. Un ceas scump, aşa cum avusese şi George când lucra în grădina de legume.

— E unsprezece şi cincizeci şi şase de

minute. Credeţi-mă pe cuvânt.

Asta fusese pentru cei câţiva care îşi verificaseră iute propriile ceasuri.

— înainte de douăsprezece nu pot, din păcate, să vă citesc nimic.

Oamenii începură să bombăne. Supărare, revoltă, nervi dar şi puţină uşurare se făceau simţite în glasurile lor ca de insectă.

în frunte cu Othello, oile se încumetară să se apropie. Se aşternuseră la drum când erau umbrele scurte, toate împreună, ca să vadă dacă nu cumva urma să iasă la lumină ceva hotărâtor din testament. Ucigaşul sau măcar un indiciu important. Nimeni nu le dădu atenţie. Othello le spusese să se strecoare pe lângă oameni, fără zgomot, la fel de uşor precum câinii. Dar nici dacă ar fi galopat spre tei behăind din toate puterile nu le-ar fi observat cineva. Oamenii erau prea preocupaţi de ceasurile lor.

Orologiul din turla bisericii bătu ora douăsprezece.

— Acum, şuşotiră oamenii de sub tei.

însă avocatul clătină din cap.

— Nu merge bine. Ar trebui să-l mai potriviţi din când în când.

Se auzi din nou un murmur furios. Apoi oamenii amuţiră, unul câte unul. Mopple văzu iar teama cum trecea cu coama ei învolburată printre oameni, se freca de picioarele cârciumaruhii Josh ca o pisică, îi sufla rece în ceafă lui Eddie şi se agăţa rânjind de rochia

neagră a lui Kate.

Un nou murmur trecu printre oameni când se ivi şi Rebecca, cu rochia ei ca o picătură de sânge pe hainele negre de doliu purtate de toţi ceilalţi. Privirile se lipiră de ea, ochi după ochi. Othello înţelegea bine ce se întâmpla: Rebecca era o păşune pentru ochi, iar bărbaţii păşteau.

Avocatul îşi acoperi ceasul cu manşeta albă. Tuşi, ca să le atragă din nou atenţia sătenilor.

Oile erau nerăbdătoare. Pentru prima dată după mult timp, le citea iar cineva. Ceea ce George însuşi scrisese.

— „Soţiei mele Kate îi las moştenire biblioteca, incluzând 73 de romane siropoase şi proaste, un roman poliţist, o carte cu poveşti din Irlanda şi o carte despre bolile oilor, precum şi restul lucrurilor prevăzute de lege."

Avocatul îşi ridică privirea.

— Puteţi să păstraţi casa, îi explică el, plus o mică rentă.

Kate dădu din cap cu dinţii încleştaţi.

— „Fiicei mele Rebecca Flock" – un murmur trecu prin mulţime. George? O Fiică? Un copil din flori? îşi înşelase soţia? – „îi las pământul meu, un teren de păşunat în Glennkill, Golagh şi Tullykinree."

Othello privi spre Rebecca în rochia ei de un roşu aprins. Părea o floare de mac printre sătenii întunecaţi şi cenuşii. Avea acum chipul alb ca varul şi îşi muşca buzele. Nimeni nu-i

mai dădea atenţie. Kate sughiţa. Ham se uita mâhnit la ea.

— Ei, atunci asta a fost, se auzi din mulţime.

— Nu, îl contrazise repede avocatul, mai e.

Mopple observă cum i se încordaseră muşchii sub îmbrăcămintea neagră. Avea să iasă acum la iveală? Dar ce anume? Mopple se pregăti s-o tulească.

— „Beth Jameson primeşte Biblia mea."

Beth cea blândă îşi astupă faţa cu mâinile şi începu să plângă cu sughiţuri în al treilea rând.

— „Lui Abraham Rackham îi las arma mea Smith & Wesson împreună cu amortizorul, considerând că poate va mai avea nevoie de ea."

Ham stătea în scaunul cu rotile. Ochii i se umeziră. Dădu din cap cu o mânie reţinută.

— „Ştiu ce credeţi acum", rosti avocatul. „Poate nu toţi, dar destui dintre voi."

— Cum puteţi să ştiţi? îl întrebă Lilly.

— Citez, spuse avocatul.

Priviri confuze. Avocatul oftă iar. Oile îl înţelegeau bine. Chiar şi ele ştiau ce însemna „a cita". în orice caz, aproximativ. Ceva în genul „a citi".

— „M-am gândit mult la asta", glăsui avocatul, „dar n-am să fac nimic. N-aveţi decât să vă trăi ţi viaţa măruntă şi jalnică mai departe."

Avocatul îşi ridică iar privirea.

— Poate că înţelegeţi mai bine decât mine

ce-a vrut să spună.

— Asta a fost tot? întrebă Josh, cu o uşurare vizibilă în glas.

Avocatul clătină din cap, tuşi şi răsfoi hârtiile.

— „Restul averii mele, care în acest moment reprezintă" – şi avocatul spuse un număr pe care oile nu-l mai auziseră până atunci – „îl las..."

Avocatul făcu o pauză. Ochii lui inteligenţi sclipiră în spatele ochelarilor, în timp ce-i observa atent pe oamenii din Glennkill printre pleoape. Se auzea musca. în mijlocul acestei linişti apăsătoare, izbucni râsul isteric al lui Kate.

— „II las oilor mele, pentru ca ele, aşa cum le-am promis, să poată călători în Europa."

Kate nu se mai putea opri din râs – un râs urât, care le izbi pe oi ca o ploaie rece pe blană. Ham clipea agitat, ca şi cum l-ar fi prins şi pe el ploaia asta.

— E o glumă? întrebă Harry Păcătosul.

— Nu, zise avocatul, e cât se poate de legal. Averea o administrez eu. Bineînţeles că animalele au nevoie de un împuternicit care să le ducă în Europa ca păstor. Drepturile şi obligaţiile lui sunt specificate foarte precis în testament.

— Şi cine e? întrebă Tom O'Malley nerăbdător.

— Acest lucru n-a fost stabilit încă, îi răspunse avocatul. Trebuie să hotărăsc eu însumi după propria apreciere. Cel mai bine

ar fi acum. Doreşte poate cineva dintre dumneavoastră?

Tăcere.

Avocatul dădu din cap.

— Trebuie să ştiţi, bineînţeles, ce vă aşteaptă. Am pregătit ceva aici.

Avocatul le împărţi sătenilor nişte foi tipărite. Lilly chicoti.

— Trebuie să le citească oilor minimum o jumătate de oră pe zi? Cine e nebun să facă aşa ceva?

— împuternicitul sau împuternicita, răspunse avocatul. Toate cărţile o să fie verificate de o persoană neutră, adică de mine.

— Nici o oaie nu poate fi vândută sau omorâtă? în procesul de înmulţire trebuie să se dea o atenţie deosebită calităţii lânii? întrebă Eddie. Nu-i economic, după câte văd.

— Nici nu trebuie să fie, comentă avocatul. Vedeţi acolo salariul. De fiecare dată când moare o oaie, e micşorat, dar rămâne considerabil, după părerea mea.

— Şi după ce mor toate? întrebă Gabriel. De o molimă, de exemplu.

— în acest caz, păstorul primeşte o mică sumă, iar toate celelalte plăţi sunt oprite.

Gabriel făcu un pas în faţă.

— Mă ocup eu.

— Foarte frumos, zise avocatul. Se mai oferă cineva?

Locuitorii din Glennkill se priviră agitaţi. Mai aruncară o privire pe hârtii, apoi se uitară

iar la Gabriel şi la avocat. Unii începură să gândească febril. în ochi le apăruse o sclipire ciudată şi deodată în aer se răspândi un miros de transpiraţie. Erau plini de aşteptare. Lacomi. Dar se uitau la Gabriel, care stătea cu mâinile în buzunare lângă avocat, şi nu mai îndrăzneau să scoată un cuvânt. *Ca la un berbec-şef* îşi ziseră oile. Când berbecul-şef preia o sarcină, nu se mai apucă nici o oaie să-l concureze.

Şi totuşi, oile nu tăceau aşa.

— Chiar nu se mai oferă nimeni? întrebă avocatul.

În tonul lui neutru plutea totuşi o umbră de dezamăgire.

— Mi-ar plăcea şi mie, se auzi o voce caldă.

O voce de povestitor.

— Minunat, spuse încântat avocatul şi se uită aproape recunoscător la Rebecca.

Stătea lângă Beth, palidă şi radioasă. Oile răsuflată uşurate. Cu Gabriel nici n-ar mai fi vrut să audă de Europa.

— Şi cine hotărăşte cine o să fie acum păstorul? întrebă Lilly. Ea?

— Moştenitoarele, bineînţeles, le zise avocatul.

— Oile? întrebă Ham cu respiraţia tăiată.

— Oile, confirmă avocatul.

— Atunci trebuie să urcăm la păşune, spuse Gabriel.

Ochii lui albaştri o priveau dispreţuitori pe Rebecca.

— Nu cred că-i nevoie, spuse avocatul. După câte ştiu, moştenitoarele sunt printre

noi. Un berbec din rasa Hebri- dean cu patru coarne, o oaie Mountain Blackface, o oaie Mérinos, iar restul încrucişări de Cladoir cu Blackface – ultima turmă de Cladoir din toată Irlanda. O veche rasă irlandeză de oi, mare păcat că nu se mai creşte şi în altă parte.

Oamenii se întoarseră spre oi, la început doar uimiţi. Dar apoi se uitară cu o duşmănie făţişă la turma lui George. Gabriel măsură oile cu un ochi critic, încruntându-şi fruntea.

— Oi? Oile *astea?* făcu Ham.

Nimeni nu-l luă în seamă. Turma oamenilor şi cea a oilor stăteau faţă în faţă. Privirile oamenilor treceau ca nişte păduchi prin blana oilor. Ii priveau cu răutate pe Othello, Ritchfield şi Melmoth. Cei trei berbeci făcuseră prevăzători câţiva paşi în spate, dar nici prin gând nu le trecea să fugă.

— Frumos, zise avocatul. Atunci să vedem.

— Ce să vedem? întrebă Lilly batjocoritoare.

— Nu prea ştiu nici eu, spuse avocatul. Pentru că noii mei clienţi nu pot să vorbească, trebuie să încercăm altfel. Dumneavoastră – şi se întoarse spre Rebecca — aşezaţi-vă aici, iar dumneavoastră, Gabriel, vă rog acolo. Aşa.

Apoi se întoarse spre oi.

— Oi ale lui George Glenn, spuse avocatul, care părea acum să se distreze de minune, cine ar trebui să vă însoţească în Europa ca păstor? Domnul...?

Şi se uită la Gabriel.

— Gabriel O'Rourke, spuse Gabriel printre

dinţi.

— Sau doamna...

— Rebecca Flock, zise Rebecca.

Un freamăt străbătu mulţimea. Chiar şi avocatul ridică din sprâncene. Kate începu iar să râdă isteric.

— Domnul Gabriel O'Rourke sau doamna Rebecca Flock, repetă avocatul.

Privirile oilor se plimbau mute de la avocat la Rebecca şi înapoi. O voiau pe Rebecca, asta era clar. Dar cum să-i spună asta avocatului?

— Rebecca! behăi Maude.

— Rebecca! behăiră Lane, Cordelia şi Mopple în cor.

Dar avocatul nu părea să le înţeleagă. Oile tăcură încurcate.

— Aşa nu ajungem nicăieri, mormăi cineva cu jumătate de gură. Daţi-le lui Gabriel, măcar se pricepe la oi.

Intr-o clipă, uimirea sătenilor se transformă în ură faţă de Rebecca.

— Aia nici măcar nu poate să deosebească o oaie de o pudrieră, bolborosi cineva.

— O fufă, ciripi o voce de femeie, iar bărbaţii chicotiră.

Printre şuşoteli îşi făcu însă loc o melodie simplă, seducătoare. Gabriel începuse să vorbească în velşă. Mai demult oile ar fi fost topite, şi chiar şi acum vocea blândă a lui Gabriel avea un farmec irezistibil.

Othello făcu un pas în faţă. Turma se ţinea strâns pe urmele lui. Berbecul negru se uită scurt la Gabriel, cu ochi scăpărători. Apoi se

întoarse liniştit şi tropăi spre Rebecca. Gabriel mormăia în velşă ca o moară stricată, dar nu-i mai era de nici un folos. Una câte una, oile se adunară lângă Rebecca.

Maude începu din nou să behăie.

— Rebecca! behăi ea.

— Rebecca! behăiră şi celelalte.

— Frumos, zise avocatul. Asta numesc eu un rezultat definitiv.

îşi închise geanta cu documente şi se întoarse spre oi.

— Oi ale lui George Glenn, li se adresă el politicos, distracţie plăcută în Europa.

*

Tăcute, ca prin vis, oile tropăiră mai târziu înapoi pe păşune. Prea multe nu înţeleseseră de la avocat şi din testamentul lui, dar un lucru era sigur: Europa. O păşune uriaşă şi plină cu meri le aştepta.

— Mergem în Europa, spuse Zora, nevenindu-i să creadă.

— Cu rulota. Şi cu Rebecca, adăugă Cordelia.

— E...

Cloud respiră adânc. „Minunat", ar fi vrut să spună, sau „ciudat", sau doar „frumos". Dar dintr-odată nu-i mai veni în minte nici un cuvânt. Se temea puţin.

— E ca şi cum George ar fi aruncat în faţa noastră sfeclă de zahăr şi pâine în acelaşi timp, spuse Mopple cu chipul palid. Şi mere, şi pere, şi nutreţuri concentrate.

— Şi tablete de calciu, completă Lane.

Incet-încet, începeau să se bucure, dar erau încă nelinişte.

Zora se retrase pe stâncile ei, ca să poată să mediteze în linişte în aceste clipe deosebite. Heide sări de câteva ori pe loc.

— Mergem în Europa, cântau mieii, iar cine păştea suficient de aproape de Ritchfield ar fi putut să audă că le ţinea încetişor isonul.

Dar cele mai multe oi se bucurau în tăcere, păscând, şi doar la a doua privire le descopereai scânteierile din ochi.

Cel mai mult se bucura Othello. Acum avea să poată folosi tot ceea ce-l învăţase George în orele înserării, în spatele rulotei: cum să conducă o turmă, cum să-şi păstreze cumpătul în călătoriile lungi, cum să-i apere pe ceilalţi de pericole şi cum să-i mâne pe lângă obstacole. „Pe tine te-am aşteptat", îi spunea mereu George când îi ieşea totul bine. „Cu tine, Europa o să fie floare la ureche". Iar acum chiar urmau să plece. Nu cu George din păcate, dar nici Rebecca nu era de dispreţuit.

— Dreptate! behăi Othello mulţumit. Dreptate!

Apoi amuţi. Ceva nu era în regulă. Europa era minunată, şi totuşi, totuşi... Deodată, berbecul negru îşi ridică capul.

— N-a ieşit la lumină, fornăi el.

Oile tresăriră din bucuria lor şi îşi îndreptară ochii spre Othello. Avea dreptate. în testament fuseseră multe lucruri minunate, dar încă nu ştiau cine-l omorâse pe George.

— Nu-i nici o problemă, behăi Heide bucuroasă. Noi plecăm în Europa, iar ucigaşul rămâne aici. Nu mai e periculos.

— Şi totuşi, trebuie să iasă la lumină, behăi Mopple curajos.

Cordelia fu de acord.

— Ne citea mereu. A făcut testamentul ca să putem călători în Europa. De fapt, *el* ar fi trebuit să vină cu noi.

— N-ar trebui să ne amăgim cu călătoria asta. El a fost păstorul nostru. Nimeni n-are voie să ne poată omorî aşa uşor păstorul. Ar trebui să aflăm cine a fost, înainte să plecăm în Europa. Dreptate!

Oile îşi ridicară mândre capetele.

— Dreptate! behăiră ele în cor. Dreptate!

în mijlocul lor se afla Miss Maple, iar ochii ei curioşi scânteiau.

*

Spre seară, Rebecca veni din sat. Fiica lui George. Noua lor păstoriţă. Veni pe jos, cu un geamantan mic în mână. Chipul îi era mai alb decât peretele văruit al rulotei. îşi aşează valijoara în iarbă şi urcă treptele rulotei până la uşă.

— Acum o să locuiesc aici. Până când plecăm în Europa, le explică ea oilor. Cu siguranţă nu mă mai întorc în satul ăsta.

Zgâlţâi îndelung uşa, trase de ferestre, chiar vârî o agrafă în broasca de la uşă. Apoi se aşează pe ultima treaptă şi-şi îngropă capul în mâini. Aşa stătuse uneori şi George, neclintit şi singuratic ca un copac bătrân. Oile erau puţin stingherite. înţelegeau că Rebecca era tristă. Melmoth începu să zumzăie încet în vânt.

Rebecca îşi ridică brusc capul ca şi cum l-ar fi auzit, începu să fluiere un cântec, legănându-se în văzduh ca un fluture care bate încăpăţânat din aripi la primul zbor. Fără ca ea să fi observat, la marginea păşunii apăruse o siluetă întunecată. Oile mişcară agitate din urechi. Apoi vântul îşi schimbă direcţia şi le dezvălui că cea care apăruse la o oră aşa de târzie pe pajiştea lor era Beth. Beth, în căutare de fapte bune. Tăcută ca o fantomă, alunecă spre Rebecca. Deşi o observase şi ea în cele din urmă, nu se clinti. Cântă mai departe şi nici măcar nu întoarse capul.

— îmi pare rău, se scuză Beth. Păgânii ăştia.

Rebecca fluiera.

— N-o să reuşiţi aici, îi spuse Beth. Eddie zice că e o broască în mod sigur. E imposibil s-o deschideţi.

Rebecca continua să fluiere, ca şi cum Beth nici n-ar fi fost acolo.

— Haideţi, spuse Beth, puteţi să dormiţi la mine.

— Nu mă mai întorc niciodată în satul ăla, spuse Rebecca cu o voce liniştită.

Tăcură o vreme.

— Cine a fost Wesley McCarthy? întrebă apoi Rebecca. — Ce? tresări Beth.

— Wesley McCarthy. M-am uitat prin arhiva ziarelor. Acum şapte ani. Când eraţi în Africa. Wesley McCarthy a fost găsit ucis la cariera de piatră. Un telefon anonim a anunţat poliţia. Nici un suspect, nici o arestare.

Ziarele au uitat imediat de el. Cred că asta aţi căutat.

— Wesley McCarthy! exclamă Beth şi îşi prinse înfiorată lanţul de la gât. *Wiesel* McCarthy. Aşa-i spuneau!

Rebecca îşi ridică sprâncenele.

— A vorbit mult lumea la venirea lui. Nimeni nu ştia de unde e. Ce căuta tocmai în Glennkill. Dar avea bani. A cumpărat Whitepark şi l-a amenajat. A locuit acolo o vreme. Aşa credeam. Lumii îi plăcea de el. Bineînţeles că după aia toată lumea a spus că simţise că era ceva în neregulă.

— Şi-apoi?

— La început totul a părut în ordine, spuse Beth. La Mad Boar toată lumea îi sorbea cuvintele când povestea cum făcuse bani. Zicea că la început nu avusese decât o fermă mică şi apoi...

Râse batjocoritor şi continuă:

— Lumea s-a înghesuit să-i dea bani pentru nişte investiţii în străinătate. Primii chiar au mai văzut ceva înapoi. Asta a fost, dădu ea resemnată din umeri, puteţi să vă gândiţi şi dumneavoastră la ce a urmat.

Rebecca dădu din cap.

— Dar apoi şi-a dat drumul la afacere, spuse Beth. A tot cumpărat pământ, bucată cu bucată. Chiar aici, lângă păşune. Şi apoi aproape până la sat. Era totul al lui pe vremea aia. A plătit bine, iar oamenii nu prea au avut de ales. Aici rămăseseră fără bani. Nimeni n-a întrebat ce avea de gând cu pământul. Nu la început, în orice caz. Iar pe urmă a fost prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Voia să construiască un abator. Cel mai mare abator din Irlanda. Când am plecat eu în Africa, toţi discutau cu ardoare cum ar putea să-l împiedice. Prin iniţiative ale cetăţenilor, prin petiţii. Şi când m-am întors, nimic. Whitepark era pustiu şi aud acum pentru prima oară că McCarthy a fost ucis.

— Ce-i aşa de rău cu un abator? întrebă Rebecca.

Beth râse tristă.

— Aţi văzut vreodată unul? Mirosul! Transporturile de animale! E ca în iad. I-ar fi ruinat pe toţi. În orice caz turismul, toate pensiunile, cârciuma Mad Boar, dar şi pe ţărani, care n-ar mai fi putut să-şi vândă carnea. Ştiţi, aşa sunt oamenii pe-aici, oricât ar fi fost împotriva lui McCarthy, tot şi-ar fi cumpărat carnea de unde era mai ieftin.

— Aşa a fost, deci, spuse Rebecca. De fapt, nici nu prea vreau să mai aflu detalii. Nu acum.

Privi spre silueta subţire, de sperietoare, a lui Beth.

— Am venit aici pentru că voiam să aflu totul despre el. Şi mai ales de ce a fost omorât, cu atât de puţin înainte să...

Se opri şi-şi trecu degetul arătător pe nas spre frunte. Era un gest pe care oile îl ştiau de la George.

— Mi-a scris o scrisoare, spuse ea apoi, şi am amânat să-i răspund. Să-l las să fiarbă, aşa mi-am zis.

Se abţinu să plângă.

— Cu siguranţă ne-am fi împăcat.

— Aşa e, o asigură Beth.

— Adevărat? întrebă Rebecca.

— Adevărat, întări Beth.

— Acum ştiu cât de cât cum a trăit, la marginea satului ăstuia. E pentru prima dată când îl admir.

Tăcură. Ca şi cum ar fi auzit ceva, îşi întoarseră amândouă capetele spre mare, unde soarele tocmai se scufunda roşu printre nori. Oile se uitară şi ele în aceeaşi direcţie, ca să se asigure că nu pierdeau ceva important, dar nu văzură nimic deosebit.

— Şi acum ce-o să facem? întrebă Beth după un timp. Rebecca ridică din umeri.

— Eu o să număr oiţele. Şi dumneavoastră?

— O să mă rog, spuse ea. O să mă rog aici pentru ei.

Dar nu făcu nimic, doar rămase acolo cu ochii închişi, aruncând o umbră lungă şi dreaptă pe păşune. Greierii începură să ţiuie. O pisică albă se plimba cu coada ridicată pe zidul de piatră de lângă poartă. Păsările de noapte îşi înălţau cântecul în văzduh. Oile se apucară să pască iarbă înmiresmată în răcoarea serii. Toate, în afară de Melmoth. El cânta mai departe. Se opri doar când o mierlă se coborî din copac şi se aşeză pe spatele lui.

Dar nu stătu mult acolo şi zbură mai departe pe acoperişul rulotei. Ce avea în cioc strălucea ca focul în lumina amurgului. Ii dădu drumul şi obiectul căzu zornăind pe

ultima treaptă a rulotei.

Rebecca apucă obiectul de foc. Se ridică repede. Uşa rulotei trosni, iar Beth făcu ochii mari. Rebecca râse aproape sfidătoare.

— Uau, spuse ea, dacă aş fi ştiut că *aşa* se procedează! Data viitoare când mai treceţi pe aici, aduceţi-mi şi câteva cărţulii de-ale dumneavoastră.

Beth strânse cu putere obiectul mic şi strălucitor care-i atârna la gât. Mâinile i se albiră.

— Intraţi puţin, spuse Rebecca din rulotă.

Dar Beth se trase din faţa uşii şi clătină din cap cu putere. Oile deveniseră şi ele agitate. Avea să iasă acum ceva la lumină? Ce putea să fie? Dar din rulotă nu se ivi nimic, la fel cum nu se ivise nimic nici din testament.

— Ar trebui să mă întorc, spuse Beth. E mai bine aşa. Dacă pot să vă dau un sfat: nu aprindeţi lumina astă-seară. O să le spun c-aţi plecat.

Se întoarse brusc şi se îndreptă cu silueta ei subţire şi ţeapănă spre sat, aşa cum făcuse de atâtea ori.

*

Rebecca şi geanta ei dispărură în rulotă. Oile auziră cheia întorcându-se în broască. îşi apropiară capetele şi începură să discute.

— Oare a adormit? întrebă Cordelia.

— Mirosea a oboseală, zise Maude.

— N-ar trebui să doarmă, spuse Heide cam înciudată. Scrie în testament că trebuie să ne citească. Nu-i o păstoriţă bună.

— Să ne citească, să ne citească, behăiră oile.

Apoi amuţiră. Melmoth venise în mijlocul lor, mai lăţos şi mai straniu ca niciodată.

— Prostii, spuse el. Chiar nu înţelegeţi? Povestea e aici. Povestea suntem noi. Copilul are nevoie de cheie.

— Dar are deja cheia, spuse Heide.

Melmoth clătină din cap.

— Mielul roşcat al lui George are nevoie de toate cheile, insistă el.

— Te referi la cheia de la lada de sub dolmen? întrebă Cloud.

— De sub dolmen, confirmă Melmoth. Cine are cheia?

— Eu, spuse Zora cu mândrie.

— Ah, tu, prăpăstioasa.

în vocea lui Melmoth se simţea respectul.

— Şi mai cine?

Nu răspunse nimeni.

Melmoth dădu din cap.

— Furată, în aer, cu o bucurie hoţească, păzită cu străşnicie, până a venit pisicuţa. Ar trebui să ne grăbim.

— Şi vrei *să ţi-o dau?*

Zora îl privi revoltată pe Melmoth.

— E pentru păstoriţă. Ca şi cum ar fi pentru George, păstorul, îi explică Melmoth.

— Nici lui George nu i-o dădeam aşa, cu una cu două, spuse Zora. Mă aştepta la marginea prăpastiei.

— George ştia cum stă treaba. Ea e abia un miel. Nu ştie. Trebuie să-i ducem gura spre lapte ca unui miel, continuă Melmoth.

Zora se încruntă.

*

Puţin mai târziu, Rebecca ieşi iar din rulotă. Afară ţipa un miel şi i se rupea inima de milă. Cum puse piciorul pe trepte, văzu iar ceva lucitor. Nu mai era ca focul, soarele era de mult apus şi nu putea să-l mai lumineze astfel. Arăta mai mult de parcă ar fi fost stropit cu sânge. Se aplecă. O cheie legată de un fir. Dând din umeri, o băgă în buzunarul de la rochie. Azi nu mai avea voie să se mire de nimic.

Mielul încă ţipa. îi urmă vocea până la dolmen.

Oile erau toate cu ochii pe ea, curioase să vadă cum avea să descopere lada ascunsă. Othello scormonise înainte în pământ ca s-o ajute s-o găsească mai uşor. Rebecca se prinse repede. Râse iar. Căută cheia în buzunar şi deschise lada. Simţi un miros plăcut când se lăsă în genunchi ca să ia un pacheţel dinăuntru.

Rupse legătura cu dinţii. Plasticul foşni şi ceva uscat îi căzu printre degete.

Mirosi. Oile mirosiră şi ele. Mirosea... ciudat. Apetisant. Mopple îşi dădu imediat seama că era ceva de mâncat.

— Iarbă! exclamă Rebecca cu voce tare. O grămadă de iarbă!

Oile se priviră. *Asta* era deci iarba aceea misterioasă, pe care o cântaseră oamenii înnebuniţi. Fiecare dintre ele purtase deja un astfel de pacheţel legat adânc în lână sub burtă, când George le mânase pentru câteva

săptămâni pe cealaltă păşune. „Trebuie să mergem iar dincolo", le spusese apoi el de fiecare dată. „Operaţiunea Polifem". Dacă ar fi ştiut atunci că în acele pachete din care nu stră- bătea nici un miros era doar iarbă...

Acum totul depindea de Rebecca. Oare avea să le dea şi lor nişte iarbă? Nu părea că ar fi avut de gând. Rebecca puse tot ce găsise sub dolmen în poala rochiei. Ieşiseră la iveală o sumedenie de pacheţele şi un pachet ceva mai mare şi mai pătrăţos. Şi hârtie. O mapă cu hârtie.

Cu grijă, Rebecca duse tot ce adunase în rochie înăuntru în rulotă. O vreme rămase acolo. Apoi reapăru pe trepte, cu un punct licărind în faţa buzelor.

Un fum dulceag şi greu se ridică în văzduh. Oile deve- niră somnoroase. În schimb, Rebecca era din ce în ce mai vorbăreaţă.

— Deci trebuie să vă citesc, oilor. O să vă citesc aşa cum nu v-a mai citit nimeni vreodată până acum. Şi ştiu deja ce. Să vedem cât o să vă placă...

Intră cu paşi nesiguri înapoi în rulotă şi se întoarse ţinând în mână o carte. O deschise undeva la jumătate. Oile ştiau că nu se făcea aşa. Cartea trebuia întâi deschisă la început şi abia după ce începeai să citeşti foile aveau să se mute încet dinspre o copertă spre alta. Câteva oi behăiră în semn de protest, dar majoritatea erau prea obosite ca să se mai

sinchisească de această mică încălcare a regulii. Doar nu te puteai aştepta ca tânăra păstoriţă să facă totul cum trebuia de prima dată.

Rebecca începu să citească.

— „Catherine Earnshaw, să n-ai linişte câtă vreme sunt eu în viaţă! Ai spus că eu te-am ucis... Atunci vino şi urmă- reşte-mă! Cei ucişi îşi urmăresc ucigaşii. Cred, ba nu, ştiu că spiritele rătăceau odinioară pe pământ. Rămâi cu mine întotdeauna... fă-mă să înnebunesc, numai nu mă părăsi în abisul ăsta unde nu te pot găsi! O, Doamne! Nu pot trăi fără viaţa mea. Nu pot trăi fără sufletul meu!”

Luna dispăru în spatele unui nor întunecat şi singura lumină care scălda paginile cărţii era micul punct dintre buzele Rebeccăi. Fascinate, oile înconjurară rulota. în lumina scânteii, Rebecca arăta puţin aşa cum şi-l închipuiseră întotdeauna oile pe piratul siamez din *Pamela şi piratul galben,* cu ochi migdalaţi şi nostalgici. Cartea se închise.

— S-a făcut prea întuneric, zise Rebecca. Iar cartea e prea tristă. Pentru poveşti triste n-am nevoie de nici o carte, oilor.

Tăcu o vreme şi suflă fumul dulceag peste păşune. Apoi vorbi din nou, cu vocea ei de povestitor, dar fără să le mai citească din carte.

— A fost odată o fetiţă care nu avea un singur tată, ci doi. Unul cum au toţi copii şi unul în taină. Pe cel ascuns nu avea voie să-l

vadă, dar se vedeau şi ţineau tare mult unul la altul. Mama fetei, regina cea frumoasă, nu era deloc de acord cu asta. Dar nu putea să facă nimic. Nimeni nu putea să facă nimic. Şi totuşi, într-o zi, fetiţa şi tatăl ei s-au certat, s-au certat îngrozitor, din cauza unui lucru prostesc, absolut prostesc, şi fetiţa a făcut tot ce a putut să-l supere, chiar dacă o durea şi pe ea. Apoi n-au mai vorbit unul cu altul mult timp, nu şi-au mai spus nici măcar un cuvânt. În cele din urmă, fetiţa a primit o scrisoare. Tatăl ei i-a scris că plănuia să facă o călătorie în Europa. Dar mai înainte voia s-o vadă. Fetiţa şi-a ascuns bucuria şi l-a lăsat să aştepte. Şi a aşteptat până a murit.

Nu era o poveste rea. Dar nu se putea compara cu ceea ce le citise înainte Rebecca. Oricum, pentru oi nu conta. Se simţiră deodată atât de obosite, încât abia dacă mai puteau să fie atente. Toate, în afară de una.

Mopple the Whale nu avea timp să fie obosit. De când Rebecca descoperise iarba sub dolmen, nu-i mai ieşea din minte că trebuia să guste şi el. Acum se părea că se ivise şi ocazia. Rebecca stătea pe trepte cu pleoapele aproape închise şi fredona ceva. Eângă ea, la vedere, se afla un pacheţel cu iarbă deschis. Cât ai zice peşte, Mopple fu lângă ea, cât ai zice peşte îşi vârî nasul în pacheţel şi cât ai zice peşte dădu pe gât tot conţinutul. Când Rebecca observă că ceva nu era în regulă, Mopple tocmai lingea ultima fărâmă de pe treaptă. Rebecca începu să

râdă.

— Drogatule, zise ea.

Mopple înghiţi vinovat.

Era puţin cam dezamăgit de iarbă. Mirosea bine, dar gustul nu era grozav. Era mult mai bună iarba de pe păşune, asta nu se compara nici măcar cu fânul. Oamenii nu ştiau ce era bun. Mopple îşi coborî nasul şi hotărî ca altădată să nu mai mănânce nimic necunoscut.

Licuriciul de la buzele Rebeccăi se stinse.

— Gata, la culcare, le zise ea oilor, după care se întinse puţin şi dispăru în rulotă.

De data asta nu se mai auzi nici o cheie în broască.

O briză răcoroasă răspândi fumul şi oile deveniră iar mai vioaie.

— E politicoasă, o lăudă Cloud.

Toate oile dădură din cap, în afară de Mopple, care adormise în picioare în mijlocul pajiştii.

Celelalte încă nu aveau chef să se culce. Fuseseră atât de agitate toată ziua, încât abia apucaseră să pască. Aşa că hotărâră să mai rămână puţin afară şi să-şi facă norma zilnică la păscut. În plus, îi ţineau şi lui Mopple companie – berbecul adormise buştean şi nu mai putu fi trezit cu nici un chip.

Se făcuse noapte. Stelele licăreau, iar undeva răsună ţipătul unei cucuvele. O broască orăcăia singuratică, ascunsă prin vreun tufiş, iar două pisici se alergau pe păşune.

De undeva se apropie torcând motorul unei maşini mari. Lane îşi ridică repede capul.

Maşina opri pe cărare, în faţa porţii. Farurile erau stinse. Din ea coborî un bărbat care o luă cu paşi mărunţi pe pajişte spre rulotă. Rămase locului la câţiva metri în faţa rulotei şi adulmecă hotărât. Apoi urcă treptele şi ciocăni la uşă. O dată, de două ori, apoi încă o dată.

19

VÆ/în rulotă nu se auzea nici un zgomot. Bărbatul puse mâna pe clanţă şi o apăsă. Pentru că ţinuse apăsată clanţa tot timpul, reuşi să deschidă fără zgomot uşa care altfel scârţâia îngrozitor. Şi s-o închidă în urma lui.

La scurt timp după aceea, pe ferestrele rulotei se zări o lumină palidă şi tremurătoare.

— Aţi mirosit şi voi? întrebă Maude. Metalul? Are şi el un pistol cum avea George.

Se scuturã înfiorată.

— Dar el n-are nici o ţintă, spuse Ramses.

Erau uşurate. Fără ţintă nu prea avea ce face cu pistolul ăla al lui.

— Poate că vrea să ia ţinta lui George, îşi dădu cu părerea Lane, poate că vrea să i-o fure.

Othello privi neliniştit spre rulotă.

— Ar trebui să aflăm ce se petrece acolo.

Oile se strânseră mai aproape, iar Maple şi Othello începură să pască sub singura fereastră deschisă.

— De ce ar trebui să vă spun asta? se auzi

vocea bărbatului, atât de încet, încât oile nu-şi dădură seama de vreo nuanţă.

O voce searbădă.

Rebecca nu răspunse, dar oile îi auzeau respiraţia, grăbită şi neregulată. Ceva se mişcă în rulotă. Ceva greu căzu pe pământ.

— Deci până la urmă aţi găsit-o, spuse bărbatul. Vă felicit.

Apoi, după un timp:

— Unde era?

Rebecca râse încetişor.

— Dacă vă spun, n-o să mă credeţi niciodată.

— Ba o să vă cred, zise el. George era unul dintre cei mai buni. Specialist pentru transportul pe ruta Irlanda—Irlanda de Nord. Avea o imaginaţie sclipitoare. Nu i s-a întâmplat niciodată vreun incident.

Rebecca râse iar. De data asta ceva mai tare, puţin sufocată.

— Şi totul din cauza... ierbii? întrebă ea, aspru şi fără putere, cu totul altfel decât vocea ei de povestitor.

Othello privi îngrijorat spre fereastră.

— în principal, iarbă. Uneori ţigarete. Mai aveam şi altele. Ce se cerea.

— Şi îmi spuneţi toate astea pentru că vă gândiţi că acum nu mai contează, nu-i aşa?

— Mă tem că totuşi contează, spuse bărbatul. Aţi găsit şi mapa. Ştiţi câte aţi putea face cu toate informaţiile din mapa asta? Ar fi o lovitură grea pentru firma noastră.

— Dar n-o să fac nimic, îl asigură Rebecca.

— Cred şi eu, zise el.

Rebecca tăcu.

— Vă cred, reluă celălalt după o vreme. Dar din păcate asta nu e suficient.

Ezită.

— îmi pare sincer rău.

— Aţi avea ceva împotrivă dacă aţi stinge lumina? Mă orbeşte.

— Da, spuse bărbatul.

Şi totuşi, licărirea palidă care lumina ferestrele rulotei se stinse. Maple adulmecă atentă. Acolo înăuntru domnea o atmosferă ciudată: grea, apăsătoare şi furtunoasă. O vreme care ar fi putut să alunge în galop oilenori de pe cer. Cine mirosea foarte atent ar fi simţit chiar un iz de ploaie.

— Nu vi se pare puţin cam neprofesionist? zise Rebecca după un timp. Acum am o slujbă adevărată, bine plătită, de păstoriţă. Şi tot ce trebuie să fac e să ard gazul prin Europa. N-am nimic împotriva afacerii. Şi nimic împotriva dumneavoastră. Dar ultimul lucru de care am nevoie acum sunt alte greutăţi. N-o să spun nimic. Niciodată, nimănui.

— Riscul ar fi neprofesionist, îi răspunse bărbatul.

— încă un mort pe pajiştea asta ar fi la fel de neprofesionist.

— Nu chiar. II cunoaştem pe inspectorul care se ocupă de anchetă. E un incapabil. Şi e foarte cooperant. Ce spuneţi de asta: fiica ilegitimă cu un trecut dubios intră noaptea în rulotă prin efracţie, găseşte acolo un pistol, se joacă aiurea cu el şi se împuşcă din greşeală. Sau din durere după moartea tatălui. Lumea gustă chestiile astea. Sau pentru că se simţea vinovată...

— În cămaşă de noapte? întrebă ea.

— Cum adică?

— Păi nu e tocmai îmbrăcămintea potrivită ca să intri undeva prin efracţie, eu aşa aş zice – în caz că n-aţi observat deja.

— Hmmm.

— În plus, ăsta nu-i pistolul lui George. Dacă vreţi să convingeţi pe cineva cu povestea dumneavoastră, ar trebui să-l luaţi de-aici.

Oile auziră cum omul începe să respire tare şi speriat.

— Aveţi grijă. Puneţi-l imediat la o parte. Nu-i un pistol pentru domnişoare.

— Nici nu sunt o domnişoară, şopti Rebecca. Dispăreţi.

Ceva tună în interior înspre perete. Rebecca scoase un ţipăt scurt. Bărbatul înjură.

Apoi în rulotă se lăsă iar liniştea. O linişte de nepătruns.

— La naiba, zise Rebecca în cele din urmă.

— Nu vă faceţi iluzii, zise bărbatul. E ceva că aţi încercat totuşi, mie aşa mi se pare.

Un picior începu să bată ritmic în lemn.

— M-aţi fi lichidat aşa pur şi simplu? întrebă el cu respect în glas.

— De ce nu? Ce-a ţi făcut voi cu George...

— N-avem nici o legătură cu asta, credeţi-mă. Era de încredere. Corect. O mare pierdere pentru firmă.

Răsuflarea Rebeccăi se mai liniştise.

— Ştiţi cine a fost?

— Nu, răspunse bărbatul. în orice caz, n-a

fost cineva din branşa noastră. Atât de teatral – ca o crimă ritualică. Vă rog, noi nu lucrăm aşa. Nu avem nevoie de genul ăsta de intimidare.

— A, nu?

— Nu.

Tăcere. O tăcere îndelungată. Piciorul bătea mai rapid.

— Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă bărbatul. Aveţi, poate, o ultimă dorinţă?

— O ultimă dorinţă?

— Păi da, un pahar cu apă, o ţigară, ceva acolo.

Rebecca râse din nou, ciudat de încordată.

— Unde vreţi să găsiţi aici un pahar cu apă? N-aţi mai făcut aşa ceva până acum, nu?

— Nu. Da. Dar nu vă faceţi griji.

Rebecca oftă. Era un oftat pe care Othello îl simţi până în vârful celor patru coarne ale sale. Lângă el se ivise Melmoth. Amândoi se uitau agitaţi la fereastra pe jumătate deschisă de deasupra lor.

— La naiba, zise Rebecca. De ce acum? De ce tocmai acum? Nu-mi vine să cred. Cum aş putea să vă fac să înţelegeţi că nu sunt periculoasă pentru dumneavoastră?

— Acum mă faceţi să mă gândesc la cu totul altceva, zise el încet. Sună foarte atrăgător, dar chiar atât de nepro- fesionist zău că nu sunt.

— Poftim? Credeţi că la *asta* m-am referit? se enervă Rebecca. Nici să nu vă închipuiţi.

Dar ce părere aveţi despre mine? Apăreţi aşa aici din senin şi... Credeţi probabil c-o să fac tot ce vreţi doar pentru că aveţi pistolul ăsta!

— Nu, spuse el surprins. *Dumneavoastră aţi...* Eu nu m-aş li gândit niciodată la aşa ceva.

— Da, da. Cum să nu.

— Credeţi că am nevoie de aşa ceva?

Bărbatul părea şi el furios.

Urmă iar o tăcere îndelungată.

Deodată, izbucniră amândoi în râs în acelaşi timp.

Apoi iar tăcere.

— OK, râse Rebecca. Atunci trebuie să ne înţelegem altcumva. Luaţi loc.

— Hm, mormăi el.

— Aş putea să vă spun poveşti. Ca Şeherezada din *O mie şi una de nopţi.*

— N-aş vrea să rămân atât de mult, zise bărbatul. Pe de altă parte...

Liniştea se prelingea pe fereastra rulotei, densă şi grea ca o răsuflare caldă.

Oile se priviră. Poate că acum lucrurile aveau să devină şi mai interesante. Oare ar fi fost bine să behăie de câteva ori pe post de încurajare?

Ca la comandă, Maude şi Heide behăiră din toţi rărunchii.

— Poveşti! ţipau ele. Poveşti!

Trecu ceva vreme până când Miss Maple făcu iar linişte.

— Chiar dacă îşi spun poveşti acolo înăuntru, spuse ea, cum vreţi să mai auziţi

ceva dacă faceţi un asemenea tărăboi?
*

Dar oile nu mai auziră nici o poveste. De fapt, cei doi nu mai vorbiră deloc. Oile nu erau prea surprinse. Cunoşteau situaţia din romanele cu Pamela. Când străinul misterios – şi fără îndoială că despre aşa ceva era vorba aici – rămânea singur cu o femeie, te puteai aştepta ca povestea să nu mai continue. Cei doi încetau pur şi simplu să vorbească la un moment dat şi atunci se termina capitolul. Nu mai aflai niciodată ce se întâmpla mai departe. Era un mister pentru oi. Dar ceva-ceva tot se mai întâmpla. Oamenii nu dispăreau aşa deodată. De cele mai multe ori reapăreau în următorul capitol, sănătoşi, vioi şi binedispuşi.

Şi totuşi, în poveşti apăreau mereu pauzele astea ciudate.

La fel ca atunci când ajungea George la astfel de pasaje, oile începură şi acum să pască răbdătoare, până când povestea avea să meargă mai departe. Doar Maple mai ridică o dată capul ca să adulmece preventiv atmosfera din rulotă. Furtunoasă, dar clară. Ca o ploaie care picura parfumată pe frunze. Maple îşi afundă liniştită nasul în iarbă.

Mult mai târziu, când până şi Miss Maple se plictisise să stea cu ochii pe rulotă, uşa se deschise încet. Bărbatul ieşi afară şi rămase o clipă cu ochii aţintiţi spre lună.

— O noapte frumoasă, zise el.

Rebecca apăruse lângă el pe treptele rulotei. Rochia ei, care în întuneric părea la fel de neagră ca a lui Beth, era iar strânsă ca

un sac. O bretea alunecase şi umărul ei lucea albăstrui în lumina lunii.

Rebecca fredona ceva încetişor. Apoi cei doi se priviră şi Rebecca încetă să cânte.

— Am fumat un joint, spuse ea, scuzându-se.

Bărbatul făcu un gest vag cu mâna.

Rebecca chicoti.

— Şi un pacheţel întreg nu mai e. L-a mâncat o oaie. Aia grăsuţă de-acolo.

— Cred că-i un berbec, spuse el. Un animal cu pretenţii scumpe. Dar trecem noi şi peste asta.

Bărbatul începu să pescuiască pacheţelele din rochia Rebeccăi şi să le strecoare în buzunarele de la haina lui. Le număra.

— ... douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei. În afară de pachetul cu mâncare pentru oaie, livrarea e completă. Mapa. E totul aici. Şi asta ce e?

Bărbatul ţinea în mână pachetul pătrăţos.

— Cred că-i o casetă video, zise Rebecca. N-o ştii?

— N-am mai auzit de ea până acum, spuse bărbatul, pe când îndesa pachetul pătrăţos în buzunar.

Cu grijă, luă mâna Rebeccăi între degetul mare şi arătător, o ridică încet, de parcă ar fi fost ceva foarte greu şi fragil, şi-i sărută delicat vârfurile degetelor. Apoi se întoarse şi o luă spre maşină fără să mai salute. Maşina se îndepărtă huruind.

*

Abia după ce maşina nu se mai auzi, oile se

calmară. Bărbatul tăcut le neliniştise – de ce anume, n-ar fi ştiut să spună. Dar acum totul era din nou în ordine. Aşa de în ordine cum nu mai fusese de mult. Fiica lui George era în rulotă, Gabriel şi oile lui nemâncate dispăruseră, iar Europa le aştepta.

Din păcate, ordinea nu dură prea mult. Era una dintre acele nopţi când toată lumea îşi făcea de lucru pe pajiştea lor. De data asta apăru o siluetă micuţă şi îndesată, care dădu târcoale neîndemânatic şi zgomotos rulotei.

Apoi Rebecca se ivi deodată în uşă, cu arma lui George în mână.

I,illy scoase un ţipăt piţigăiat.

— Ce vrea să însemne asta? spuse Rebecca obosită. Ce căutaţi *dumneavoastră* aici la ora asta?

— Voiam doar să... am crezut...

Ochii lui Lilly se holbau hipnotizaţi la pistol.

— Am vrut să-mi aduc puţin aminte de George.

Rebecca clătină din cap.

— Nu vă cred. Aş zice mai degrabă că voiaţi să intraţi.

Pistolul se îndreptă o clipă spre uşa rulotei, apoi iar spre Lilly.

— Şi vreau să ştiu de ce. Şi apoi vreau să mă culc în sfârşit.

Preţ de o clipă, Lilly se luptă să-şi învingă teama. Apoi renunţă.

— Voiam doar să iau chitanţa, spuse ea. Ca să nu aibă nimic împotriva mea. Doar chitanţa!

Tăcu o clipă, apoi continuă să vorbească repede, după ce Rebecca făcuse o mişcare enervată cu pistolul.

— Lucrez uneori la Lonely Heart Inn, spuse ea. Doar ocazional. Când...

Amuţi.

Rebecca o privi o clipă iritată. Apoi făcu un semn din cap.

— Bine. Şi ce-i cu Lonely Heart Inn?

— Clienţii de acolo, nu vin să...

I .illy îşi trecu încurcată mâinile prin păr.

— Vor să mai şi fumeze ceva. Ei bine, eu îl cunoşteam pe George, iar George era adresa potrivită pentru... Şi atunci cumpăram mereu de la el. Doar că hangiţa... Are foarte puţină încredere. E o mare avară. Vrea chitanţă. Cu numele meu pe ea. Şi în noaptea aceea nenorocită am uitat-o pur şi simplu. Iar apoi el a murit. Dacă o găsesc alţii, mă au la mână. Doar asta aşteaptă toţi cei de-aici.

Rebecca îşi coborî arma şi Lilly se mai linişti puţin.

— Aţi fost aici? întrebă Rebecca. În noaptea în care a fost omorât George?

Şuieră printre dinţi. Exact cum făcea George, când ceva i se părea demn de luat în seamă.

— Dacă se află asta şi mai daţi târcoale pe aici, atunci o să trebuiască să vă faceţi mai multe probleme pentru nişte iarbă decât pentru o amărâtă de chitanţă.

Lilly se schimonosi.

— Ham zice la fel. E de părere c-o să fabrice ceva împotriva mea dacă nu sunt atentă. Dar am nevoie de chitanţă.

— Rackham? Măcelarul?

Lilly dădu din cap.

— Probabil că m-a văzut când mă întorceam de la George. Dar spune că nu trebuie să-mi fie frică. Ştie că n-am avut nimic de-a face cu crima, cel puţin aşa spune. Are dovezi. Şi de fapt mă urăşte. Din cauza lui Kate.

— Ham e singurul care v-a văzut? Şi apoi a avut accidentul ăla la stânci. înseamnă că aveţi nervi de oţel, dacă vă mai faceţi griji pentru o chitanţă.

— Dar am nevoie de ea, spuse Lilly cu încăpăţânare.

— Şi o s-o primiţi înapoi, dacă-mi povestiţi ce s-a întâmplat exact în acea seară la George, îi promise Rebecca.

Lilly o privi revoltată.

— Nu s-a întâmplat nimic! Absolut nimic! Toţi cred asta şi oricum pot să spună despre mine orice minciună care le trece prin cap. Dar George era un om de treabă. Cu el mai puteai să discuţi ca între oameni. Cumpăram iarbă şi mai stăteam puţin de vorbă. Asta era tot. Nimic altceva!

Rebecca suspină.

— Şi despre ce vorbeaţi?

Lilly stătu puţin pe gânduri.

— Despre vreme. în ultimele săptămâni vremea fusese minunată. Să tot pleci pe o vreme ca asta, mi-a spus. Era

vesel, foarte binedispus. Nu l-am mai văzut aş.i m< iod.it.i Mi-a spus că pe viitor trebuia să-mi cumpăi m.ii l.i <l< l.i altcineva. Mi-a dat un număr de telefon. Şi apoi a . din tr-odată aproape că a plâns, sau aşa mi s-a părut.

Oile văzură că pe chipul lui Lilly se lăţise umbra uimi nou gând neplăcut.

— Rahat! zise ea. Am uitat numărul de telefon.

— O să vă dau şi numărul, o linişti Rebecca.

— Zău?

— A spus George ce mai urma să facă în acea seară? Lilly se încruntă.

— Mai voia să bea un Guinness la Mad Boar. Asta m-a surprins, pentru că nu se ducea niciodată la Boar. Absolut niciodată. A spus că mai vrea să-i vadă o dată pe cei de-acolo. Şi la final că voia să-şi mai ia rămas-bun de la cineva.

— De la cine?

— Asta nu mai ştiu. Nu mi-a spus. Era o poveste veche, aşa a spus şi a râs puţin.

— Bine.

Rebecca urcă treptele rulotei şi dispăru pentru scurt timp înăuntru. Apoi se întoarse cu o bucată de hârtie.

— 300 de euro, primiţi pentru obiecte din lână de la Lilly Thompson. V-ar fi dat de gol. Numărul e scris tot aici.

Lilly îşi îndesă fericită hârtia în decolteu. O privi recunoscătoare pe Rebecca.

— Acum dispăreţi de-aici, zise aceasta. Şi dacă mai întâlniţi pe cineva care se îndreaptă încoace, spuneţi-i că ar face bine să se întoarcă din drum. Pe următorul care mă mai scoală din somn îl împuşc fără vorbă.

Lilly dădu din cap îngrozită. Apoi o luă spre poartă, ţăcănind cu tocurile ei înalte. După ce trecu de jumătatea păşunii, oile auziră iar unul dintre ţipetele ei scurte şi piţigăiate. Lilly tocmai călcase într-o grămăjoară de căcăreze.

*

Oile hotărâră că era mai înţelept să se retragă în şură. Cine ar fi putut spune ce i s-ar fi părut Rebeccăi că o deranja din somn?

— Şi Mopple? întrebă Zora. Nu putem să-l lăsăm de unul singur pe păşune.

Mopple încă nu putea fi trezit cu nici un chip. Oile descoperiră, în schimb, că putea să meargă în somn. Era suficient să fie împins din spate cu coarnele de Othello şi Ritchfield, în timp ce restul turmei i-o lua în faţă, behăind ademenitor „Mâncare, mâncare".

Înainte să adoarmă, oile mai încinseră o scurtă discuţie despre Europa.

— O să fie foarte frumos, spuse Maude. Cresc meri peste tot, asta aşa e. Dar pe pământ creşte numai şi numai lap- tele-cucului.

— Prostii, îşi dădu cu părerea Zora. Europa se află pe marginea unei prăpăstii şi oricine ştie că la marginea pră- păstiilor nu creşte nici un strop de laptele-cucului.

— Dar oare cât de mare o fi Europa? întrebă Cordelia visătoare.

— Mare de tot, spuse Lane, sigură pe ea. O oaie trebuie să galopeze ca vântul o zi şi-o noapte ca s-o străbată pe toată.

— Şi chiar cresc meri peste tot? zise Maisie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Peste tot numai meri, confirmă Cloud. Dar cu mere de-alea bune de tot, dulci, roşii şi galbene, nu ca astea ale noastre de-aici.

Bucuroase, se ambalaseră toate la gândul că aveau să plece în călătorie. Începură să behăie nerăbdătoare în cor după Europa.

Othello le strică însă cheful.

— Nu-i chiar aşa de simplu, fornăi el. Nici măcar în Europa. Nicăieri nu-i aşa cum credeţi. E frumos, cu siguranţă, altfel George n-ar fi vrut să mergem acolo. Dar e un loc periculos şi străin. Iar o oaie trebuie să fie la fel de prevăzătoare ca oriunde altundeva în lume. Poate chiar *mai* prevăzătoare.

Sir Ritchfield era de aceeaşi părere.

— Nicăieri în lume nu există un loc unde cresc doar meri. Mai sunt şi plantele alea ţepoase de ginistru de Anglia, măcriş şi tot felul de mărăcinişuri şi ierburi care-ţi strepezesc gura. Peste tot îţi mai suflă din când în când vântul rece prin blană şi pietrele te înţeapă în copite.

Ritchfield îşi luase expresia de berbec-şef şi le privi aspru pe celelalte. Oile îşi plecară capetele. Poate că, în fond, cel mai înţelept berbec din turmă avea dreptate. Nu existau mere fără măcriş. Şi nici un loc unde să nu te pândească pericolele.

Când Ritchfield văzu atâtea chipuri dezamăgite, consideră că era de datoria lui de berbec-şef să le spună câteva vorbe de încurajare.

— Putem totuşi să ne bucurăm că plecăm în Europa, zise el. Doar că n-o să fie chiar o păşune de vis, plină doar de ierburi gustoase, ci mai degrabă o... o...

Lui Ritchfield nu-i veni în minte nici un exemplu.

— Ca atunci când te tunde? întrebă Cordelia. Trosneşte şi păcăne, şi totul se învârte cu tine. Dar apoi te simţi uşor şi răcoros.

Sir Ritchfield o privi recunoscător pe Cordelia.

— Exact, ca atunci când te tunde.

Răcorindu-se cu gândul la tunsul din vară, oile adormiră una câte una. Iar Mopple făcu ceva ce nu mai făcuse nicicând: începu să sforăie în somn.

Treptat, sforăiturile începură să sune ritmic, metalic. Uneori se mai auzea câte un pocnet scurt. Miss Maple deschise ochii cu greutate. O lumină verzuie intra prin găurile scândurilor. Probabil că răsărise soarele. Sforăitul se transformă deodată în zăngănit şi huruit. Se auzeau pietre sărind. Lui Miss Maple zgomotele astea îi erau ciudat de familiare. Le auzise în fiecare dimineaţă, practic toată viaţa. Anticristul tocmai cotea de pe strada asfaltată pe potecă.

Când se strecură pe uşa de la şură, George tocmai se aşezase pe treptele de la rulotă. Miss Maple tropăi curioasă mai aproape. Când o observă, George ridică capul şi rânji.

— La muncă, turmă leneşă, îi zise el.

Miss Maple îşi afundă ascultătoare capul în iarbă. Acum, că George se întorsese atât de nesperat la ele, voia să-i facă pe plac. Dar George nu părea mulţumit de ea.

— La muncă, repetă el.

De data asta părea serios. Miss Maple înţelese că acum nu se mai referea la păscut,

ci la altceva. Dădu neputincioasă din urechi.

George văzu că nu se descurca singură mai departe şi scoase un fluierat prelung. „Ordine printre oi”, voia să spună fluieratul ăsta. Totuşi, în locul lui Tess, cazmaua sări deodată vâjâind de după colţul rulotei. Dăduse pe o cazma un câine ciobănesc cum nu mai erau mulţi. Se apropie la câţiva paşi de Maple şi-şi băgă nasul în iarbă. Cele două cuie care fixau metalul de mâner arătau deodată ca nişte ochi, vii şi atenţi. Maple behăi neliniştită. Dar cazmaua n-o slăbi. Cu grijă, se trase şi mai aproape, bucată cu bucată, cu ochii de cuie aţintiţi mereu spre Miss Maple.

Cazmaua adulmecă într-un mod ciudat şi înspăimântător aerul şi spatele ei subţire de lemn se îndoi, de parcă ar fi vrut să sară. Deodată, pe Miss Maple o cuprinse o frică teribilă. Se îndreptă spre George să-i ceară ajutorul, dar el era rece ca pământul îngheţat.

— De ce-ai murit, George? îl întrebă ea.

Cuvintele ei răsunară pe păşune, vibrând zgomotos, precum cuvintele oamenilor. George avea să le înţeleagă, vorbă cu vorbă. Miss Maple se gândi că era minunat să se facă astfel înţeleasă de un om.

— Nu pot să trăiesc fără sufletul meu, zise George.

Nu era un răspuns mulţumitor, dar era singurul pe care avea să-l mai primească de la George. În timp ce vorbea, George se transformă, deşi nu se observă vreo

schimbare anume. Dar o oaie putea mirosi că nu mai era el. Când ultimul cuvânt i se rostogoli de pe buze, prelingându-se ca un val leneş, din el rămăsese doar o carcasă goală pe treptele rulotei.

în aceeaşi clipă, cazmaua sări în văzduh, desenând un arc perfect, cu botul ei metalic îndreptat fix spre Maple...

*

Deodată Miss Maple se trezi.

— Ştiu, behăi ea spre Cloud, care se lipise de ea în somn.

— Ce? întrebă Cloud somnoroasă.

— Totul! exclamă Miss Maple. Ştiu totul despre moartea lui George!

20

^a puţin timp după aceea, toate oile, în afară de Mopple, erau în picioare, cu ochii încă lipiţi de somn, dar binedispuse. Miss Maple era cea mai deşteaptă oaie din Glennkill. Iar acum ştia totul! Totul despre moartea lui George! Cel mai bine ar fi fost dacă le-ar fi divulgat direct numele criminalului. Dar Miss Maple nu părea hotărâtă cu ce să înceapă.

— Nu mi-aş fi dat niciodată seama, dacă n-ar fi fost scris în carte, zise ea. E foarte bine că George a spus în testament că trebuie să ne citească.

Oile nu pricepură un cuvânt. În schimb, începură să-şi facă griji. Maple părea într-adevăr foarte agitată.

— O să ne mai citească, încercă s-o calmeze Cordelia. Trebuie. Aşa scrie în testament.

— Dar e de-ajuns! izbucni Miss Maple. Ne-a citit exact ce trebuia. Vă mai amintiţi ce ne-a citit? Cu exactitate, mă refer?

Oile priviră spre Mopple, cerând ajutor. Dar berbecul dormea buştean. Când Zora îi dădu un ghiont zdravăn în spinare, nu mişcă nici măcar din urechi.

Miss Maple aşteptă răbdătoare, până când toate încercările de a-l trezi pe Mopple se stinseră în behăituri supărate.

— Gândiţi-vă puţin, le spuse ea apoi.

Oile se gândiră ascultătoare.

— Să-şi găsească pacea, începu Maude. Asta ne-a citit.

— Parcă era vorba şi de o prăpastie, îşi aminti Zora.

— Cei ucişi obişnuiesc să-şi urmărească ucigaşii, murmură Cordelia înfiorată.

— Exact, întări Miss Maple. E ca o urmă prin iarbă, înţelegeţi? De ce a mai fost nevoie de cazma, ne-am întrebat noi, dacă George era deja mort? Cu ce scop?

Miss Maple îşi lăsă turma să se gândească puţin, apoi îşi pierdu răbdarea şi rezolvă singură misterul:

— Ucigaşului îi era frică să nu fie urmărit. Iar cazmaua trebuia să împiedice asta. Şi cum ar fi putut George să-şi urmărească ucigaşul, dacă zăcea cu o cazma în el pe păşune? La asta trebuie să se fi gândit criminalul. Dar – Maple făcu o pauză de efect – s-a înşelat.

Acum chiar că devenise palpitant. Oile se strânseră mai aproape.

— Pentru că cel ucis poate să-şi urmărească ucigaşul *în orice formă.* Şi asta stă scris în carte. Dar criminalul nu s-a mai gândit la asta. De fapt, George nu avea nevoie de propriul trup. Putea să găsească altceva. Şi ştim cu toate ce-i plăcea lui George.

— îi plăcea de noi, spuse Heide cu mândrie, li plăcea de noi mai mult decât de toţi oamenii la un loc.

— Corect, spuse Miss Maple. Asta

înseamnă că George îşi urmăreşte ucigaşul în chip de oaie. Acum mai trebuie doar să aflăm cine este urmărit de oi.

Era simplu.

— Dumnezeu! behăiră într-un glas Lane, Cordelia şi Cloud.

— Corect, zise iar Miss Maple.

— Dar, o întrerupse Zora ezitând, nu era vorba de Othello?

Maple dădu din cap.

— O dată, da. La cimitir. Dar a vorbit şi de un berbec cenuşiu. Inchipuiţi-vă cum ar arăta George în chip de oaie – ar putea să fie cu uşurinţă un berbec cenuşiu.

— Mi-ar plăcea să-l văd aşa, comentă Cordelia.

Miss Maple clătină din cap.

— Nu cred c-ar merge. Probabil că doar ucigaşul poate să-l vadă.

Oile oftară. L-ar fi luat cu plăcere pe George în turma lor.

— Dar cum aşa? întrebă nelămurită Heide.

— Aşa, pur şi simplu, zise Cloud conciliantă.

— Nu! clătină Heide din cap. Vreau să spun, de ce La omorât năsosul pe George?

Toţi ochii se îndreptară spre Miss Maple. De ce?

— Şi asta stă scris în carte, zise ea. Nu pot să trăiesc Iară sufletul meu, aşa scrie acolo.

îşi privi turma cu ochi strălucitori.

— Da, şi? behăi Heide.

— Mi-a amintit că moartea şi sufletul sunt într-un fel legate una de alta, explică Miss

Maple, mult prea concentrată ca să mai dea vreo atenţie behăitului obraznic al lui Heide. Când mori, sufletul trebuie să părăsească trupul. Pentru că trupul miroase a moarte şi simţul mirosului, care e atât de sensibil la un suflet, nu poate suporta asta. Atunci sufletul e fragil. Doar am auzit de câinii diavolului. Cineva îi voia sufletul lui George. Cineva voia să-l ia din George, înainte să fie înghiţit de câinii iadului. Ucigaşul voia sufletul lui George pentru sine.

Miss Maple se opri şi respiră adânc. Aproape că puteai să vezi cum gândurile ei galopaseră prin şură, gonind pe păşune până la dolmen, iar apoi trecuseră mai departe până la prăpastie şi se întorseseră, încolo şi încoace, ameţitor de repede, după nişte urme misterioase.

— Am văzut cu ochii noştri ce teamă îi e lui Dumnezeu pentru propriul suflet. Era logic să încerce să-l înlocuiască...

Oile îşi înclinară gânditoare capetele. Nn văzuseră deloc lucrurile din perspectiva asta. Miss Maple mişcă victorioasă din urechi şi behăi mai departe:

— Cazmaua însăşi a dezvăluit ceva. La ce vă gândiţi când vedeţi o cazma?

— La o cazma, normal, spuse Cloud.

Maple le punea uneori nişte întrebări tare ciudate.

Maple oftă.

— Şi la mai ce?

— La laptele-cucului! exclamă imediat Maude.

Celelalte se holbară una la alta.

— De unde şi până unde la laptele-cucului? întrebă Zora.

— De ce nu? zise Maude. Eu mă gândesc adeseori la laptele-cucului.

— Dar nu are nici o legătură cu cazmaua, o certă Heide.

— Da' nici n-a spus că trebuie să aibă vreo legătură, se apără Maude jignită. Pot să mă gândesc la laptele-cucului de câte ori am chef.

— Dar nu contează, se enervă Heide.

— Ba contează foarte mult!

Maude îşi privea acum turma cu nişte ochi din care scăpărau scântei.

— O să mă gândesc acum toată noaptea la laptele-cucului. Aşa, ca să ştiţi!

Maude închise ochii şi se concentră la laptele-cucului. Celelalte oi se gândeau în continuare la cazma. Oare ce însemna?

— Grădina de legume! behăi deodată Zora.

Era evident. George săpase prin grădină cu cazmaua. Scosese cu ea buruienile şi desenase linii drepte în pământ. Trăsese cu mânerul nişte dungi subţiri şi aruncase în ele seminţe. Cazmaua şi grădina de legume erau legate una de alta.

Miss Maple dădu din cap mulţumită.

— Exact. Eram sigură că trebuia să însemne ceva cazmaua. Ogorul lui Dumnezeu – vă mai amintiţi? A fost un indiciu. Grădina de legume în care sunt semănaţi morţi. Cu cazmaua. Totul cu o cazma. Cu o cazma a săpat năsosul gropile şi le-a prins sufletele.

Nu voia un singur suflet, voia să-şi facă o provizie de suflete.

Oile rămaseră uimite. Deodată se potrivea totul — aşa de limpede, de frumos şi de simplu, cum se potriveau castanele în coajă. Miss Maple era pe bună dreptate cea mai deşteaptă oaie din Glennkill.

— Dar... se auzi un behăit timid din ultimul rând.

Oile întoarseră capetele. Maisie! Tocmai Maisie! Curioase şi puţin bucuroase să râdă de ea, oile ciuliră urechile să audă ce avea de spus Maisie.

— N-are cum să fie el, behăi ea agitată. El a spus că George e un suflet pierdut. Dacă credea că George îşi pierduse oricum sufletul, atunci nu mai avea rost să încerce să i-l ia.

Maisie mişcă încurcată din urechi.

Celelalte oi o priviră cu răutate.

Dar Miss Maple nu se simţi deloc jignită. Până la urmă conta adevărul şi nu cine era mai deşteaptă. Că ea era deşteaptă, o ştia de mult. Dar se părea că încă nu ştia adevărul.

— Sunt sigură că e vorba de suflet, spuse ea. Trebuie să se potrivească într-un fel, chiar dacă nu ştiu cum.

— Beth nu are suflet, behăi deodată Maude, care se plictisise repede să se gândească la laptele-cucului.

Deşi oile nu se gândiseră niciodată la asta, se prinseră imediat. Nici o persoană care duhnea a moarte ca Beth nu putea să aibă miros. Dacă aveai miros, nu rezistai.

Miss Maple nu scoase o vreme nici un cuvânt. Nu-şi mai mişcă nici măcar vârfurile urechilor. încremeni cum încremeneau berbecii foarte bătrâni, adânciţi în gânduri şi complet imobili.

— Dar Beth voia un suflet, spuse ea în cele din urmă. Neapărat. Pentru că nu poţi să trăieşti cu adevărat fără suflet. Aşa scrie în carte.

Othello ridică încet capul. Din ochii lui, oile văzură că înţelesese ceva.

— An de an a venit la rulota lui George, continuă Miss Maple. I-a adus cărţi, pentru că ştia că lui George îi plac cărţile. A sperat că lui George o să înceapă să-i placă de ea, atât de mult, încât la final să-i dăruiască sufletul lui.

— Dar George n-a făcut asta, spuse Ramsès. George a ars cărţuliile.

— Exact, răspunse Maple. A fost un lucru deştept din partea lui. Apoi Beth a început să-i îndruge ceva despre faptele bune şi să-i spună că sufletul lui ar fi în pericol. Voia să-l ia cu ea, într-un loc sigur, unde sufletul putea să facă fapte bune.

— La Dumnezeu? întrebă Heide curioasă.

— Bineînţeles că era doar un pretext, o lămuri Miss Maple. în realitate Beth ar fi păstrat sufletul, iar George nu l-ar mai fi văzut vreodată.

— Dar George n-a făcut asta, zise Lane uşurată. George a început să lucreze în

grădină. Cu cazmaua.

— Şi ăsta a fost un lucru deştept. Pentru că aşa putea să-şi facă propriile fapte bune. Beth nu mai avea acum nici un pretext ca să-i ia pur şi simplu sufletul.

Oile îşi aminteau într-adevăr. Beth apăruse de nenumărate ori în faţa rulotei, făcându-şi griji pentru sufletul lui George. O priviseră mereu fără cea mai mică urmă de suspiciune şi-i căzuseră în plasă. Abia acum înţelegeau ce urzise Beth de fapt.

— Ca o vulpe! exclamă Cordelia. O vulpe care găseşte un miel rănit. Şi-i tot dă târcoale, din ce în ce mai aproape, până când mielul e suficient de slab să nu se mai poată apăra.

— Dar George nu era slab, spuse Othello cu mândrie. Şi s-a apărat mereu.

Miss Maple dădu din cap.

— Iar Beth a aşteptat mereu. într-o bună zi, şi-a zis ea, într-o bună zi... Şi apoi – vă mai amintiţi ce v-am spus, că toiul depinde de cazma? încă e aşa. Doar că la început n-am înţeles bine cum se legau lucrurile. Cazmaua înseamnă grădina de legume. înseamnă că George s-a apărat. înseamnă că Beth nu putea să-i ia sufletul.

Miss Maple făcu o scurtă pauză.

Dar apoi a aflat că George avea de gând să plece. În Europa. Cu suflet cu tot. Toţi anii ăştia, ea stătuse şi aşteptaşi', ca un păianjen ţesându-şi pânza. Trebuia să acţioneze cumva, dacă nu voia ca toată aşteptarea să-i fie în

zadar. Şi ştim toate cum a acţionat.

Oile tăcură impresionate. Toate, în afară de Zora.

— Dar cum rămâne cu ucigaşii urmăriţi de cei ucişi? întrebă ea. Beth n-a fost urmărită de nici o oaie.

Maple se gândi.

— Aşa *pare,* vorbi ea după un timp. Dar n-a fost aşa. Am văzut cu ochii noştri cum Beth a fost urmărită, ba chiar de două ori.

Oile se gândiră, dar cu toată bunăvoinţa nu-şi amintiră nimic.

Iar Mopple, oaia cu cea mai bună memorie din turmă, nu scotea decât nişte sforăituri.

— Trebuie să luaţi în considerare că probabil nu putem să vedem oaia-spirit. Doar criminalul o poate vedea. Dar am văzut-o pe Beth când a zărit spiritul. O dată, la micul dejun. Nu vă mai aduceţi aminte cum stătea Beth în locul ăla unde a murit George? Ii era atât de frică, încât nici măcar n-a fost în stare să mănânce.

Acum oile îşi aminteau. N-avusese poftă de nimic, deşi pe pătura aceea colorată fuseseră înşirate o mulţime de bunătăţi, şi asta era fără îndoială un semn indiscutabil că Beth fusese într-adevăr moartă de frică.

— Iar a doua oară a fost când Rebecca a deschis uşa rulotei. Am aşteptat toate să iasă ceva la lumină. Dar Beth *chiar a văzut* ieşind ceva la lumină.

Şi-o amintiră pe Beth cum stătuse înlemnită de frică pe treptele rulotei,

holbându-se cu ochii cât cepele.

— Şi crezi că...? întrebă Cloud.

Maple dădu din cap.

— Beth a văzut sufletul lui George. O dată s-a dat singură de gol. Mai ştiţi când a spus că o să mai poată trăi cu adevărat aici abia după ce oaia neagră avea să părăsească turma? Ce să aibă Beth cu Othello? înseamnă c-a vorbit de sufletul lui George!

De data asta, nu încăpea îndoială. Nu mai exista nimic şubred în explicaţiile lui Miss Maple. Oile tăcură impresionate.

— Oare l-a luat până la urmă? întrebă Cordelia după un timp.

— Ce? spuse Zora.

— Sufletul lui George, zise Cordelia. Mă întreb dacă a pus mâna pe sufletul lui George până la urmă.

— Dacă l-a luat, atunci trebuie să-l dea înapoi! exclamă Sir Ritchfield cu asprime. Sufletul e opusul unui lucru. Ceva cu care poţi să descoperi lumea. E ceva foarte preţios şi important, chiar dacă la oameni e foarte mic.

Miss Maple clătină din cap.

— Sufletul nu-i la ea. Uitaţi-vă şi voi la Beth cu atenţie. Arată ca cineva care a pierdut ceva foarte important pentru totdeauna.

Avea dreptate. Oile răsuflare uşurate că sufletul lui George reuşise să-i scape lui Beth. Dar oare însemna asta că se făcuse dreptate?

— Dreptate! behăi deodată mielul născut iarna în liniştea care se lăsase.

Nimeni nu-l mai goni de data asta.

— Dreptate! îi ţinu isonul Othello.

— Dreptate! behăiră şi celelalte oi.

— Dar cum? întrebă Lane.

— Beth e vinovată că a murit George, spuse Cloud. Ar fi cinstit să moară şi ea.

Părea o idee bună.

— Nu-i prea greu, spuse Othello. Bineînţeles că nu putem să facem la fel ca ea, cu otravă şi o cazma. Dar putem, de exemplu, s-o împingem de pe stânci.

— Nu de pe stânci se revoltă Zora.

— Oricum am proceda, tot greu ne e, insistă Othello.

— Dar Beth a spus că nu se teme de moarte, behăi Heide. Vă mai amintiţi? A spus-o de atâtea ori. Şi doar ar trebui să se teamă!

Oile behăiră enervate. Beth trebuia să se teamă!

Aşa era cinstit. Şi *ele* se temuseră în ultimele zile de grozăviile care se întâmplaseră pe pajiştea lor.

— Am putea iar să ne prefacem bolnave, le propuse Cordelia. Cu Gabriel ne-a ţinut figura.

Nu erau însă prea convinse că nişte oi bolnave ar fi avut efect şi în cazul lui Beth.

Miss Maple tropăia pe întuneric încoace şi încolo.

— Trebuie să iasă la lumină. *Toţi* se tem de asta. Trebuie să avem grijă să iasă la lumină. Nu din rulotă, ci din capetele noastre. Toţi oamenii trebuie să afle. Asta e dreptatea.

— Dar oamenii nu ne înţeleg, spuse Cloud.

— E greu, recunoscu Miss Maple. Cred totuşi că am reuşi să-i facem să înţeleagă dacă le-am atrage atenţia cumva. Dar ei nici

nu ne bagă în seamă. Sunt atenţi doar la rulotă.

— Toţi, în afară de măcelar, interveni Sara. Măcelarul e acum foarte atent la oi.

Dar nici una dintre ele n-avea chef să discute cu Ham.

Miss Maple începu iar să tropăie încoace şi încolo, adâncită în gânduri.

Se scurse aşa multă vreme.

Apoi Maple rămase brusc locului.

— Există ceva care-i face pe oameni să le dea atenţie oilor.

Miss Maple se uită radiind înjur. Dar singura oaie care părea să se bucure de ideea ei genială era ea însăşi. Celelalte adormiseră rând pe rând, obosite de cât timp îi trebuia lui Maple să gândească.

*

— Ar putea să meargă, spuse Miss Maple.

Se treziseră la revărsatul zorilor, dar rămăseseră în şură ca să-i ţină companie lui Mopple, care încă dormea dus. Soarele de dimineaţă se strecura prin crăpăturile din scânduri şi desena semne aurii şi scânteietoare prin lâna oilor. Atmosfera era încinsă.

— Când o s-o caute pe cea mai deşteaptă oaie, o să se uite cu atenţie la toate.

Le plăcea ideea. Pe ascuns le interesase mereu concursul pentru cea mai deşteaptă oaie din Glennkill. Circula zvonul că oile erau hrănite acolo cu trifoi şi cu mere, şi că erau admirate de toţi oamenii. George nu le lăsase

niciodată să participe la aşa ceva.

— Asta îmi mai lipseşte acum, spusese el odată, când venise vorba de concursul pentru oi. Beţivii ăia pe post de juriu pentru oile mele deştepte.

Dar acum George murise şi nu putea să le mai dea vreo indicaţie. în plus, beţivi sau nu, dacă luau parte, atunci aveau o şansă să facă dreptate.

— Gata, participăm, behăi Sir Ritchfield.

Şi cu asta, lucrurile fuseseră hotărâte. Ochii lui Ritchfield sclipeau bucuroşi de ceea ce aveau să facă.

— Dar cum? întrebă Cloud.

Fiecare încercă să-şi aducă aminte ce ştia despre concursul pentru cea mai deşteaptă oaie din Glennkill.

— E o prostie cât casa, spuse Maude.

— E o capcană pentru turişti. Dacă n-ai ce altceva să le oferi, adăugă Heide.

— E la Mad Boar, completă Sara.

Era totuşi un început. Oile ştiau unde se afla cârciuma din excursiile lor pe cealaltă păşune. Mad Boar le sărise în ochi de fiecare dată, din cauza mirosului de whisky şi de bere, dar şi din cauza ochilor care se iveau neclintiţi la ferestre, ca să se uite la George până dispărea cu oile lui acolo unde strada principală cotea.

— Mergem pur şi simplu acolo, spuse Zora cu vitejie. Celelalte o să ajungă şi ele cumva.

Celelalte! Alte oi! Tot locul avea să fie plin de oi, mai ales de oi deştepte, de la care

aveau multe de învăţat. Poate că apoi ar fi reuşit să se strângă toate într-o turmă mai mare. Sara mişcă bucuroasă din urechi, Zora trase de câteva ori adânc în piept aerul rece al dimineţii, iar Cloud se aşează în fân cu un oftat mulţumit.

— Dar când? insistă Lane.

Ştiau că întrecerea avea loc doar o dată pe an. Iar un an de ăsta era foarte lung, de la o iarnă până la următoarea.

— Poimâine, spuse Mopple.

Oile se întoarseră deodată spre el. Mopple the Whale se trezise în sfârşit şi le privea cu ochi odihniţi şi scânteietori.

— Cum ţi-ai dat seama? se miră Heide. De ce tocmai poimâine?

— Aşa a spus Gabriel, le explică Mopple. Când a vorbit cu măcelarul. Când a vrut măcelarul să-l avertizeze în legătură cu noi.

Poimâine, deci. Aveau să mai doarmă de două ori, iar apoi urma să înceapă. Nu aveau prea mult timp să se pregătească. Dar nici să-şi piardă răbdarea şi să devină agitate.

Doar Miss Maple îl privea sceptică pe Mopple.

— Dar am dormit o dată de atunci. Nu mai e poimâine. E deja mâine.

— Poimâine, repetă Mopple încăpăţânat.

— Dar s-a schimbat, îi explică Miss Maple. S-a schimbat în somn. Acum mai e doar mâine.

— Eu aşa am reţinut, spuse Mopple. Şi dacă memorez ceva, nu se mai schimbă. Nici

măcar în somn. Niciodată şi pace.

Mopple the Whale se retrase profund jignit într-un colţ şi începu să rumege un smoc de fân cu zgomot. Celelalte oi nu se sinchisiră prea mult de el ca să nu le strice şi lor spiritul întreprinzător încă de dimineaţă. Mâine, deci.

— Ne mai trebuie doar un truc, spuse Heide entuziasmată. O oaie poate să intre în concurs doar dacă ştie un truc.

— Ce-i ăla truc? întrebă un miel.

Tăcerea se cernu mărunt în şură şi li se adună lângă copite ca fulgii de zăpadă iarna. Undeva, departe de tot, mugea o vacă. O maşină hurui pe stradă, nu mai tare decât o insectă. În pod foşni un şoricel, iar lăbuţele i se auziră ca nişte picuri de ploaie pe lemnul aspru şi uscat. Un păianjen mare şi cafeniu se strecură fără zgomot prin pădurea picioarelor de oaie.

— Poate găsim un truc în magazia cu unelte, îşi dădu cu părerea Cordelia după un timp. George ţinea acolo o mulţime de lucruri folositoare.

— Chiar şi aşa, îi replică Zora, n-am şti care-i trucul.

— Dar putem să luăm cu noi tot ce nu cunoaştem, spuse Heide, care voia să ajungă la concurs cu orice preţ.

Tropăi nerăbdătoare spre magazia cu unelte, iar Lane desfăcu încuietoarea cu botul ei îndemânatic.

Uşa se deschise şi un aer stătut se revărsă afară. Ulei, metal, plastic şi multe alte mirosuri neplăcute. Pline de speranţă, oile îşi

aruncară ochii în magazie. Era doar o singură încăpere, atât de mică, încât nici măcar o oaie n-ar fi încăput cu totul acolo, însă plină cu tot felul de lucruri. Şi probabil că unul dintre ele era un truc.

Coasa. Toiagul de păstor al lui George. Maşina de tuns, o sticluţă cu ulei, lada cu unelte, capcana pentru şobolani şi seminţele pentru grădina de legume. Seminţele nu miroseau rău deloc. Un borcan cu şuruburi, o greblă mică. O zgardă antipurici pentru Tess. O doză de otravă pentru şobolani, pe care George o cumpărase odată la nervi şi pe care n-o mai folosise. Cârpa albă cu roşu şi o bucată de piele de căprioară pentru şters geamurile. Toate erau lucruri pe care oile le cunoşteau deja. Ştiau exact ce făcea George cu ele şi în orice caz, nu exista nici un truc printre ele.

Lane, care se afla în primul rând, se întoarse spre celelalte oi.

— Nimic, decretă ea.

Deodată auziră un chicotit în spatele lor. Melmoth. Oile se întoarseră spre el şi se speriară. Era ca şi cum Melmoth s-ar fi transformat deodată în cu totul alt animal. Se ridicase pe picioarele din spate şi mergea ca un om încoace şi încolo. Mişcările îi erau neîndemânatice şi puţin prosteşti. Neobişnuite, fără sens şi într-un fel pe dos. Oile se cutremurară.

— Ce vrea să fie asta? murmură Cordelia.

— Asta, spuse Othello, care se ridicase şi el pe picioarele din spate, ăsta e un truc.

*

Soarele se ridicase deja pe cer, Rebecca ieşise desculţă din rulotă şi se întinsese ca o pisică, iar oile încă discutau.

Nimic din ce ştiau ele să facă nu părea să fie un truc. Nici păscutul, nici alergatul, nici statul pe stânci. Nici săritul sau gânditul. Nici faptul că memorau tot, iar mâncatul de pâine chiar că nu se punea la socoteală.

— Şi ce e cu ascultatul? întrebă Heide.

Othello clătină nerăbdător din cap.

— Trebuie să fie ceva complet inutil, le explică el pentru a mia oară, ceva lipsit de sens, care să bată la ochi. Aşa cum e mersul pe picioarele din spate. Sau cum e să te rostogoleşti cu o batistă între dinţi. Sau să dai o minge de-a dura.

— De ce ar da o oaie o minge de-a dura? întrebă nedumerită Maude.

— Uite-aşa, răspunse Othello.

— Şi ei au impresia că oile sunt deştepte, dacă fac tot felul de tâmpenii? întrebă Cloud, mişcând neîncrezătoare din urechi.

Othello fornăi.

— Dar nu trebuie să înţelegem de ce şi cum. Trebuie doar să ştim.

Melmoth îl aprobă din cap.

— Dar n-avem nici o minge, spuse Lane, care era o oaie foarte pragmatică.

— Cred că nu putem să facem nici un truc, spuse Zora liniştită. Din fericire.

Câteva oi îşi plecară mâhnite capetele. Dar Miss Maple nu era aşa de uşor de descurajat.

— Nu-i nimic, spuse ea. Vrem doar să ne dea atenţie. Nu vrem să câştigăm.

— Eu vreau, behăi Heide.

Miss Maple o ignoră.

— Dacă reuşim să intrăm, o să ne bage în seamă. Şi atunci poate că o să-i facem să înţeleagă.

— Ce să înţeleagă? întrebă curioasă Maude.

— Că Beth l-a omorât cu otravă şi apoi tot n-a fost mulţumită, pentru că-i voia sufletul. Că a înfipt cazmaua în el pentru ca sufletul lui să n- o urmărească, le explică Ramses plin de zel.

— Dar n-o să înţeleagă asta în vecii vecilor, se văită Mopple.

— Mai simplu, zise Miss Maple.

— Că Beth e ucigaşa lui George. La început cu otravă. Apoi cu cazmaua, încercă Heide.

— Mai simplu, zise iar Miss Maple.

— Beth – ucigaşă – George, spuse Zora, scoasă din sărite.

— Exact, zise Miss Maple. Dacă suntem într-adevăr norocoase, atunci poate c-o să înţeleagă.

Oile se priviră una pe alta. Trei cuvinte atât de simple – şi cât de greu avea să fie să le explice oamenilor...

Neajutorate, se uitară la Miss Maple. Dar cea mai deşteaptă oaie dispăruse. în schimb, oile auziră nişte zgomote neobişnuite ca nişte zgârieturi dintr-un colţ al şurii. O clipă mai târziu, Miss Maple reapăru printre ele, cu botul murdar şi cu obiectul măcelarului

printre dinţi.

Miss Maple avea un plan.

21
7

l/nspectorul Holmes se uita nemulţumit în paharul de Guinness, dus pe gânduri. în orice altă ocazie priveliştea l-ar fi înveselit, însă nu şi acum. Era un Guinness de serviciu, ca să zicem aşa. Şi-i strica tot cheful. Tocmai aici, în Glennkill, în satul ăsta uitat de Dumnezeu. Tocmai la nenorocitul ăsta de concurs al oilor, înghesuit printre turişti şi localnici, toţi afişând, bineînţeles, o dispoziţie de sărbătoare. Nu-i plăcea deloc atmosfera. Era bine să fii relaxat, dar oamenii de aici parcă exagerau cu atâta relaxare. Pe de altă parte, poate că doar i se părea, pentru că el nu se distra deloc.

N-ar fi trebuit niciodată să intre în poliţie. Nu cu numele *ăsta.* în Galway aveau un Watson, nici pe ăla nu-l lăsau o clipă în pace, dar în cazul lui... Comentariile alea idioate nu erau însă nimic în comparaţie cu restul. Toate cazurile care nu puteau să fie rezolvate îi aterizau pe birou. însoţite de comentarii stupide. Ce vină avea el că rezolva cele mai puţine cazuri din tot districtul? Şi nici o şansă ca lucrurile să se îmbunătăţească. Cel puţin când avea cu cazuri precum cel de acum. George Glenn. Ştiuse de la bun început: dacă

nu fusese cineva din familie, nu avea să-i mai dea de cap. Iar familia era roşcata asta drăguţă. Bineînţeles că avea un alibi. Apoi venise treaba cu moştenirea. îşi propusese să-i aresteze pur şi simplu pe moştenitori. Mai bine decât să nu facă nici o arestare, aşa se gândise. Şi apoi puteai să le dai drumul oricând, dacă nu erau vinovaţi.

Dar acum? Cum să aresteze o turmă de oi? La drept vorbind, nici nu mai putea să privească vreo oaie în ochi. Aşa că nimerise cum nu se poate mai prost la Concursul pentru cea mai isteaţă oaie din ţinut.

În mijlocul sălii de festivităţi de la Mad Boar ridicaseră o platformă de lemn. Sus nu duceau trepte, ci nişte rampe. Totul pentru animale. în spate stăteau păstorii cu campionii lor. Care dintre ei răspândea de emoţie acel miros urât şi pătrunzător, era greu de spus. Poate că şi turiştii erau de vină. Unii veniseră cu bicicleta pe o asemenea căldură. Şi atunci bineînţeles că miroseau.

Ce căuta de fapt aici? Spera să vină ucigaşul singur şi să se predea? Spera că oile aveau să-i dea acel indiciu hotărâtor pentru rezolvarea cazului? De fapt, nu avea chef să se întoarcă la birou şi să dea peste teancul de cazuri nerezolvate, ăsta era singurul motiv. Mai bine să mai ancheteze puţin.

Acum se făcu linişte. Oile behăiau vesele, fără nici o treabă. Nu erau prea deştepte. Un bărbat uscăţiv se urcă pe platformă. Dacă

ăsta era hangiul, înseamnă că nu stăteau prea bine cu mâncarea pe-aici. Mai degrabă ar fi comandat un prânz de la individul gras din căruciorul cu rotile. Oare cei doi nu erau dintre cei care descoperiseră cadavrul? Ba da. Baxter şi Rackham.

Un tip tăcut, Baxter ăsta, îşi spusese când îl interogase. Dar acum hangiul vorbi minute în şir în faţa mulţimii: Sfântul Patrick... Yeats şi Swift... tradiţie... tradiţie... Glennkill era mândru de oile lui. îţi pierea de tot cheful. Şi i se mai terminase şi paharul cu Guinness.

În sfârşit, cârciumarul uscăţiv termină de vorbit. Se deschise concursul. Acum chiar că se făcu linişte. Plină de aşteptări. Chiar şi oile încetaseră să behăie.

În liniştea mormântală, cineva ciocăni la uşă. În urmă cu un minut, ciocănitul nici n-ar Ii fost băgat de seamă, acum însă toţi ochii se îndreptară spre uşă. Cam fără sens, să baţi la uşa cârciumii. Probabil că ţinea de ceremonialul ăsta stupid. Dar nimeni din sală nu se clinti. Ciocănitul se auzi din nou. De fapt, suna mai mult ca şi cum cineva ar fi izbit în uşă cu un obiect tare. Nici o reacţie. Abia la al treilea ciocănit se îndură cineva. Năsosul. Şi cu el vorbise. Părintele... nu-ştiu-cum. Preotul satului.

Preotul se apropie de uşă şi o deschise zâmbind. Dar zâmbetul preoţesc îi îngheţă pe buze. încremeni. Chipul i se schimonosi stupefiat. îngrozit, rămase cu privirile aţintite înainte, la ceea ce-l aştepta.

*

Când uşa se deschise în cele din urmă, mai bine ar fi luat-o la goană. Nu s-ar fi gândit niciodată că existau atât de mulţi oameni pe lume. Mai mulţi decât fuseseră atunci pe păşune, chiar mai mulţi decât încăpuseră sub tei. Plus duhoarea. Mirosul fiecărui om în parte se adunase într-o singură miasmă, unsuroasă şi afumată, acră, râncedă şi ne-obişnuit de străină. Duhoarea li se lipea de nări ca uleiul şi nu le mai lăsa deloc să adulmece.

în plus, un nor gros de fum ascundea ca o ceaţă chipurile oamenilor de deasupra lor. Le înţepa faţa, aşa că le dădură lacrimile. Nici măcar pe urechi nu mai puteau să se bazeze, ca şi cum un văl ciudat le-ar fi acoperit complet. Undeva răsuna o muzică înfundată, ca şi cum s-ar fi auzit printr-un mărăciniş, iar câteva picioare tropăiau sub bănci. În rest, nu se auzea nimic.

Mulţimea de oameni se holba mută la ele. Dumnezeu, care le deschisese uşa, se trăsese câţiva paşi înapoi cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura larg deschisă, se prăbuşise pe un scaun şi îşi ţinea mâinile apăsate pe piept. Othello făcu un pas în faţă pe culoarul strâmt dintre rândurile de mese. Celelalte se ţineau strâns de el. Nu din convingere – ar fi fugit toate mâncând pământul din iadul ăla înspăimântător –, ci pentru că era singurul lucru la care se mai puteau gândi. La început, toate oile îşi doriseră să îşi facă apariţia la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din ţinut şi jumătate din turmă rămăsese supărată

acasă când se stabilise în final că doar patru oi aveau să participe: Miss Maple, Mopple the Whale, Zora şi Othello. Intre timp, lui Mopple, Zorei şi chiar şi lui Miss Maple teama le ştersese orice urmă de mândrie sau de încântare. Othello era berbecul lor şef. Acum nu le mai rămânea decât să se lase conduse de el.

Iar el le conducea triumfător. Cu capul drept, Othello păşea printre rândurile de mese fără să dea nici cel mai mic semn de frică. Chiar în spatele lui venea Zora, după ea Miss Maple şi la urmă de tot, grăsuţ şi tremurând din toate încheieturile, Mopple the Whale, ţinând hotărât cârpa între dinţii încleştaţi. Cârpa aceea împuţită era cel mai important obiect de recuzită al lor.

Când traversaseră aproape jumătate de sală, unul dintre oameni strigă ceva. Apoi izbucni o hărmălaie infernală. Oamenii îşi loveau ritmic mâinile unele de altele, urlau şi chiuiau. Oile se strânseră şi mai aproape una de alta, împinse de Mopple the Whale, care, ultimul din şir, intrase în panică şi se înghesuia în Miss Maple. Capul lui Mopple se afundase acum în spinarea lui Maple, al lui Maple în Zora, iar Zora se văzu înghesuită în Othello.

— Ce se aude? ţipă ea îngrozită.

— Aplauze, zise Othello calm. Asta înseamnă că le place.

— Gălăgia asta? întrebă Zora, dar Othello o luase deja înainte, iar Zora şi Maple fură cât

pe-aici să fie călcate de Mopple.

Bătăile din palme şi răcnetele se dezlănţuită şi le însoţiră. Le însoţi prin toată sala. Când Othello le conduse în cele din urmă pe platformă, atmosfera era deja insuportabilă. Berbecul negru se opri şi se întoarse spre oameni. Pe scena pătrată de lemn oile puteau în sfârşit să respire puţin. În schimb, acum se scăldau într-o lumină orbitoare. Mopple, Maple şi Zora se folosiră de ocazie ca să-l lase iar pe Othello între ele şi hoardele de oameni. Tropăită în jurul lui şi i se înşirară în spate lipite una de alta, umăr la umăr. Othello îşi coborî de trei ori capul până la pământ. Tărăboiul se înteţi iar.

— Ar trebui să înceteze, se văicărea Mopple nedesluşit printre cârpa dintre dinţi. Fă-i să înceteze.

Dar Othello nu făcu nimic. Stătea pur şi simplu acolo şi privea liniştit spre marea de capete. Celelalte oi se uitau neliniştite în toate părţile. în spatele platformei se găsea o a doua rampă. Ducea în jos, într-un colţ unde erau găzduite celelalte oi cu păstorii lor. în comparaţie cu iadul din faţa lor, acolo părea liniştit şi calm, întunecat şi ocrotit. Acolo ar fi vrut să se ducă şi ele. Dar Othello nu făcu nici un semn c-ar vrea să se mişte. Aştepta ceva. Treptat, zgomotul se mai potoli, iar apoi se stinse de tot.

Othello se ridică pe picioarele din spate.

Hărmălaia începu iar, mai tare ca înainte. Oamenii parcă turbaseră.

— Vedeţi? le spuse Othello fără să se întoarcă. E simplu. Dacă facem ceva, urlă.

Dacă nu facem nimic, se liniştesc.

— Atunci n-ar trebui să facem nimic, zise Mopple the Whale.

— Dar nu-i nici un pericol, îi asigură Othello, după ce se lăsă la loc pe toate patru picioarele. Sunt doar spectatori.

Apoi se întoarse şi îşi mână turma pe cea de-a doua rampă, în colţul unde se aflau celelalte oi.

Acolo fusese întins un gard astfel încât să formeze un mic ţarc. Othello deschise poarta cu copita din faţă, îşi conduse oile pe ea şi o închise în urma lor cu nasul. Apoi priviră toate înjur. Celelalte oi erau legate de gard. Păstorii stăteau în mijloc la o masă şi se holbau la ei cu gurile căscate.

— Ai avut dreptate, îi şopti Zora lui Miss Maple. Oilor li se dă într-adevăr foarte multă atenţie aici.

În compania celorlalte oi, se simţeau din nou ceva mai bine. Othello le duse într-un locşor mai liniştit, între un berbec dolofan şi cenuşiu şi o oaie maronie. Acum aşteptau nerăbdătoare să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

Aplauzele se transformaseră treptat într-un murmur neliniştit. Prin comparaţie cu tumultul de adineauri, era aproape o uşurare. Un bărbat străin cu ochelari îşi croi drum prin mulţimea care se înghesuia curioasă în jurul ţarcului din colţ unde se aflau oile. Când păstorii îl zăriră, se năpustiră asupra lui.

— E împotriva oricăror reguli! ţipă unul.

— Nouă de ce nu ne-a spus nimeni nimic? De ce nu e-n program?

— Daţi-le afară imediat!

— Ce vrea să însemne asta? Ne-aţi spus că nu-i posibil să înscriem mai mult de-o oaie. Aşa aş fi putut să le aduc şi eu pe Peggy, pe Molly şi pe Sue, şi atunci aţi fi văzut voi spectacol!

— Nu sunt înscrise, zise bărbatul cu ochelari şi zâmbi încurcat. Sincer să fiu, habar n-am de unde au venit. Şi unde întârzie păstorul lor.

Ciobanii se priviră tăcuţi.

— N-o să mai vină păstorul, spuse apoi unul dintre ei.

— Cum puteţi să fiţi aşa de sigur? întrebă ochelaristul.

— E mort, zise omul. Astea sunt oile lui George Glenn.

— Aha, făcu ochelaristul iritat.

— Trebuie să fie excluse! urlă un ţăran îndesat cu faţa roşie. Daţi-le odată afară!

Oile se înspăimântară. Atâta bătaie de cap doar ca să fie gonite acum, când mai aveau atât de puţin până să-şi îndeplinească scopul?

— Nu-i chiar aşa simplu, reluă bărbatul cu ochelari. Nu-i auziţi pe oameni? Pe turişti? Ei sunt *entuziasmaţi.* Dacă le dăm afară, cine ştie ce se poate întâmpla?

— Mi-e indiferent, mârâi unul dintre păstori. Regulile sunt reguli.

— Nu, clătină din cap ochelaristul. De ce să le stricăm cheful oamenilor?

— Cheful? ţipă bărbatul cu faţa roşie, scos din sărite.

— Le lăsăm să apară în afara concursului, spuse ochelaristul împăciuitor. La final, când

nu mai e nimeni atent.

Enervaţi, ciobanii se aşezară iar la masa lor, uitându-se urât la oile lui George.

Mopple, Maple şi Zora observau cu cea mai mare luare- aminte lucrurile străine care se întâmplau în jurul lor. Mâini de copii se strecurau prin gard şi le întindeau dulciuri, pâine, prăjituri şi chiar îngheţată. Dar nici măcar lui Mopple nu-i veni să se atingă de hrana asta. Pentru prima oară în viaţă, îi pierise pofta. Poate că era şi din cauza cârpei, pe care o lăsase în fân lângă el. Chiar şi de acolo tot îi simţea mirosul respingător.

Muzica devenise acum foarte tare. Nu se mai auzea dintr-un radio mic şi cenuşiu, ci de la un grup de oameni care se urcaseră pe scenă şi se apucaseră să meşterească la nişte aparate ciudate. Era o muzică frumoasă, care le făcea inimile să bată mai repede, de parcă ar fi alergat. Oamenii curioşi de lângă gard scoseseră nişte aparate mici şi trăgeau cu fulgere de lumină în oi. Maple clipi. Era cea mai deşteaptă oaie din întregul Glennkill, dar în momentul ăsta decise că nimeni nu trebuia să afle asta vreodată.

Neajutorate, Maple, Zora şi Mopple se uitară cu speranţă în ochi spre celelalte oi. Oaia maronie din dreapta lor rumega agitată un smoc de fân. Maple tocmai voia s-o întrebe ceva, când îl observă pe berbecul dolofan şi cenuşiu, care o măsura curios.

— Nu sunteţi prea deştepte, după câte văd, zise el cu ochi scânteietori. Să veniţi aici aşa, de parcă v-aţi plimba pe o păşune cu

flori. Şi să participaţi. Eu numai deşteptăciune n-aş numi asta.

Şi clipi cu ochi scăpărători spre ele.

— Şi celelalte iau parte, se apără Mopple the Whale.

— Celelalte nu dau nici ele în brânci de deştepte, spuse străinul.

Cei doi berbeci se cântăriră din priviri. Mopple nu se mai întâlnise până atunci cu vreo oaie care să fie mai dolofană decât el. Berbecul cenuşiu îi câştigă imediat respectul.

— Şi tu iei parte, zise Miss Maple cam jignită.

În fond, fusese ideea ei să vină la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din ţinut.

— înseamnă că nici tu nu eşti prea deştept.

— Greşit, răspunse cenuşiul. Eu sunt Fosco. Toate celelalte sunt aici pentru prima oară. Habar n-au ce le aşteaptă, în afară de berbecul ăla pestriţ de acolo, din spate, iar el e la fel de vechi ca mine aici. Dar nici el nu ştie prea multe. În fiecare an uită tot. Ar însemna să fii nebun să participi a doua oară.

— Atunci tu eşti nebun? întrebă Miss Maple.

— Greşit, zise Fosco. Eu sunt Fosco. Celelalte participă. Eu *câştig.*

Maple tocmai voia să-l mai întrebe ceva, când muzica amuţi. Bărbatul cu ochelari urcă pe scenă.

— Doamnelor şi domnilor. În sfârşit suntem gata. Tradiţionalul concurs pentru cea

mai isteaţă oaie din Glennkill se deschide în câteva minute. Una câte una, cele mai deş-tepte oi din Glennkill vă vor prezenta trucurile pe care ştiu să le facă. Cine o să fie câştigătorul, o să hotărâţi dumneavoastră pe buletinul de vot. Puteţi, bineînţeles, să şi câştigaţi. Pentru dumneavoastră am pregătit la Mad Boar o săptămână cu specialităţi culinare din carne de miel. Pentru oi ... la fel.

Oamenii începură să urle.

— Iertaţi-mi mica glumă, continuă ochelaristul. Bineînţeles că la noi cea mai deşteaptă oaie din Glennkill nu ajunge sub cuţit. Pe câştigător îl aşteaptă o halbă mare de Guinness şi o coroană de trifoi irlandez. Apoi un turneu prin cârciumile din Ballyshannon, Bundoran şi Ballintra, unde câştigătorul va putea să arate de ce e-n stare.

Ochelaristul nu tăcuse nici un truc spectaculos, însă tot se alese cu aplauze.

— Păstorul primeşte un mic premiu în valoare de 200 de euro. Aplaudaţi, vă rog! Şi cu aceasta, declar deschis concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill!

Oamenii din sală făcură tărăboi ascultători.

Othello se uită furios la bărbatul cu ochelari. Zora mişcă din urechi, iar lui Mopple i se puse un nod în gât. Comentariul despre specialităţile din carne de miel le lăsase un gust neplăcut.

Fosco le făcu discret cu ochiul.

— Asta spune de fiecare dată. Şi uitaţi-vă

la mine. Arăt eu a specialitate din carne de miel?

— Acum începe, anunţă ochelaristul. Aplauze pentru Jim O'Connor şi Smartie.

— Vai de mine! chicoti Fosco. Săracul, a picat tocmai la început. Ia fiţi atente.

Oile îşi întinseră gâtul. Ţăranul cu faţa roşie se ridicase şi-l dusese pe berbecul cu blana pestriţă pe platformă. Treptat, în sală se făcu linişte.

Ţăranul se înclină.

— Smartie, singura oaie din lume care joacă fotbal, o prezentă el.

Apoi puse jos o minge cu pătrăţele albe şi negre în faţa lui Smartie.

Frosco se întoarse spre oile lui George.

— Trebuie să lovească mingea cu copita. V-o spun pentru că altfel nu v-aţi da seama doar din număr.

Smartie adulmecă mingea conştiincios, din toate părţile. Apoi se frecă încet cu capul de un picior din faţă. Ţăranul îl privea mândru, convins de victorie. Smartie îşi legănă piciorul din faţă încolo şi încoace. Apoi se holbă iar la minge, ca şi cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu se grăbea. Dinspre public începură să se audă fluierături. Ţăranul deveni nerăbdător. Se duse la Smartie şi dădu el cu piciorul în minge. Lovitura fu prea puternică şi mingea se rostogoli pe scenă. Smartie fugi după ea şi încercă s-o prindă cu dinţii. Dar reuşi doar s-o împingă şi mai departe. Se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple: mingea căzu de pe scenă şi Smartie sări fără să ezite nici măcar o secundă după

ea, drept în mijlocul primei mese cu spectatori. Paharele zăngăniră, iar oamenii de la masă behăiră revoltaţi.

Oile îşi dădură ochii peste cap de atâta lipsă de înţelegere.

— Uitaţi-vă şi voi la ăsta, fornăi Fosco, de ani de zile vine cu aceeaşi aiureală. Şi singurul din turma lui care e mai prost decât el e ţăranul.

Smartie, singura oaie din lume care ştia săjoace fotbal, culese doar câteva aplauze reţinute. Bărbatul cu ochelari zâmbi împăciuitor şi urcă din nou pe scenă.

— Simon Foster şi Einstein. Deţinătorul titlului, anunţă el.

— Asta sunt eu, zise Fosco. Au impresia că mă cheamă Einstein.

Ochii îi sclipiră conspirativ, ca şi cum numele fals ar fi fost o realizare deosebită.

Ţăranul lui Fosco era înalt, puternic şi mai rotofei chiar şi decât Fosco însuşi. Intr-o mână ţinea o geantă, iar cealaltă mână o vârâse în buzunar. Amândoi păşiră relaxaţi pe platformă. Pentru cât era de mare, Fosco se mişca uimitor de agil.

Ţăranul nu scoase nici un cuvânt. Luă din geantă o sticlă de Guinness şi un pahar. Apoi turnă berea în pahar şi-l puse în faţa lui Fosco pe podea. Fosco apucă paharul cu dinţii şi-l ridică. Apoi îşi dădu capul pe spate şi bău paharul cu înghiţituri mari. Aplauze. Fosco aşează iar paharul gol pe podea. Ţăranul luă o a doua sticlă din geantă, încă îşi ţinea cealaltă mână în buzunar. Probabil că voia şi el să demonstreze pe scenă ce îndemânatic era.

Urmă o a treia sticlă. Oamenii chiuiau. La cea de-a patra sticlă, oamenii săriră de la locurile lor şi scandară „Einstein, Einstein". Cea de-a cincea sticlă fu destinată ţăranului. Abia apoi acesta îşi scoase şi cealaltă mână din buzunar şi salută publicul cu ambele mâini. În aplauzele furtunoase ale celor din sală, oaia şi ţăranul se întoarseră în colţ. Ceilalţi ciobani o priviră invidioşi. Fosco fu legat lângă oile lui George, iar ţăranul se aşeză la locul lui.

— Şi aşa câştigi? întrebă Miss Maple. *Imbătându-tâ*

— Greşit, zise Fosco. Imbătându-mă cu *Guinness.* Din pahar. Toţi fac asta. Aşa că sunt convinşi că ăsta e cel mai deştept lucru pe care-l poţi face. De-aia câştig. De fiecare dată.

— Dar nu-i greu deloc, îşi dădu cu părerea Zora. Fosco n-o luă în seamă.

— Asta dovedeşte doar cât de deştept sunt. De ce să fac ceva greu, dacă merge şi ceva uşor?

— Şi de ce ţii să câştigi? întrebă Mopple, care între timp se convinsese deja că avea multe de învăţat de la Fosco.

— Pentru Guinness, bineînţeles, răspunse Fosco. N-aţi auzit că se poate câştiga un Guinness? Şi în celelalte cârciumi prezinţi iar trucul. Şi mai primeşti şi acolo Guinness. Iar înainte am săptămânile de antrenament.

Ochii îi sclipeau.

Următorii la rând erau Jeremy Tipp şi Wild Rose. Oile lui George îşi întinseră iar curioase capetele, dar Fosco clătină din cap.

— Nu merită, comentă el. Trucurile bune

au fost la început anul ăsta. Ce vine acum nu mai are nici un haz. Mai bine nici nu vă mai uitaţi.

Dar oile se uitară. Wild Rose alerga în cerc şi îşi schimba direcţia când ciobanul fluiera. O altă oaie sări cu chiu cu vai peste mici obstacole. Un berbec deosebit de îndesat doar dădea din cap când îi făcea semn păstorul, iar la un alt semn behăia. Ciobanul îl bătu la cap tot timpul şi, în mod cu totul surprinzător, numărul prinse bine. Ropote de aplauze, chiar dacă mai puţine ca la Fosco.

Cea mai tristă fu reprezentaţia oii cafenii. Nici măcar nu avea nume. Pe scenă îşi pierdu orientarea de frică şi nu mai reuşi să străbată micul traseu cu obstacole pe care i-l pregătise păstorul ei. Năucită, rămase aşa în mijlocul scenei. Ciobanul azvârli un băţ după ea, iar oaia ţâşni panicată şi se prăbuşi în celălalt capăt al tribunei. Chiar şi aşa, câţiva oameni bătură din palme.

Fosco tăcea mâhnit.

Bărbatul cu ochelari păşi iar pe scenă.

— Iar acum, doamnelor şi domnilor, oaspeţii noştri surpriză, Peggy, Polly, Samson şi Satan cel negru.

— Ne-a inventat nişte nume false, behăi Zora revoltată.

Othello fornăi şi el iritat.

— Arăt eu ca un măgar?

— Nu mai contează, spuse Miss Maple. E rândul nostru. Să faceţi totul cum am discutat şi să vă gândiţi mereu la ce ne-a învăţat Melmoth.

Şi oile lui George tropăiră pe platformă în

lumina aceea orbitoare, ca să facă în sfârşit dreptate.

Oamenii din sală le priveau nerăbdători. Tumultul de voci se transformă încet într-un murmur înăbuşit, la fel ca bâzâitul aproape familiar al insectelor. în cele din urmă se făcu atât de linişte, încât oile îşi auzeau respiraţia. Era un sentiment liniştitor.

Apoi – deodată — un pocnet puternic. Un scaun se răsturnă. Imediat după aceea se trânti o uşă. Oamenii întoarseră surprinşi capetele.

— Ce-a fost asta? se auzi din sală.

— Părintele William! răspunse cineva. Habar n-am ce-a păţit! A năvălit deodată pe uşă, de parcă l-ar fi văzut pe Dracul!

*

Fără ca celelalte să observe ceva, pe Othello începuse să-l furnice pe şira spinării. Oare erau prea mulţi spectatori? Ee simţea ochii ca pe nişte căpuşe în blană. La fel cum îi simţise când Lucifer Smithley îl mânase pentru prima oară într-un manej. Othello aştepta vocea. Avea să-i spună ceva liniştitor, ceva provocator sau ceva care să-i dea de gândit. În orice caz, vocea avea să-i alunge neliniştea.

Dar Othello nu auzea nimic. Trase cu urechea spre primul corn din dreapta. Apoi spre primul din stânga. Iar în dreapta, spre cel de-al doilea corn, şi apoi în sfârşit spre al doilea corn din stânga. Nimic. Absolut nimic. Tăcere. Othello rămase locului de uimire.

Vocea dispăruse! Pentru prima dată după atâta vreme, era singur. Un tremur îi trecu prin blană. Undeva, printre spectatori, panica îl pândea.
Dar tocmai în momentul în care vru să sară asupra lui, Othello simţi un ghiont blând în spinare. Era nasul catifelat de oaie al Zorei, care îl îndemna să meargă mai departe. Othello se adună. în fond, îl învinsese pe câine. Mulţi câini. Era berbecul-şef. Iar azi, în această zi deosebită, era moartea.

Uneori e mai bine să Hi singur, îşi zise Othello şi îşi aşează hotărât copitele negre pe platformă.

Zora se simţi uşurată. După un moment de şovăială, Othello se repuse în mişcare. în sfârşit. Aşteptarea îndelungată o făcuse pe Zora mai meditativă, dar azi, pe scenă, la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill, voia în mod excepţional să mediteze cât mai puţin posibil. Numai că era prea târziu. Zora îşi aminti ce spusese bărbatul cu ochelari. Specialităţi din carne de miel. Se gândi la berbecul străin. Pentru că toată carnea era ca iarba. O tăiau cum tăiau iarba. De aceea râseseră oamenii. De aceea exista măcelarul. Zora se uită la chipurile care-şi doreau să câştige specialităţile din carne de miel. Un abis care i se căscase mereu în faţă şi despre care nu bănuise nimic. Pescăruşii tăceau. Şi, pentru prima dată în viaţă, pe Zora o luă ameţeala.

Buimăcită, se uită în toate direcţiile. Apoi o mică oaie- nor pluti deodată la câţiva paşi în faţa ei. Zburase din pipa unui tânăr din al

doilea rând. Zora ştia că nu era într-adevăr o oaie-nor, dar îi aminti de ce se afla acel abis acolo: abisul exista ca să fie traversat. Cu paşi siguri, se căţără în urma lui Othello pe scenă. Azi Zora era păstorul.

Miss Maple tropăia în spatele Zorei şi al lui Othello, destul de binedispusă, dar încordată până în vârful firelor de lână. Asta fusese planul ei. Oare avea să funcţioneze? Aveau să înţeleagă oamenii ce le arătau ele acolo? Oile înţeleseseră, toată turma. Câteva galopaseră chiar înspăimântate spre colină în timpul probelor, atât de înfricoşătoare şi de reală li se păruse sceneta pe care Miss Maple o pusese la punct cu ele. Maple spera cu optimism că, în zilele lor bune, oamenii nu erau mult mai proşti decât oile. Cel puţin, nu mult mai proşti decât oile *proaste.* Dar aveau oare să le creadă? Şi ce avea să se întâmple după aceea? Miss Maple era foarte curioasă cum arăta dreptatea. Nerăbdătoare, păşi pe scândurile de lemn şi clipi fără teamă spre spectatori. Miss Maple era lupul.

Mopple the Whale tropăia cu respiraţia tăiată la urmă de tot, cu cârpa între dinţi. Mirosul respingător era vinovat că Mopple nu putea să respire decât scurt şi întretăiat. în afară de asta, îi mergea surprinzător de bine. Ştia ce avea de făcut. Reţinuse tot. Şi Mopple avea un rol *important.* Chiar şi oile mai grele de cap îşi dăduseră seama pe cine întruchipa Mopple. Cine era criminalul. Cu coarnele ridicate de mândrie, Mopple păşi atent pe scenă – şi încremeni.

Pentru că acolo, în primul rând, la doar

câţiva paşi de el, cu mâinile încleştate pe braţele căruciorului cu rotile, stătea măcelarul.

22

t7om O’Malley îşi privea concentrat Guinness-ul. Ultimele zile nu fuseseră atât de rele. Oamenii vorbiseră cu el cu plăcere. Pentru că avea ceva de povestit. Ce diferenţă era când oamenii vorbeau cu el cu plăcere.

Nişte culori minunate. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce-i plăcea cel mai mult la Guinness, prima oară s-ar fi gândit la culori. Negru, uneori un roşu întunecat sau maroniu. Tom văzuse odată un cal în nuanţa aceea de maro. Maro de Guinness. Iar deasupra, albul ăsta cremos ca frişca. Irezistibil. Deşi în ultimele zile nu prea mai pusese gura pe băutură. Dintr-odată, toată lumea voia ceva de la el. Când abia dacă îşi mai putea aminti. Doar de ceva moale, peste care dăduse cu piciorul, şi de o spaimă puternică.

Era ciudat că acum, când doar rareori îl mai întreba cineva ceva, reîncepea să-şi aducă aminte. Cât de mult îi trebuise să înţeleagă că în George era înfiptă într-adevăr o cazma. *Prin el!* Nu era de mirare că stătea din nou la Mad Boar şi că bea.

Măcar nu i-am văzut ochii, îşi zise el. Dacă nu-i vezi ochii, atunci mai merge.

*

Mopple se uită pentru a treia oară în ochii măcelarului de atât de aproape. Acum fără nici un geam, fără ceaţă, doar cu puţin fum. Măcelarul îl privi şi el ameninţător. Hotărât lucru, de trei ori era prea mult. Mopple se roti şi tropăi iar spre rampă. O fi fost importantă

dreptatea, dar măcelarul era măcelar.

Othello îi blocă tăcut calea.

— Măcelarul! se văicări Mopple. O să ne omoare pe toţi! Pe mine primul!

Othello clătină din cap.

— E şi el tot un spectator. Spectatorii nu fac nimic. Niciodată.

Mopple aruncă neliniştit o privire spre oameni. Dar Othello părea să aibă dreptate. Măcelarul nu se clintea. Doar palmele sale mari se deschideau şi se închideau pe braţele căruciorului. Cu inima bătându-i puternic, Mopple se întoarse la marginea scenei, acolo unde Maple şi Othello aşteptau să înceapă, în timp ce Zora tropăise deja până în mijlocul platformei.

Mai întâi trebuia să-i facă pe oameni să înţeleagă despre cine era vorba: despre George. Zora începu cu însuşirea care-l descria cel mai bine: se culcă pe o parte şi înţepeni cu picioarele întinse.

Câţiva oameni aplaudară.

Dar de speriat nu se sperie nimeni.

Miss Maple clătină imperceptibil din cap. încă nu înţe- leseseră nimic. Zora se ridică şi încercă din nou, de data asta cu o moarte mult mai spectaculoasă.

în timp ce Zora dădea încet din picioarele din faţă şi behăia dramatic, Mopple îi măsura curios pe oameni. Deci, ei erau spectatorii. Nu făceau într-adevăr nimic. Iar ce se vedea pe mesele lor era destul de interesant. Erau o mulţime de pahare cu Guinness, mâncare pentru oameni în nişte boluri micuţe şi nişte tăviţe ciudate cu cenuşă. Versat, Mopple

mirosi ce mâncau oamenii. Cele mai multe miroseau necomestibil, dar de acolo, din mijlocul primei mese, venea prin fum un iz dulceag şi promiţător. Mopple se uită la Zora, care stătea acum pe o parte şi zvâcnea din picioare. Mai era destul timp până să intre el în scenă.

Atent, făcu un pas pe platformă. Erau spectatori. Dacă nici măcar măcelarul nu făcea nimic, atunci cât de inofensivi trebuie să fi fost ceilalţi! În timp ce toată atenţia era îndreptată spre Zora, care tocmai îşi dădea ultima suflare, Mopple lăsă cârpa pe marginea platformei şi se strecură în jos pe rampă, direct în faţa mesei de unde venea un miros atât de îmbietor.

*

Sus pe scenă, Zora sări din nou în picioare. De data asta trebuiau să înţeleagă. Acum venea însăşi moartea la rând.

Zora începu să calce pe păşune cu paşi mari ca ai lui George şi cu o expresie în ochi ce părea să spună „La muncă, turmă leneşă!". Apoi ciuli urechile: o idee. George coborî de pe treptele rulotei, ca să-i facă o vizită lui Beth. Maple stătea la cealaltă margine a platformei, liniştită ca un lup, şi aştepta.

Cei doi se salutară. Maple afişă o expresie prietenoasă şi cuminte. O înghionti pe Zora cu nasul: Beth voia să-l convingă pe George să facă ceva. Dar George refuză. Clătină nerăbdător din cap. Ochii Zorei scânteiară amuzaţi, aşa cum scânteiaseră de atâtea ori şi cei ai lui George. Intre timp, lui Beth îi venise

o idee. Maple behăi prietenoasă, ca s-o invite pe Zora să bea ceva. Fără să bănuiască nimic, Zora îşi băgă nasul într-o băltoacă invizibilă otrăvită şi bău după pofta inimii.

Intre timp, se mai uita pe furiş spre spectatori. Oamenii stăteau acolo cu nişte chipuri inexpresive. Doar la Ham se vedea că devenise agitat. Oare îşi dăduseră seama de planul lui Beth?

În propria ei turmă, câteva oi începuseră să behăie agitate „George, nu bea!", când ajunseseră la pasajul ăsta. Dar era prea târziu. George băuse deja apa otrăvită. Şi pentru a treia oară în acea zi, Zora muri dramatic pe scenă.

*

Asta mirosea foarte bine. O feliuţă de prăjitură în care era înfiptă o furculiţă. Cu prăjiturile Mopple se descurca de minune, doar cu furculiţele mai avea probleme. Ezită.

Fusese o greşeală. Bărbatul aflat de cealaltă parte a prăjiturii avusese timp să-l observe.

— Hei! îi strigă el. Marş, marş!

În plus, mai făcu nişte mişcări cu mâna care în mod normal l-ar fi speriat pe Mopple.

Eşti doar un spectator, îşi zise Mopple the Whale şi îşi lungi gâtul.

Omul îi trase cu o mişcare uimitor de rapidă felia de prăjitură de sub nas şi o ridică deasupra capului, unde Mopple nu mai putea ajunge.

În aceeaşi clipă, picioarele Zorei zvâcniră în aer pentru ultima dată, iar apoi oaia se

întinse pe jos moartă.

În aceeaşi clipă, Tom O'Malley îşi ridică privirea pentru prima dată după mult timp din Guinness-ul lui, văzu prin ceaţă o formă lunguiaţă în care era înfipt un obiect de metal, văzu în spatele ei o oaie – moartă? — nu era oaia aia cu cap negru, care stătea pe marginea prăpastiei? – lângă ea un berbec negru, cu patru coarne – oile lui George – iar piciorul lui se izbi de ceva moale...

— George! urlă Tom.

Iar sub masă urlă Cuchulainn, bătrânul câine ciobănesc al lui Josh, căruia îi dăduse un picior din greşeală.

Numele lui George mai pluti mult timp în aer după ce toate celelalte zgomote amuţiseră rând pe rând. Ceva se schimbă în atmosfera din sală. Ca şi cum la Mad Boar ar fi început să bată un vânt rece, stingând câteva lumini.

— Stai jos, Tom, îi spuse Josh în liniştea care se lăsase.

Vocea îi era aspră.

— Te-ai îmbătat. Aşază-te odată jos.

Dar Tom nici nu se gândea să se aşeze. Arătă spre scenă.

— Ele – oile! Asta e... Vor să ne spună ceva despre crimă!

— Nu-i amuzant, mormăi o a doua voce.

— Stai jos, repetă Josh.

Tom privi în sală cu chipul palid şi nasul roşu.

— Stai jos, omule, repetă vocea aspră a lui Josh pentru a treia oară. Eşti beat.

Avea dreptate. Era beat. Căzu înapoi pe bancă şi-l mângâie împăciuitor pe cap pe

Cuchulainn. Se îmbătase iar. Sala se învârtea cu el. Şi doar totul fusese cât se poate de clar cu o secundă în urmă. Oile... asta însemna ceva. Dar probabil că însemna doar că era beat. Iar. Fără speranţă.

*

Pe scenă apăruse între timp moartea însăşi, sub chipul unui berbec negru. De fapt, rolul lui Othello nu fusese cu adevărat necesar. Nimeni dintre cei care o văzuseră pe Zora murind nu se mai putea îndoi că era moartă. Dar Mopple, Maple şi Zora insistaseră ca Othello să vină cu ei la Mad Boar. Othello cunoştea lumea şi Grădina Zoologică. Fără el, nu s-ar fi încumetat niciodată aici.

Aşa că acum Othello şi Beth adulmecau amândoi cadavrul, lacomi să prindă micul suflet de om al lui George. La un moment dat, Beth se plictisi să aştepte. Miss Maple o rostogoli pe Zora înapoi pe păşune, de cealaltă parte a platformei. Era singura parte din sceneta lor care nu părea verosimilă. Pentru ca Beth să poată să mişte cadavrul, Zora trebuia s-o ajute dând şi ea cu putere din picioare. (Când ajunseseră aici, fuseseră întrerupte în timpul repetiţiilor de câteva ţipete agitate: „Trăieşte! Trăieşte![11].)

Dar George Glenn era mort de-a binelea când oile se pregăteau de marea finală. Pe pajişte, Zora rămase înţepenită pe spate. Maple îi dădu cu copita în piept pe post de cazma. Era un efect care-ţi tăia respiraţia şi din cauza căruia Zora se alesese cu câteva vânătăi la repetiţii. Moartea, având chipul

unui berbec negru, încă dădea târcoale cadavrului cu nişte ochi scânteind demonic.
*

Jos, printre spectatori, Mopple the Whale renunţă la prăjitură şi o zbughi înapoi pe scenă. Dintr-odată, se bucură că n-o mâncase. îşi simţea stomacul ciudat, gol şi strâns. Mopple era important. Acum venea cea de-a treia şi cea mai grea parte din sceneta lor: „Beth". Responsabil, Mopple ridică iar cârpa împuţită între dinţi şi se aşeză în ultima secundă lângă Miss Maple.

Se gândiseră îndelung cum ar fi putut să-l înfăţişeze pe ucigaş cât mai sugestiv. în cele din urmă, lui Mopple the Whale îi venise ideea cu mirosul. Bineînţeles că existaseră discuţii, mai ales între Mopple şi Maude, despre mărimea sufletului, despre lucruri şi despre simţul mirosului la oameni. Dar Mopple reuşise să se impună.

— Totuşi, oamenii au nas, spusese el. Un nas mare, fix în mijlocul feţei. Ceva-ceva tot miros cu el. Iar Beth – probabil că toată lumea o miroase! Toată lumea care are nas!

Aşa că se apucaseră de lucru. Maude descoperise cârpa din magazia de unelte — o cârpă cu un miros acrişor, dar destul de slab, cam ca al lui Beth. Ca să-l facă mai puternic, îngropaseră cârpa peste noapte în pământ împuţit, în ziua următoare o acoperiseră cu frunze de măcriş rumegate în prealabil (Sir Ritchfield preluase ca berbec-şef sarcina grea de-a rumega măcrişul), iar apoi o mai ţinuseră un timp învelită în jurul unui chiţcan mort pe care-l descoperise Heide pe păşune.

Rezultatul îţi tăia respiraţia. Bineînţeles că nu mirosea *exact,* la fel ca Beth, dar pentru ele asemănarea era suficientă ca s-o identifice fără dubii. Iar pentru oamenii cu mirosul lor slab, o duhoare atât de puternică era tocmai bună.

Mopple scutură plin de dramatism cârpa, iar mirosul criminal, iute şi putred, umplu încăperea. Era partea cea mai grea. Aveau mirosul şi aveau lucrul. Era un lănţişor cu un medalion strălucitor, asemănător celui pe care-l purta Beth. Cel mai veridic ar fi fost să-i agaţe obiectul de gât lui Miss Maple. încercaseră, dar lănţişorul dispărea imediat în lâna deasă a lui Maple şi nu se mai vedea. Aşa că Miss Maple luă obiectul pe care-l ţinuse până atunci ascuns în gură şi merse cu el în dinţi până la marginea scenei. Mopple o urmă îndeaproape, cu cârpa împuţită.

*

În public, cineva începu să se agite. Un blestem abia şoptit. Ceva zăngăni. Un pahar căzu pe jos.

Măcelarul urcă pe rampă mâncând pământul. Roţile căruciorului străluceau în lumina reflectoarelor.

Ajuns pe scenă, ezită o clipă. Ochii îi fugeau între Mopple şi obiectul din dinţii lui Miss Maple. Apoi se repezi spre Mopple the Whale. Mopple nu pierdu nici o secundă. Se roti şi galopă pe rampa din spatele scenei, cu cârpa strânsă între dinţi. Măcelarul porni pe urmele lui. Era uimitor cât de repede se putea

mişca cu căruciorul cu rotile. Celelalte oi se uitau de pe platformă cum măcelarul îl alerga pe Mopple prin sală, luând-o la rând printre mese.

Nici o oaie n-ar fi putut spune dacă fusese un moment de inspiraţie genială sau doar disperarea care-l făcuse pe Mopple să cotească printre două rânduri de mese mai apropiate. Cum era de aşteptat, măcelarul nu-l slăbi o clipă. Se dovedi însă că, deşi Mopple era o oaie destul de grăsuţă, era cu mult mai slabă decât măcelarul în căruciorul cu rotile. În timp ce Mopple gonea nestânjenit pe culoarul strâmt, măcelarul înţepeni după câteva lungimi. Oile tocmai se pregăteau să audă nişte blesteme dintre cele mai cumplite la adresa lor, dar Ham doar îl urmări cu o privire mirată pe Mopple şi îşi aşeză tăcut mâinile în poală.

Mopple the Whale se întoarse cu genunchii moi pe scenă, unde se simţea mai sigur printre celelalte oi. Pierduse cârpa pe undeva prin sală.

Mopple se uită furios la Othello.

— Auzi tu, spectatori! fornăi el. Nu fac nimic!

Othello făcu o faţă încurcată.

*

Apoi oamenii din Glennkill şi oile lui George Glenn se priviră muţi. Nimeni nu aplaudă. Mopple, care începea treptat să prindă iar curaj, era cam dezamăgit. Pe ascuns, sperase ca lumea să-l aplaude. Poate chiar mai mult decât atât. în timpul scenetei, sub privirile atente ale oamenilor, se tot întrebase cât de bun era un Guinness.

Oile clipeau des prin fumul de ţigară. Liniştea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Zora se uita neliniştită în toate părţile. Fumul umplea sala ca o ceaţă nespus de răutăcioasă. Şi undeva în ceaţa asta, un animal de pradă se pregătea să atace.

Dar nu năvăli nici unul. încet, liniştea se risipi. La început se auziră câteva voci stinghere din rândurile din spate, unde stăteau turiştii. întrebări şi râsete înfundate. Cineva se ridică şi-l împinse pe Ham înapoi la locul lui. În scurt timp, întreaga sală vuia ca un stup de albine. Momentul în care oilor li se dăduse atenţie trecuse şi dreptatea nu ieşise la lumină de nicăieri.

Bărbatul cu ochelari, care-l botezase pe Othello „Satan", păşi iar pe scenă. Oile fugiră din calea lui şi coborâră pe rampă. Acolo se regrupară ca să vadă dacă nu avea să se întâmple totuşi ceva hotărâtor.

— Aplauze pentru Peggy, Polly, Samson şi Satan cel negru, care ne-au demonstrat azi că şi oile se pricep la teatru modern, spuse el.

Lumea aplaudă fără tragere de inimă, dar oile avură impresia că şi aşa aplauzele erau adresate mai degrabă bărbatului cu ochelari decât lor.

— Stimate doamne şi stimaţi domni. Tocmai aţi luat parte la trucurile pe care cele mai talentate şi mai inteligente oi din Glennkill le-au pus în scenă în cinstea dumneavoastră. Acum depinde de dumneavoastră...

În spate, în celălalt capăt al sălii, ceva se mişcă. Beth se apropia încet pe culoarul principal. În mâini ţinea, delicat ca o mamă-oaie, cârpa pe care o pierduse Mopple. Beth o împăturise şi, cu toată murdăria, oile recunoscură două semne roşii pe fundal alb.

Beth mergea dreaptă şi neabătută spre scenă, ca şi cum ar fi fost atrasă de ceva misterios. Păşea atât de calmă şi de senină, încât era o plăcere s-o priveşti.

Se opri în faţa platformei.

Bărbatul cu ochelari se uită iritat în jos spre ea.

— Mă scuzaţi, zise Beth. Aş dori să spun şi eu ceva.

— Neapărat acum? şuieră ochelaristul spre ea.

— Da, răspunse Beth.

Bărbatul dădu din umeri.

— Doamnelor şi domnilor, zise el, de data asta la microfon, întrerupem această parte a întrecerii pentru un anunţ al societăţii caritabile.

Făcu un gest cu mâna şi o invită pe Beth pe platformă, dar ea rămase acolo. Se aşeză pur şi simplu pe marginea scenei şi-şi netezi rochia cu mâinile.

— George, spuse ea. Vreau să vă povestesc ceva despre George.

*

Începând cu acel moment, în sală se auzi musca. Trucul cu atenţia, care nu prea le

reuşiseră nici ochelaristului, nici oilor, îi reuşi lui Beth fără nici un efort. Deşi nu prezentase nici un truc, mulţumindu-se să se aşeze pe marginea scenei şi să vorbească. Uneori îşi mai legăna picioarele sau mai îndrepta cu grijă cutele batistei.

Se părea că batista aceea era foarte importantă pentru ea, deşi mirosea îngrozitor. I .a început nu zise nimic despre George, povestind doar despre batistă.

— Asta eu i-am dăruit-o, zise ea. Acum o veşnicie. O veşnicie. Era tare fină. Am brodat la ea o noapte întreagă. Ştiam precis dinainte cum avea s-arate. Iar dimineaţa m-am simţit de parcă aş fi putut să plutesc, să fac totul, să spun totul. Era.... – Beth ezită o clipă, poate numai ca să-şi regăsească vocea care devenise din ce în ce mai subţire şi era în pericol să dispară de tot – ...bine.

Câţiva oameni începură să murmure.

— Iar apoi a venit clipa şi eu n-am spus nimic. I-am pus doar batista în mână, fără un cuvânt. M-a privit puţin nedumerit, iar eu n-am putut să zic sau să fac nimic. Niciodată. Am înţeles dinainte, când am revăzut-o, că *asta* a fost greşeala vieţii mele, nu celălalt lucru.

Oile văzură cum Beth se cutremură. Lumina reflectoarelor păru deodată s-o îngheţe.

— Duminica trecută, seara târziu, a ciocănit cineva la uşă. Eram încă trează, aşa

că am deschis, şi când colo era George. Am început să-i povestesc ceva despre Bunavestire, ca de fiecare dată când ne vedeam. Mereu vorbeam doar despre Bunavestire.

Beth clătină tristă din cap.

— Dar de data asta a fost altfel. „Beth", a spus el cu o voce blândă. „încetează. E important." Vorbise atât de cald, că mi s-au înmuiat genunchii. Aşa că m-am oprit şi el a intrat înăuntru. Era cam cum îmi imaginasem odinioară că avea să fie. Dar bineînţeles că el se gândea la cu totul altceva.

„Aş vrea să-mi iau rămas-bun", mi-a spus el.

„Bineînţeles", i-am răspuns, zâmbind curajoasă. Atunci mi s-a părut un gest de curaj, dar acum ştiu c-am fost o laşă. „Bineînţeles, te aşteaptă Europa."

„Nu", a zis el grăbit. „Nu Europa."

— L-am înţeles imediat. A fost aproape frumos că l-am înţeles aşa de repede. Dar bineînţeles că eram fără cuvinte. Şi apoi mi-a spus de ce venise tocmai la mine. Nu mai ştiu sigur ce-a urmat. Doar că l-am implorat, l-am tot implorat să renunţe. Dar n-a vrut să înţeleagă. Mereu a fost tare încăpăţânat.

Degetele subţiri ale lui Beth mângâiau liniile de pe batista murdară.

„Ai aşteptat atât de mult să pleci în Europa", i-am spus.

„Da", a zis el. „Am aşteptat. Şi încă aştept, într-un fel. Dar mi-e teamă, Beth. Nu pot. S-a făcut foarte târziu."

Beth tremura acum atât de mult, încât

degetele nu-i mai puteau urmări liniile batistei. Mâinile i se încleştaseră neajutorate, frământându-se şi mângâindu-se reciproc, ca şi cum ar fi încercat să se liniştească una pe alta.

— N-am putut să-l încurajez. Şi apoi chiar l-am ajutat să ducă la bun sfârşit ceea ce plănuise. Când mă gândesc că altfel nu l-ar fi înmormântat...

Vocea lui Beth se rătăcise parcă într-o pădure şi rămase o clipă locului, tremurând.

— Aş fi venit cu el, dar n-a vrut. într-o oră, pe câmpie, aşa a spus. Am fost gata. Şi am venit. Ploua cu găleata, iar el era deja mort. Dacă nici măcar atâta lucru nu pot să fac pentru el, m-am gândit, atunci ce rost mai are?

Beth zâmbi cu ochii umezi, iar oile fură surprinse. Dar apoi zâmbetul îi dispăru de pe faţă precum picăturile de ploaie în nisip.

— Of, suspină ea, a fost iadul. Şi zilele care au urmat... A fost o greşeală, un păcat, şi totuşi, totuşi...

— De ce? se auzi o voce răguşită din primul rând, aproape ca o şoaptă, dar clar şi limpede în liniştea încordată.

Pentru prima dată de când începuse să vorbească, Beth îşi ridică ochii.

— De ce... aşa? murmură Ham şi mai încet.

Beth îl privi iritată.

— Nu ştiu de ce. Trebuia să fie neapărat cu cazmaua. „Asta o să le dea de gândit", aşa a spus. N-am putut să-l conving să renunţe. A fost îngrozitor.

Ham clătină din cap.

— Nu cazmaua – George.

— E aşa de greu de înţeles? întrebă Beth.

Deodată păru înfuriată, ca o tânără mamă-oaie care îşi apără primul miel.

— Când i-am dat batista, şi mie îmi mergea la fel. Uneori speranţa e atât de mare, că nu mai rezişti. Aşa că frica devine şi mai mare. Se bucurase prea mult că avea să plece în Europa. Poate... poate că nu mai avea curaj să vadă dacă o să reuşească.

— Dar...

Beth nu-l lăsă să vorbească.

— Ce-i aşa surprinzător? Am fost singura de-aici care a remarcat cât de singur era, mereu singur, doar el şi oile lui. Bineînţeles că râdea mereu de mine, dar am observat cum s-a îndepărtat, pas cu pas, tot mai mult, spre ceva întunecat.

Oile se uitară nesigure la chipul întunecat al lui Othello. Berbecul-şef făcu o faţă mirată.

Beth oftă.

— Durează de atâta vreme! În urmă cu şapte ani, când m-am întors din Africa, situaţia se înrăutăţise cu adevărat. Nu ştiu ce s-a întâmplat atunci şi nici nu vreau să ştiu. Dar de atunci nu s-a mai înţeles cu nimeni de aici şi nici cu Dumnezeu. La început am crezut că are legătură cu mine, cu faptul că lipsisem atât de mult, dar asta a fost doar vanitate. Şi ce nu i-am spus! Dar nu m-a ascultat niciodată. Oricum, singurul lucru pe care voiam de fapt să i-l spun tot nu i l-am spus. Acum e simplu.

Suna ca şi cum Beth şi cu George ar fi

vorbit despre moartea lui George. Dar cum putea George să ştie că avea să moară? Şi de ce nu fugise?

Nu avea nici un sens ce povestea Beth. Era o senzaţie ciudată pentru oi: înţelegeau cuvintele – erau cuvinte simple, cuvinte precum „viaţă", „speranţă" şi „singur" –, dar ce voia să spună Beth cu aceste cuvinte nu înţelegeau deloc.

La un moment dat, oile renunţară. Era obositor să se concentreze asupra cuvintelor, dacă nu le înţelegeau sensul. După un timp, vocea lui Beth nu le mai răsună în urechi decât ca o melodie înceată şi tristă.

Tropăiră mirate înapoi în colţul întunecat, lângă celelalte oi.

— Cine e de fapt ucigaşul lui George? întrebă într-un târziu Mopple.

Nu-i răspunse nimeni.

Apoi oile auziră un fornăit. Fosco stătea în spatele lor. Ochii îi străluceau mai aprins decât înainte, iar răsuflarea îi mirosea ciudat.

— George, spuse Fosco.

Nici una dintre oi nu reacţionă la acel ecou ciudat.

Apoi Zora întrebă încet şi prevăzător:

— George e ucigaşul lui George?

— Exact, răspunse Fosco.

— Dar George e mort, zise Zora. George a fost omorât.

— Corect, răspunse iar Fosco.

— George s-a omorât *pe sine însuşi?*

— Corect, repetă Fosco şi păru deodată

foarte impresionant şi cenuşiu.

— Minte, behăi Mopple, care purtase cârpa urât mirositoare tot drumul până la Mad Boar ca să-l dea în vileag pe ucigaşul lui George. Pur şi simplu nu vrea să admită că ea a fost.

Dar oile miroseau că Beth cea blândă spunea adevărul. Adevărul gol-goluţ.

— Dar e o nebunie, zise Zora.

— Nu, o contrazise Fosco. E sinucidere.

Sinucidere. Un cuvânt nou. Unul pe care George nu mai putea să li-l explice.

— Aşa fac uneori oamenii, spuse Fosco. Se uită la lume şi hotărăsc că nu mai vor să trăiască.

— Dar, behăi Mopple, a trăi şi a vrea e acelaşi lucru.

— Nu, îi explică Fosco. La oameni e uneori diferit.

— Nu e prea deştept din partea lor, zise Mopple.

— Nu? întrebă Fosco.

în ochii lui scânteiau parcă licurici.

— De unde ştii? Eu particip la concursul ăsta de câţiva ani. Şi dacă am învăţat ceva, a fost că nu e uşor să zici ce e deştept şi ce nu.

Nimeni nu-l contrazise. Oile mai tăcură o vreme, încercând să înţeleagă ce auziseră de la Fosco. În sală Beth încetase să vorbească, iar oamenii discutau agitaţi de-a valma.

Zora îşi ridică încet capul.

— Şi lupul? întrebă ea.

— Lupul e înăuntru, zise Fosco.

— E ca un fel de abis? Un abis în tine?

continuă Zora.

— Hm, ca un abis, da, confirmă Fosco.

Zora se gândi. Să cazi într-un abis – asta putea să-şi închipuie. Dar să cazi în tine însuţi?

Clătină din cap.

— Asta nu e pentru oi, hotărî ea.

— Nu, spuse Fosco. Nu e pentru oi.

Miss Maple tăcuse până atunci, cu capul înclinat, adâncită în gânduri. Acum mişcă nedumerită din urechi.

— A ieşit la lumină, spuse ea în cele din urmă. Mergem acasă.

Oile se despărţiră de Fosco, cel care putea să înţeleagă lucruri întunecate şi care era încoronat pe bună dreptate an de an drept cea mai isteaţă oaie din Glennkill. Tropăiră spre ieşirea din spate pe care le-o arătase Fosco. Mai întâi Othello, apoi Zora, Maple şi la urmă Mopple the Whale.

Tocmai când acesta voia să se strecoare uşurat afară sub cerul liber după Maple, o mână butucănoasă apucă uşa şi i-o închise cu blândeţe în nas.

Mopple era prins în cârciuma aceea împuţită. încremeni.

Lângă el stătea măcelarul, cu chipul palid şi ochii mijiţi. Roţile căruciorului cu rotile miroseau a cauciuc. Mopple se uită disperat în toate părţile. De data asta nu mai avea scăpare.

De spaimă, Mopple se aşeză pe pardoseala rece. Era prins în capcană.

— Tu, zise măcelarul cu o voce surprinzător de înceată. Tu...?

Mopple the Whale tremura ca un fir de iarbă în bătaia vântului. Toată carnea era precum iarba.

Mâna lui Ham făcu un gest neajutorat prin aer.

Mopple se trase înapoi. O clipă se temu că mâna avea să se desprindă de trupul măcelarului şi să-l atace.

Dar Ham doar dădu din cap, aproape cu respect.

— Acum înţeleg, zise el. Acum ştiu că am meritat ce-am păţit. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de rău îi mergea. Nu avea în rest nici un alt prieten – şi nici eu nu aveam.

Mopple îl fixa pe măcelar cu ochii măriţi. Mâna din faţa nasului lui se strânsese într-un pumn.

— Dar n-am făcut-o. M-am făcut că nu văd. Indiferenţă. Şi George a pus asta la inimă.

Pumnul tremură puţin, apoi se trase cu grijă înapoi. Pe Mopple îl luă ameţeala.

Deodată, uşa din faţa lui se deschise iar.

Măcelarul nu mai scoase nici un cuvânt, ci doar îl privi pe Mopple cu ochi strălucitori. Mâinile îi căzuseră moi şi fără viaţă în poală.

Trecu o vreme până înţelese ce aştepta măcelarul.

În clipa următoare, Mopple the Whale ieşi ameţit afară. Se întunecase, iar aerul gros şi mătăsos al nopţii i se revărsa în nări, incredibil de dulce şi de curat.

*

Inspectorul Holmes privea buimăcit cum pe scena unde se desfăşura concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill cazul lui se

rezolva de la sine. Aşadar, femeia cu păr cărunt umblase cu cazmaua. Nu i-ar fi trecut aşa ceva prin minte niciodată. Dar, privind în urmă, nu i se mai părea atât de neobişnuit. Un om bătrân şi singur, cu căsnicia distrusă şi cu fiica plecată. Problemele obişnuite. De fapt, nu puteai să-i înţelegi prea bine niciodată.

Un murmur din apropierea lui îl smulse din gânduri.

Lângă Holmes apăru un bărbat în haine întunecate. Discret. Asta era cuvântul. Unul dintre indivizii pe care după cinci minute nu mai puteai să-i descrii clar.

— Pe câinele meu Border Collie îl cheamă Murph, spuse omul.

— Ah, zise Holmes, mă gândisem eu. Ce mai vreţi? Doar v-am lăsat în pace, cum am stabilit.

— Fără îndoială. Suntem într-adevăr impresionaţi de capacitatea dumneavoastră de-a nu face nimic.

— Ce părere aveţi de asta? întrebă Holmes şi făcu un semn cu bărbia spre scenă, acolo unde femeia cu părul cărunt tocmai terminase de vorbit.

Bărbatul dădu din umeri.

— Nu ne priveşte. Dar nici pe dumneavoastră nu vă priveşte în mod deosebit, nu-i aşa? V-ar plăcea să-l prindeţi odată pe criminal? Singur?

Deodată, o casetă video apăru pe masă, chiar lângă berea lui Holmes. Halba cu Guinness era din nou pe jumătate goală.

— Uitaţi-vă la ea, spuse celălalt. Şi aflaţi totul despre acest McCarthy. Ar putea să vă

ajute în carieră.

Când Holmes vârî în sfârşit caseta îndărătnică în buzunarul de la haină, omul dispăruse de mult. Ei, şi? Oricum, n-ar fi răspuns la întrebări. Holmes se uită la masă, unde un capac de bere promitea faimă şi măreţie cu Guinness. Un sentiment ciudat îi cuprinse stomacul, iar asta nu avea de-a face doar cu cazul Glenn.

Avea de-a face cu viaţa lui. Cu orele în care făcuse de pază şi cu sentimentul cert că nu voia să se mai întoarcă acolo.

îşi lăsă Guinness-ul pe jumătate ne băut.

23

— / oate că într-adevăr i s-a părut un simplu truc, figura cu cazmaua şi cu agitaţia din sat. Poate că aşa i-a venit mai uşor, gândindu-se la nedumerirea pe care avea s-o producă.

Rebecca sughiţa. Oile se adunaseră în jurul rulotei ca pe timpuri, dar acum se terminase cu romanele cu Pamela. în schimb, aveau ziare cu pagini mari şi fine, din hârtie subţire. Iar lucrul cel mai minunat la aceste ziare era că în ele se vorbea despre George, despre Beth şi chiar despre apariţia lor la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill. Minunat era şi faptul că Rebecca ştia uneori mai multe decât scria acolo. Pentru că vorbise cu Beth, care plecase între timp din Glennkill ca să-şi petreacă restul vieţii făcând fapte bune pe o insulă.

Oilor le plăcea cel mai mult articolul „Oile au scos adevărul la lumină". în ziar fusese şi o poză în care se vedeau – micuţe, cenuşii şi fără miros, dar inconfundabile – Maple, Mopple, Othello şi Zora pe scena de la Mad Boar. Rebecca le-o ţinuse chiar în faţa nasului ca să vadă bine, iar Mopple încercase să mănânce o bucăţică de ziar. De atunci, mai aveau voie să se uite la poze doar de la o anumită distanţă.

Fusese şi o poză cu George, cum stătea pe iarbă cu un miel necunoscut în braţe, cu un chip foarte tânăr şi aventuros. (Cloud afirmase că ea era mielul din poză, dar celelalte n-o crezuseră.) Beth, într-o rochie de vară, la fel de tânără şi cu ochii strălucitori. „O poveste de dragoste mortală", aşa se chema articolul acela. Lângă „Profanatoa- rea de cadavre din dragoste" fusese tot o poză cu Beth, bătrână însă, aşa cum o ştiau oile, cu guler aspru şi o expresie sobră pe chip.

Rebecca se gândi mult la Beth.

— S-a schimbat mult din seara aceea, zise ea. Cred că e cel mai romantic om pe care-l cunosc...

„Seara aceea" – înţeleseră oile – era seara în care patru dintre ele luaseră parte la concursul pentru cea mai isteaţă oaie din Glennkill. Ridicară cu mândrie capetele. Realizaseră în acea seară ceva hotărâtor, chiar dacă nu ştiau prea bine ce anume.

Treaba cu sinuciderea rămăsese în

continuare un mister pentru oi. Nu reuşeau să priceapă cum putuse George să facă ceva atât de straniu – tocmai George, care în rest spunea toate lucrurile astfel încât să le înţeleagă până şi o oaie.

— Probabil că nu şi-a dat prea bine seama până la sfârşit ce voia să facă, spuse Rebecca. Uneori mă ajută să mă gândesc la asta, să-mi închipui că a crezut până la sfârşit că o să meargă într-adevăr în Europa. Şi apoi, a făcut totuşi o altă călătorie...

Sughiţă şi-şi şterse ochii roşii şi umezi cu mâna. în ultimul timp, Rebecca avea mai mereu ochii roşii.

— Dar ştiu că nu se poate să fi fost aşa de simplu. A făcut testamentul înainte, ca să puteţi în orice caz să mergeţi în Europa. A fost un păstor bun... L-a dus pe Tess la un adăpost pentru animale. Mi-a... scris scrisoarea.

Rebecca îşi şterse de pe obraz o lacrimă rătăcită. Se uita la Mopple, care stătea în primul rând şi spera să mai apuce câte o bucăţică din ziarul ăla gustos. O expresie absentă i se citea în ochi. Ziarul îi scăpă din mână. Uneori se întâmpla că noua păstoriţă uita să citească exact în timp ce citea. Atunci trebuia să i se aducă aminte să treacă iar la muncă.

Heide şi Maude behăiau tare şi insistent, iar apoi le ţinea isonul şi Ramses.

Rebecca îşi ridică ochii şi oftă. Deschise iar ziarul cu un foşnet şi citi mai departe din

articolul „Păstorul singuratic şi lumea largă".
*

Când relatările despre Glennkill din ziare deveniră din ce în ce mai scurte şi mai plictisitoare, Rebecca scoase iar cartea care le impresionase pe oi încă de prima dată când le citise. Acum, la lumina zilei, oile văzură ce poză frumoasă avea pe copertă: multă iarbă, un pârâiaş, munţi, copaci, stânci.

În rest, bineînţeles că era vorba tot de oameni. Puţin neliniştite, oile urmăreau aventurile unei mici turme omeneşti care trăia pe câmpie. Experienţa cu ziarele le insuflase mult respect pentru tot ce era scris.

— Dacă oile şi oamenii intră aşa uşor în cărţi, atunci poate că la fel de uşor *iese* ceva din ele, zise Lane, iar Ramses şi Heide începură să privească neîncrezători noua carte pe care Rebecca o lăsase pe treptele rulotei după ce citise.

N-avea nimeni chef să fie surprins, în timp ce păştea liniştit, de acel Heathcliff care se purta mai degrabă ca un lup.

Dar cartea rămase paşnică.

Spre final deveni chiar romantică, date fiind cele două suflete care puteau în sfârşit să alerge libere pe câmpie, aşa cum îşi doriseră. Oile se gândeau la George şi sperau că şi sufletul lui era acum pe o păşune înverzită, poate cu o mică turmă pe care o găsise pe undeva.
*

într-o zi apăru pe cărare Ham, în căruciorul lui cu rotile. Oile se refugiată pe colină, cuprinse, ca de obicei, de panică. De

acolo observau ce se întâmpla lângă rulotă. Rebecca şi măcelarul se salutară.

— Să sperăm că nu ne vinde, spuse Mopple.

— N-are voie! behăi Heide. E scris în testament.

Totuşi, oile se uitară curioase la cei doi oameni. Nu erau chiar aşa de sigure.

Lucrurile nu arătau bine. Rebecca şi măcelarul păreau să se înţeleagă. Oile nu-l scăpau din ochi pe măcelar. Li se părea serios, puţin cam îmbătrânit şi nici pe departe atât de periculos cum fusese odinioară. Pentru că bătea un vânt sărat dinspre mare, nu-i mai simţeau deloc mirosul, din fericire.

Heide luă hotărârea curajoasă şi incredibilă de-a se uita la măcelar mai de aproape. Privirile uimite ale celorlalte oi o urmăriră cum cobora pe colină.

— ... lucrurile se leagă, spunea măcelarul. Peste tot există legături, migraţia sufletelor şi alte alea. Ştiţi, acum citesc mult ca să înţeleg toate legăturile astea.

întoarse capul şi o privi pe Heide drept în faţă, pe jumătate încurcat, pe jumătate sfios şi plin de respect. Păru chiar să dea uşor din cap, ca şi cum ar fi salutat-o. Luată prin surprindere, Heide renunţă la expresia furioasă şi-l privi mirată pe măcelar.

Rebecca dădu din umeri.

— De ce nu? Au fost foarte mult timp împreună cu el. Aşa că îmi închipui că în oi se

află acum ceva din George...

Heide îi aruncă o privire obraznică măcelarului, apoi tropăi înapoi spre turmă. Oile o aşteptau respectuoase. Măcelarul şi Rebecca îşi strânseră mâinile, iar apoi măcelarul se îndreptă iar spre stradă, spre uşurarea tuturor. Viaţa putea să meargă mai departe.

*

Şi viaţa chiar merse mai departe. Oile se apucau de lucru ca de obicei, la revărsatul zorilor, şi păşteau până la orele după-amiezii. Apoi se adunau în jurul rulotei pentru citit. În continuare păşteau iar până se retrăgeau în şură. O viaţă ordonată de oaie.

îşi aminteau cu plăcere de George şi-i erau recunoscătoare pentru testament.

— A fost totuşi un păstor bun, spunea Cloud.

Toate oile respectau *George's Place.* Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se agaţe de ierburile şi de plantele de acolo. Şi totuşi, *George 's Place* devenea în mod inexplicabil din ce în ce mai mic.

— E din cauză că totul are un sfârşit, explica Zora.

Intr-o dimineaţă, pe când celelalte oi încă dormeau, o pată grăsuţă şi albă se strecură din îmbrăţişarea caldă a turmei până la stânci. Mopple the Whale stătu mult timp în faţa steiului de stâncă al Zorei, gândindu-se. Apoi făcu un pas în faţă. Şi încă unul. Zora

putea. Al treilea. Şi Melmoth putea. Patru. Cinci. Privise drept în ochii măcelarului. Şase – şi Mopple stătea în sfârşit pe stânca Zorei. Cu grijă, îşi coborî capul ca să guste din ierburile abisului.

*

Mult mai des decât înainte, oile se strângeau acum în grupuleţe, în timp ce păşteau şi-şi împărtăşeau impresiile.

— A fost un truc, spuse Cordelia.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma, zise Sir Ritchfield. Asta dacă nu se-ntoarce.

— Uneori e mai bine să fii singur, îl înţepă Melmoth.

— A fost o poveste de dragoste, behăi Heide şi mişcă triumfătoare din urechi.

24

Jebecca închise cartea cu zgomot. Era un lucru nou. Romanele cu Pamela fuseseră din hârtie subţire şi fină, şi nu s-ar fi închis niciodată cu un astfel de pocnet. Ziarele, în nici un caz. Willow, care adormise în ultimul rând, tresări deodată şi deschise larg ochii. Apoi se întoarse tăcută cu spatele la rulotă. Celelalte o priviră nerăbdătoare pe Rebecca.

— Asta e sfârşitul, le spuse ea. Mâine începem ceva nou.

Oile se strâmbară dezamăgite. Acum, după ce rezistaseră cu vitejie la toate întâmplările alea înspăimântătoare, putea să devină cu adevărat interesant. Ce aveau să facă Catherine şi Heathcliff când se plimbau pe câmpie? De ce nu mai povestea acum nimeni cum mirosea mlaştina după o ploaie? Trebuia să continue într-un fel!

Dar Rebecca rămăsese pe cea din urmă treaptă a rulotei şi nu se gândea să citească mai departe. Mâna ei mângâia blând capul lui Tessy, care dădea uşurel din coadă. Se vedea că nu mai dăduse din coadă de mult timp.

într-o dimineaţă, Rebecca îl adusese pe Tess înapoi cu o maşină. Tess, cu nişte ochi străini şi trişti. Câinele nu se mai năpustise ca odinioară pe pajişte. Şi nici nu mai sărise în jurul rulotei, căutându-l pe George. Acum Tess se ţinea după Rebecca şi-i urma rochia

roşie peste tot, ca un mieluşel după mamă.

— E timpul să vă duceţi la culcare, zise Rebecca.

Oile se uitară una la alta. Soarele era încă sus pe cer, umbrele nu erau mai lungi de două sărituri în galop, iar norma zilnică de păscut şi rumegat nu era nici pe departe gata. în şură? La ora asta? Niciodată! în plus, Rebecca le citise mai puţin ca de obicei. Se uitară înciudate la ea.

— încă niţeeeeel! behăi Maude.

— Niţeeeeel! behăiră cei trei miei.

Rebecca rămase neclintită. Oricine îşi putea da seama că era fata lui George.

— Povestea s-a terminat, zise ea. Asta a fost tot pentru azi.

Maude mirosi hotărârea de pe fruntea Rebeccăi şi amuţi, dar cei trei miei behăiră perseverenţi mai departe.

Rebecca ridică din sprâncene.

— Data viitoare vă citesc *Tăcerea mieilor,* le promise ea.

Apoi se ridică de pe trepte.

Tăcerea mieilor. Suna promiţător. Mai ales oile-mame puteau spera să aibă puţină linişte în timpul lecturii.

— Duceţi-vă la culcare, spuse Rebecca. Mâine plecăm în Europa. Dis-de-dimineaţă. Nu vreau să văd nici o faţă adormită.

Şi cu asta dispăru în rulotă, cu Tess pe urmele ei.

— Dimineaţă! behăi Heide.

— Europa, murmură Maude.

— E frumos că mergem în Europa, spuse Cordelia gânditoare, dar e păcat că trebuie să

plecăm de-aici.

Celelalte oi erau de acord.

— Dacă am putea să mergem în Europa şi să rămânem aici în acelaşi timp..., zise Mopple. Asta ar fi cu adevărat frumos. Atunci am putea să paştem în două locuri simultan.

Reflectară câteva clipe la minunatele posibilităţi ale păscutului multiplu.

Apoi Melmoth îşi ridică deodată capul, ca şi cum ar fi auzit o chemare. Ochii i se umeziră şi-i deveniră sclipitori, începu să danseze agitat.

— Veniţi cu mine la stânci, le zise el. Vreau să vă povestesc ceva despre despărţire.

Oile îl însoţiră cu plăcere. Când povestea Melmoth ceva, era ca şi cum un vânt de departe le-ar fi mângâiat feţele, doldora de presimţiri şi miresme tainice. II urmară pe berbecul cenuşiu cu mic cu mare până la stânci.

Ca la un semn, ciorile din copac începură să croncăne. Adevărate ţipete de mâncători de cadavre, care le dădură fiori reci pe şira spinării. Fără să vrea, oile căutară din priviri animalul mort care provoca asemenea agitaţie. Dar nu descoperiră nimic.

Când se întoarseră iar, Melmoth dispăruse. Aşa, pur şi simplu. Căutară sub dolmen, în şură şi după rulotă. Căutară prin tufişuri şi sub copaci, deşi Melmoth se aflase pe stânci şi ar fi fost imposibil să ajungă până la mărăcinişuri într-un timp atât de scurt. Cu siguranţă că se ascundea pe undeva, el şi povestea lui despre despărţire. Dar nu era de

găsit nicăieri.

Apoi Zora behăi surprinsă. îşi lungise gâtul în faţă şi se uita cu ochi scânteietori la cer. În înalt alerga un nor cenuşiu de furtună, purtat de vânturi năprasnice deasupra mării.

— A devenit o oaie-nor! behăi Mopple.

— O oaie-nor! behăiră şi celelalte agitate.

Cineva din turma lor reuşise!

— Oare oile-nor se mai întorc? întrebă un miel după o vreme.

*

Othello îşi dezlipi ochii dinspre mal şi se întoarse spre Mopple, Maple, Zora şi Cloud, care încă se uitau la norul miţos şi cenuşiu cu un amestec de respect şi tristeţe în priviri. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să le spună şi lor. Bineînţeles că Melmoth nu devenise o oaie-nor. Se petrecuse ceva mult mai misterios: berbecul cenuşiu coborâse pur şi simplu prin tunelul stâncos şi abrupt de sub pin şi o ştersese. *Uneori e mai bine să fii singur.*

Othello se hotărî să nu le spună nimic celorlalţi. N-ar fi înţeles mai mult, ci mai puţin. Ca el. Cu cât ştia mai mult despre Melmoth, cu atât îl înţelegea mai puţin. Magie. Şi mereu sentimentul neliniştitor că Melmoth înţelegea totul pe deplin. Pe el însuşi, pe Othello, pe celelalte oi, chiar şi pe păstori. Sau poate că era doar nebun.

Othello clătină din cap ca să-şi alunge tristeţea. Dar asta îi ajută la fel de puţin ca scormonind pământului cu copitele.

Ceea ce-l ajută fu vântul.

Pentru că vântul adusese – cine ar fi putut spune de unde? – o frunză şi o aşezase atent în faţa copitelor lui Othello. O frunză aurie. Un auriu tomnatic. Era vremea când plecau rândunelele. Timpul parfumurilor, timpul împerecherii. Se întoarse iar spre pajişte, acolo unde Mopple, Maple, Zora şi Cloud se uitau pierduţi la un nor cenuşiu. Dar nu-i mai văzu pe nici unul dintre ei. Ceea ce văzu, adulmecă şi simţi cu toate cele şapte simţuri, plus alte câteva simţuri noi, de toamnă, erau trei frumuseţi mirosind înnebunitor, cu o lână orbitor de albă. Şi un concurent tânăr şi puternic, dar fără experienţă.

Othello se bucura aproape la fel de mult că avea să-şi încerce puterile şi că aveau să se petreacă noi lucruri interesante. Copitele lui răscoliră nerăbdătoare pământul, iar sângele începu să-i curgă prin vine mai repede ca de obicei.

Apoi vântul îşi schimbă direcţia şi luă cu el mirosul Zorei, al lui Cloud, Maple şi Mopple. Othello se linişti. Privi iar în jos spre mal, acolo unde Melmoth se transformase pe neobservate într-un punct călător cenuşiu, înconjurat
de cenuşiul ceva mai întunecat al apei. Dacă n-ar fi ştiut ce şi cum, Othello ar fi crezut, de la depărtarea aceea, că era vorba de un mic talaz, o fâşie de val înspumat, puţină spumă pe întinderea mării. Dar Othello nu vedea un val cenuşiu. Ceea ce vedea era un concurent puternic, care se îndepărta de turmă – turma lui.

Iar Othello era mulţumit.

(JLvertizare

ile din Glennkill sunt creaturi excepţionale. Oile normale nu suportă nici alcoolul, nici drogurile. Aş dori de aceea să-mi rog cititorii să nu le tenteze cu substanţe narcotice. Dacă vreţi să-i faceţi o bucurie unei oi, încercaţi mai bine cu pâine sau cu iarbă!

IffLulţumiri

ĺ entru îndemnuri şi alte reacţii îmbucurătoare, le mulţumesc lui M.E. Frensch, familiei mele (în special lui Hilde şi lui Werner), lui S. O'Donovan, Florian O., Chloe FL, Laura von O., Renate G., Ortwin D., Stefanie W., Sonja T., Stefanie S., K. La Storia şi A. Bohnenkamp.

Pentru verificarea/corectarea detaliată a manuscrisului, explicaţii şi critici preţioase, mulţumiri speciale pentru Louise C., Tanja K. şi Martin S.

În plus, mulţumiri sincere Oriei O'Toole de la *Leenane Sheep & Wool Centre* (o adresă foarte bună pentru iubitorii de oi sau pentru cei care sunt pur şi simplu interesaţi să afle mai multe despre ele) din Connemara, Irlanda, pentru informaţiile referitoare la oi şi pentru anecdotele care m-au inspirat.

Agentei mele Astrid Poppenhusen, precum şi lectorului meu Claudia Negele, le mulţumesc din inimă pentru că au crezut în această carte şi au contribuit, cu devotament şi entuziasm, la publicarea ei.

Partenerului meu de viaţă, de scris şi de citit M. D. îi mulţumesc pentru timpul şi energia pe care le-a investit în această carte, pentru nenumăratele idei bune, pentru sfaturile şi cuvintele potrivite, pentru răbdarea, entuziasmul şi succesul hotărâtor al muncii de cercetare.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Cui îi e cel mai uşor s-o facă de oaie? Evident, ciobanului. *Beeeeee!* George Glenn, un proprietar de turmă discret şi afectuos, e găsit mort pe pajişte, cu o cazma înfiptă în piept. Întrebările încep să curgă, bănuielile aşijderea. Cin' să fie, cin' să fie ucigaşul? Ce minte criminală a urzit pieirea acestui om bun, care le citea mioarelor pagini de literatură universală înainte de culcare şi avea de fiecare dată grijă să le ducă unde era iarba mai multă şi mai grasă? Un veritabil conclav al detectivilor ovini începe să-şi frământe creierii şi să analizeze tot ce poate trece drept urmă, pistă sau indiciu. Mintoasa ţarcului pare să fie Miss Maple, o oaie deprinsă cu meşteşugul cugetării, despre care umblă vorba că are fler de copoi şi ascuţime de savant. O secondează, pe diverse trepte ale ierarhiei ovine, Sir Ritchfield, berbecul-şef îndrăgostit de – zi-i pe nume – spiritul de turmă, Othello cel fâşneţ (şi, să fim sinceri, destul de negru), Mopple the Whale, un mâncău nestăpânit, impulsivul Ramses, Melmoth cel misterios, blânda Cordelia sau Willow cea temătoare. Până la urmă şarada se dezleagă, deşi la început oile arată cu copita spre cine nu trebuie.

În aceeaşi colecţie:

Woody Allen